

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

IN LOVE WITH THE DEVIL

A Horror Novel

SKY BLU

İletişim Botu: @cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirikitaplarsohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri
<https://t.me/cevirigilleryorum>

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz. Kitaplarımız paylaşılacak içindir.Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut.Lütfen anlayışlı olunuz.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi.

Telif Hakkı © [Sky Blu] tarafından

[2024] Tüm hakları saklıdır.

Bu kitabın hiçbir bölümü, ABD telif hakkı yasasının izin verdiği durumlar dışında, yayıncının veya yazarın yazılı izni olmadan herhangi bir biçimde çoğaltılamaz.

Bu bir kurgu eseridir. İsimler, karakterler, olaylar ve vakalar yazarın hayal gücünün ürünüdür. Yaşayan veya ölmüş gerçek kişilerle veya gerçek olaylarla olan benzerlikler tamamen tesadüfidir.

Kapak Tasarımı: ArtistaGrafico

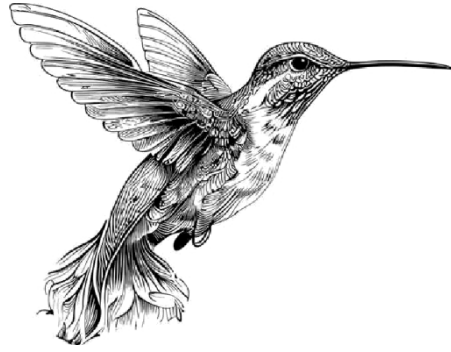
Fotoğraflar depozito fotoğraflarından satın alınmıştır

Biçimlendirme: Atticus üzerinde Sky Blu

Kurgu: Laura Raybould, Tara McGee ve Carie Anne Ray

OceanofPDF.com

In Love with the Devil

2çØORROR2TOVEL

3KY 8LU

[*OceanofPDF.com*](http://OceanofPDF.com)

BLURB

If you love a bird, cage it, then let it fly. If it returns, then it knows where home is.

JULIAN

Temiz bir nefes gibi, küçük bir kuş hayatıma girdi. Astoria onun kahramanı olmam için çırpınıyordu ama ben kahraman değilim.

Onu evcil hayvanım olması için eğitmeye çalıştım ve bu ikimizi de kırdı.

izin verdim, ona zaman ve alan tanıdım ama benden asla kurtulamayacak. Onu her zaman bulacağım.

O benim.

ASTORIA

Her zaman maske takarak evime gizlice girdi, bana akıl almaz ahlaksızca şeyler yaptı, sonra kulağıma kendi adını fısıldadı. Julian.

Onun olduğum konusunda ısrar etti ve sonra beni yok etti.

Nereye koşarsam koşayım, hiçbir şey ona olan arzumu yatıştırmıyor. İğrenç ama bağımlıyım.

Onu asla affetmeyeceğim. Affetmemeliyim.

OceanofPDF.com

Content Warning

Sevgili okuyucu,

Ayrıntılı bir tetikleyici listesi için lütfen kitabın son sayfasına gidin. Açık olmak gerekirse, bu hikâyenin herhangi bir bölümünün gerçek olmasını asla istemezdim. Burada anlatılan durumlar kalbi zayıf olanlar için DEĞİLDİR. Ana karakterler arasındaki ilişki yüzde yüz zehirli ve istismarcıdır. Tekrarlanan, ayrıntılı cinsel, zihinsel ve fiziksel işkence var. Bu kitaptaki seks sahnelerinin yüzde doksan dokuzu uygun rızadan yoksundur ve bu hafif kalır.

Bu kitap, kötü adamın arzularına göre onları yok etmek ve yeniden inşa etmek için bir insana yapılabilecek en kötü şeylerden bazılarını içeren karanlık bir hikaye isteyen okuyucular için tasarlanmıştır. Eğer romantizm arıyorsanız, bunu burada bulmanız pek mümkün değil. Yargılamadan önce, lütfen bazılarımızın korkunç gerçeklerden kaçmak ve iyileşmek için korkunç sahneler içeren kurguları okumak ve yazmak zorunda olduğunu unutmayın.

Bu ana erkek karakter, çoğu insanın kurtarılamaz olarak yargılayacağı türden bir kötü adam. Eğer böyle bir karakter size itici geliyorsa, lütfen, size yalvarıyorum, bu kitabı okumayın. Daha önce karanlık romantizmden, zifiri karanlık romantizmden veya korku erotizminden hiç hoşlanmadıysanız, lütfen bu kitapla başlamayın. Eğer herhangi tetikleyiciniz varsa, bu kitabı okumayın. **Eğer 18 yaşın altındaysanız, bu kitabı okumayın.**

**Akıl sağlığınız önceliklidir. Seni
uyarmıştım.**

OceanofPDF.com

Dedication

Bu, her "Alabilirsin... İşte benim iyi küçük fahişem." dediğinde
eriyen tüm kız arkadaşlarım için. Şimdi... İyi, küçük, pis bir
sürtük olun ve okumaya devam edin.

[OceanofPDF.com](https://oceanofpdf.com)

Songs

Once Upon a Dream- *Lana Del Rey*

Kasirga- *Fleurie*

Madrigal- *Danny Rivera*

The Best of You- *Foo Fighters*

Hayatta Kalma Oyunu- *Ruelle*

Dos Oruguitas- *Sebastian Yatra*

Wicked Games- *Chis Issack Love*

Song- *The Cure*

[OceanofPDF.com](https://oceanofpdf.com)

Contents

Önsöz

Bölüm 1: Onu Yakalamak

1. Kuşların Güzeli

Onun Gözlerinde

2. Bir Güneş Patlaması

3. Al onu

İçinizdeki Her Yer

4. Güzel

5. Yeni Bağımlılığım

Şeytan

6. İyi Bir Kız Ol

Uyuyan Güzel

Uyuyan Güzel

7. Yakında Tekrar Görüşmek Üzere

8. Maskesi

Düşürülen Bir

Yükseliş

9. Hepsi benim.

10. Maden

11. Unutulmuş Düşler

12. Yine Geç Kaldım

13. Durma

14. Romeo

15. Zor

16. Çılgılık Gecesi

17. Bana Yalan Söylemeyi Kes

Bölüm 2: Karanlık Tarafından Yutulmak

18. Pi

19. Ah benim tatlı kızım

20. Rüya

21. Ölmek

22. Kurtarma

23. Farklı Bir Ortam

24. Çılgın Kral Ev

25. Üç

Cehennem Çukuru

26. Benim Harabem

27. Yıkılmayın

28. Özür dilerim.

29. Yabani

30. Mutlu Yıllar

31. Sihir Gibi

Güzel Bebek

32. Sarı

[33. Beni Sen Kurtardın Bölüm](#)

[3: Senin İçin Her Şey Berbat](#)

[34. Tüm Sefaletin](#)

[Kaynağı Bağlandı](#)

[35. Güzel Kızlar](#)

[36. Üç = 1 + \$\pi\$](#)

[37. Evren](#)

[38. Meksika](#)

[39. Lütfen Söyle](#)

[40. Zaman ve Mekan](#)

[41. Ev Gibi](#)

[42. Bekliyorum](#)

[43. Bir Rüya Gibi](#)

[44. Oh... Küçük Kuş](#)

[45. Bu Olamaz](#)

[46. Benim Mülküm](#)

[47. Bir Sinekkuşunun Kalbi](#)

[48. Çünkü seni özledim.](#)

[49. Ceza](#)

[50. Asla](#)

[51. Ruh Eşim Eşim](#)

[52. Onunla İlgilenmek](#)

[53. Ana](#)

[Sayfa](#)

[Sonsöz](#)

[Teşekkür Yazar Hakkında](#)

[Detaylı Tetikleyici Uyarı Listesi](#)

OceanofPDF.com

Prologue

JULIAN

About twenty-three years ago

Toplumun neyi "iyi" ya da "kötü" olarak gördüğünü umursamamayı hayatımın erken dönemlerinde, annem beni eşek sudan gelinceye kadar dövdüğünde, beni tüm sefaletin kaynağı olmakla suçladığında ve her hafta sonu beni bitmemiş bodrum katına fareler ve hamam böcekleriyle birlikte attığında öğrendim.

Doğru ya da yanlış diye bir şey yoktur, her şey öznedir.

İlkokuldayken saplantımın nesnesi Molly ile tanıştım. Büyüleyiciydi. Güneş ışığı bile gece yarısı gibi siyah saçlarını aydınlatamazdı. Saçlarını her zaman örgülü at kuyruğu yapardı ama resim günlerinde saçları salınırdı. Bir perde gibi rüzgârla oynar, benimle alay eder ve beni cezbederdi.

Molly nereye giderse ben de onu takip eder, kıkırdamalarını dinler ve aşkımın iyi olduğundan emin olurdum. Geceleri gizlice evimden çıkıp onun yatak odasına gider, huzur içinde uyumasını izler ve güvende olduğundan emin olurdum. Yıllar geçtikçe, dolabını, çekmecelerini ve günlüklerini de kontrol etmeye, ihtiyacı olan her şeye sahip olduğundan emin olmaya alıştım. Kalbini terk ettiğimde olduğu gibi

şekilli silgiler, parıltılı mürekkepli kalemler, yeni bir günlük ve *The Phantom of the Opera'nın* bir kopyası.

Molly'nin benim varlığımdan haberi yoktu ama ben onun hakkında her şeyi biliyordum. Onu uzaktan izledim çünkü gerçek arzularımı gerçekleştirmek için çok genç olduğumuzu biliyordum. Yine de bir gün benim olacağını hep biliyordum, bu yüzden bekledim.

Liseye kadar başka erkeklere olan ilgisi beni endişelendirmeye başlamamıştı. Elbette günlüklerinde okuduğum aşkları olmuştu ama hepsi geçiciydi. Gençken Molly siyah saçlı bir sirendi, çok açık kıyafetler giyerdi, oyun kurucu Ben'in ve takım arkadaşlarının ilgisine ve onayına ihtiyaç duyardı. Elbette onun muhtaçlığı çok açıktı, bu yüzden onlar da bundan faydalanıyorlardı. Elleri sütyeninin içine kayıyor, oyun oynuyormuş gibi yapıyorlardı ve o da sahte bir gülümseme taklit ediyor, sonra da yaltaklanıyordu. Okuldan çıkıp eve gidene kadar hıçkırıklarını tutardı. Kıskanç amigolar gibi ben de uzaktan tanıklık ettim. Sadece kullanılmak için kendini onlara atmasını izlemek acınası ve iç karartıcı bir gösteriydi. Karanlığım her gün görüşümü kırmızıyla dolduruyor, bedenimi kendimden korktuğum bir öfkeyle geriye getiyordu.

Sonra gün geldi, müdür başarısız dersler hakkında yorum yaptı. Memnuniyetle ona özel ders vermeyi teklif ettim. Cömertliğimin yüksek ve uğursuz bir bedeli olduğunu tahmin edemeyecek kadar saftı. Bütün öğleden sonralarını ve gecelerini işgal edecektim. Artık futbol takımıyla ya da arkadaşlarıyla takılamayacaktı. Yavaş yavaş, onu sadece beni sevdiğine ve bana ihtiyacı olduğuna inandırdım ve her isteğimi yerine getirmesini sağladım.

Onu parmağımın altına almak için ani bir kırbaçlama sessiz muamelesi gibisi yoktu. Üç aşamalı bir sistemdi.

1. Ona iltifat etmek ya da kimsenin bilmediği bir ilgi alanını paylaşıyormuşum gibi davranmak, kendini daha az yalnız hissetmesini sağlamak.

2. En ufak bir hatasında bile ona onaylamaz gözlerle bakardı. Sayısız kez özür diler ve kendini açıklardı.
3. Sonra sessizliğe bürünüp beklerdim. Akli, benim onun her parçasını kontrol ettiğim kadar beni geri almaya takıntılı olana kadar beklerdim. Çoğu erkeğin sabrı yoktu ama benim yoktu. Altıncı gün Molly hüngür hüngür ağlar ve beni affetmesi için yalvarırdı. Bana ne kadar ihtiyacı olduğunu bilmek beni bütün hissettiriyordu.

"Lütfen... Sen benim tek gerçek arkadaşımısın," ağlardı. Oh, ne kadar tatlı kelimeler, sıcak tostun üzerindeki taze bal gibi.

İşte bu canım, beni hayal kırıklığına uğrattın. Şimdiye kadar senin için soluduğun havadan daha önemli olmalıydım. Başkaları için mutlak bir muhteşem, kırılgan bir gizem olana kadar zihnini karıştırmaya devam ettim. Yakında tam olarak istediğimi alacağımı biliyordum. Tüm düşüncelerini nasıl bu kadar kolay yeniden düzenleyebildiğim şaşırtıcıydı. Başarılı olmama rağmen, yine de onunla oynar, kendimi toparlar ve neşemi gizler, gülümsememden parlamasını engellerdim.

Bunun yerine ona bağıırırdım, "Seni sikine tek kişinin ben olduğumun farkındasın, değil mi? Zamanını harcadığın o aptallar mı? Seni becerirler ve sonra da yolun kenarında bırakırlar. Seni bir çöp olarak görmeyen tek kişi benim."

Yüzündeki güven her eriyip giderdi. "Evet, biliyorum."

Kısa süre sonra, her matematik dersi bana en azından bir oral seks kazandırdı. En sevdiğim anım, bana bir tane verdiğinde üç gün boyunca onunla konuşmadığım zamandı. "Yeterince zorlamadın. Dişlerin canımı yaktı," diye yalan söyledim, sessizliğimi açıklamam için bana yalvardığında.

"Bu sefer daha iyisini yapacağım" diye söz verdiğinde yaşadığım şoku gizlemek için her şeyi yaptım.

"Göster bana. Şimdi." Elini tuttum ve onu okulun kazan dairesine yönlendirdim. Birkaç saniye içinde dizlerinin üzerine çöktü, affedilmeyi umuyordu. Boğazını siktiğim süre boyunca alt dudağımı ısırarak gülümsemekten kendimi alamadım, gözyaşlarını ve çığlıklarını bastırdım. Parmaklarını kalçalarımın gömerken, öğürürken, Ben olmasını dileyeceğini umuyordum. Beni en çok büyüleyen şey, bundan zevk almadığı açık olmasına rağmen bunu nasıl yaptığıydı. Onunla flört etmesini izlemenin verdiği öfkenin, aşkımızla ilgili taşıdığım masumiyeti yok ettiğini fark etmemiştim. Onu kendi isteğine boyun eğdirme gücü beni sarhoş etmişti.

Liseden sonra, eninde sonunda onu tekrar kendime çekeceğimi bilerek uzaklaşmasına izin verdim. Orada burada birkaç randevumuz oldu. Bazen çaba sarf eder ve telefon görüşmelerimiz sırasında onu güldürürdüm. Şehirdeyken her zaman onu uyurken izler ve günlüklerini okurdum. Ama tüm çabalarımın ve sabrımın rağmen annem gibi Molly'nin de beni hiç sevmediğini biliyordum.

Tıp fakültesindeki son yılımda onu benimle kamp yapmaya davet ettim. Her zamanki gibi sesindeki tereddüt bana gerçekten istemediğini söyledi. "Ama senin istediğin gibi kamp yerini ayırttım," diye itiraz ettim.

"Tamam." İçini çekti ve ayarladığımız gibi üç gün sonra yurt odama geldi.

Lisedeki sadakatsizliğine rağmen, başka bir kıza asla bakmamış ya da bana dokunmasına izin vermemiştim. Ben onun kızıyordum. Kamp alanına giderken, her zamanki gibi sadece ağzını sikmemi mi bekliyordu diye merak ettim. Gün içinde, egzersiz yapmaya alışık olmadığını bildiğim için onu yirmi mil yürüyüşe zorladım. Sadece hareket edemeyecek kadar bitkin olmakla kalmadı, aynı zamanda bana kıyasla ne kadar zayıf olduğunu doğruladı ve yeniden ortaya koydu. Son iki milde onu sırtımda taşımak zorunda kaldım. Minnettarlık ona çok yakışmıştı ama onu planlarımdan kurtarmaya yetmedi. Gece hava serindi. Burası ıssız bir yerdi.

Aletim kıcını mahvederken bile beni daha iyi bir erkek olmaya ikna etmeye çalışması beni hâlâ büyülüyor. "Acıyor, Julian," diye feryat etti ve çığlık attı.

O zamandan beri her gün, var olmayan merhametim için yalvarışlarının her birini tüketmek için açlık duydum. Çok lezzetliydim. Onu ne kadar incitirsem, o masum aşkın geri dönüşünü o kadar somut hissediyordum. Ama bu asla gerçekleşmedi. İçimde masum olan hiçbir şey kalmamıştı.

"Neredeyse bitirdim, tatlım." Bu bir yalandı. Onun lezzetli, çok küçük, yasak deliğini gün doğumuna kadar sikebileceğimden emin olmak için hafif dozda bir ilaç almıştım. Bir kadını boşaltma noktasına kadar kırmanın, vücudundaki her kasın *benim için* aklını reddettiğini hissetmenin ne kadar bağımlılık yapacağını asla tahmin edemezdim. Boşaldıktan sonra bile, ikimiz de ham olana kadar onu becermeye devam ettim, tekrar boşalmasını istedim. Zavallı Molly. Neden bu kadar coşkulu yapmıştı? Her itiş... çok lezzetliydi.

Tüm hayatımın en tatlı gecesi idi. Vücudunun iradem altında parçalanma hissi, gözyaşları, çığlıkları, dayanılmaz acıya çığlık atması, yalvarışları, zayıf kaçma girişimleri... Bunlar benim tüm içten gülümsememi ortaya çıkaran tek anılar.

Üç yıl süren doğurganlık tedavisinden sonra bir hastama hamile olduğunu söylediğimde, onun sevincine asla gülümsemedim. Her zaman Molly'nin kıcına tecavüz ederken onu nasıl boşalmaya zorladığımı hatırladım. Bunlar gençliğimin en değerli anılarıdır. Bugün bile hala beni sertleştiriyor. En gürültülü, en işkence dolu çığlıkları atarken göt deliğinin sikimin üzerinde kasılması. Bazı insanlar lisede zirve yapar ama o gece benim için öyleydi. Beni her zaman rastgele sikişlere ve mastürbasyon seanslarına götürdü. Yüzündeki irkilme, güzel şişman gözyaşları, ara sıra hıçkırarak ağlaması, beni sikimi sokan götünden sızan döllere manzarasıyla ödüllendirdi.

Onun aradığım kişi olduğunu sanmıştım. Benim mükemmel ebedi kurbanım. "Eve döndüğünde beni mutlaka ara ki güvende olduğunu bileyim." *Güvende. Ne isyan ama.*

Arabasının şoför koltuğunda otururken başını salladı, direksiyonu öyle sıkı tutuyordu ki parmak eklemleri bembeyaz olmuştu, zaten kırık olan alt dudağını ısıyor, eve gitmek için can atıyordu. Ona gülümsedim ve o da beni gözlerini dolduran saf dehşetle ödüllendirdi.

Sonunda, onu benden çok daha acımasız bir şeyin ezdiğini keşfettim. Kanser çok kötü bir şey ve ben kadın sağlığı ve üreme bakımı konusunda uzmanlaşmaya karar vermişken, sevgi nesnemin yumurtalık kanserinden ölmesi ne kadar da ironik. Bazen kızgınlığım kederimi aşıyor. Neden bana söylemedi? Ölümü, karmanın bana dilini uzatması gibi geldi. İyileşmem günler sürdü.

Belki de hiç yapmadım.

Bu kadar takıntılı olabileceğim başka bir kız bulabileceğimden şüphelendiğimde bile, onu bulursam sadece benim vahşiliğime karşı savunmasız olacağına yemin ettim. Katlanması gereken bir acı varsa, bu benim elimden, benim tarafımdan olacaktı. Ona sadece *ben* zarar verebilirdim.

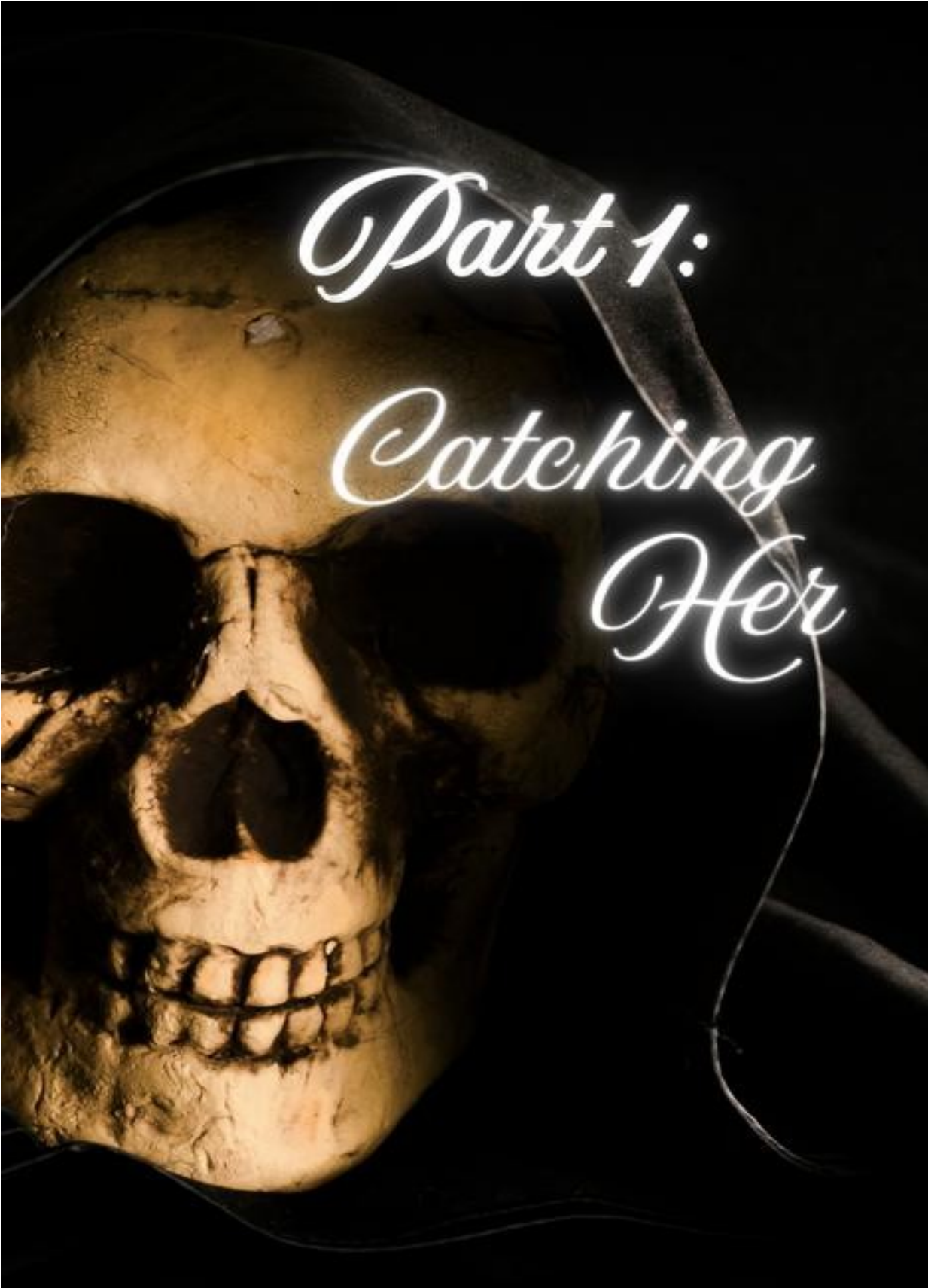
Zengin insanların mükemmel çocuklar doğurmasına yardım ederek, iyi bilinen, saygın bir itibar ve kariyer inşa ettim. Kısırlığın farklı nedenlerini ortadan kaldırmaya yardımcı olan üç ilaç keşfettim. Patent telif haklarını kendi doğurganlık kliniğimi açmak için kullandım, ardından minnettar, zengin hastalarımın gelen bazı yatırım tavsiyelerini takip ettim. Ve böylece, birkaç yıl içinde Monako'da üç ömür boyu yaşamaya yetecek kadar para kazandım. İş beni karanlık düşüncelerimi kapatacak kadar meşgul ediyordu ama beş yıl sonra beni tüketti. Hayattan tek istediğim gerçekten çalışmak mıydı? Hayır. Doğurganlık kliniğinin yönetiminin çoğunu meslektaşlarıma bıraktım, sadece yıllık yönetim kurulu toplantılarına katıldım ve kimsenin adımı bilmediği bir üniversite kasabasında küçük bir aile kliniği açtım.

Yavaşça ve bilinçaltımda en karanlık fantezilerimi gerçekleştirmeyi mi planladım? Muhtemelen. Ama bunun farkında değildim; şehrin dışında, medeniyetten ayırmak için dönümlerce araziye sahip, yeniden yapılandırmam için bitmemiş bir bodrumu olan büyük çiftliği satın aldığımda değil. Maksimum dönümlük haşhaş (Tanrı'nın insanlığa armağanı) ektiğimde ve onlardan kimyasal elde etmek için tüm laboratuvar ekipmanlarını topladığım, kendime sıkılmış olmam gerektiğini söyledim.

İki yıl boyunca, bodrumda on sekizinci yüzyıldan kalma bir hapishaneye benzeyen bir yer inşa ederek fantezimin tadını çıkardım. Yemek tepsisini hapishane hücrelerine sokmak için bir levhaya sahip kalın demir kapılar, her birinde küçük bir banyo.

Gözlerim hiç kaymadı. *Bu* yüzden onun için sadece bir hücreye ihtiyacım varken neden dört hücre inşa ettiğimi bilmiyorum.

OceanofPDF.com

Part 1:

*Catching
Her*

OceanofPDF.com

Birinci Bölüm

Kuşların En Güzeli

JULIAN

Present

İyi adam gibi davranmak beni yavaş yavaş psikotik bir kırılmaya itiyor. Hastalarla sekiz saat uğraştıktan sonra kaybetmeye başlıyorum. Öfkeyi derimin altında hissedebiliyorum, kanım onunla birlikte ısınıyor. Hastamın rahim ağzını yakma arzusu beni bunaltıyor. Bunun yerine, Pap Smear için doku topluyorum ve her şeyi asistanım Kristin'e teslim edip ofisime geri dönüyorum. Bu insanlardan herhangi biri insanlığı ne kadar küçümsediğimi bilseydi, akıllanır ve kaçardı.

Egzersiz sayesinde akıl sağlığımdan geriye kalanları koruyabildim ama artık yeterli değil. Son zamanlarda çok daha karanlık bir alışkanlık edindim. Ofisimde, dark web'den aldığım ses kayıtlarını dinliyorum. Özellikle bu, dün gece işkence edilirken izlediğim kadının çığlıkları ve ağlamaları. Başımı sandalyenin arkasına dayayıp tavana bakarak uzun bir nefes alıyorum, ses bana görüntüleri hatırlattıkça kaslarımın gevşediğini ve arzusunun azaldığını hissediyorum.

Bazen izlediğim ve dinlediğim her şeyin sahte olduğunu ummama neden olan bir empati damlası var. Sanırım bunlar benim iyi günlerim, ama çoğu zaman

gerçek olduğu düşüncesi beni sakinleştiriyor. Etrafımdaki herkesi güvende tutan tek şey bu.

Kapımın iki kez çalındığını duyunca kaydı durduruyorum. Kristin kafasını içeri uzattı. "Görünüşe göre son hasta gelemeyecek. On beş dakika gecikti, o yüzden eve gidiyorum. Pazartesi günkü ilk randevu için her şey hazır."

Boğazımı temizliyorum ve sesimin perdesini tam iki oktav yükseltiyorum. Çok yorucu ama zararsız ve normal görünmek için yapmam gereken bir şey daha. Ergenlikten sonra doğal sesimin insanların dikkatini çekme eğiliminde olduğunu erken öğrendim. Çok akılda kalıcı. "İyi hafta sonları Kris."

"Hey, Doktor?"

"Evet?"

"Biraz dinlen, bitkin görünüyorsun." Düğmelerime basmayı seviyor. Bu onu bana daha yakın hissettiriyor, yaptığı işten memnun olduğuma dair ona güven veriyor.

Her zamanki gibi gözlerimi deviriyorum ve gülümsemesini ortaya çıkarıyorum. "Hoşça kal, Kristin."

Sonunda gittiğinde rahat bir nefes alıyorum. Sandalyemi sonuna kadar arkaya yaslayıp kaydı dinlerken, asansörde ya da lobide kimseyle muhatap olmamak için binanın çoğunun boşalmasını bekliyorum. Saat altı buçukta, evdeki yeni prosedürleri ve bulguları yakalamak için dizüstü bilgisayarımı topluyorum, laboratuvar önlüğümü takım elbise ceketimle değiştiriyorum ve kliniğe giren en güzel yüzü nefes almaya çalışırken bulduğum lobiye gidiyorum.

Siyah saçlarının uzun, parlak perdesi kalbimin küt küt atmasına neden oluyor. Yavaşça solgun yüzü, iri kahverengi gözleri ve dolgun, çilek kırmızısı dudakları bana dönüyor. Kesinlikle hiç makyaj yapmamış. İlginç. Doğal güzelliği karşısında yaşadığım şoku gizleme şansım yok. *Hay sikeyim!*

Görünüşe göre, etkilenen tek kişi ben değilim. Yanakları kızardı. Kristin'in benden önce gitmesine izin vermemin büyük bir hata olduğunu fark ediyorum çünkü tüm vücudum bu genç bayan için yanıyor. Onu parçalara ayırmak için ne kadar can attığımdan parmaklarımın uçları karıncalanıyor.

"Hi-" Nefes nefese kalmış, şehvetli göğüsleri suni ipekten siyah takım elbisesinin ve mükemmel bir şekilde içine sokulmuş beyaz bluzunun altında hızla yükselip alçalıyor. Göğüs kafesinin hemen altında ortalıkmış bir sinek kuşu kolyesi olan altın bir zincirin parıltısını fark ediyorum. Taktığı tek güzel şey kolye, diğer her şeyi yakardım. Bakışlarım yavaşça onunkilere kayıyor.

Ah, güzel kuş, keşke güzel renklerine hayran olan yırtıcıyı tanısaydın. Boğazımı temizliyorum. "Yardımcı olabilir miyim?"

"Benim... bir randevum mu var?"

Nefes almak için verdiği mücadeleye, alnındaki tere, kızarmış yanaklarına, yüzüne yapışan saçlarına gülümsüyorum. Onu anlamsızca becerdikten sonra böyle hayal ediyorum.

"Bayan Torres?"

"Evet, o benim."

"Randevunuza son derece geç kaldınız. Ben Dr. Michaelson." Elimi uzatıyorum ve o da sıkıca kavrayarak sıkıyor. Güzel, demek *ki* kendine biraz güveni var.

"Tanıştığımıza memnun oldum. Geç kaldığım için çok özür dilerim. Otobüsün durağıma çok uzun sürdü, sonra da trafik sıkıştı-"

"Üzgünüm ama asam gitti."

"Olamaz. Bu randevu için üç aydır bekliyorum-"

"Bu çok kötü-" Çaresizliği karşısında gülümsemem ağzımın kenarından içeri sızarken elimi cebime atıyorum.

"Yapabileceğin bir şey olmadığına emin misin?"

Daralmış gözler ve hafif bir gülümsemeyle, bana meydan okumak için mi yoksa çaresizlikten mi beni sorguladığını merak ederken alt dudagımı ısırıyorum. Bana köpek yavrusu gözlerine eşdeğer bir bakış attığında ikincisi olması gerektiğine karar veriyorum. Merakım artıyor. Bu tedirginlik neden?

"Yani-" Bunlar hayatımı değiştirecek sözler, tıp lisansımı sonsuza dek kaybettiğim an. "Sadece benim muayene etmem sizi rahatsız eder mi?"

"Uh... evet." Elbette hiç de iyi görünmüyor.

Verdiği yanıt karşısında kaşlarımı kaldırıyorum, sonra da böyle bir şeyi önerdiğim için başımı sallıyorum. Belli ki sonunda akıl sağlığımı kaybetmişim. "Bayan Torres, lütfen yeniden planlayın. Bizi Pazartesi günü arayabilirsiniz."

"Hayır. Yani. Eminim. Lütfen, üç ay daha bekleyemem. Sürünge falan değilsin, değil mi? Ya da bana doğum kontrol reçetesi yazabilir misin?"

"Herhangi bir test yaptırmadıysanız ve cinsel ilişkiye *girdiyseniz* ya da meşgul oluyorsanız, hatta bunu planlıyorsanız, önce gerçekten muayene edilmeniz gerekir."

"Tamam, beni muayene et o zaman." Omuz silkiyor ama sol dirseğini sağ avucuyla kavrayışından kendinden emin olmadığını anlayabiliyorum.

Bir duraklama var. Bu an hayatımın çok farklı bir rotasını belirleyebilecek bir an ama ona karşı koyamıyorum. Çok genç, çok saf, çok ham ve güzel görünüyor. Onu yok edebilir ve hayatının geri kalanında evcil hayvanım olması için şekillendirebilirim. "Güzel. Bu taraftan."

İç koridora girdiğimizde, yalanlar ağzımdan çok kolay dökülüyor. "Kadınların Cinsel Bilgilerini Genişletme anketini yapıyoruz ve

Dosyanızda bazı bilgiler eksik. Bazı ekstra soruları yanıtlamak ve/veya ankete katılmak sizin için sorun olur mu?" Onun hakkında mümkün olduğunca çok kişisel bilgi edinmeliyim.

"Elbette." Tekrar omuz silkiyor, bir canavarın inine ne kadar derinden girdiğinin tamamen farkında değil. Onun saflığı vücudumdaki her zerreyi sersemletip neşelendiriyor. İhtiyacım olan şey buydu.

Muayene odasına girince ona bir hastane önlüğü veriyorum. Gözlerim muhteşem yüzünden vücuduna kadar her yeri tarıyor ve dudaklarımı yalamaktan kendimi alamıyorum. "Geri geleceğim." Ona mahremiyet yanılması vermek ama aynı zamanda onu güvende tutmak için odadan çıkıyorum çünkü damarlarımdaki ısı yoğunlaşıyor.

Ofisimde, küçük kaltağın bana merhaba dediğini fark ettim ve şimdi buradayım, kariyerimi riske atıyorum, böylece gidip bir bok parçasını becerebilir. *Evet, cesedimi çiğnemedim.* Derin nefesler alıp sakinleşmeyi bekliyorum.

Laboratuvar önlüğüm ve Kristin'in pazartesi için hazırladığı tüm ekipmanlarla döndüğümde, o çoktan yatakta oturmuş, hazır. "Demek adın Astoria Torres?"

"Evet. İşime daha yakın olmak için şehrin öbür ucuna taşındım. Hâlâ üniversite kampüsü dışındaki hayatı anlamaya çalışıyorum. Diğer tüm kadın doğum klinikleri doluydu." Kıkırdar gibi yaparak kendini savunmasız hissettiğini belli ediyor. İşte o zaman gözlerimi dosyasından kaldırıp bakışlarıyla buluşuyorum.

"Bizi nasıl duydunuz?"

"En iyi arkadaşım Mindy buraya gelir. Bana randevuyu o ayarladı."

"Tavsiye için Mindy'ye teşekkür etmeliyiz." Rahatlamasına yardımcı olmak için ona gülümsüyorum ve o da gülümsememe karşılık vererek dünyamı kamaştırıyor. Güneş yıllardır doğmamıştı, Molly'yi dövdüğüm sabahtan beri. Yine de işte burada.

"Tamam. Ankette bazı rahatsız edici sorular var, ancak hepsi kadınların cinsel yolculuklarını takip etmek ve hatalardan ve zorluklardan kaçınarak deneyimlerinizi geliştirmek amacını taşıyor."

Zavallı güzel kuş. Artık çok geç Astoria, kitaptaki tüm hataları çoktan yaptın. Benimle tanıştın. Tek başına. Başını sallıyor, bedenine *ve zihnine* yapmak istediklerim için ağzımın sulandığını fark etmiyor.

"Yirmi iki yaşında mısın?" Molly'nin o gece olduğu yaşta.

Alt dudağının bir köşesini ısırarak başını sallıyor. Gergin, kesinlikle. Güvensiz, muhtemelen.

"Seks hakkındaki bilgilerinizin çoğunu nereden edindiniz? Ailenizden mi, okuldan mı, arkadaşlarınızdan mı, deneyimlerinizden mi?"

"Şey... annemden değil. Bana çok erken yaşta fahişe demeye başladı, o yüzden bu konuya elimi bile sürmedim." Astoria titriyor. "Sanırım arkadaşlar, okul ve deneyim."

"Anlıyorum. Konuya karşı bu isteksizliği ne kadar erken gösterdi?"

"Beş yaşındaydım." Ses tonundan bu konuyu daha fazla tartışmak istemediği anlaşılıyor. Verdiği şok edici cevap ve kendi içine dönme şekli göz önüne alındığında, annesinin istismarcı olduğu sonucuna varıyorum.

"Hala annenle mi yaşıyorsun?" "Hayır.

Tanrıya şükür. Yalnız yaşıyorum."

Tek başına. Bu kelimeyi duyunca midemde kelebekler uçuşuyor. "Kaç cinsel partnerin oldu?"

"İki. Sanırım ben bir seri tek eşliyorum?" Kıkırdıyor, bunun onu benim için ne kadar mükemmel yaptığının farkında değil.

"Hiç hamile kaldın mı?"

"Hayır ve olmak da istemiyorum. Bu yüzden bu işi bitirmek için bu kadar

hevesliyim." "Tamam. Bunu konuşur ve hallederiz."

"Son partnerinizle ne sıklıkla seks yaptınız?"

"Uhh. Um. Ah-biz... sadece iki kez mi yaptık?" Son kelimesinde yüzünü buruşturdu.

"İki kez. Tamam." Yanıtını boş bir kâğıda yazarken başımı sallıyorum. "İlişkiniz ne kadar sürdü?"

"Üç yıl boyunca onunla birlikteydim. Ve üç yıl önce ayrıldık. Üç ve üç." Bir başka gergin kıkırdama. "Sadece hayatıma devam etmek istiyorum, anlıyor musun? Aşka bir şans vermek istiyorum." Alt dudağını ısıyor ve yerdeki fayansa bakıyor.

Kıpkırmızı olmuş yanaklarını fark etmemiş gibi yapıyorum ve ağzımı açıp başımı sallamamak için direniyorum. "Tabii ki. O iki olayda hiç orgazm oldunuz mu?"

"Uh-um." Kıpırdanıyor, bakışlarını kaçırıyor.

"Hayır." "Peki ya diğer partnerinle?"

"Hayır."

"Diğer partnerinizle kaç kez cinsel ilişkiye girdiniz? Hatırlıyor musun?"

"Ah... yaklaşık beş kez."

Başımı salladım. "Hiç fiziksel ya da cinsel istismar mağduru oldunuz mu Bayan Torres?"

Bana bakıyor, yüzünün rengi soluyor.

"Bayan Torres? Cinsel deneyimlerinizden herhangi biri rızanızdan yoksun muydu? Evet demediniz mi?"

"Evet. Yani... Hiç evet demedim." Astoria açıklamak için sesini alçaltıyor, yutkunuyor ve bana bakmaya cesaret edemiyor. Bana gerçeği söylemek istemiyor.

Vücudumdaki her kemikle bunların hiçbirinin tesadüf olmadığını bildiğim andı. Tesadüflere inanmam ve Astoria'yla tanışmam kesinlikle tesadüf değil.

Molly.

"Son erkek arkadaşına hiç evet demedin mi?"

"Um."

Onun rahatsızlığını içime çekiyorum ve bariz olanı kabul etmek yerine bir cevap bekleyerek bunu genişletiyorum. Hiç seks yapmak istemedi. Eğer ona kalsaydı, benim için hala bakire olurdu. Ne kadar tatlı ve cömert. Belki de erkek arkadaşlarının isimlerini almalıyım. Hayır. Hayır, almamalıyım çünkü ciğerlerini sökmekten kendimi alıkoyamazdım.

"İkisine de asla evet demedim."

Ona yaşı ve adet döngüsü hakkında her zamanki soruları soruyorum, yetişkin bir kadın olmasına rağmen vücudunun nasıl çalıştığı hakkında hiçbir fikri olmadığını hemen anlıyorum.

"Ne tür bir iş yapıyorsunuz?"

"Muhasebe."

Bu her şeyi açıklıyor. Muhtemelen çok az biyoloji eğitimi almış. Hiç orgazm olmamış, neredeyse bakire ve seks ve vücudu hakkında çok az bilgisi var. Hiç orgazm olmadığı için mastürbasyon yapmayı zaman kaybı olarak görüyor. Sarsılmaz bir şok duygusu her düşüncemi işgal ediyor çünkü onun benim için ne kadar mükemmel olduğuna inanamıyorum.

"Doğum kontrolü dışında özel bir endişeniz var mı?"

"Evet, aslında. Aşırı derecede ağrılı adet krampları yaşıyorum. İlk gün hiçbir yere gidemiyorum çünkü bayılma, kusma, her şeyi yaşama riskim var."

"Aşırı kramplar, diğer nedenlerin yanı sıra endometriozis, rahim fibroidlerinden kaynaklanabilir. Diyetinizi değiştirmenizi, böylece daha fazla omega-3 yağ asidi tüketmenizi ve belki de daha fazla egzersiz yapmanızı tavsiye ederim. Durumunuz için size hiç bu tavsiyeler verildi mi?"

"Hayır."

"Oh, tamam."

"Ama... Endometriozis nedir?"

"Rahim içindeki dokunun dışarıda büyümeye başlamasıdır. Bir ultrasonun bunu tespit etmesi her zaman garanti değildir, bu nedenle diyet ve egzersiz değişikliği işe yaramazsa, sizi küçük bir ameliyat için planlamamız gerekecektir. Ancak bu olasılığı bir sonraki ziyaretinizde görüşebiliriz. Miyomlar ultrason ile tespit edilebilir, bu nedenle Pap Smear'dan sonra bugün bunu yapabilirim."

Mümkün olan her hastalığı kontrol etmek için yeterince doku toplamam gerektiğini kendime hatırlatırken hızlı ve ağır bir nefes aldım. Şu yumurtalık tümörü ya da yumurtalıklarında herhangi bir sorun olup olmadığını kontrol edebilseydim, . Onu sadece birkaç dakikadır tanıyorum ve şimdiden onu da kaybetmeyeceğimden emin olmak istiyorum.

MAYIN.

"Şimdi, arkanıza yaslanın ve rahatlamaya çalışın."

Uzun, titrek bir nefes alışının sesi bile sikimin sertleşmesine neden oluyor. Çıplak ayakları üzengilerin üzerinde.

"Biraz daha yaklaş," diye hatırlatıyorum ona.

Kağıt elbisesi yine o sesi çıkarıyor. Bu daha önce hiç olmamıştı. Her hafta yüzlerce vajinaya bakıyorum ve hiçbir şey düşünmüyorum. Onda durum farklı. Düz eldivenli avuç içlerimle bacaklarını hafifçe ayırmadan önce bile farklıydı. O anda kendimi kontrol edemiyorum. Parlayan amcığı, lambanın sıcağı altında onu memnun etmem, yemem ve incitmem için çılgık atıyor. Yüzümü bacaklarının arasına indiriyorum, gözlerimi kapatıyorum, yüzümü nefesimi hissedebileceği kadar yaklaşıtıyorum, onun bağımlılık yapan kokusunu içime çekiyorum. Molly'yle geçirdiğimiz o kış gecesi gibi mükemmel derecede tatlı...

Keşke ona şimdi sahip olabilseydim. "Bu biraz acıtabilir." Canını yakma düşüncesinden duyduğum sevinci ses tonumda saklamaya çalışıyorum, sonra spekulumu içeri itiyorum, canının yanmasını istemiyormuş gibi davranıyorum ve "Rahatlamaya çalış" diyorum.

İnlemeye direnmekte başarısız oluyor. "Derin bir nefes al." Bazı kadınlar bunu karnına yumruk yemek olarak tanımlıyor. Dürüst olmak gerekirse, sistem bunu çok kolaylaştırıyor, neredeyse sıkıcı hale getiriyor. Ben buradayım, cehennemden gelen bu soğuk metal aleti onun içine sokuyorum ve sorumluluk *onun* üzerinde. Yeterince rahatlamayan *o*. Bebek kusmuğunu hayal etmek gülmek için bana yardımcı oluyor. Ne de olsa hâlâ profesyonel kalmam gerekiyor.

Rahim ağzını kazıyorum, itiyorum ve çimdikliyorum. Bunun onun için çok acı verici olduğu çok açık çünkü yatağa tutunuyor, parmak eklemleri beyazlaşıyor. Panik içinde aldığı ağır nefesler odadaki sessizliğin yerini alıyor. Vücudu kaskatı ve titriyor. O gerçek bir mükemmellik. Ağlayışını duymaya bir sonraki oksijen ihtiyacım gibi ihtiyacım var.

"Sadece biraz daha." Molly durmam için bana yalvarırken ona söylediğim şey buydu. Bu anı, Astoria'yı izlemek ve duymak şimdi sikimin zonklamasına neden oluyor.

Cesur görünmeye çalışmasını anlıyorum ama bir sonraki sıyrıkta kıvranıyor ve inliyor. İstedğim ses bu değildi ama onlarca yıl hiçbir şey yapmadıktan sonra yine de hoş bir ikramdı. Gerçek niyetimi belli edemediğim için durmaktan başka çarem yok. Çok hassas, bu da onu benim için daha da mükemmel yapıyor. Bu bana onun hiç doğum yapmadığını göstermeye yeter.

Sevgilim... *benim için* acı çekiyor, korkuyor ve nefes nefese kalıyor.

"Tamam, bu kadar. Her şey yolunda görünüyor. Displazi veya rahim ağzı kanseri olup olmadığını kontrol etmek için doku topladım-" Ayağa kalkıp spekulumu çıkarırken, her iki bacağına da nasıl titrediğini fark ettiğimi söylüyorum.

Yüce İsa.

"bende olabilir mi?" Vücudunun üst kısmını kaldırırken gözleri ve sesi panikle doluyor.

"Hayır. Bu standart bir prosedür. Sigortanız bunu karşılıyor." Gerçek şu ki, yaptığım her şey tamamen yasadışı olduğu için tüm bunların parasını ödemek zorunda kalacağım.

"Oh. Tamam. Teşekkür ."

Onu incittiğim için bana teşekkür ediyor. Çok komik. Onun yuvarlak, kocaman, kayıp gözlerine bakmaktan kendimi alamıyorum. "Biraz kramp, kanama ve/veya ağrı yaşayabilirsiniz."

Sahte bir gülümsemeyle bir kez başını sallıyor.

"Tamam, şimdi ultrasonla bir bakalım," diyorum monitörü açıp aleti yaklaştırırken. Sonda derinlerine doğru kayarken hafif bir inilti çıkıyor. Monitörde miyom olup olmadığını kontrol ediyorum ve hiç miyom bulamıyorum. "İyi haber, miyom yok."

"Harika."

Sondayı ve cihazı bizden uzaklaştırdıktan sonra ona "Nasıl hissediyorsun?" diye sordum.

"Evet." Nefes nefese verdiği anlamsız cevap karşısında kaşlarım çatılıyor. Sesini dengelemek için boğazını temizliyor. "Evet, iyiyim." İyi olmasının imkânı yok. Bundan eminim.

Çekmecelerde kayganlaştırıcı ararken, "Acıyı uyuşturmaya yardımcı olabilecek bir krem var," diye yalan söylüyorum. Bu onun rahatsızlığını yatıştırmayacak. "Tekrar uzan." Kelimeler biraz fazla aceleci ve emredici çıkıyor, ama bana körü körüne itaat etmesi aletimi daha da sertleştiriyor. Laboratuvar önlüğüm için şükürler olsun.

Yeni eldivenlerle, iki parmağıma bol miktarda jel sürüyorum ve onları inanılmaz derecede dar amına sokuyorum. Normal şartlar altında Kristin bunu muayeneden önce uygulardı ama ben yeni güzel kuşumu böylesine muhteşem bir görgüye sahip olduğu ve bana teşekkür ettiği için ödüllendirmek istiyorum. Hiç ama hiç orgazm olmamıştı, bu yüzden pratikte onun hayatını kurtarıyorum.

Astoria parmaklarım onu doldururken nefesini tutuyor ve parmaklarımın etrafında büyük bir basınçla sıkılıyor.

Yüce İsa.

O kadar duyarlı mı? Eldivenler takılıyken bile, sikim için çok sıkı olsa da cennet gibi hissettiriyor. Nefes alış verişi kesilene ve ayak parmakları kıvrılana kadar devam ediyorum. Derin derin yutkunuyor ve kısık bir inilti çıkıyor. Bacakları daha fazlası için açılıyor.

"Astoria," diye sesleniyorum ve bacaklarının kapanışını izliyorum. Parmaklarımı içine sokmaya devam ederken diğer elimle onları nazikçe tekrar ayırıyorum. Başka bir hastaya asla ilk ismiyle hitap etmezdim ama bu benim küçük kuşum.

"Hmm?" Yüksek perdeden bir inilti, zevk dolu.

"Bu acıyı dindiriyor mu? Şimdiye kadar uyuşmuş olmalıydı." Onu garip bir duruma soktum. Krem acıyı hafifletmek için hiçbir şey yapmayacağına göre, ya rahatlamak için onu daha fazla parmaklamamı isteyecek ve doruğa ulaşma riskini alacak ya da bana yalan söyleyip acı çekmeye devam edecek. Astoria cevap vermekte zorlanıyor, kafası karışıyor. Her şey tutarlılıkla ilgili, bu yüzden durmaya ya da hızı veya ritmi değiştirmeye cesaret edemiyorum.

Amcığı gittikçe daha çok geriliyor, çok aç, boşalmam için yalvarıyor. Suları altındaki kâğıt battaniyeye sızıyor. Konuşmakta zorlanıyor ama sonunda nefes nefese bir evet diyor. Parmaklarımı çekiyorum. Yanakları kıpkırmızı ve neredeyse terlediğini söyleyebilirim. Önlüğünün altından sert meme uçları görünüyor. Ayaklarının üzengiye değen tek kısmı ayak .

"Tamam Bayan Torres, bugünlük bu kadar. İsterseniz üç ay sonra bir randevu daha ayarlayabiliriz. Bu şekilde size yeni bir diyet ve egzersiz rutini oluşturmanız için yeterli zamanı vermiş oluruz."

Zavallı şey o kadar tahrik olmuş ki sadece inleyip başını sallayabiliyor. Daha fazlasını istiyor. Daha önce hiç orgazm olmadığını söylerken bana yalan mı söyledi? Bu ihtimal kaşlarımı öfkeyle çattırıyor. Yalanlara tahammül edemem. O kadar hassas ki ancak bir aptal onu boşaltmayı başarabilir. Bu çok kolay. Birden hatırladım. Hepsi bir fantezi. O yasak. Ben sadece onun doktoru değilim, aynı zamanda ondan on yaş büyüğüm. *Tanrı aşkına, ben yirmi yaşımdayken o on yaşımdaydı. Hasta herif.* Evet, bu beni sakinleştirmiyor. Aslında, onu daha çok istiyorum.

Lobiye dönmesine rehberlik etmek için onu odanın dışında bekliyorum, Kristin'in masasının arkasına geçip randevusunu günün aynı saatine ayarlarken iç çekiyorum ve yine geç kalacağını umuyorum.

"Teşekkür ederim,

Doktor." "Hoşça kalın,

Bayan Torres."

"Bana Tory diyebilirsin." Gülümsüyor ve yüzümde bir değişiklik görmeyince yanakları kıpkırmızı oluyor.

"İyi hafta sonları Bayan Torres."

O gider gitmez, ofisime kadar bütün kapıları arkasından kilitliyorum. Pantolonumun fermuarını sanki yanıyormuş gibi açıyorum, sikimi çıkarıp sarsıyorum. Gözlerimi kapatıp arkama yaslanıyorum, nasıl koktuğunu, nasıl ıslandığını ve nasıl kıvrandığını düşünüyorum.

Uzun zamandır böyle bir şeyin hayalini kuruyorum. Ahlaksız zihnim her gece uyurken bunu hayal ediyor. Hafta sonları evimi yeniden düzenliyorum, böylece daha canlı bir şekilde hayal edebiliyorum. Molly bodrumumda bir hücrede, hayır diye bağırırken onu her deliğinden sıklıkla bekliyor ve her bir hayır yankılanıyor. Şimdi, Astoria bu fantezide Molly'nin yerini aldı.

Astoria.

Ne lezzetli bir isim. Onu bulacağımı düşünmemiştim, mükemmel küçük kurbanımı.

"As-to-ria," diye fısıldıyorum, her çekişte uzatarak. İsmi mükemmel, bana eski parayı haykırıyor ama ilk başta telaffuz etmesi çok nazik. "As" ve sonra sert "toria." Evet, onu böyle becereceğim, yumuşak ve sonra sert. En azından beni mutlu ettiğinde, yoksa ölmek için yalvaracak. Kahretsin, onu şimdi istiyorum.

Küçük fahişe de beni istiyor. *Beni* istiyor.

Başka hiçbir hasta kişisel ilişki kurma konusunda bu kadar açık sözlü olmamıştı. Beni istiyor. Ve neredeyse bakire olan amını sikerken ona Tory dememi istiyor. Bu gece ona sahip olmalıyım. Evine girip onu ölene kadar sikeceğim ve sonra daha da çok sikeceğim. Taşaklarım ağırlaşırken aklımdan geçen düşünceler bunlar. Altın sinek kuşu kolyesini hatırladığımda aletimden fişkıran

Çok fazla baskı var. Ağır nefes almamın neden olduğu göğüs ağrıları yüzünden ölecekmişim gibi hissediyorum.

Eve yürürken ne düşünüyor? Sonra otobüse bindiğini hatırlıyorum. Bu hiç de güvenli değil. İşte buradayım, cennetten gelen yeni tatlı hazinemi güvende tutmak yerine kendimi tatmin ediyorum. Molly'den hiçbir şey öğrenmedim mi? Eğer başka bir adam onu zorlarsa.

Hiç öldürmedim ama onun için öldüreceğim.

Birkaç şırınga da dahil olmak üzere tüm eşyalarımı topladım ve ofisten aceleyle çıktım. Binanın dışına çıktığımda sokaklarda onu arıyorum. Hiçbir yerde görünmüyor ama onun hakkında her şeyi öğrenmek benim için çok kolay ve bu gece yapacağım şey de bu.

[OceanofPDF.com](https://oceanofpdf.com)

OceanofPDF.com

İkinci Bölüm

Bir Güneş Patlaması

ASTORIA

Koridorda omuzlarım çöküyor ve bir iç çekiyorum. Bordo halıya bakarken aklımdan milyonlarca düşünce geçiyor. O meraklı sorulara cevap vermemeliydim. *Hiç orgazm olmadığımı ya da olmak istemediğimi bir yabancıya gerçekten söyledim mi?* Ve daha da kafa karıştırıcı olan, kliniğe girdiğim anda tüm vücudumun bu adama nasıl tepki verdiğiydi. Amım zonkluyor, ağrıyor ve sıkılıyor. İçim yanıyor, hala parmaklarının duvarlarıma masaj yapmasını, beni doldurmasını özlüyorum, onları tekrar hissedebilmeyi diliyorum.

Neden böyle tepki veriyorum?

En son biri bana böyle dokunduğunda... Korkunç anıyı zihnimden ve saçlarımı yüzümden uzaklaştırarak yüzümü buruşturuyorum. Şimdi bunu hatırlamanın zamanı değil.

Tanrım, o çok güzel. Delici açık mavi gözleri nefesimi kesti. Bu daha önce hiç başıma gelmemişti. Bakışlarımız buluştuğunda, sanki bir güneş patlaması galaksimden geçti ve her şeyi değiştirdi. Bir anda kim olduğumu, ne yapmam gerektiğini ya da hayatımın geri kalanında ne yapacağımı unutmuştum. Ona sarılıp öpmemek için kendimi zor tuttum. Sanki başka bir hayatta tanışmışız gibi.

Onun tarafından kucaklanma ihtiyacı beni bunaltıyor. Zihnimi boşaltmak ve gerçekliğe için derin bir nefes alıyorum ve başımı sallıyorum. *Neyim var benim böyle?* Koridorda asansöre doğru yürürken, kliniğin kapısına bakmaktan kendimi alamıyorum. Hâlâ kapalıydı. Peşimden gelmiyor.

Bekle. *Neden peşimden geleceğini düşünüyorum? Tanrım, Astoria, senin neyin var? O senin doktorun.* Kendimi azarlıyorum.

O yoğun gözleri, kısa düz simsiyah saçları, kocaman omuzları ile üzerimde yükselen görüntüsü inanılmaz derecede sevimli. Lisede bir inek olabilirdi ama onda en ufak bir beceriksizlik belirtisi yok. Hayır, istediğini elde etmeye alışmış birine benziyor. Elbette mavi gözlü ve siyah saçlı birçok erkekle tanıştım, ama... bakışlarındaki, duruşundaki yoğunluk ve ciddiyet. Onu hayal ederken içimi bir titreme kaplıyor.

Sikeyim.

Asansörün sesi beni uyandırıyor ve onun görünüşüne olan takıntımı sona erdiliyor. O muayene odasında az önce ne oldu? Daha önce hiçbir Pap Smear böyle acıtmamıştı. En azından sonrasında ilgili, nazik ve kibardı. Acıyı inkar ettiğimde bile, daha iyi hale getirmeye çalıştı. Bana ilk adımla seslendiğinde tüm vücudumun titremesi. Umarım yanan yanaklarımı ya da vücudumun parmaklarını sıkıldığını fark etmemiştir.

Kendini topla, Tory. O senin erkek arkadaşın değil ve senden hoşlanmasına imkan yok. Onun yanında kendimi bu kadar sakın tutabilir miyim bilmiyorum. Başka bir randevu ayarlamamalıydım. Yine de çılgın kramplarım ile ilgilenen ilk doktor o oldu.

Otobüsle eve dönerken doğru düzgün düşünemiyorum. Aklım sürekli ofise ilk girdiğimde yüzünde beliren ifadeye gidiyor. Daha yaşlı olduğu için ona olan ilgimi fark etmiş olmalı, ama eminim bunu her yaşıyordur.

Son düzlükte eve doğru yürürken kramp nefesimi kesiyor. Nefes almaya çalışırken güzel bir evin etrafını saran metal bir çite sıkıca tutunuyorum. Küçük ter damlaları tüm vücudumu kaplıyor ve tüm gücümü kaybediyorum. *Lanet olsun. Eve varabilir miyim bilmiyorum. Gerçekten acıyor. Hadi ama.*

Kambur durup geçmesini bekliyorum. Bir Alman çoban köpeğinin havlaması dikkatimi çekiyor. Çitine tutunmamdan hoşlanmıyor. *Sakin ol, köpekçik.* Bana doğru saldırdığında onu daha fazla strese sokmak istemediğim için uzaklaşıyorum.

Evime, güvenli yerime adım atarken uzun bir nefes alıyorum. *İyi oldu. En azından sokağın ortasında bayılmayacağım. Tanrım, bu acının geçmesine ihtiyacım var.* Kanepeye uzanıyorum, kaslarım nihayet gevşiyor, kapıyı kilitlemediğimi umursamıyorum. Büyüdüğüm mahallenin aksine, burada hiçbir şey olmuyor. Ne kadar yorucu bir gün geçirdiğime dair anılar zihnimde dönüp duruyor.

Bir bakalım... Patronum bana üç kez bağırdı. Bilgi işlem departmanından Joey kızımlı tuttu, beni o kadar korkuttu ki kahvemi döktüm ve patronumdan bir çığlık daha yedim. Sonra, kadın doğum randevum için yetişmem gereken otobüs çok erken kalktı ve bir sonraki otobüs de çok geç kaldı. Vazgeçebilirdim ama eski erkek arkadaşım Emmanuel'in ben uyurken beni zorladığı ve güvenimi ihlal ettiği o gecenin unutulmaz anısı beni devam etmem için motive etti.

Her şeye yeniden başlamam, yoluma devam etmem gerekiyor. Gözlerimi kırıştırıp Emmanuel'i unutmaya çalışıyorum çünkü bugün Dr. Michaelson'la tanıştım. *Dur, Tory!*

Düşüncelerimden sıyrılıp oturma odasına bakıyorum, kuşkusuz buranın bir düzene ihtiyacı var. Burası bana ya da aileme ait değil. Şanslıydım çünkü Mindy'nin varlıklı bir tanıdığı ailesinin bir bakıcıya ihtiyacı olduğunu söyledi, ben de ilgilendiğimi söyledim. Anlaşmaya göre bir yıl boyunca burada kalabilirim. Ben kira ödemeyeceğim, onlar da bana ödemeyecek. Maaşımın tamamı market alışverişine, faturalara ve eğlenceye, geri kalanı da birikimlerime gidiyor.

Geçirdiğim günün ardından kendimi yatağa atmak istiyorum ama yatak odam evin arka tarafında ve bu kramplarla kilometrelerce uzakta gibi görünüyor. Sonunda, ağrının azalmayı reddetmesine rağmen, çaba sarf ediyorum ve iki aspirin aldığım misafir banyosuna yürüyorum.

"Lanet olsun," diye kendime ve aynaya küfrediyorum, yaklaşan bir başka kramp için yüzümü buruşturuyorum.

Avuç içim dışarı fırlıyor ve düşmemem için duvar karolarına çarpıyor. Derin bir nefes alıyorum, ayakkabılarımı ve pantolonumu koridorda bırakıyorum, sonra çantamı, ceketimi, bluzumu ve sütyenimi odama götürmek için mücadele ediyorum. Dizlerimi çarşafın altında karnıma doğru kıvrırken yatağın soğukluğu karşısında titriyorum. Biri şu anki halime baksa pısırik olduğumu düşünürdü. Neden şimdi daha çok acıyor? Sanırım eve gelmek için tüm adrenalinimi kullandım.

Telefonum titriyor ve annem olduğunu biliyorum ama böyle hissederken onunla uğraşamam. Acı için beni suçluyor ve hamile olup olmadığını ya da kürtaj yaptırıp yaptırmadığını soruyor. Üçüncü aramada öyle bir hale geliyorum ki, "Mami, dejame tranquila" diye bağıyorum. (*Anne, beni bırak.*) Ve sanki beni duymuş gibi, zil sesi kesildi. Tanrı'ya şükür.

Sonsuzluk gibi geliyor, ama sonunda acı kontrol edilebilir hale geliyor ve bu korkunç günün yorgunluğu beni uykuya daldırıyor. Hatırladığım son şey bana nasıl baktığı, sanki gerçekten önemliymişim gibi. Daha önce hiçbir erkek bana böyle bakmamıştı.

OceanofPDF.com

Üçüncü Bölüm

Al onu

JULIAN

Arabayla evine gidiyorum, caddenin karşısına ve adresinin bir ev aşağısına park ediyorum. Gün batımının altında bana doğru yürürken muhteşem görünüyor, bir dergideki süper model gibi ama kemiklerinde biraz et var. Acısı şiddetleniyor olmalı ki yavaşladığını görebiliyorum.

"Bırak gitsin, Julian," diyorum kendime, o yaklaştıkça başparmağımla direksiyona vururken. Tutuşum sıklaşıyor. Yapamıyorum. Çok uzun zaman oldu; en azından bir tadına bakmalıyım.

İçeri girdiğinde gözlerim onu evinin pencerelerinden takip ediyor. Fazla uzaklaşmıyor. Acısı dayanılmaz olmalı çünkü gözden kayboluyor ve bir süre geri gelmiyor.

Beyaz çitlerin önünden geçmeden önce kimsenin pencereden bakmadığından ya da sokakta gezinmediğinden emin oluyorum. Evin iki yanındaki uzun çitler kimsenin beni görmemesini sağlıyor. Acele ediyorum, yolumun üzerindeki her pencereden onu arayarak evin arka tarafına geçiyorum ve orada annesine İspanyolca bir şeyler bağırdığını duyuyorum. Dinlemek için donup kalıyorum ama tek duyduğum cırcır böcekleri ve onun hıçkırıkları. Ses beni çağıran bir siren gibi ve tüm direnç ya da kendini kontrol etme işaretleri kayboluyor çünkü o gözyaşlarını yalamak, acısını tüketmek ve onu sikimde hissetmek istiyorum. Sonra onu yatak odasının penceresinden gördüm. Yan yatmış, yavaşça uykuya dalıyor, yüzünü buruşturuyor.

Gözyaşları yanaklarını ıslatırken. Teni o kadar açık ki uzaktan bile kırmızı burnunu görebiliyorum.

Oh... güzel kuş, beni öldürüyorsun. Sana daha fazla zaman verirdim ama bekleyemem. Çok acıktım.

Sanki bir büyü yapmışım gibi göz kapakları ağırlaşıyor. İçeri girmek için bir yol aramadan önce yüksek ve derin nefes alışı duyana kadar bekliyorum. Evin diğer tarafında, bahçenin yanındaki arka kapıyı kilitsiz buluyorum.

Allah kahretsin. Kadınlar gerçekten bu kadar aptal mı? Aklından ne geçiyor? Ya başka bir psikopat yolunu bulup içeri girerse? İçeri girip onu becermem için yalvarıyor resmen. Belli ki kaderimizde varmış. Bana ihtiyacı var.

Bana ihtiyacı var.

İçeri girer girmez ayakkabılarımı çıkarıp çantamı mutfak adasının üzerine koyuyorum. Sonra evin içinde yavaşça dolaşarak birinci kattaki tüm perdeleri kapatıyorum. Çantamdan ilacı ve şırıngayı çıkarıyorum. Yatak odasına giden kıyafet izleriyle karşılaştığımda ağzımın kenarına hafif bir gülümseme yerleşiyor; sanki ona giden kırmızı bir halı gibi.

Yatak odasına girer girmez yanına çömeliyorum ve kulağına fısıldıyorum, "Bu biraz acıtabilir, kuşların en güzeli." Ve saat gibi işliyor, şahdamarına enjekte ettiğimde irkiliyor ve inliyor, sonra tüm vücudu gevşiyor.

O benim ilkim. Bunu yapmaya hiç cesaret edememiştim, ama şimdi onu tuzağa düşürdüm, şimdi buradayım, onun her şeyini alacağım. Eğilimlerime rağmen bu kadar uzun süre toplumun sözde *iyi* bir üyesi olduğum için o benim ödülüm.

Yatağın ayak ucunda, ona bakarken soyunuyorum, sonra çarşafları çekiyorum, bilinçsiz, çıplak vücudunun her santiminin yavaşça ortaya çıkmasının tadını çıkarıyorum. Bir sanat eseri gibi, üzerinde sadece kolye ve beyaz dantel külot var. Bu tam da daha önce dilediğim şeydi. Göğüsleri hayal ettiğim kadar muhteşem. Onları emme düşüncesi ağzımı sulandırıyor. O değil

Sıska, ama taşıdığı yağ her kıvrımı vurguluyor. Aletim zonkluyor ve bir damla benim akıyor. Hâlâ onun artık tamamen bana ait olduğuna inanamıyordum. Bu kadar kolay olabileceğini hiç düşünmemiştim. Ona olan psikotik açlığım rağmen, kendimi hızlandırıyorum.

Banyoda küçük bir havlu sıcak suyla ıslatarak tüm kremi siliyorum. Onu sırt üstü çeviriyorum, bacaklarının arasına giriyorum ve külotunu çıkarıyorum. Onu sildikten sonra, o nefis kokusunu içime çekiyorum. Bacaklarının arasına göbekten uzanıyorum, yüzüm amına birkaç santim yakındayken her okşuyorum, tenini hissediyorum, sonra iç uyluklarını nazikçe öpüyorum. Sanki avuçlarımın güzel vadilerini okşamasından hoşlanıyormuş gibi uzun bir iç çekiş yaptığında gözlerim yüzüne kayıyor. "Çok güzelsin Astoria." Kalçasının iç kısmını öpüyorum. "Bunu sana hiç söyleyen oldu mu?" Öpücük. "Normalde kendimi kontrol ederdim ama sana ihtiyacım var..." Öpücük. "Hemen şimdi."

Kollarım kalçalarının altına dolanıyor, sarılıyor ve amının tadını çıkarabilmem için onları kilitliyor. Dilimin düz kısmını sürükleyerek amının dudaklarını geçerken, ucu amına girerken, sonra klitorisine doğru kayarken ve onu emerken onu izliyorum.

Ona küçük bir doz ilaç verdim, tamamen bayılmamasını umuyordum çünkü her şeyi hissetmesini ama uyanıp benimle savaştık güce sahip olmamasını istiyordum - neredeyse felçli. Sexosomnia. İnsanlar uykuda yürümek yerine sevişerek uyurlar. Çoğu hasta bu tür nöbetler sırasında yaptıkları seksi hatırlamaz ama umarım o hatırlar.

İlk başta tepki vermiyor ve dozu yanlış hesapladığımdan endişeleniyorum, ama sonra nefes alış veriş hızlanıyor ve klitorisine hediye ettiğim her dil darbesiyle inliyor. Orayı okşamamdan ve sertçe emmemden hoşlanıyor, ben de onu o kadar memnun edene kadar bunu yapıyorum ki vücudu ilacı bastırıyor. Kalçaları titriyor ve elimden kaçmaya çalışıyor. Düşük volümlü, tiz inilti tekrar tekrar çıkıyor. Yatakta büyük bir ıslak nokta var ama durmuyorum. Vücudunda bir titreme gezinirken inilti ve ardından bir feryat çıkıyor. İlk kez benim için boşalıyor. Sikim nabız gibi atarken ve onu sikmek için yalvarırken vücudunda geziniyorum. "Adımı söyle, güzel kuş. Söyle, Julian."

"Julian." Doruk noktasından kurtuldukça nefes alıp vermesi sakinleşmeye başlar.

"O-h. Benim tatlı kızım." Tekrar adımı söylediğinde aletimin ucunu esnek klitorisine sürüyorum. "Benim için çok ıslaksın, güzel kuş."

Onu kızdırırken inliyor, sonra dirseğimin ve dizlerimin üzerinde ağırlığımı dengelerken sikimin bir kısmını içine itiyorum. Onun yüksek sesli, uzun ve acı dolu tadını çıkarıyorum. "Julian." İtirazında acı açıkça görülüyor ve içimde bir ateş yakıyor. Onu çok fazla gerdiğimi biliyorum çünkü duvarları içeri ittiğim küçük parçamı boğuyor.

"Evet, güzel kuş?" Sikimi daha derine itmek neredeyse imkânsız çünkü çok sıkı. Benim zavallı Astoria'm.

"Acıyor." Ağlamaya başlayacakmış gibi görünüyor.

"Biliyorum, ama sen iyi bir kızsın. Bunu kabul edeceksin. Yapacağını biliyorum."

Kalçalarımı ileri geri sallıyorum ve sadece sınırını biraz geçiyorum. Onu önce yavaş, sonra hızlı ve sert sikeceğime dair kendime söz vermiştim, bu yüzden bedenime alışmasını bekliyorum. Bir bakire gibi, kapalı gözlerinden akan yaşlarla irkiliyor, inliyor ve inliyor. Daha önce hiç bu kadar güzel bir yer görmemişim. Kestiğim kesikler ve rahim ağzının kazınmasıyla, her penetrasyonun onun için dayanılmaz derecede acı verici olduğundan hiç şüphem yok. Bu düşünceyle daha güçlü bir şekilde itiyorum ve çılgılık atarak aletimi şehvetle dolduruyor.

"Lütfen, dur. Lütfen-" Pantolonunu çekiyor, göğsü çok hızlı inip kalkıyor.

Yanaklarını, boynunu öpüyorum, onu sakinleştiriyorum, yavaşça içine dalarken onu kucaklıyor ve okşuyorum.

"Aww... Beni alabilirsin."

"Hayır..."

"Evet. Al bebeğim. Al onu." Nefes nefese kalıyorum ve her hamlede biraz daha sert itiyorum, onu açmak için endişeleniyorum.

"Benim için şarkı söyle, güzel kuş," diye kulağına nefes veriyorum, ne kadar mükemmel olduğuna inanamıyorum. Hayal ettiğim her şey, onun dar, isteksiz ıslak amının direnmesi, hatta beni dışarı itmeye çalışması, ağlaması ve çaresizlikle karışık mükemmel yumuşak vücudu. Şimdi sadece acının o kadar kötü olmasını istiyorum ki, uyuşturulmuş halinin üstesinden gelsin ve mümkün olan her şekilde durmam için bana yalvarsın. Tanrım, harika hissediyor, çok ıslak, yine de sıklığı sikimi içine çekiyor, neredeyse canımı yakıyor. Buna bayılıyorum.

"Lütfen," diye yalvarıyor.

Onu öperim. "Daha fazla, güzel kuş. Şarkı söylerken çok güzel görünüyorsun ve ses çıkarıyorsun." Bana karşı koymaya çalıştığımda taşaklarımı içine sokmuştum. Başarısız kolunu kaldırma girişimine gülüyorum. İkimize de daha fazla yer açmak için bacağına yukarı itiyorum, sonra hızımı artırıyorum.

"Al onu, Astoria. Hepsini al." Sürekli tekrarlıyorum. Acı ve benim merhametsizliğim arasında, yardım edemiyor ama her itişte yüksek sesle inliyor, tıpkı istediğim gibi durmam için yalvarıyor.

"Lütfen... Dur."

" böyle, küçük kuş. Benim için şarkı söylemeye devam et."

Molly'nin onu becerirken neredeyse bayılacağı anı aklımdan geçiyor ve taşaklarım ağırlaşıyor. Astoria'nın yalvarışları sıklaşıyor ve çaresizleşiyor; kapalı gözlerinden süzülen yaşlar, yüzündeki sürekli acı dolu çekingenlik, yüksek sesle ağlaması, sırtının yataktan kalkması. "Lütfen... dur."

Titreyen alt dudağına aşık oluyorum ve onu sertçe emiyorum. Ellerimle saçlarını kavrayıp çenesini bana doğru çevirirken, dişlerimi sıkarak "İşte bu güzel kuş. Şarkı söylemeye ve beni götürmeye devam et." Gerçek şu ki

İlaca rağmen bu kadar mücadele etmesi ve yalvarması bana acının ne kadar dayanılmaz olduğunu gösteriyor. Mükemmel. "Sen mükemmelsin, Astoria."

Sadece acı çekmesini izlemekle kalmıyorum, sikimin üzerinde gerildiğini, titrediğini, uzaklaşmaya çalıştığını ve başarısız olduğunu hissedebiliyorum. Kalbim bunun coşkusu ve heyecanı yüzünden göğsüme çarpıyor; ilk kalp krizimi geçirebileceğimi düşünerek beni korkutuyor.

"Gitmene asla izin vermeyeceğim. Asla durmayacağım, tatlı kızım." Öpücükler ve nefesler arasında yemin ediyorum. Sonra sol meme ucunu emiyorum. Vücudu gevşiyor ve amı sıırılsıklam oluyor. "Hoşuna gitti mi güzel kuşum? Evet, hoşuna gittiğini biliyorum." Kıkırdıyorum.

Cevap vermiyor ama hâlâ nefes nefese. Acı çektiğinde çıkardığı sesi ararken, acele ediyorum ve onu daha sert beceriyorum. Ağlıyor, sağ eli yükseliyor, sonra çok ağırmış gibi titriyor. "Şu andan itibaren, hangi deliğini sikersen sikeyim, ne kadar acırsa acısın boşalacaksın. O güzel, dar deliklerin hepsini dölleriyle doldurmam için bana yalvaracaksın, çünkü sen benimsin, güzel kuş, hepsi benim."

Elleri tekrar kalktığında, onları üzerine sabitliyorum, ona acımasızca vuruyorum, onu boşalmamla doldurmaya, onu benim olarak vaftiz etmeye hevesliyim. Ona her çarpışımında sikim öyle bir güçle sarsılıyor ki, benim de canım yanıyor. Ama onunkinin en az on kat daha kötü olduğunu bildiğim için acıyı seviyorum. Ayrıca, beni çok uzun zamandır beklediği için canımı yaktığını bilmek de hoşuma gidiyor. Her itişte feryat ediyor. Onu bir vahşi gibi, hiç tereddüt etmeden, empati kurmadan ya da düşünmeden beceriyorum, vücudu sallanıyor ve benimkine çarpıyor.

"Julian." İnliyor. Çok hızlı nefes alıyor, muhtemelen panik atak geçiriyor. Olağanüstü. Bir süpernova kadar güzel.

Böyle hissetmeyeli çok uzun zaman olmuştu -sıkmek ve incitmek için lezzetli bir amcığa, oynamak ve yok etmek için bir zihne sahip olmak. Sabaha kadar teninde siyah ve mavi parmak izlerim olacak. Sikimde bile değil. Beni asıl etkileyen gözyaşı izlerinin güzelliği, yüzündeki o buruşukluk.

sikimin amını aşırı germesine ve benim zevk alabilmem için onu almaya çalışmasına katlanıyor.

İğneler batıyor ve spazmlar içimde sert ve hızlı bir şekilde dönüyor. Sikim seğirdiğinde en rahat olduğu yere doğru itmek için sırtımı kıvırıyorum, içine tekrar tekrar boşalıyorum. Daha önce hiç çıkarmadığım bir ses benden kaçıyor. Yüksek bir inilti ve kükreme karışımı bir ses. "Siktir!" O hıçkırırken ben bağıriyorum.

Başım dönüyor. Doruk noktası o kadar güçlü ki nefes almakta zorlanıyorum. Gözyaşlarım onun göğsüne ve kuyruğundan boynuna doğru yağıyor. İkimiz de ter içinde kaldık. Dudaklarını öpüyorum, burnunu sıkıyorum ve dilini emiyorum. Daha önce hiç kimseyi öpmemiştim, Molly'yi bile. Bunu hep evlendikten sonra yapmak istediğim bir şey olarak bahane etmişim. Astoria benim ilkim.

Sikim onun derinliklerinde titreşiyor, son dölümü fişkirtiyor. Sonsuza kadar kalabilmeyi dileyerek orada bırakıyorum, ama sonunda gevşeyerek içinden çıkıyor. Yeterli değildi, ama bugün bunların hiçbirinin olmasını planlamamıştım, bu yüzden şimdilik idare etmek zorunda kalacak.

Keşke onu ölene kadar becerebilsem.

Bacaklarını sonuna açarak, boşalmamın yavaşça ondan sızmasını izliyorum. Bir kısmını işaret parmağıma alıp dudaklarını boyuyorum, böylece uyandığında ilk tattığı şey ben oluyorum. Tekrar baktığımda ve daha fazlasının aktığını gördüğümde dudaklarımı yalıyorum, iki parmağımı amına sokuyorum ve sonra onları göt deliğine sokuyorum.

"Artık her yerde senin içindeyim güzel kuş," diye fısıldıyorum kulağına. "Seni yakında tekrar göreceğim. Lütfen dikkatli ol. Kendine iyi bak."

OceanofPDF.com

Dördüncü Bölüm

Güzel

ASTORIA

Titreyen telefonum beni bir anda uyandırıyor. Neredeyse almak için yataktan fırlayacaktım ama vücudumdaki tüm ağrı ve acılar karşısında nefesimi tutamadım. Sonra tamamen çıplak olduğumu fark ediyorum. Külotum hangi cehennemde? Onlar olmadan asla uyumam. Dün gece gördüğüm rüyalar bilincime çığ gibi düşüyor. Bir yabancı odama geldi ve kabusumda beni becerdi. Yapmaması için yalvardım. Amım çok acıyor ve ıslak, ama bu dünkü testlerden olmalı. Göğüslerim de ağrıyor ve şişiyor, sanki regl olacakmışım gibi acıyor. Telefon yine titriyor. Komidinden aldım.

"Merhaba anne."

"Tory, bütün gün ve gece seni aradım. Hangi ?" Neredeyse bağırıyor ve beni irkiltiyor.

"Anne, lütfen bağırmayı kes. Korkunç bir baş ağrım var." "İçmeye mi

gittin?"

"Hayır. Sadece dün kötü bir gün geçirdim. Bir sorun mu var? Bir şeye ihtiyacın var mı?"

"Tory, bunu bana neden yapıyorsun? Üniversiteden sonra eve geri taşınmalıydın. Böylece faturalar için bana yardım edebilirsin. Planımız buydu-"

"Anne. Çok üzgünüm ama kendimi iyi hissetmiyorum. Seni sonra arayabilir miyim?"

"Hamile misin? Kürtaj seni doğrudan cehenneme gönderir, Astoria. Umarım etrafta fahişelik yapmıyorsundur-" Bekliyorum çünkü her zaman zehrini kusmak zorunda. Sonunda, işte orada - "Yine mi?" diye sorarak cümleyi tamamlıyor.

Kendimi onun incitici sözlerinden ne kadar korumaya çalışsam da, bu sözler beni her zaman etkiliyor. Acıyı yutuyorum. Bu yüzden ona Jeremy ve Emmanuel'den hiç bahsetmedim, çünkü onunla hiçbir şey hakkında konuşamıyordum. Adet döngümü Mindy'nin annesinden öğrenmek zorunda kaldım çünkü bu konuda kendi anneme yaklaşımdan çok korkuyordum. Bir yıl boyunca, nasıl tepki vereceğinden korkarak adet dönemimi ondan sakladım. Benim için hep en kötüsünü düşünürdü. Daha sevecen ve açık olamaması beni öldürüyor.

"Tabii ki hayır anne. Gitmek zorundayım. Seni seviyorum. Hoşça kal." O cevap vermeden telefonu kapatıyorum, çünkü gözlerim komodine takılıyor. Bakmadan duramıyorum çünkü orada benim koymadığımdan neredeyse emin olduğum iki hap ve bir bardak su var. Aspirini almadım mı? Kafam çok karışık.

Rüyalarım çok canlıydı ve şimdi onları gerçeklikten ayıramıyorum. Delirmenin tanımını bu değil mi? Demek istediğim, eğer aspirini unuttuysam, bu ağrının neden bu kadar uzun sürdüğünü ve amımın etrafındaki her kasın neden bu kadar ağrılı açıklıyor.

Duştan bornozumla çıktıktan sonra yatak odamdaki tüm perdelerin çekili olduğunu fark ediyorum. Yavaşça, kalbim çarparak evin geri kalanına doğru yürüyorum ve birinci kattaki tüm odaların perdelerinin de kapalı olduğunu görüyorum, ama orada kimse yok. *Bu da ne böyle?*

Sonra iki kapıyı da kilitli buldum. En azından ön tarafı açık bıraktığımı sanıyordum. Hafızam net değil. Nefesim kesiliyor ama kendimi sakinleştiriyorum. Bir zamanlar, babam hâlâ bizimle yaşarken, uykumda yürür ve konuşurdum. Belki de dün gece olan buydu. Kendi kendime başımı sallıyorum. Öyle olmalı. Adrenalin çöktüğünde, kendimi yorgun hissetmekten alıkoyamıyorum ve kendimi yatağıma geri atıyorum. Tanrı'ya şükür bugün cumartesi.

Tekrar uyandığında güneş batıyordu. *Neredeyse yirmi dört saat uyudum mu? Gerçekten mi?* Telefonumda Mindy'den gelen bir sürü mesaj vardı.

Mindy: ? (beş saat önce)

Mindy: Neden cevap vermiyorsun? (dört buçuk saat önce)

Mindy: İyi misin? (üç saat önce)

Ben iyiyim. Üzgünüm, dün biraz hastalandım ve çok fazla uyku. Ne ? Açlıktan ölüyorum.

On dakika içinde orada ol. Rocky's'e gidelim ve hamburger yiyerek kalçalarımızı genişletelim.

Sen sahip olduğum en iyi arkadaşsın.

Sahip olduğun tek arkadaş benim. LOL!

In The Car

"Ee, dün ne oldu? Neden hastalandın?" diye soruyor Mindy araba kullanırken ve ara sıra yüzünü çevirip bana bakarken.

"Emin değilim. İş yerinde çok korkunç bir gün geçirdim, sonra da tavsiye ettiğiniz kadın doğum uzmanına gittim."

"Yani, hiç eğlenceli değil. Değil mi?" Omuz silkiyor.

"Kesinlikle, ama bu..." Mindy'ye doktorun beni gözetimsiz muayene etmesine izin verdiğimi söylemek istiyorum ama kelimeler ağzımdan çıkmıyor çünkü beni yargılamasından korkuyorum. Kahretsin, küçük aşkım için beni yargılamasından korkuyorum.

"Ne?" Mindy'nin bakışları yoldan bana doğru kayıyor ve bir soluk alma numarası yapmadan önce dudaklarına bir gülümseme yayılıyor. "Ondan hoşlandın!"

"Hayır." Yüksek sesle cevap veriyorum ama yanaklarım yanıyor. Ondan çok fazla hoşlanmıştım. "Evet."

"Hayır. Hayır-"

"Evet, evet. Evet, yaptın. Astoria, bu hiç iyi değil." Bana gülüyor.

Son cümlesi tabuta çiviye çaktı. ne kadar güzel olduğunu, parmakları içime girip çıkarken ne kadar harika hissettiğimi anlatmayacağım. Bu düşünceyle içim daralıyor ve sadece acı veren bir sızı hissediyorum. "Dur." Sesimi yükseltiyorum ve o da kıkırdayarak benimle alay ediyor. "Tamam, o... biraz sevimli," diye itiraf ediyorum.

"Biliyordum!" Ben iki elimle yanan yüzümü kapatırken o gülüyor ve direksiyona birkaç kez vuruyor. "Biliyordum. Tam senin tipin."

"Benim tipim mi? Sen neden ?"

"Hadi ama Astoria. Hem Emmanuel hem de Jeremy. Siyah saçlı, mavi gözlü, inek ve cehennem gibi uzun."

"Oh, evet." Erkek zevkimin ne kadar tutarlı olduğunu hiç fark etmemiştim. Konuyu değiştirmek için çaresizce restorana yanaştığımızda, "Tom nasıl?" diye sordum.

Arabadan inip kapısını çarparak kapatmadan önce "Konuyu değiştirme," diye azarlıyor.

İçeride, tezgâhta hamburgerlerimizi sipariş ettikten sonra pencereye yakın bir kabine oturuyoruz. Burger o kadar kalın ve sulu ki gözlerimi geri çevirip inliyorum. "Yüce Tanrım. Buna ihtiyacım vardı."

"Peki Dr. Michaelson konusunda ne yapacaksınız?" Mindy yüzünde kocaman bir gülümsemeyle omuzlarını oynatıp kaşlarını oynatıyor ve ardından ketçapla ıslatılmış üç patates kızartmasını ağzına tikiştiriyor.

"Ne demek istiyorsun? Hiçbir şey. O bizim doktorumuz. Dediğin gibi, garip olurdu. O sadece sevimli bir yabancı, hepsi bu. Bana daha fazla egzersiz yapmamı söyledi."

"Eyvah. Neden?"

"Korkunç regl dönemlerimden kurtulabileceğimi söyledi."

"Oh, sana şişman dediğini söylemeye çalıştığını sanmıştım."

Güldüm. "Hayır, seni aptal."

"İyi haber şu ki, her Cuma gecesi dansa giderek bunu halledebiliriz. Burada biraz merengue, orada biraz salsa, biraz reggaeton ve kısa sürede iyi olursun."

Kıkırdıyorum. "O kadar basit olacağından şüpheliyim."

"Bu arada, konuyu nasıl değiştirdiğini görmediğimi sanma. Küçük aşkın..." Gülümsemesi yanaklarımı yakıyor. "Lanet kız. *O kadar* kötü mü?" diye soruyor tekrar kızardığımı görünce.

Utancımдан kıkırdamaktan kendimi alamıyorum. "Benden bu kadar bahsettiğimiz yeter. Hayat nasıl gidiyor? Seni uzun zamandır görmedim."

"Biliyorum. Bu işte her şey sürekli bir koşuşturmaca." Bir sessizlik çöküyor ve hemen kötü bir haberi olduğunu anlıyorum çünkü artık bakışlarımla buluşmuyor, alay etmiyor ya da kıkırdamıyor. "Tom ve ben yaklaşık bir hafta önce kavga ettik. O zamandan beri konuşmuyoruz-"

"Neden? Ne oldu?"

"Aptalca şeyler, ama bilmiyorum. Belki de çoktan ayrı düşmeye başladık. Bunun olacağını biliyordum." Omuz silkiyor.

"Tanrım, üzgünüm Mindy. Siz bütün üniversite boyunca birlikteydiniz. Bu Angelina Jolie ve Brad Pitt'in ayrılması gibi bir şey."

"Oh, dur, sen!" Kıkırdıyor. "Ondan hoşlanmadın bile."

"Yani, benimle çok fazla dalga geçerdi ama seni mutlu etti. Tek ihtiyacım olan bu." Omuz silkiyorum. Sessizlikle geçen çok uzun saniyeler var ve bunun Mindy'yi ne kadar etkilediğini merak ediyorum. Onu böyle görmek beni endişelendiriyor. Ne yapabilirim ki? "Konuş benimle, Mindy."

Cevap yok, sadece patates kızartmasını ketçaba bandırıyor hevessiz bir şekilde. İç çekiyor. Onu hiç bu kadar ciddi ya da hiçbir şeyden etkilenmiş görmemiştim. "Mindy. Sen hep benim yanımdasın. Lütfen, benim de aynısını yapmama izin ver." Onu bakışlarımla buluşmaya zorlamak için yüzümü eğiyorum.

Tekrar iç çekti. "Aslında sana biraz aşık olduğumu düşünüyorum."

"Bana mı?" Ben haykırıyorum. Koca ağzım yüzünden kaç kişinin irkildiğini görmek için etrafımıza bakıyoruz. "Özür dilerim. Sanırım sizi yanlış duydum."

Titriyor ve başını sallıyor. "Hayır. Yapmadın."

"Bu hiç mantıklı değil Mindy. Sen neden bahsediyorsun?" "Geçen yıl Sigma Alpha partisine gidemeyecek kadar hasta olduğun zamanı hatırlıyor musun?"

"Uhh... evet." Ses tonumdaki tereddüt açıkça belli oluyor. Alnımı kırıştırıyorum ve Mindy'nin benden sakladığı korkunç şeyin ne olduğunu merak ederek gözlerimi açıyorum.

"Şey, o gece.. Tom bana seninle üçlü yapmak isteyip istemediğimi sordu."

"Ne!" Tekrar etrafımıza bakıyoruz. "Tanrım, Mindy. Neden bunu bana hiç söylemedin?" Nefes nefese kaldım ve ağzımı kapattım. "Çok özür dilerim. Asla-yani, asla-"

Mindy konuşmamı engellemek için avucunu havaya kaldırıyor. "Astoria, bunu yapmayacağını biliyorum ve tam da bu yüzden hiç söylemedim, çünkü bu gezegendeki bir başka şeyin daha senin hatan olduğunu düşünmeni istemedim. Gerçek şu ki, o istekte bulunduğundan beri yavaş yavaş birbirimizden uzaklaşıyoruz. Çok sarhoş olduğu için biraz kötü hissediyorum ama yine de. Onu aynı şekilde göremezdim."

Elimi onunkinin üzerine koyuyorum ve beni boğan suçluluk duygusunu gizlemeye çalışıyorum çünkü şu anda konu ben değilim. Onu hiç böyle düşünmemiştim. Aslında benden nefret ettiğini sanıyordum, o yüzden buna inanmak benim için çok zor. "Oh, Mindy, çok üzgünüm. Ne iğrenç bir pislik."

"Hemen ." Başını sallıyor.

Güzel... Neden bu kelime beynime yapıştı?

"Evet. Zaten kariyerime drama için fazla yatırım yapıyorum." Mindy yemeğimizin çöplerini topluyor, bana gülümsüyor, sanki üzülecek bir şey yokmuş gibi saniyeler içinde toparlanıyor. "Hey, bugün Cumartesi. İşle meşgul olmamamızın avantajını kullanıp bundan sonra bir bara gitmek ister misin? Uzun zamandır parti yapmamıştık. Alkol bu harika hamburger ve patates kızartmalarının yağlarını yakmamıza yardımcı olabilir."

"Um... Bilmiyorum."

"Hadi ama. Bir kızın eski pisliğini unutmasına yardım etmek mi?" Alt dudağını dışarı çıkarıyor, komik bir şekilde acınası görünüyor, bu da beni kıkırdatıyor.

"Tamam, ama bir dans kulübü değil çünkü senin gibi giyinmedim." "İyi,

iyi."

Barda

İçkilerimizi koyduğumuz mermer levha da dahil olmak üzere bardaki her şey siyah. Fon bebekleri şık kıyafetlerle etrafta dolaşırken arka planda pop ve yabancı müzik karışımı bir müzik çalıyor. Atmosfer hoşuma gidiyor ama kendimi böyle yerlere hiç uygun hissetmiyorum. Alkol için Tanrı'ya şükürler olsun. Kalan acımı ve endişelerimi uyuşturuyor. Sarhoşken bile Mindy'ye endişelerimden bahsetmiyorum - özellikle de her şeyin aklımda olup olmadığını bilmediğim için, ama aynı zamanda bu gece onunla ilgili olduğu için. Mindy bana dördüncü tekilayı içiriyor ve ben gidiyorum. Doğruca yatağa gidip sekiz saat uyumadığım sürece ayıklığa geri dönüş yok. Artık bir kulübe gitmek için yeterince seksi giyinip giyinmediğim umurumda değil. Bütün gece İspanyol müziği eşliğinde dans ediyoruz, erkeklerle dans ederken bile birbirimizden ayrılmıyoruz. Bir süre sonra Fernando adında bir adam Mindy'nin ayaklarını yerden kesiyor. Gecenin geri kalanında başka kimseyle dans etmedi.

Fernando iyi birine benziyor ama görünüş her zaman aldatıcıdır. Bir grup başka erkekle dans ederken, onu kıkırdarken ve onunla eğlenirken görüyorum. Birden Dr. Michaelson'ın gök mavisi gözleri aklıma geliyor. Kendimi, keşke benimle dans etseydi diye düşünürken yakalıyorum. *İnanılır gibi değil*. Gözlerimi kendime deviriyorum.

Pazar günü öğleden sonra Mindy'nin horlamasıyla uyandım. İkimiz de hala yatağında dün gecenin kıyafetlerini giyiyoruz, sigara ve alkolün iğrenç kokusu

Biz. İğrenç. Eve nasıl geldik? Tanrım, umarım araba kullanmamışızdır.

"Mindy?"

"Hmm?" Gözleri hâlâ kapalıyken inliyor. "Uyan. Aç mısın?"

"Tanrım, ne kadar tekila içtik biz?" Başını tutarken yüzünü buruşturuyor.

"Ondan sonra saymayı bıraktım. Eve nasıl geldik?" Ona soruyorum ve oturup ne kadar hasta hissettiğimi anlamaya çalışıyorum.

"Taksi."

"Tanrıya şükür. Arabayı sen kullandın sandım." "Ben deliyim, intihara meyilli değilim."

Kıkırdıyorum ve yavaşça doğrulmasını izlemek için yüzümü çeviriyorum. "Yemek yoksa yakında hastalanacağız."

"Pekala, brunch benden" diyor.

"Önce duş alayım." Ben yataktan kalkıp banyoya doğru ilerlerken o oturduğu yerden kalkmış, kaybolmuş gibi bakıyor.

". Hadi dişlerimizi fırçalayalım. Dün yemeğe ihtiyacım vardı."

Brunch sırasında yemek yerken neredeyse hiç konuşmuyoruz ve baş ağrısı için aspirin almadan önce bir bahçeyi doyuracak kadar su içiyoruz. Bir daha asla tekila içmeyeceğime yemin ediyorum.

Arabayı barın otoparkından aldıktan sonra enerjimiz tükeniyor, bu yüzden akşam sekize kadar Bridgerton'ı izliyoruz, benim kanepemde, üzerine serpiştirilmiş yarısı yenmiş atıştırmalıklarla oyalanıyoruz. Mindy uzandığında

ve koltuktan kalkıyor, kalbim sıkışıyor çünkü gitmek üzere olduğunu biliyorum. Eğlence bitti ve uyumak için yalnız kalacağım. Tek başıma olma düşüncesi beni yalnız hissettiriyor ve midemin çukurundan yükselen ezici bir korku, sarsamadığım bir ürperti var. Kollarımda tüylerim diken diken oluyor. Herkesten nefret ettiğim bir işe gitmek için kalkmak zorunda olmam da yardımcı olmuyor. Tüm bu düşünceleri ve hisleri bir kenara itiyorum çünkü onun benim için endişelenmesini istemiyorum.

"Pekala kızım. Belki gelecek hafta tekrar bir araya geliriz ve bu sefer dansa gitmek için?" diye soruyor.

"Evet. Her şey için teşekkürler. Tom'a ne olduğu konusunda beni bilgilendirmeye devam et."

"O dışarıda. Sanırım bir ya da iki gün içinde dün geceki adamı arayacağım. Bütün gün bana mesaj atıp durdu." Cep telefonunu kaldırıp sallarken gülümsüyor.

"Fernando mu?" Şaşırarak sordum.

Sağ omzunu silkiyor ve ben de oturmaya devam edip ona bakarken aynı hareketi yapıyorum. "Hayat kısa. Neden ona bu gece mesaj atmıyorsun?"

"Bir ya da iki gün yalvarsın diye düşündüm." Onu kapıya kadar geçirirken kıkırdıyor.

"Bu randevu işinde benden çok daha iyisin, bu yüzden benden hiçbir itiraz alamazsın."

"Pratik yapmak mükemmelleştirir." Bana göz kırpmıyor ve

gülümsüyoruz. "Bana milyonlarca kez söylediğin gibi," diye

başımı sallıyorum.

"Tamam, haftaya görüşürüz." Kapıda kucaklaştık. "Kendine iyi bak." Arabasına doğru yürüyüp uzaklaşırken kapı aralığından onu izliyorum.

Beşinci Bölüm

Yeni Bağımlılığım

JULIAN

Saturday Night

Önce yatağından, sonra odasından, sonra da evden uzaklaşıp aramıza biraz daha mesafe koydukça onu o kadar çok özleyorum ki fiziksel olarak canım acıyor. Onu orada bırakmak istemiyorum. Onu ait olduğu yere, gerçek evine, bodrumuma götürmek istiyorum.

Bana ne oldu böyle?

Mantık bana bunun bir daha asla olamayacağını söylüyor, özellikle de onunla, ama kalbim ağırlaşıyor, soğuyor ve yalnızlaşıyor. Böyle olduğum için yanımda kendim olabileceğim kimse yok. Yaptığım her şey, söylediğim her şey, hepsi bir maskeden ibaret. Bu maskeyi yedi gün yirmi dört saat takmak beni boğuyor. Bir tür çıkışa ihtiyacım . Onunlayken, bir daha olmaya cesaret edemeyeceğim kadar kendimdim.

Onu rahat bırakacağıma dair kendi kendime yemin ettiğimde, kalbimin donup buz saçağına dönüşeceğine ve paramparça olacağına ikna oluyorum. Ama erkek gibi davranıp yoluma devam etmem gerektiğini biliyorum. "Ne oluyor lan?" Kırmızı ışıkta hızlanırken elmacık kemiğimden sildiğim gözyaşıma soruyorum.

Evime doğru bir saat süren yolculuğu yaparken acımı dindiren tek şey onun hareket edişinin, sızlanışının ve durmam için yalvarışının taze hatırası. Onunla isteyerek sarhoş oldum. Nefesimde ve vücudumda hala onun amının kokusunu alabiliyorum, bu da beni bir daha asla duş almak ya da dişlerimi fırçalamak istemememe neden oluyor. Onun kokusu aletimi dayanılmaz bir şekilde zonklatana kadar sertleştiriyor. Ama unutmam ve onu benden özgür bırakmam gerekiyor. Bir sonraki randevuyu hiç ayarlamamalıydım. Ne düşünüyordum ki?

Belli ki değildim. Düşünmeme izin vermedi.

Şimdi ben onun ilkiyim, hatırlamasa bile. Herkes bir kızın bekaretini alabilir ama ona tecavüz ederken boşalmasını sağlamak? Bu gerçekten özel bir kısım. Tanrım, keşke adım bir kez daha o kuşatıcı, ıstırap dolu ve nefes nefese ses tonuyla söylediğini duyabilseydim. Ne vermezdim ki? Hayatımı verirdim.

Bodrumumda, hücrelerden birindeki pis yatağa uzanıyorum ve onu zifiri karanlıkta dehşet içinde hayal ediyorum. Adımı seslenişinin anısı, külotunun kokusunu içime çekerken beni mastürbasyon yapmaya zorluyor. Sikimi onun güzel amcıyla aynı sıklıkta tutmaya çalışıyorum ki aynı sertlikte boşalabileyim ama hayal kırıklığına uğruyorum. Uykuya dalmadan önce kendime ve evrene ondan uzak duracağıma dair yemin ediyorum. Ama o ateşi düşmeyen bir ateş gibi; rüyalarımda onu tekrar beceriyorum. Hatta onu hissedebiliyorum, o daracık, tatlı amcığını döllerimle doldurduğumda nasıl inlediğini duyabiliyorum. Sonra o ağlayan, korkmuş, kahverengi gözlerle uyanıyor, çılgık atıyor, tüm gücüyle benimle savaşıyor ama sefil bir şekilde başarısız oluyor.

Hiçbir sarsıntının düzeltemeyeceği bir sertlikle uyandığımda gün doğmamıştı bile. Uzun soğuk duş mu, kendime verdiğim söz mü yoksa her ikisi birden mi ona olan açlığımı yatıştırıyor emin değilim. Yine de, uzak durma sözüne rağmen, sırf onu diğer herkesten korumak için bu gece evine kamera yerleştireceğimi söylüyorum kendime. Bütün günümü onun hakkında her türlü bilgiyi araştırarak, tıbbi geçmişini ezberleyerek ve sosyal medya hesaplarını bularak geçiriyorum. Astoria tek çocuk ve tahmin ettiğimin aksine bekâr bir anneyle yoksulluk içinde büyümüş. Güç ve kararlılık benim küçük tatlı kuşumu tanımlıyor.

Varoşlardan sürünerek çıktı ve şimdi arkadaşının güzel evinde kalıyor. İlk düşündüğüm kadar aptal değilmiş. Bu şehirde kira ödemeyerek epey para biriktiriyor olmalı. Emmanuel'le tanışacak kadar sosyal medya hesaplarını karıştırdım. Astoria'nın ayrıldıklarını duyurduğu gün yeni bir kız arkadaşı olmuştu. Üç yıl önceydi. Güzel, bana bu konuda yalan söylememiş. Bu arada, Emmanuel hala kürdanla mutlu görünüyor. Astoria'nın önceki erkek arkadaşı Jeremy'yi bulamıyorum.

Evine tekrar girdiğimde, ikisinin birlikte rahatça uyuduğu o güzel manzaraya gülümsüyorum. şimdi Mindy'nin kim olduğunu hatırlıyorum. Çoğu erkeğın aşık olduğu türden çekici bir kadın. Fiziksel olarak tüm özelliklere sahip.

Astoria tam olarak öyle biri değil. Birincisi, çekingenliği ve naifliği benim gibi erkekleri cezbediyor; yırtıcıları. Bu bir köpekbalığı için kan gibidir, çünkü kendine saygısı olmadığı izlenimini verir. Onu istediğimiz gibi yeniden inşa edebilmemiz için tamamen parçalanmanın eşiğinde. Seksi giyinmeye bile  alışmıyor, daha çok modanın fark edilmeyen, inek kitap kurdu tarafında.

Kıvrımlarını gizleme çabasına rağmen, küçük kuşumun güzelliği kötü moda seçimlerinden sızıyor. Eğer o da arkadaşı gibi rolüne uygun giyinseydi, güzelliği çoğu erkeğın gözünü korkutacak türden olurdu. Her zaman layık olmadıklarını d ş n rl r, sonra da cesaret ederse onları alacağı için ona kızarlardı. Emmanuel'e de böyle olduğunu söyleyebilirim. Asla kazanamazdı. Doğru adamı bulmak piyangoyu kazanmak gibi bir şeydi. Ama endişelenme, kuşların en güzeli, işte ben burada devreye giriyorum.

Birbirlerine dokunduklarını görmek için içimde bir arzu yükseliyor ama onları rahatsız etmiyorum. Bir centilmen gibi, evin her yerine küçük kameralar yerleştirir yerleştirmez, kullan-at telefonumu onunkiyle senkronize eder etmez ve dizüstü bilgisayarından her şeyi indirir indirmez, ikisini de yanımda götürme riskini almak istemediğim için oradan ayrılıyorum.

Yardımlı oluyor. Önümüzdeki iki hafta boyunca onu evde kaydetmek peşinden gitmemi engelliyor. Benim güzel küçük kuşum çok iyi bir kız. Tüm danslarına ve i kilerine rağmen biriyle çıkmıyor. seks yapmıyor. O

tamamen işinde daha iyi olmaya odaklanmış durumda. Patronunun ona gönderdiği e-postaları sevmiyorum.

Bir kapıcı gibi giyinip davranıyorum ve bir gün geç saatte iş yerine gelip herkes çıkarken bir dolaba saklanıyorum. Resepsiyonda, çalışma masasının nerede olduğunu öğreniyorum, kabinlerle dolu odaya bir kamera yerleştiriyorum ve masasının yanına bir tane daha yerleştiriyorum, sonra da çalışma bilgisayarına bağlanıyorum. Her hastadan sonra ofisime koşup Astoria'nın gün boyu dudağını ısırmasını ve bana hiç mantıklı gelmeyen rakamları yazmasının insanlığın kurtuluşu olduğunu izliyorum. Keşke hemen yanımdaymış gibi hissettiğimi söyleyebilseydim ama öyle değil, çok uzakta.

İşte o zaman patronunun sadece e-posta yoluyla kaba davranmakla kalmadığını, aynı zamanda onunla sanki bir çöpmüş gibi konuştuğunu öğreniyorum. Bazen onu gözyaşlarının eşiğine kadar itiyor. Pislik herif. Umarım yakında başka bir işe girmeyi düşünür yoksa bu konuda bir şeyler yapmak zorunda kalacağım. Annesi onu her gün arayıp bir konuda -gökyüzünün mavi olması, çita nüfusunun azalması- suçlu çalışıyor. Benim sevgili Astoria'm her zaman gezegendeki en düşünceli kız evlat gibi cevap verir.

O mükemmel paspas görüntüsünün altında bir öfke var mı merak ediyorum. Olmalı, ama günlük kayıtlarında bile görünmüyor, annesine karşı değil. Daha okuduğumda, bekâretini Jeremy'ye kaybettiği için ne kadar yıkıldığını daha iyi anlıyorum. Kaybetmek doğru terim, çünkü Jeremy onu çaldı, hem de hoş bir şekilde değil. Evet. Onu bulduğum anda ölecek.

Daha önce hiç öldürmedim, ama onu öldürme düşüncesi ondan uzak durmama yardımcı oluyor, bu yüzden planlıyorum. Toplumun onaylayacağı bir şey değil ama toplum pek çok boktan şeyi onaylıyor, o yüzden siktir olup gidebilir.

OceanofPDF.com

Altıncı Bölüm

İyi Bir Kız Ol

JULIAN

Hani ayaklarınız uykuya dalar ve o acı verici, sinir bozucu iğneler sizi yaptığınız her şeyden alıkoyar ya? Küçük kuşumu ilk tattığımdan beri, son üç haftadır her yerimde böyle hissediyorum. Ona o kadar çok ihtiyacım var ki, oksijen bile olabilir. Öfkem neredeyse kontrolden çıktı; birkaç kez küçük hatalar yüzünden Kristin'e neredeyse sesimi yükseltecektim, ama şükürler olsun Molly sayesinde bu benim ilk rodeom değil ve onu dizginleyebiliyorum. Ne kadar korkunç olsa da her şeyi derimin altında tutuyorum. Şehirdeki diğer sekiz klinikten ikisi kapandığı için hasta sayısında bir artış olması da yardımcı olmuyor.

Uzun bir Cuma gününün ardından, duş almadan önce beş millik bir koşuya çıktım ve küçük kuşumu kameralar aracılığıyla takip etmek için yerleştim. Eve sağ salım ama işten yorgun argın geliyor. Annesinden günlük sözlü dayacağını yiyor, duş alıyor ve uykuya dalıyor. Annesinden şimdiden nefret ediyorum. Minik kuşumun yüzü çok anlamlı ve ağlamamasına rağmen annesinin onu nasıl tükettiğini görebiliyorum. Genellikle Cuma günleri arkadaşı Mindy ile kulübe gider ama bugün gitmiyor. Sebebini öğrenmek için mesajlara baktığımda, Mindy'nin geceyi yeni erkek arkadaşıyla geçirdiğini öğrendim. Güzel. Umarım bu daha sık olur.

Gece yarısı, artık uzak duramıyorum. Simsiyah giyinip evine gidiyorum, gizlice arka tarafa geçiyorum ve onunla tanıştıktan sonra aldığım hayalet maskesini takıyorum,

ve kilidi açtım. Kapıyı açar açmaz, onun kokusu beni evin çekiyor.

Tatlım, ben . Bu şaka beni güldürüyor.

Tek ses klimanın sesi. Mutfaktan en büyük kasap bıçağını alıyorum ve yatağın yan tarafına doğru yürüyorum, yüzü bana dönük bir şekilde yan yatıyor. Yavaşça çarşafı çekiyorum, ama o tekrar yukarı çekiyor; bu küçük protesto, bir meydan okuma işareti, beni gülümsetiyor.

Senin kızartacak daha büyük balıkların var, küçük kuş. Benimle bu konuda kavga etme.

"Astoria..." Kulağına fısıldıyorum.

Gözleri parlayarak açıldı. Davetsiz bir misafirin onu uyandırdığını anladığında içine dolan dehşeti görebiliyorum. Bir kedi gibi sığıyor, sürünerek pencereye gidiyor ve pencereyi açmaya başlıyor ama tırtıklı bıçağın sivri ucunu ensesine sapladığım anda duruyor. Endişe verici bir şey yok, sadece nefesini kesen bir kan lekesi. "Yatağa geri dön, yoksa bu bıçağın ucunu boğazından çıkarken bulacaksın." Gerçek sesimi kullanmak üzerimden bir yük kalkmış gibi hissettiriyor, bu kadar çaba harcamaya gerek yok.

Yavaşça bana dönüyor. Maskeyi incelediğini görüyorum. Tepkisi çok hoş. Yüzü çığlık atacak gibi olurken bıçağın ucunu boynuna dayıyorum; bu hatırlatma susmasını sağlıyor.

"Nah-ah-ah. Shhh." Sessizlik istediğimi belirtmek için işaret parmağımı maskenin dudaklarının üzerine koyuyorum. Yutkunuyor ve hafif açık ağzından hızlı hızlı nefes alıyor. "Eğer iyi bir kız olursan, kötü bir şey olmayacak. Şimdi, sana söyleneni yap."

Astoria üç basamak yürüyüp tekrar yatağa tırmanıyor ve sırtı yatak başlığına yaslanırken iki bacağını birden kucaklıyor. Kalbim çarpıyor ve aletim zonkluyor. İşte bu kadar. Küçük kuşum benimle, yani bakıcısıyla tanışıyor. Sınırlarımızı ve ilişkimizin kurallarını an.

İsyanını kaybetmesi, başarısız kaçma girişimi, benim hakimiyetimi kuruyor. Muhtemelen henüz farkında değil ama ben kazandım.

Nefes alışları hızlanıyor ve ağırlaşıyor. Göz temasından kaçınarak benden uzaklaşmaya çalışıyor. "Ne istiyorsun?" diye soruyor.

"Sadece seni izlemek istiyorum-"

"Neden? Hiç param yok. Burada bir hizmetçiyim. Lütfen, buradan."

"Astoria. Akıllı bir kız olduğunu biliyorum. O yüzden bunu sadece bir kez tekrarlayacağım. Sadece seni görmek istiyorum. Anlıyor musun?" Neredeyse fısıldayarak açıklıyorum. Bana bön bön bakıyor. "Cevap ver Astoria. Anlıyor musun?" Bağırma ile irkildi, muhteşem görünüyordu.

"Hayır. Bilmiyorum."

Gülümsemekten kendimi alamıyorum. Çoğu kız davetsiz bir misafiri sakinleştirmek için aynı fikirde olurdu. Astoria beklediğim kadar uysal değil. Latinler hakkındaki klişe doğru mu? Şimdiye kadar çok lezzetli. Bıçağın ucunu boynundan göğsüne doğru kaydırıp tekrar geri getiriyorum. Kaşları titriyor ve çenesi yukarı kalkmış bir şekilde ağır ağır nefes alıyor. Bıçak boynuna küçük bir kan damlası çizerken bir inilti onu terk ediyor.

"Şşş... Sorun değil. Sana bir hediye getirdim."

Yatağın etrafında dolaşırken gözleri beni takip ediyor, sonra hediye paketini havaya kaldırıp ona uzatıyorum. Önce ona, sonra bana bakıyor. "Aç onu." İçinde ona aldığım kısa, beyaz pamuklu babydoll geceliği buluyor. "Giy onu."

"Ne?"

"Bana kendimi tekrar ettirmeyi bırak ve şunu tak." Bu sefer Sterner.

"Neden?"

Tek kelime etmeden ona bakıyorum, başımı sağa doğru eğiyorum ve mesajı almasını bekliyorum. Bir erkeğin sabrı ancak bu kadar olabilir. Onu en az onun kadar güzel ve saf bir şeyin içinde görmek istiyorum. Bıçağı sıkıca kavradıktan sonra ona diğer elimi uzatıyorum ve yataktan kalkmasına yardım ediyorum. "Kıyafetlerini çıkarırken yardıma ihtiyacın var mı?"

"I-"

"Seçme şansın yok, doğru. O yüzden sadece giy."

Aptal tişörtünü çıkarıyor ve haftalar önce emdiğim dolgun, yuvarlak göğüslerini görmeme izin veriyor. Benim olanı almaya direnmek için milyonlarca tanrının gücü gerekir. Ama Astoria'yla Molly'yle olduğumdan farklı olmak istiyorum. Molly ile birlikteyken gençtim, bu yüzden daha bencil, sabırsız ve düşüncesizdim. Şimdi sadece vücudunu becermekle değil, saf ve genç zihnini becermekle daha çok ilgileniyorum. Nefesimi hissedebilmesi ve fısıltımı duyabilmesi için dudaklarımı kulağına yaklaşıtıyorum. "Sana karşı iyi bir adam olmamın bana neler kaybettirdiği hakkında hiçbir fikrin yok Astoria."

Elbiseyi başının üzerine çeker ve göğüsleri, minimum destek sağlayan düşük yaka ve onları taşıyormuş gibi görünmesini sağlayan sıkı yüksek bel ile muhteşem . Bu şekilde toplandıklarında daha büyük görünüyorlar ve derin bir göğüs dekoltesi oluşturuyorlar.

"Eşofmanlarınızı ve iç çamaşırlarınızı çıkarın ve saçlarınızı açın."

Tereddüt ediyor ama itaat ediyor. Saçları iri dalgalar halinde beline kadar iniyor. Ona doğru uzandığımda geri çekiliyor ve elimi havada durduruyorum. Gözlerini kapatıyor, nefesi titrerken yüzünü buruşturuyor. Saçlarını sağ omzunun üzerinden öne doğru düşecek şekilde topluyorum. Ona hayranlıkla bakmak için geri çekildiğimde bir başyapıt olduğunu görüyorum. "Çok güzel saçların var Astoria. Asla kesme." Gözleri benimkileri yoğun bir bakışla yakalıyor. "Bana gerçeği söyle. Islak mısın?"

Cevap yok.

"Eğer yalan söylersen, küçük amını parmaklarımla kontrol etmek zorunda kalacağım ve yalancılara iyi yanıt vermem. Cevap ver bana. Islak mısın?"

Göğsünde tüyler diken diken oluyor ve meme uçları sertleşiyor. Gülümsememi engelleyemeyerek dilimi şaklatıyorum ve maskenin altından dudaklarımı yalıyorum.

"Sanırım öyle olabilirim."

". Merak etme. Bu gece sana dokunmayacağım."

Tahta gibi görünüyor, bana bakıyor, kolları çarşafın üstünde iki yanda düz bir şekilde yatıyor.

"Kendine dokun." "Wh-"

"Yap şunu, Astoria. Ellerini çarşafın altına koy." Ona sabırla yol göstermeye karar verdim. "Bacaklarını aç ve sonra sol elinle kedi dudaklarını aç. İşaret parmağını güzel deliğine daldır ve sonra klitorisine dokun." Bıçakla çarşafı aşağı, geceliğin eteğini yukarı itiyorum, sonra onu izliyorum. "Küçük daireler çiz, Astoria. İşte böyle." Birkaç saniye sonra kulağına "Daha hızlı" diye fısıldıyorum.

Nefes alıp vermesi ağırlaşır ve sonunda küçük bir inilti çıkar.

"Aferin kızıma." Zevkini gizlemeye çalışarak dudaklarını birbirine bastırdığını görüyorum. Çığlık atabileceği düşüncesiyle sikim seğiriyor. "Seni duymak istiyorum bebeğim. İyi hissettirmiyor mu?"

"Biraz... biraz." Sesi ofisimdeki davranışlarına kıyasla çok alçak ve çekingen.

"O zaman seni duymama izin ver. Seni bildiğim fahişe gibi boşalırken görmek ve duymak istiyorum."

Nefes alışının sesini bana hediye etti. "Ben gelmiyorum."

Bıçağın ucunu kolundan aşağı sürüklüyorum, zarar görmeden bırakıyorum. "Bu gece olacaksın, güzel kuş. Söz veriyorum. Öyle ya da böyle, yapacaksın. Şimdi o şirin klitorisine sertçe ve hızlıca vur."

Kıpırdanıyor ve bıçağı geri çekiyor, ben de geceliğin askısını indirip göğsünü ortaya çıkarıyorum ve tüylerinin diken diken oluşunu izleyerek bıçakla yan tarafını okşuyorum. Bir süre sonra ona "Yardıma ihtiyacın var mı?" diye soruyorum.

"Hayır. Özür dilerim. Ben

de-" "Durma."

Bana baktığını bilmeme rağmen bıçağı göğsünün dibinde gezdirmekten ve tenine bakmaktan vazgeçmiyorum. Kendisiyle oynarken gözlerinin benim üzerimde olması hoşuma gidiyor. Bıçağın ucunu tekrar kullanarak, bana daha geniş açmasını sağlamak için iç uyluklarına dokunuyorum. Ağzımı ortaya çıkarmak için maskeyi geriye yatırıyorum ve yüzümü amına o kadar yaklaştırıyorum ki nefesimi hissedebileceğinden eminim.

"Lütfen yapma. Bana dokunmayacağına söz vermiştin," diye sızlanıyor, sesindeki panik açıkça belli oluyor.

"Şşşt..." Yavaşça sağ elini itiyorum, sonra yarılmış açık amına tükürüyorum ve sıvının inişini ve klitorisinden yarığına sürüklenmesini izliyorum. Yeniden başlayabilmesi için sağ elini geri veriyorum ve bana itaat etmesini izleyerek kalıyorum.

"Çok iyi gidiyorsun Astoria."

Tükürüğümü her tarafına yaymasını izlemek beni içten içe öldürüyor; taşaklarım ağırlaşıyor, aletim zonkluyor. Parçalarını bir araya getirmek zorunda kalana kadar onu becerdiğimi ve bıçakladığımı hayal ediyorum. Fanteziyi yeniden canlandırmaya direnmek çok zor, ama birkaç saniyeliğine gözlerimi kapatıp nefes alıyorum.

Alt dudağını ısıyor, gözleri kapalı. Yavaşça yüzünü yana çeviriyor. Zevk ona hükmediyor. Astoria ağzı kısmen açık, içinden nefes alıp verirken muhteşem görünüyor. Eli küçük daireler çizerek daha hızlı hareket ediyor. Ne hayal ettiğini merak ediyorum. Ona daha fazla övgüde bulunmak istiyorum ama şimdi bundan zevk alıyor gibi görüldüğü için sözünü kesmek istemiyorum. Kalçaları bükülüyor ve tüm vücudu titrerken defalarca inliyor. "Oh," diye tekrarlıyor inlemelerinin ve nefes nefese kalışlarının arasında.

Gözleri kapalıyken, ayağa kalkıp pantolonumu ve iç çamaşırlarımı çıkarmamı ve mastürbasyon yapmaya başlamamı özlüyor ama vücudumdan gelen sesler büyüsunü bozuyor. Gözlerini açıyor, nefesi kesiliyor ve sikimin görüntüsü parmaklarını oynatmasını engelliyor. "Dört parmağını amının içine sok." Gözleri sikimden maskeye kayıyor. "Yap şunu!" Bağırıyorum, onu ürkütüyorum.

Sessizce itaat ediyor. Bir inilti daha çıkarıyor. O kadar sırlıslık ki sularının tükürüğümle karıştığını duyabiliyorum. Nefes alıp verişinin ve inlemelerinin denizinde kayboluyorum, göğsü çok hızlı kabarıyor, sikim onun içinde olmak istiyor.

" böyle, bebeğim. devam et."

İnlemelerinin tonu artıyor, daha yüksek sesle çıkıyor ve birbirini daha yakından takip ediyor. Yüzündeki ifade... yaklaşan doruğa karşı o kadar çaresiz görünüyor ki, neredeyse gözleriyle benden onu kurtarmamı istiyor. Nefes alışlarımız, inlemelerimiz ve homurdanmalarımız birbirini besliyor. O her inlediğinde ben de inliyorum. Kısa süre sonra inlemeleri birbirinin üstüne biniyor ve vücudumun her parçası hızla geriliyor. İçimdeki döllere önce onun açıkta kalan göğsüne, sonra da yanağına fişkırıyor. Aletimi daha sert sarsıyorum, üzerine daha fazla dökmek istiyorum. İğrendiğini hiç saklamıyor ve dönüyor. Sonuncusunu da boynuna fişkırttım. Şimdi odaya hükmeden benim ağır nefes alışım.

Boşalmamı o kadar iğrenç bulduğunu fark ettim ki kendine dokunmayı bıraktı. Tanrı'ya şükür aletim önümüzdeki birkaç dakika boyunca ölü, böylece bana sırtını döndüğü ve itaatsizlik ettiği için ona tecavüz edemiyorum. Hâlâ nefes nefese yatağın yanında diz çöküyorum. "Tadına bakmama izin ver."

"Ne?" Kocaman gözlerindeki paniğe kendimi alamıyorum.

"Parmaklarını ağızıma sok," diyorum.

Ona oral seks yapmayacağımı anlayınca rahatlamış görünüyor. Maskeyi hafifçe kaldırdığımda parmaklarının tadına bakabilmem için altından geçmesi çok güzel. Dördünü birden, sonra da teker teker emerken, büyülenmiş gözlerinden başka yere bakmıyorum. Sonra, başparmağıma gelen damlaları onun yüzünden alıyorum ve onu emmeye zorluyorum. Tadını alınca yüzü kırışıyor ve kaşları çatılıyor. Bunu iğrenç bulduğunu bilmek güzel. Kontrolün kimde olduğunu vurgulamak için, onu parmağımdan birkaç kez yalamaya zorluyorum, dudaklarını onunla boyuyorum ve kuruyana kadar ağızına üflüyorum. "Henüz gelmedin Astoria. Bundan hoşlanmıyorum."

"Sana söyledim. Ben değilim, hiç ." "Bir

şey deneyelim. Arkanı dön."

Tereddüt ediyor ama beni sorgulamaya cesaret edemiyor. Yüzü yastıkların içindeyken ve vücudunun geri kalanı şiltenin üzerindeyken, "Şimdi daha önce yaptığın şeyi yap, küçük, hızlı daireler çiz." diye emrediyorum.

Yatağa, bacaklarının arasına tırmanıyorum ve onu izliyorum. Poposunun yanaklarını ayırdığımda kısa ve boğuk bir çığlık atıyor.

"Ben söyleyene kadar durma." Vadiye tükürüyorum ve kık deliğinden yarığına, oradan da klitorisine doğru akıyor. Parmaklarını ıslattığında onu bırakmıyorum. Nefes alış veriş ağırlaşıyor. Okşayışı hızlandıkça, daha da heveslendikçe göt deliğinin büzüşmesini, sonra da amıyla birlikte kasılmasını izliyorum.

Tüm vücudu şiddetle titrerken deliklerinin tekrar tekrar açılıp kapandığına tanık oluyorum. Astoria şiddetli zevk çığlıklarını bastırmak için yüzünü yastığa bastırıyor. Kalçaları yatağa doğru sallanıyor. Sanki biriyle sikişiyormuş gibi görünüyor. "Unutma. Ben söyleyene kadar durma."

Benden uzaklaşıyor, ya tutuşumdan ya da orgazmdan kaçmaya çalışıyor. "Lütfen."

"Hayır. Yapmaya devam et."

Feryat ediyor ve vücudunun sarsılmasına engel olamıyor. "Aman Tanrım, lütfen!" Hıçkırır hıçkırır ağlıyor. "Lütfen!" Çığlıkları daha da yükseliyor, titremesi daha da kaotikleşiyor.

"Kendini parmakla. Dört parmağını da içine sok, Astoria." Eli sıırılsıklam

oldu. İçine girince rahat bir nefes alıyor. "Daha hızlı, Astoria. Hadi."

Sesimin sinirli çıkmasına dikkat ediyorum.

"Artık yapamam."

"Bunu hissediyor musun, güzel kuş? Amına tükürdüğümde ve kıcını tuttuğumda geliyorsun." Popo yanaklarını serbest bıraktım.

Nefes nefese kalıyor ve yastığa doğru söylediği evet sesini zar zor duyabiliyorum. Astoria çaresiz bir fahişe gibi görünüyor ve ses çıkarıyor. İstediyim her şey buydu. "Lütfen. Durmam gerek."

Farkında değil ama kendi elini becermek için tüm vücudunu hareket ettiriyor. Dört parmağının dar deliğine kayışını izlerken kontrolümü kaybediyorum. Karnını, kalçalarını, bacaklarını hareket ettirme şekli, hepsi parmaklarını daha derinde hissetmek için. Tekrar boşalacağını anlayabiliyorum, bu yüzden yataktan kalkıyorum ve başının yattığı yere doğru yürüyorum.

"Biraz daha, bebeğim. Neredeyse bitti. Elini sikmeye devam et."

Astoria yüzünü yastıktan kaldırıyor, pembe yanaklarıyla bana bakıyor ve dudaklarını yalıyor. Daha fazla dayanamıyorum. Sikimi tekrar sarsıyorum. "Bana bak!"

İyi bir kız gibi bana itaat ediyor, bana ya da daha doğrusu *ona* bakıyor. İstirap yüzünü buruşturuyor. Uzun inlemeleri dönüşüyor. Birden saçlarından tutup yüzünü yastığa bastırıyorum, ta ki boğuk çığlıklarını zor duyana kadar. Tutuşuma karşı koyuyor.

"Elini sikeyim. Daha sert!"

Başını tutuşumdan kurtarmaya çalışıyor, kıcını kaldırıyor ve kendini tekrar tekrar beceriyor. Sikim istekli bir şekilde bekliyor. Bana körü körüne itaat etmek için vücuduna meydan okumasına tanık olmak her şeydi. Ben onu boğuyorum ama o hâlâ kendini okşuyor. Kaçınılmaz olanın yaklaştığını hissederek aletimi daha hızlı sarsıyorum. Vücudu şiddetle sarsılıyor, oksijene ihtiyaç duyuyor. Ve sonunda duyuyorum, amından fişkırıyor. Astoria az önce fişkırdı... benim için. Kalçalarının önceki gibi sallandığını görüyorum, ama daha düzensiz bir şekilde. Bu inanılmaz bir görüntü, ondan bir hediye. Oksijen eksikliği onu sınırlarının ötesine itiyor, vücudu duruyor, sonra hareket etmeyi ve çığlık atmaya bırakıyor.

Başını saçlarından tutup kaldırıyorum, yüzüme çeviriyorum ve hava almak için çaresizce açılmış ağzına boşalıyorum. Gözyaşları yüzünden aşağı süzülüyor ve yatağa tırmanıp döllerimin geri kalanını göt deliğine boşaltmamam için bir mucize gerekiyor. Yüzünü buruşturuyor, ağzını kapatıyor ve kaçmaya çalışarak arkasını dönüyor. Onu serbest bırakıyorum. Hırıltısı yüksekti. Boynunu geriyor, orgazm onu tekrar sararken geriye doğru kıvrılıyor.

Şok, az önce olanları sindirmesine izin vermedi. Kendini kaybetmiş, nefes almaya çalışıyor. Yüzü karmakarışık, kırmızı, gözyaşlarıyla ıslanmış, saçları ıslak yanaklarına yapışmış. Çok güzel görünüyor, evcil hayvanım gibi. Parmağımı omurgasından aşağı kaydırduğımda çığlık atıyor ve ben gülüyorum. Kenarda durup yüzünü yataktan kaldırmasını ve bana tekrar bakmasını bekliyorum. Baktığında, bu muazzam bir şey. Her şey aklına geliyor, boşalması ve fişkırtması için onu neredeyse nasıl öldürdüğümü. Yani onu öldürmeyecektim ama bunun orgazmını hızlandıracağını biliyordum. Gözleri yeni yaşlarla doluyor. Duygular onu boğuyor ve hiçkır hiçkır ağlıyor.

"Buraya gel." Başını bu sefer yana doğru itiyorum ve aletimin ucunu dudaklarına sürterek onları tekrar benimle boyuyorum. Tırnakları tenime batıyor, kalçamı itiyor ama umurumda değil.

Sonra omzunu iterek yüzünü bana dönmesine yardımcı oluyorum, sonra da çarşafı üzerini örtüyorum. Maskemin alt kısmını son kez kaldırıyorum ve sadece dudaklarımı göstererek kulağının tam altına bir öpücük konduruyorum. Ağzımı hissettiğinde vücudu kaskatı kesiliyor. "Şşş... İyi iş çıkardın, güzel kuş. Eğer

hiç sikilmeye ihtiyacın olmadı ve ben buralarda değilim... şimdi kendini nasıl boşaltacağını biliyorsun. Tek bir isteğim var; bundan sonra boşalırken adımlı söyle. Her zaman benim adımlı söyle. Julian. Şimdi uslu bir kız ol ve uyu."

Artık ağlamadığı için onunla gurur duyuyorum. Bu bana sadece korktuğunu ya da orgazmdan bunaldığını söylüyor. Maskeyi tekrar indiriyorum. Astoria yatağına uzanıp sessizce, ifadesiz bir şekilde giyinmemi izleyerek beni şaşırtıyor. Bir an için gözlerinde yalnızlık gördüğümü sanıyorum, sanki gitmemi istemiyormuş gibi, ama bu mümkün değil. Belki de bunun her şeyin sonu olduğunu düşündü ama o uyuyana kadar gitmiyorum.

OceanofPDF.com

OceanofPDF.com

OceanofPDF.com

Yedinci Bölüm

Yakında Tekrar Görüşmek Üzere

ASTORIA

Yatağında oturmuş, sırtımı yatak başlığına dayamışım, ne kadar zamandır bu pozisyonda olduğumu bilmiyorum, boşluğa bakıyorum. Elinde tırtıklı bir bıçak olan maskeli bir adam yanımda dururken uyuyakalmış olmanın şokunu yaşıyorum - beni boşalana kadar mastürbasyon yapmaya zorlarken neredeyse boğarak öldürecek olan bir adam.

Bugünün Cumartesi olması iyi bir şey mi bilmiyorum. Hafta içi olsaydı, kendimi işle kolayca oyalayabilirdim, ama hiçbir şey yapamayacağımdan eminim. Yıllardır uzaklaştırmaya çalıştığım bir anı bumerang gibi aklıma düşüp duruyor. *Git başımdan. Git başımdan. Bu adam nereden biliyordu? Bana da aynı şeyi yapmamı söyledi.*

Bırakın o korkunç maskeyi, onun varlığına alışmam bile sonsuza kadar sürdü. Sesi derindi, çok fazla viski içmiş ve çok fazla puro tüttürmüş bir adam gibiydi, otorite doluydu. Vücudu mükemmel bir şekilde yontulmuştu. Böylesine çekici bir adam bunu neden yapsın ki? Belki de maskesi korkunç derecede deforme olmuş bir yüzü saklıyordur. Ama sadece sesi bile beni rahatsız ediyor. Buna tecavüz diyebilir miyim? Bana dokunmadı. Ve... ve vücudum bunun her bir parçasından zevk aldı. Tükürüğünün nasıl hissettirdiğini hatırlayarak amım kasılıyor; yapış yapış, sıcak ve her yerim ıslak. Gözlerimi kapatıyorum, daha canlı hatırlamak, tekrar hissetmek için can atıyorum. Hayatımda hiç böyle bir şey hissetmemiştim. Tanrım, bu çok iğrenç. Neyim var benim böyle?

Hiç bu kadar canlı hissetmediğimi fark etmek üzücü. İçime yayılan ağrı ve sıcaklık karşısında yüzümü buruştururken, omuzlarım çöküyor ve sol

Bıçağın ucuyla indirdiği kayış tekrar düşüyor. Artık göğsümün her yeri kurumuş, ama özellikle o göğsüm, neredeyse kurumuş şeker şurubu gibi görünüyor. Meme ucum sertleşiyor. Dün geceye tekrar ihtiyacım var. Ağrı çok şiddetli. Yardım edemiyorum ama bacaklarımı açıyorum, parmaklarımı amıma indiriyorum, daldırıyorum, sonra bana öğrettiği gibi zaten ıslak olan klitorisime fiske atıyorum. Zevk yayıldıkça gözlerimi kapatıyorum, onu yanımda kendini tatmin ederken, üzerime boşalırken hayal ediyorum. İnliyorum ve dudaklarımı yalıyorum, tattığımın onun boşalması olduğunu biliyorum. Tuzlu olmasından hoşlanmıyorum ama bunu onun istediğini bilmek beni daha da tahrik ediyor. Hâlâ orada olduğu ve beni izlediği yanılsamasına kapılmama yardımcı oluyor.

Tanrım, onu şimdi

istiyorum. "Siktir."

"Julian" diye nefesim titriyor.

Onun adını söylüyorum çünkü dün geceyi tekrar yaşamak istiyorum. Gerçekte değil; onun geri dönmesini asla istemem. Açıkçası, ondan bir kez zar zor kurtuldum, ama dün gece artık güvende. Yoğun, işkence edici bir zevk istiyorum, ölecekmişim gibi hissetmek ama ölmeyeceğimi bilmek istiyorum. Klitorisim o kadar sert ki tek tesellisi fiske vurmaktır. Tüm seslerimin ve inlemelerimin içimden taşmasına izin veriyorum, o buradayken yaptığım gibi kendimi hiç tutmuyorum.

"Julian." Bu daha yüksek bir çağrı, onun varlığı için yalvarıyorum. Ama burada olmadığını biliyorum ve yalnızlık, varlığımın hüznü beni inletiyor, neredeyse ağlatıyor. "Lanet olsun."

Hayal kırıklığı beni yıkıyor. Doruk noktası artık oluşmuyor. Acı verici çünkü o kadar çok arzuluyorum ki bunun için sol böbreğimi verebilirim. Daha fazla denerken "Siktir," diye küfrediyorum. Daha önce hiçbir şeyden tahrik olmamıştım. Her şeyin dışında... neden bu? Belki de annemin beni hep suçladığı gibi hasta bir fahişeyim. Benim de öyle olduğumu bildiğini söyledi. Nasıl ki? Hiç tanıdığım birine benzemiyordu.

Ben sana söyleyene kadar durma, diye emretti o kesinlik dolu ses tonuyla.

Dün geceki gibi başka seçeneğim yokmuş gibi davranıyorum. Onun için boşalmalıyım, yoksa beni öldürecek. Nefesim kesiliyor ve hızla doruk noktasına ulaşıyorum.

"Julian. Julian, lütfen."

İçim kasılırken, bir şeyin içimde olmasını, beni doldurmasını arzularken dudaklarımı düzleştirip çığlığı bastırıyorum ama orgazm yayılıyor. Parmaklarımı içeri kaydırıyorum, duvarlarımın gerildiğini hissediyorum, sonra tekrar tekrar gevşiyorum ve her titremede çığlık .

Nefesimi tutmaya çalışırken trajik son çöküyor. Gerçeklik tüm zevki alıp götürüyor ve utanç beni boğuyor. Ben yalnızım. Çaresizliğim sınırsız çünkü hiç kimse beni sevmeyi, işte burada yatağıma yığılmışım, gözyaşlarım akıyor, neredeyse beni öldüren bir sapık için azmışım. Annem haklıydı. Ne kadar mücadele edersem edeyim, ben sadece pis bir fahişeyim ve hep öyle oldum.

Hala hıçkırığa hıçkırığa ağlarken sesimin onun adını çağırdığını duyuyorum, tıpkı dakikalar önce yaptığım gibi çaresiz bir ses. Ses, yatağımın ayak ucundan birkaç adım ötedeki dizüstü bilgisayarımdan geliyordu. Az önce yaptığım her şeyi gösteren bir video var. Yanaklarım kızarıyor ve kulaklarımı kapatarak arkamı dönüyorum. Sürünerek yanına gidip durdur tuşuna basana kadar tekrar oynatmaya devam ediyor. Ekran kararıyor ve harfler kendi kendine yazmaya başlıyor.

"Yakında tekrar görüşeceğiz, güzel kuş."

Kalbim küt küt atarken, zihnim panik içinde, dizüstü bilgisayarı kapatıp yukarı bakıyorum, her yerde kamera arıyorum ama hiçbir şey bulamıyorum. Kamerayı tekrar açıp videoyu arıyorum ama hiçbir iz bulamıyorum. Hemen yataktan kalkıp duş alıyorum ve beni nalbur dükkanına götürmesi için bir Uber çağırıyorum. Koridorlarda yürürken ilk mesajı alıyorum.

Mindy: Bugün ne yapıyorsun?

Kalbim çarpıyor çünkü Mindy'ye beni üç kez eve getiren bir sapığı evimden uzak tutabilmek kilit satın aldığımı söylemek istemiyorum.

Bilinmiyor: Paranı boşa harcama. Hiçbir kilit beni senden uzak tutamaz. Artık kendinle oynarken ve gelirken adımları haykırdığına göre, benim olduğuna hiç şüphem yok.

Telefonumu işgal etmesinin şokunu Mindy'ye odaklanarak atlatıyorum.

Ben Mindy'ye: Fazla değil. Peki ya sen?

Mindy benim için bir abla gibi, bu yüzden ona yalan söylemek ve gerçekte neler olup bittiği hakkında bilgi saklamak acı verici.

Sanırım Fernando ile evleneceğim.

Belki de buradaki tek deli ben değilimdir. Etrafıma pek dikkat , bu metinlerle kilitleri bulmak için pek ilerleme kaydedemiyorum.

Ben Mindy'ye: Şaka mı yapıyorsun?

Mindy: Onu çok seviyorum.

Ben Mindy'ye: Kahretsin. İşlerin o kadar ciddi olduğunu mu düşünüyorsun?

Mindy: Hiçbir fikrim yok ama şimdiden bebek isimlerine bakıyorum.

Yikes! Kimsenin bana sahip olmamasına sevindim.

Öğle yemeği yemek ister misin?

Bilinmeyen: Yakında o karnına birkaç yavru koyacağım, kuşların en güzeli. Merak etme. Ve ben çoktan isimlere baktım. Eğer kız olursa adını Reyna koyacağız (Latin geçmişini düşündüğümü fark et) ve eğer erkek olursa benim adımları vereceğiz.

Sonunda kapı kilitlerinin olduğu koridoru bulmanın verdiği rahatlama beni bu adamın ne kadar psikopatça konuştuğu konusunda rahatlatıyor.

Ben Mindy'ye: Kes .

Ne?

Lanet olsun! Elimdeki iki kilit yerinden çıktı ve onları almak için eğildim.

Pardon, yanlış numara.

Ben'den Bilinmeyen'e:
Kes

Kime "kes şunu" mesaj atıyorsun?

Bilinmiyor: Yap beni.

Astoria?

Benden Bilinmeyene: Hiç
kimse

Bilinmiyor: LOL

Öfkeyle kükrüyorum. Neden yanlış sohbete yazıp duruyorum? Lanet olsun.

Ben Mindy'ye: Hiç
kimse

Bilinmeyen: Bu konuda akıllı davranmanıza sevindim.

Benden Bilinmeyene: Sen neden ?

Astoria? Hala açık olduğunu söyleyebilirim.

Bilinmiyor: Ona bizden bahsetme.

Bilinmiyor:

Henüz

Ben Mindy'ye: Öğle yemeğinde anlatırım. Twerking Cafe 1'de.

Bilinmiyor: Hadi küçük kuş, söyle ona da sana meydan okumayla nasıl başa çıktığımı göstereyim.

Donup kanyorum ve sırtımı tala yaslanmak zorunda kanyorum. Tercihim tutan elim nemli ve titriyor. Bu adam ne kadar deli? Bana yaptığını yaptığına göre deli olmalı. Kalbim küt küt atıyor ve nasıl nefes alacağımı unutuyorum. Yüzümdeki sıcaklık eriyor. Aynı anda hem çok soğuk hem de çok sıcak. Kendimi birkaç derin nefes almaya zorluyorum. *Her şey yoluna girecek. Kilitler onu dışarıda tutacak. Bu sefer güvende olacağım.*

Kasaya doğru yürüdüğümde kollarımda bir sürü kilit vardı. Kasiyer bana bakıyor. "Polisi arayayım mı?" diye soruyor kaşlarını kaldırarak.

"Dürüst olmak gerekirse, emin değilim." Kaşımı tararken ellerim hala titriyor, ağırlığımı bir bacağımdan diğerine değiştirirken gergin bir şekilde kıkırdıyorum.

Gözlerini kaldırıyor, ilk iki kilidi tararken anneminkini utandıran bir bakışla beni inceliyor.

"Üzülmektense güvende olmak daha iyidir. İğrenç bir şey olmadan önce bir rapor hazırlayın, böylece bir şey olduğunda polisler neler olup bittiğine dair bir fikre sahip olurlar."

"Ama ya hiçbir şey olmayacaksa ve ben onu ?"

"Oh, tatlım. Bok zaten oluyor. Şuna bir bak. On tane kilit almışsın. Şu haline bak." Önce kilitleri, sonra beni işaret etti.

Titriyorum ve başımı sallıyorum. Sinirlerim bozuldu. "Haklısın."

Ama ikimiz de polisi aramayacağımı biliyoruz. Dolu poşeti ve fişı bana uzatırken gözlerini deviriyor ve iç geçiriyor.

OceanofPDF.com

Sekizinci Bölüm

Bir Yükseliş

ASTORIA

Üç saat. Ön ve arka kapıya kilit takmam bu kadar sürüyor. Yatak odamın kapısına ikinci kilidi takmaya başladığımda telefonum titriyor ve Tanrı'ya şükrediyorum çünkü tüm bu vidaları tutmaktan parmaklarım acıyor.

Seni ister misin? Hemen köşedeyim.

Ben: Lütfen

Twerking Kafe'de

Kavurucu sıcak moka kahvemi iki elimle tutuyorum, Mindy'nin yüzünü incelerken sadece biraz yudumluyorum.

"Tamam. Adı ne?" Tabii ki, bu soruyu sorduğu anda yanaklarım yanıyor ve gergin bir şekilde titriyorum .

"İşten bir adam," diye yalan

söyledim. "Öyle mi? Adı ne?"

"Julian."

"Güzel. Peki, nesi var?"

"Yok bir şey, daha geçen gün tanıştık. Öyle birine benziyor ve bu tür erkeklere karşı ne kadar alerjim olduğunu bilirsin. Yani sevimli ve çok flört ediyor." Söyleyecek güzel bir şey bulmaya çalışırken alt dudakımı sinirle ısırdım. "Hayır, ama iyi biri. Hepsi bu kadar. Ona sadece arkadaş olabileceğimizi söyledim."

"Huh." Gözlerini şüpheyile yarıklara indiriyor.

"Ne?" Anında onaylamadığını hissediyorum ve bir şeylerin yolunda gitmediğini nasıl anladığını bilmiyorum.

"Bu adamdan şimdiden nefret ediyorum." Kahvesini

yudumluyor. "Nasıl? Yani neden?"

"Yine aynı şeyi yapıyorsun Astoria."

Ona bakıyorum, neden açıklamasını istiyorum.

Dişlerini emiyor. "Yapmaya meyilli olduğun o sayı şeyini yapıyorsun. İnsanlara numaralar veriyorsun. Baban kaybolduğunda da yaptın, sonra Emmanuel ve Jeremy'de de yaptın."

Tanrım, kendi sayılar dünyama nasıl girdiğimi fark etmediğini sanıyordum. İç çektim. "Sanırım uzun zamandır flört oyununun dışındayım, bu yüzden gerçekten gerginim."

"Bu olduğuna söz veriyor musun?"

Başımı sallıyorum çünkü ona yalan söyleyebilmemin tek yolu bu.

"Yani ona sadece arkadaş olabileceğinizi söylediniz... Elde edilmesi zoru mu oynayacaksınız?"

Tekrar başımı salladım.

"Güzel. Seninle gurur duyuyorum." Mindy gülümsüyor ve başını

sallayarak bana karşılık veriyor. "Benimle gurur mu duyuyorsun?

Neden?"

Gözlerini dolduran empatiyle başını öne eğiyor. "Çünkü çok uzun zamandır yalnızdın Astoria. Emmanuel'den ayrılmak sana çok ağır geldi."

O konuşurken ben gözlerimi deviriyorum. "Zorlanmadım. Kendim için zamana ihtiyacım vardı. Derslerime ve iş bulmaya odaklanmam gerekiyordu." Öfke tüm kelimelerimi baharatlandırıyor. Herkesin kendisi kadar zeki olmadığını ne zaman anlayacak?

"Evet. dediğim için özür dilerim."

", ben senin çalışmıyorum Mindy." "Biliyorum. Peki... onunla ne

zaman tanışacağım?"

"Daha bir randevuya bile çıkmadık. Sakin ol kızım."

"Sanırım mutlu ve aşık olduğunuzda, başkaları için de aynısını istemekten kendinizi alamıyorsunuz." Kıkırdıyor ve sonra omuz silkiyor. Yüzündeki gülümseme bir an bile kaybolmuyor.

"Aşık mı? Mindy, sence de bu çok hızlı gitmiyor mu? Fernando ile yani?" Kaşlarım çatıldı. Mindy'nin yeni tanıştığı bir adama bu kadar hızlı ve sert bir şekilde aşık olmasına gerçekten şaşırdım ve kafam karıştı.

"Öyle, ama elimde değil. Yine de ona nasıl hissettiğimi söylemedim ve o söyleyene kadar da söylemeyeceğim." Omuz silkiyor.

Neredeyse ona gerçeği söyleyecekken, ağzıma minik vanilyalı çöreğin tamamını tıktırıyorum. *Julian iyi bir adam değil, ama şimdiye kadar*

beni . Hayır. Bunu ona söyleyemem. Benim neyim var böyle?

"Astoria." Mindy'nin yükselen sesi beni Julian transından çıkarıyor. "Ne

oldu? Bir sorun mu var?"

"Sana bundan sonra bir film izlemek isteyip istemediğini soruyorum ve sen la-la diyarındaydın."

"Evet, tabii."

"Eğer o adam randevudan önce sana böyle davranıyorsa, randevudan sonra zombi gibi olacaksın."

Kıkırdıyorum. Oh, Mindy... keşke ne kadar sıkık olduğumu bilseydin.

Eve geldiğimde gece geç olmuştu. Odamdaki de dahil olmak üzere her pencereyi ve kapıyı kilitlemek için acele ediyorum. Bu gece buraya giremeyecek. Güvenliğim konusunda daha emin hissederek duş alıyorum.

Vücuduma sardığım bir havluyla ebeveyn banyomdan yatak odasına doğru adım atarken onu görüyorum. Tamamen siyah giyinmiş, hayalet yüz maskesi takmış, penceremden tırmanıyor, bir ayağı çoktan odanın içinde. Çığlık atıp kapıya koşuyorum, iki yeni kilidi açıyorum, kolları belime dolanıyor ve beni alıp sürükleyerek götürüyor.

"Hayır! Bırakın beni! Bırakın beni!" Çığlık atmadan ve tekmelemeden duramıyorum. Ben çırpındıkça havlu çözülüyor. Güldükçe göğsü zıplıyor, ağzımı kapatarak sözlerimi boğuyor.

Başımı sallayarak ağzımı avucundan kurtarmaya çalışıyorum ve ısırmayı başarıyorum. "Beni rahat bırak!" Çok güçlü ve hızlı. Ben daha ne olduğunu anlayamadan beni yatağa öyle sert çarpıyor ki zıplıyorum. Çarpmanın etkisiyle belimde oluşan acıyla tıslıyorum ama onun tek tepkisi şeytani kahkahası oluyor.

"Çok eğlencelisin, Astoria. İyi denemeydi."

Zaten bitkinim, nefes nefese kalmışım ve ter içindeyim, acıdan ve enerji tüketen kavgadan kurtulmaya çalışıyorum. Yumrukları başımın iki yanında, üzerimde geziniyor. Bakışlarımız kilitleniyor. Dehşet beni boğuyor, düşüncelerimi işe yaramaz hale getiriyor. Kendi nefes alış verişimin hızlandığını ve titrediğini, kalbimin kulağımda güm güm attığını duyuyorum ve derin derin yutkunmaktan kendimi alamıyorum. Bir dakika önce avazım çıktığı kadar bağıırken, şimdi tek bir kelime bile edemiyorum. İşaret parmağıyla maskenin ağzını kapatıyor. "Şşt."

Başparmağındaki ısırdan göğsüme kan damlıyor. Onu incitmenin bedelini bana nasıl ödeteceğini merak ederken nefesim kesiliyor. Yavaşça başımı sallıyorum, bunun gerçek olmamasını istiyorum. Başparmağını alt dudağıma indiriyor ve kanla ıslatıyor. İçgüdüsel olarak çenemi kaldırıyorum ve başparmağı yavaşça boynumdan aşağıya, sonra göğsümün ortasına iniyor. "Dur... Lütfen."

Ama o durmuyor. Üzerimi örtmek için çarşafı çekiyorum ama o çekip alıyor, gücü benden bir çılgılık daha koparıyor. Bana bakıyor, muhtemelen beni bu şekilde kalmaya zorladığı gerçeğinden zevk alıyor: çıplak, savunmasız. Kollarımla göğsümü örtüyorum ve saklanmaya çalışarak bacaklarımı birleştiriyorum. Şaşırtıcı bir şekilde ayağa kalkıyor. Yatağın etrafından pencereye doğru yürüdüğünde. Bunu bir şans olarak görüp banyoya doğru koşuyorum. Ama saniyeler içinde saç köklerim saçımı çekmesinin acısıyla çılgılık atıyor. O kadar sert çekiyor ki düşünüyorum ve beni yatağa doğru sürüklüyor.

"Lanet olsun!" Bana verdiği halı yanığına ve baş ağrısına küfrediyorum.

"Sana bir hediye getirdim." Hediye poşetini yatağın üzerine, hemen koydu.

"Hediyelerini istemiyorum. Beni rahat bırakmanı istiyorum." Onunla bu şekilde konuşmaya cesaret edebilmemin tek nedeni ona bakmıyor olmam. Yatağa bakıyorum.

"Al şunu."

Onu görmezden geliyorum.

"Al şunu!" diye o kadar yüksek sesle bağıryor ki irkiliyorum ama .

Gözlerim sımsıkı kapalı, kese kağıdının hışırtısını duyuyorum. Yüzüme biraz kumaş atıyor. "Giy şunu."

Bir başka beyaz babydoll gecelik. Bu sefer dantelden yapılmış, yüksek belinin ortasında bir fiyonk var. Oturup ona itaat ediyorum, o da sikini kaldırıyor ve sanki sabırsızlanıyormuş gibi beni izliyor. Dantel pek bir şey saklamıyor. Sertleşmiş meme uçlarım görünüyor.

O zevk alırken sertleşmiş sikine bakmamaya çalışıyorum. Dizlerinin üzerine çöküyor, ayak bileklerimi kaldırıyor ve bacaklarımı dizlerimden tamamen büküyor, böylece iki yanımda çömelmiş . Sonra eteğimi yukarı itiyor, böylece amım tamamen ortaya çıkıyor.

Bakışlarını amımdan gözlerime doğru kaldırdığında, "Islanmışsın Astoria. Gördüğün şey hoşuna gitmediği sürece ıslak olmaman gerekiyor." Ses tonundaki eğlenceyi duyabiliyorum.

Tam eteği indirecekken, "Yapma!" diye bağırdı. Durakladı, sonra "Kendine dokun." dedi.

Başımı sallıyorum ama ikimiz de başka seçeneğim olmadığını biliyoruz. Hala ayak bileklerimi tutuyor, bekliyor ve sonunda, dün gece yaptığım gibi, bu sabah yaptığım gibi yapıyorum. Klitorisimin ucundan vücudumun geri kalanına yayılan rahatlama karşısında şok oluyorum. Çok iyi hissettiriyor, sanki bütün gün bunu arzuluyormuşum gibi.

"Kendine dokunurken bana bak."

Maskedeki deliklerden şimdiye kadar gördüğüm en siyah iki göze bakıyorum. Elimde olmadan soluk soluğa kalıyorum ve direnmeme rağmen içimden kısık bir inilti kaçıyor. Sol ayak bileğimi serbest bırakıyor, iniltilerimi iniltilerle yansıtırken kendini tekrar tatmin ediyor.

"Julian," diye sesleniyorum çünkü bunu bana neden yaptığını sormak

istiyorum. "Evet?"

Ona soru sormak yerine nefes alıyorum, sonra içim inliyorum.

"Aynen böyle, bebeğim. Benim için bitir."

Ancak utanç, bunun gerçekleşme ihtimalini ortadan kaldırıyor. "Yapamam."

Birden ayağa kalkıyor ve eli boynuma dolanıyor. Güç beni neredeyse devirdiğinde nefes almaya vaktim olmadı. İki elimle kolunu tutup çekmeye çalışıyorum. "Devam et güzel kuş, kendine dokunmaya devam et."

Bir elimle onun kolunu tutarken, diğer elimle de kendime fiske vuruyorum. Başım dönüyor, zaten nefes almaya ihtiyacım var, ama ona itaat ediyorum, kendimi sert ve hızlı bir şekilde çırpıyorum, kıcımlı ileri geri hareket ettiriyorum çünkü beni serbest bırakması için çaresizim ve belli ki bunun gerçekleşmesinin tek bir yolu var. Aleti tam yüzümün üstünde. İğrenç boşalmasının damlaları üzerime düşüyor. Gözlerim geri dönerken dünya kararıyor ve beni serbest bırakıyor. Nefes nefese kalıyorum ve öksürüyorum ama kendime dokunmayı bırakmaya cesaret edemiyorum. Eteğimi kaldırıyor, bacaklarımı ayırıyor ve tekrar amıma tükürüyor. Sümüğün suyuma karıştığını hissetmek tiksintiyle irkilmeme neden oluyor ama yine de beni doruk noktama yaklaştırıyor.

"Julian-" Kısa soluklanmalar arasında, sesim çaresiz ve sanki ona bir şey için yalvarıyormuşum gibi çıkıyor.

"İyi bir kız ol ve benim için gel."

İnliyorum çünkü bu sefer olmuyor ve hemen orada boşalmazsam ne yapacağından korkuyorum. Beni tekrar boğuyor. Bu sefer çok daha sıkı tutuyor. Umutsuzca en yüksek noktayı arıyorum, klitorisime dokunuyorum ve kendimi parmaklıyorum. Hayatım tam anlamıyla buna bağlı. Ağzım açık, çılgılık atmaya, nefes almaya çalışıyorum, içine boşalıyor. Beni boğmayı bırakıyor ve ben onun sularıyla öğürüyorum.

"Yut onu."

İtaat etmek yerine ona tükürdüm ve yüzümü buruşturarak ağzımı sildim. *Çok iğrenç.* O gülüyor. Dayanılmaz bir acı yanağıma yayılmadan ve gözlerimden yaşlar akmadan önce bir alkış sesi geliyor. Şiddetten yataktan düşüyorum, kafam karışıyor, ne olduğunu anlayamıyorum ama acı çene kemiğime kadar ulaşıyor. Bu inkar edilemez. Bana tokat attı, gerçekten çok sertti. Gözyaşlarım yanaklarımdan aşağı süzülürken halının üzerinde yatarken acıyı masajla dindirmeye çalışıyorum. "Siktir," diye fısıldıyorum. Şiddet tüylerimi ürpertiyor. Ne kadar ileri gidebileceğini her test ettiğimde, cevabın dehşeti beni şok ediyor.

Kolumdan tutup beni tekrar yatağın kenarına oturtuyor.

"Kendine dokun."

Histeri düşüncelerimi bulandırıyor. Hıçkırığa hıçkırığa ağlıyorum ama yine de itaat ediyorum, kendimi çok zayıf ve zavallı hissediyorum. Önümde diz çöküyor, geceliğin askısını sol omzumdan çekiyor ve bir saniye içinde sıcak, ıslak ağzı göğsümü emiyor. Aynı anda avuç içleri kalçalarımı açmaya zorluyor. Bu iki yeni his karşısında nefesim kesiliyor ve parmaklarının amıma ne kadar yakın olduğunu görünce geriliyorum.

Ağzından gelen güçlü çekim, göğsümün tamamına yayılan elektrik akımları yaratıyor. Nefesim bir çılgılığa dönüşüyor ve yanışlıkla dudaklarımı yalayarak onları ıslattığı kan ve meninin tadına bakıyorum. Ağzı mememin üzerinde... *Çok iyi hissettiriyor.* Nefes nefese kalıyorum ve içim eriyip sıkıştıkça kısa, tiz inilti dökülüyor içimden. Dr. Michaelson'ın yaptığı gibi masaj yapılmasını ve gerilmesini arzuluyorum. Onu düşündükçe tüm vücudumu bir sıcaklık kaplıyor. "Aman Tanrım."

Bundan sonra ne yapacağını bilmiyorum ama göğüs ucumu emmeyi bırakmıyor. İnlemelerim uzayıp daha yüksek sesle çıkarken gözlerim geri yuvarlanıyor. Hay sikeyim. Bana dokunmasını o kadar çok istiyorum ki. Bu acı dayanılmaz.

Emmesinin yoğunluğunu daha fazla hissetmek için göğsümü çekiyorum, meme ucumu ısırdığında acının tadını çıkarıyorum. Çifte zevkten o kadar uçuyorum, boşalmak için o kadar çaresizim ki; kendimi üç parmağımla parmaklıyorum, sonra tekrar fiskelemeye başlıyorum. Bütün

elim sıırıslıklam oldu. Hayal kırıklığı içinde feryat ediyorum, o kadar yükseğe ulaşmaya ihtiyacım var. Tek tesellim durmaması.

"Ju-Julian. Julian!" Çığlık atıyorum ve tüm vücudum kasılıyor ve titriyor, gerçekliğin işkencesi üzerime çökmeden önce sadece saniyeler süren bir coşku altında paramparça oluyor.

"Fu-ck!" Yağlı gözyaşlarım yağmur gibi yağarken çığlık atıyorum. Vücudum onun bitmek bilmeyen emişiyle titriyor.

Parmaklarını tenimin derinliklerine sokuyor, sonra geri çekiliyor, maskeyi yeniden ayarlıyor ve bana bakıyor. Tükürüğü sertleşmiş meme ucumun tamamını parlatıyor. Dudaklarının çekişini, ıslak dilinin okşayışını, dişlerinin ısırışını hâlâ hissedebiliyorum. Bakışlarımız kilitleniyor; taze, sıcak gözyaşları yüzümden aşağı süzülüyor. Görmek istediğim yüz bu değil. Seviilmek istiyorum, korkunç görünümlü maskeli bir psikopat tarafından kullanılmak değil.

"Sen de kimsin lan?" Çığlık atıyorum ve maskeyi birkaç metre arkasına düşecek şekilde yukarı itiyorum. Orada kalıyor.

Bana ne bakıyor diye mi soruyorsunuz? Siyah saçlı, siyah gözlü ve yüzünde iskelet resmi olan bir adam. Bu kadar az ışık ve yüzündeki boyayla gerçekte nasıl görüldüğünü hayal etmek zor. Kim olduğu hakkında hiçbir fikrim yok, bu da midemdeki paniğin kabarmasına neden oluyor. Tamamen yabancı birini nasıl yatıştırabilirim? Bunu bana neden yapıyor?

Birbirimizi incelerken bir dakika geçiyor, ben dehşet içinde nefes nefese kalıyorum. Kafam allak bullak oldu. "Hayır. Hayır-"

Bana tekrar tokat attı. Bu sefer yere düşmüyorum. Karnımın üzerine dönüp yatakta ondan uzaklaşarak pencereye doğru sürünüyorum ama o beni ayak bileklerimden tutup geri çekiyor ve yere yapıştırıyor. Her iki kolum da çapraz, sıkı kavrayışıyla omuriliğime baskı yapıyor. Bacaklarım yatağın kenarından sarkıyor. Diğer avucunun kışkına yanağıma vuruşunun acısı ve sesiyle nefes nefese kalıyorum ve sonra çekmeye çalışıyorum ama tutuşu daha da sıkılaşıyor.

Hay sikeyim. Bu acıttı.

Vücudum otomatik olarak geriliyor ve rahatlayamıyor. Dişlerimi alt dudağıma gömüyorum, acının şiddetine katlanmaya ve gizlemeye çalışıyorum ki bundan zevk alamasın. Ama üçüncü şaplakta derim çok hassaslaşıyor ve içimden kopan çığlığı zapt edemiyorum. Tanrım, ne kadar zayıf bir kaltağım. Ağzımı yatağına gömüyorum, sonraki çığlıklarımı bastırıyorum ve ne kadar acıdığını biraz da olsa gizlemeye çalışıyorum. Bu benim ilk dayağım değil ama o çocukken olmuştu. Görünüşe göre, alıştırma yapmamışım. Kazanmasına izin veremem. Tüm cesaretimi, enerjimi ve meydan okumamı toplayarak, "Senden nefret ediyorum!" diye bağırmaya cesaret ediyorum.

Kendini kaybediyor, titreyene kadar daha sert ve daha hızlı şaplak atıyor, her seferinde bir sonrakinden korkuyor ve titriyorum. Ayak parmaklarım halıyı kazıyor, kalçalarımı yatağına kenarına doğru itiyor, ondan kaçmaya çalışıyorum.

"Ah-! Fu-ck!"

Kaçış yok. Beni kaç kere tokatladığını sayamıyorum.

"Dur. Lütfen, dur." Daha fazla dayanamayıp gözlerimi sıkarak feryat etmek ve çığlık atmak için başımı kaldırıyorum.

Şaplak.

"Çok güzel görünüyorsun. Benim için ağla."

Şaplak.

"Julia-n!"

Şaplak. Spank. Şaplak.

"Sto-p!" Bu kadar sert bağırıdıktan sonra havada lekeler uçuşuyor. Tüm enerjimi dudağıma ısırmaaya harcıyorum, vücudum titreme noktasına kadar geriliyor.

Şaplak. Spank. Şaplak. Şaplak. Şaplak. Şaplak.

Uyluklarımın iç kısmında kendi idrarımın sıcaklığını hissettiğimde kısa bir nefes alıyorum. Böyle bir olamaz. Ağzım açık kalıyor ve gözlerim büyüyor,

Mahcup oldum. Durduğunu fark ediyorum çünkü istediği buydu, kontrolü kaybetmem. Hareket etmeye çalışıyorum ama beni bırakmıyor. Tek duyduğum ağır ve aceleci nefes alış verişlerimiz. Utanç beni sessizce ağlamaya itiyor. Vücudum ter içinde ve kıcımdaki el izleri acımasızca zonkluyor.

"Şimdi. Bunu tekrar deneyelim."

Saçımı çektiğinde kafa derimde oluşan acı beni irkiltiyor. "O-w!"

Beni yüzüstü çeviriyor, sonra başım yatağın diğer kenarından sarkana kadar sürüklüyor. Elleri göbeğimin üzerinde düzleştiriyor. "Beni çok dikkatli dinle Astoria. Buradan kımıldarsan ölümün için yalvarırsın. Anladın mı?"

"Evet." Hıçkırıklardan nefesim hâlâ titriyor.

"Her şeye yeniden başlamamız gerekecek. Benim için tekrar gel."

Ne? Bu imkansız. Gözlerim büyüdü ve başımı salladım. Yanlış cevap.

"Ah--h!" Emdiği meme ucunu yakalayıp tüm gücüyle büküğünde ve bırakmadığında çığlık atıyorum.

Kendime dokunuyorum. Beni izlerken diğer eliyle zaten sertleşmiş aletini sarsıyor. İçimden ilk inilti çıktığında meme ucumu serbest bırakıyor.

"Evet, küçük kuş. böyle. Tanrım, muhteşem görünüyorsun," diye homurdanıyor.

Kan dolaşımı yeniden başladığında meme ucum zonkluyor. Göğsümü ağzına alma gücüyle tekrar inliyorum. Böylesine dayanılmaz bir işkenceden sonra ılık bir rahatlık bu, tek istediğimin bu olduğuna inanmam için beynimi yıkıyor. Dili uyuşmuş meme ucumu yeniden canlandırıyor, sertleştiriyor. Boştaki eli karnımı okşuyor, yavaşça pelvik bölgeye daha da yaklaşıyor.

"Bana dokunmayacağını söylemiştin. Dur."

"Bu senin seçimindi, küçük kuş. Olayı sen

tırmandırdın-" "Hayır. Lütfen, yapma. Lütfen

yapma."

"Evet. Maskemi düşürdün. Her lanet gün beni ne kadar istediğini gösteriyorsun. O kadar yalvarmana gerek yok, biliyor musun? Ben de seni istiyorum." Göğsümü tekrar, daha sert emiyor ve benden uzun bir inilti çıkarıyor.

Parmaklarının ucu tam amımın üzerinde, ama daha ileri gitmiyorlar. Bir yanımda daha da aşağı inmesini istiyor ama ben bu yanımdan nefret ediyorum. "Seni istemiyorum. Sadece canımı yakıyorsun."

Beni görmezden geliyor. Gözlerim geri dönüp tekrar kapanırken kısa nefesler almaya devam ediyorum, emmeyi ve fiskelemeyi hissediyorum, vücudum geriliyor. Ondan gelen iniltiyle klitorisim her vuruş için bana teşekkür ediyor. Hay sikeyim. O dayanılmaz ağrı amımın içini ele geçiriyor. İçimden bir ağlama sesi çıkarıyor. Bacaklarımı katlıyorum ve açıyorum, daha fazlasını arzuluyorum, sonun geldiğini hissediyorum. Korkutucu ama hiçbir şeyi bu kadar çok istememiştim.

"Julian."

Daha fazla inleme ve beni sınırın ötesine iten emme ile karşılaşıyorum. Vücudum, nefes almayı bırakana kadar şiddetli bir şekilde titreyene kadar maksimum gerilimle sarılıyor.

Patladım.

Klitorisim ve iç organlarım içimde zevk akımları yaratıyor, her çırpınış içimden yeni bir inilti koparıyor.

Dalgalardan biri beynime kadar yuvarlanıyor ve onu ısıtıyor, ardından güçlü bir rahatlama geliyor. Başka hiçbir şeyin önemi kalmıyor. Yoğun dalgalar vücudumda akmaya devam ederken kığım yataktan birkaç kez sallanıyor. Bunalmış ve bunun bitmeyeceğinden korkmuş bir halde çılgılık atmaktan kendimi alamıyorum. Ellerim çarşafı yumrukluyor

Gözlerimi açmaya cesaret ettiğimde, onun boyalı yüzüne bakıyorum. Kışın ortasında bir yaprak gibi titriyorum, nefesim kesiliyor.

"İşte benim mükemmel güzel kuşum." Neden bana böyle seslendiğinde kendimi güzel hissediyorum? Sahte nezaketleri beni sakinleştiriyor ve yatıştırıyor. Onlara aşık olduğuma inanamıyorum.

"Sen benden önce geldin, bebeğim. Seninle gurur duyuyorum."

Utanç beni boğuyor. Bu çok iğrenç. İğrenç. Bu şekilde gelmek istemiyorum, onunla, onun için. Bu sadece annemin haklı olduğunun bir kanıtı. Ben sadece ucuz bir fahişeyim.

"Ağlama güzel kuşum. Geliyor. Geliyor." Omzumu çaktı, böylece tekrar ona dönük, düz bir şekilde uzandım. "Ağzını aç."

Gelmek için yalvarıyormuşum gibi mi davranmak istiyor? "Hayır."

Burnumu sıkıyor, böylece tükürdüğünde sıcak döl doğrudan ağzıma dökülüyor. "İşte böyle. Tanrım, bunun için açlıktan ölüyordun." Sonra çenemi yukarı iterek ağzımı kapatmaya zorluyor. "Devam et, yutmak istediğini biliyorum. Ne kadar aç olduğunu görmeme izin ver."

Çok iğrenç, tuzlu, kalın, kremi. Çok kötü kusmak istiyorum. Dudaklarımı

daha fazla kaplıyor. "Hepsini yala."

Hasta piç.

Tiksintime kıkırdıyor. Hangisi daha korkunç bilmiyorum, maske taktığında mı yoksa böyle gülümsediğinde mi? Kalanını göğsüme döküyor. "Geleni al ve onunla kendini parmakla." Tanrı'ya şükür doğum kontrol hapım var. Daha sonra, o gittiğinde, çamaşır suyuyla yıkanacağım ama şimdilik bu dengesiz sapığa itaat etmekten başka seçeneğim yok.

Tıslıyor, aleti kadar mastürbasyon yapıyor. Yanağımı öpmeden önce kulağıma "Artık nasıl iyi bir kız olunacağını öğrendiğine göre, hadi uyu" diye fısıldıyor. I

yastıklarımın beklediği yere kadar ondan uzaklaştım.

Popo yanaklarımdaki sıcak acı nedeniyle bana karnımın üzerine yatmaktan başka seçenek bırakmıyor. Geçen sefer sıkıntımı kontrol altına alabilmişim. Bunu sadece bir kez yapmasını ummuştum. Bu sefer durumumun ciddiyetini inkar edemiyorum. Bu adam geri gelmeye devam edecek ve ben onu durduramıyorum. Her an nerede olduğumu biliyor. İçimden şiddetli hıçkırıklar ve gözyaşları akarken, onun etrafta dolaştığını, eşyalarını topladığını duyuyorum.

"Giyinirken beni izlemen hoşuma gidiyor."

Gözlerimi ona çeviriyorum ve gözyaşlarımı siliyorum, kendimi sakinleştirmeye çalışıyorum ama geçen seferki gibi gitmiyor. Yorgunluğun etkisini göstermesi sonsuza kadar sürüyor ve göz kapaklarımı açık tutamayacak kadar ağırlaştırıyor. Tüm bu süre boyunca, koltuğumda oturup beni izliyor.

OceanofPDF.com

Dokuzuncu Bölüm

Hepsi benim.

JULIAN

Onun için çok fazla olduğunu biliyorum. Zavallı küçük muhteşem kuşum ağlayarak uykuya daldı. Uykusunda bile hıçkırmaya devam ediyordu. Ona zaman ve alan tanımak istediğim için iki hafta boyunca onu ziyaret etmekten kaçındım. Aklını yavaş yavaş kaybetmesini istiyorum. Bu onu deliliğe ve ruhunun kırılmasına sürüklüyor, işin eğlenceli kısmı da bu zaten.

Ondan ayrı geçirdiğim bu zaman, gergin olduğum anlamına geliyor. Ekstra iş alarak kendimi meşgul ediyorum ve ayrıca küçük kuşum benimle eve geldiğinde kullanmak üzere ilaç ve hormon sentezleyip saflaştırıyorum. Bunlar olmasa bile, onun iki eski erkek arkadaşını araştırıyorum. Sonunda Jeremy'yi buldum. Yalnız bir adam. Sosyal medyada hakkında pek bir şey yok, bu da demek oluyor ki bu çocuk benim gibi, normal insan türünden değil, yani onu öldürmek kolay olacak. Ama bunu hızlı yapmalıyım. Varlığımdan ya da onu avladığımdan şüphelenmemeli.

Bugün Cuma, nereye gittiklerini biliyorum çünkü hep aynı dans kulübüne gidiyorlar. Hazırlanıyorum, onun için en iyi şekilde görüldüğümde emin oluyorum, en sevdiği renk olan bebek mavisi gömleğimi giyiyorum. Kulübün en karanlık köşesinden onu dans ederken ilk kez izlemiyorum. Bu gece, onu test etmek için farklı bir şey denemek istiyorum.

Oraya vardığımda barda oturuyorum, o ve arkadaşları içeri girdiğinde gözlerimi kapıdan kaçırıyorum. Utangaçtır, bu yüzden sadece arkadaşı onu sarhoş ettiğinde dans eder. Yarım saat sonra onu oturduğum bara doğru yürürken görüyorum.

"Dr. Michaelson?" diye ciyaklıyor, sağımda duruyor ve beni şok oluyor.

"Merhaba." Ses tonum tamamen yabancı biriyle karşılaşmış birininki gibi. Evet. Onu hiç hatırlamıyormuşum gibi davranıyorum.

"Oh, özür dilerim. Bu garip olmalı." Gülümsüyor.

"Hastalarımдан biri misin?" Onun neşesine gözlerimi dekoltesine indirerek karşılık veriyorum. "Bu birkaç kez oldu. Sorun değil. Sadece beni görmemiş gibi davran." Mutlu tavrı eriyor ve bundan ne kadar keyif aldığımı saklamak zorunda kalıyorum.

"İki appletinis ve bir rom ve kola." Barmen içecekleri ona doğru kaydırırken anons ediyor.

Ona para veriyor.

"Teşekkür ." Sonra bana döndü. "İyi geceler doktor." "Size de."

Gecenin geri kalanında farklı aptallarla dans ederken izliyorum ve sarhoş oldukça hareketleri daha baştan çıkarıcı hale geliyor. Artık ellerini nereye koyduklarını umursamıyor. Hatta birine sürtünüyor, sadece kendini çekmek için

ve arkadaşlarının yanına koştu. Kanımın kaynaması sadece o güvende olduğunda durur.

Molly'nin futbolcularla takıldığı zamanlardan farklı. Astoria onların ilgisini ya da onayını beklemiyor. Sadece sarhoşken müzik bedenini ele geçiriyor. Çoğu zaman gözleri kapalı ve şarkılarda kendini kaybediyor. Ayrıca belli ki iyi bir sevişmeye ihtiyacı var ama hiçbirini istemiyor; beni istiyor. Benim için gösteriş yaptığını biliyorum ve işe yarıyor, çünkü muhteşem görünüyor, kalçalarını her yerde çok hızlı sallıyor ama asla özensiz bir şekilde değil, asla bir adımı kaçırmıyor.

Birkaç kez neredeyse ayağa kalkıp onu almaya gideceğim ama direniyorum ve kimsenin onu izlediğimi görmediğinden emin olmak için etrafıma bakıyorum. Bir süre gitmesine izin vermeyen adamdan saklanıyor ve arkadaşları onu güldürmek için şakalar yapıyor. Bazen onu müzikten duyabiliyorum.

İçkim limonlu votka gibi görünüyor ama su, böylece ayık kalıp onu gözlemleyebiliyorum. Bir noktada onu kaybettim. Ne dans pistinde ne de masadaki arkadaşlarının yanında. Mindy, Fernando'nun bacaklarına yapışmış gibi görünüyor. Astoria'yı arıyorum. Tuvaletlere doğru yürüdükçe çığlıklar daha da yükseliyor.

"Seni küçük alaycı fahişe!" diye bağırıyor bir

adam. "Beni rahat bırak! Sadece dans

ediyordum."

Bu dehşet dolu sesi her yerde tanırım. Bu Astoria. Bu aptalın fark etmediği şey, başka hiç kimsenin onun sesindeki o tonu çıkarmasına izin verilmediği.

"Benimle geliyorsun!" diye bağırıyor ona.

"Hayır!"

Adam kapıyı açıyor ve kız uzaklaşmaya çalışırken onu sol kolundan tutup kendine çekiyor. Kolumu adamın boynuna dolayarak kaçıyorum. Dışarıda, kafasının tepesine o kadar çok vuruyorum ki kan duvarı boyuyor. Astoria geride duruyor, dehşetle bana bakıyor, gözleri yaşıyor ve bacakları titriyor ama korku hareket etmesine izin vermiyor. Arkamda, kanayan vücudunu sabitlemeye çalışan adam acıdan yakınıyor.

"Sen iyi misin?" Astoria'ya sordum.

Bakışları bana dönmeden önce adama kayıyor. Başını sallıyor.

"Gel. Seni eve götüreyim." Ona elimi uzattım. Yavaşça bana doğru yürüyor ve vücudu titrerken alnını göğsüme koyuyor.

İstediğim bu değildi. Hayal kırıklığı içinde iç çekiyorum ama kollarımı onun şiddetle titreyen bedenine doluyorum. Belli ki ihtiyacı olan ve istediği şey bu. Nefesini tutmaya ve ağlamasını susturmaya çalışırken bana bakıyor.

"Özür dilerim."

Özür mü? Ne için özür? Gözlerim onun gözlerinde kayboldu. Karanlık, geri dönmek istemediğim sonsuz bir gece gibi. Onu öpmek ve sonra otoparkta, burada aynı şeyi yapan diğer tüm çiftlerin önünde becermek istiyorum.

"Gidelim," dedim ona.

Arabama giderken, hatta onu yolcu koltuğuna oturtuktan sonra bile hiçbir şey konuşmuyoruz. Göz ucuyla arka koltuktaki hayalet maskesini fark ettim. *Hay sikeyim*. Onu saklayabileceğim hiçbir yer yok. Ona döndüğümde endişelenecek bir şeyim yoktu. Az önce olanlardan çok etkilenmiş ve arkadaşına mesaj yazıyor. Saçlarını geriye doğru iterken dudakları titriyor ve adamın onu tuttuğu yeri kaşıyor. Soğukkanlılığını kaybetmemeye çalıştığını söyleyebilirim.

"Özür dilerim," diye tekrarlıyor. Bu sözler beni çileden çıkarıyor.

Kontağı açtığımda sol bileğim direksiyona dayanıyor ama sürüşe geçmiyorum.

"Ne için üzgünsün?"

"Bunu benim için yapmak zorunda kaldığın için üzgünüm. Bu benim hatam. Onu kızdırdım. Sadece biraz eğlenmeye çalışıyordum, biliyorsun, ama çok ileri gittim. Annem bana daha iyi öğretti. Ben daha iyi biliyorum." Bakışlarımla buluşmak için yüzünü çevirirken başını sallıyor. Gözyaşlarıyla kalınlaşmış siyah kirpikleriyle karşılaşıyorum, pek çok şey, çok fazla şey için yalvaran yuvarlak iri gözlerini çevreliyor. Aşkım için yalvarıyorlar. Ona bunu veremem. Bende hiç yok.

"Sadece... bazen... sınırları test etmeyi seviyorum. Ben sadece-"

"Astoria, bana kendini açıklamak zorunda değilsin. Dediğin gibi senin hatan değildi. Sadece eğleniyordun. Aletini pantolonundan çıkarıp onunla evleneceğine söz vermiş olsan bile bu davranışını haklı çıkaramazsın. Neden iki saat önce tanıştığı çapkın bir kızı unutup oradaki diğer erkekler gibi bir sonrakine geçemedi?" Bakışlarımı ona çevirdiğimde ağzının şaşkınlıkla açıldığını görüyorum.

"Adımı hatırlıyorsun. Beni izliyordun." Mutluluk yavaşça ifadesini doldurur...

Lanet olsun! İsteddiğim bu değildi. "Bu yüzden mi böyle dans ediyordun, izlediğimi bildiğin için mi?" Onun fısıltısına kendi fısıltımla cevap veriyorum.

Yavaşça başını sallıyor. Dudaklarının kenarından muzip bir gülümseme sızar. *Hayatının en büyük şaplaklarını yiyeceksin Astoria.*

"Gözlerini üzerimde hissedebiliyordum." Yumuşak, yavaşça göz kırpması sikimi uyandırdı.

Bir saattir ruj sürülmemiş dudaklarına bakıyorum ve onları kendime çekiyorum. Hızlı, sert bir öpüşme, ısırıklar ve utanmadan

dillerimizin dansı. Bana için koltukta kendini ayarlıyor. Avucumu ensesine dolayarak onu kendime doğru çekiyorum.

Dudaklarım. Dilim. Hepsi benim.

Parmaklarım onun cennet gibi ipeksi saçlarında geziniyor. Ne kadar sürdüğünden emin değilim ama nefes nefese kalıp inlemeye başladığında kendimi kaybediyorum. Göğsünü avuçladığımda, bitmek bilmeyen öpücük ılığını bastırıyor. Orası çok hassas. Ben onu okşadıkça ve öptükçe inlemelerinin sıklığı artıyor. Öpüşmeyi kesiyorum. Nefesimizi tutarken birbirimize bakıyoruz.

"Bu olamaz." Ne olduğunu ve bu konuda ne yapacağımı şaşırmış bir halde başımı sallıyorum. Benden gerçekten etkileniyor. Beni gerçekten istiyor. Tüm bunlar benim için çok kafa karıştırıcı. Bilinçaltında bile, olmamı istediğı erkek olmadığımı göremiyor mu?

"Olamaz mı? Neden olmasın? Başka bir doktor bulabilirim." Toplumun saçmalıklarına karşı yaptığı küçük devrime gülmek için kendimi zor tutuyorum. Buna bayılıyorum. Beni istiyor ve yoluna hiçbir şeyin çıkmasına izin vermiyor, ben hariç.

Sürmeye başladım. "Adresiniz nedir?"

Hayal kırıklığı uzun, ağır nefesiyle birlikte dışarı taşıyor ve biraz sessizlikten sonra bana adresini söylüyor. Evinin önüne park edene kadar başka bir kelime konuşmuyoruz.

"için teşekkürler." Emniyet kemerinin kilidini açıyor ve kapıyı açıyor.

"Astoria," diye sesleniyorum oturduğum yerden.

"Evet?" Dilinin ucu dudaklarının arasında geziniyor.

"Bol bol su iç." Reddedilmemin yüzüne yaydığı acıyı izlerken, kelimeler ağzımdan dökölüveriyor. "Özür dilerim."

"Hayır. Seni rahatsız ettiğim için özür dilerim. Bir daha olmayacak. Söz veriyorum."

Keşke onu ne kadar çok istediğimi bilse, ama bunu hoş karşılayacağı şekilde değil. Onu arzulamaktan başka çaresi kalmayana kadar kendimi ona zorla kabul ettirmek istiyorum. Gerçek beni her şeyden vazgeçecek kadar sevmesini istiyorum, bedeninden, hayatından, haysiyetinden, akıl sağlığından. Her şeyinden.

Ben onu tecavüzcülerden kurtarmaya gelen güzel, zengin bir çocuk değilim. Kahrolası bir kahraman değilim. Ben onun en büyük kabusuyum. *Ben* onun tecavüzcüsüyüm ve aşık olmasını istediğim kişi de benim. Mümkün olan her şekilde kullanıp istismar edeceğim bir köle olmasını istiyorum.

Evinden yaklaşık beş blok ötedeki bir marketin otoparkında siyah kot pantolonumu ve tişörtümü giyiyorum ve kendi kendime gecenin bir yarısı onu ziyaret ettiğimde kullanmak üzere başka bir arabaya ihtiyacım olduğunu düşünüyorum. Bir dahaki sefere bir tane alırım. Evine gittiğimde kapı kilitli değildi. Dişlerimi sıkıp gözlerimi deviriyorum. Yine mi bu? En azından bu sefer arka kapı kapalı.

Aklım başıma geldiğinde, öfkem alevleniyor. Belki de arabada öptüğünü sandığı beyaz atlı prens için, o çok özlediği kahraman için kapıyı açık bırakmıştı. *İnanılır* gibi değil. Onu ilk kez test ediyorum ve fena halde başarısız oldu. Şu anda boynunu kırabilirim.

Onuncu Bölüm

Maden

ASTORIA

Evime girerken arkama bakmıyorum. Erkeklerin nesi var böyle? Dans ediyorum, ona sataşıyorum, sonra ruhumun terk ettiğini hissedene kadar onu öpüyorum ve o hala beni reddediyor? Öfke iyidir çünkü acıyı, umutsuzluğu uyuşturur.

İçeride, doğrudan duşa giriyorum, vücudumdaki teri yıkamak ve bu geceye dair her anıyı yakıp yok etmek istiyorum. Ama buharlı su tenimi ıslatır ıslatmaz, buharlaşan tek şey öfkem oluyor ve geriye kalan her şeyi bana bırakıyor. Gerçek şu ki, ne düşündüğümü bilmiyorum. Benden daha yüksek bir sınıftan geldiği belli olan bir doktor. Bir tanrı gibi görünüyor ve giyiniyor. Neden beni istediğini düşündüğüm bir muamma. Ama de acıtıyor, her zamanki reddedilmeden daha fazla. Neden?

Tanrım, o öpücük. Hiç öpülmemiştim. Onu arabada becerirdim. Uzun sıcak duş utancımı ve yıkılmış egomu neredeyse uyuşturuyor. Ancak sonlara doğru beni üzenin onun reddi olmadığını fark ediyorum. Üzgünüm çünkü bu kadar yalnız olmaktan ve sadece hasta pislikleri kendime çekmekten bıktım. Son birkaç haftadır Julian'ın beni takip etmesi, kontrol etmesi ve sonra ortadan kaybolması, beni sürekli bir anda ortaya çıkmasını bekler halde bırakması hiç yardımcı olmadı. Onun yapışkan, karanlık örümcek ağından kurtulmama yardım edecek, beni ondan koruyacak kimsem yok. Bana tüm bunları yaptığında her seferinde geldiğim gerçeği... Bundan nefret ediyorum. Ondan nefret ediyorum ama her şeyden çok kendimden nefret ediyorum.

Dışarı çıktığımda başım dönüyor ve devrilmemek için kendimi zor tutuyorum. Uzanmam gerekiyor. Eskiden sıcak bir duştan sonra böyle olduğumda annem tansiyonum düştüğü için olduğunu söylerdi. Kürek kemiğimde sert bir itme hissettiğimde neredeyse yatağa varmışım. Bu beni sarstı ve yüzüstü yatağa düştüm.

Bu reddedilmeden sonra, Julian'ın bu gece bana ne yapacağı umurumda değil. Aslında, Dr. Michaelson'a yaptığım aptallık için korkunç bir ceza istiyorum. Acınası ve çaresiz görünmüş olmalıyım. Bu yüzden kapıyı açık bıraktım. Julian kapıların onu uzak tutamayacağını açıkça belirtti. Belki Dr. Michaelson'a olan arzumu dindirebilir. Onu hak etmiyorum. Bunu hak ediyorum, bir sapığın bana zarar vermesini.

Canımı yak, lütfen.

Beni yatağa yapıştırıyor, avuç içleri omurgamda, havluyu çekip çıkarıyor ve tokatlıyor. Dişlerimi gıcırdatırken nefesimi tutuyorum, çarşafı yumrukluyorum, acıdan irkiliyorum. Her seferinde, bir sonraki yanmadan kaçmaya çalışarak istemsizce popomu kaldırıyorum. Gözyaşlarım hızlı ve çok, tıpkı annemin beni dövdüğü zamanlardaki gibi, tıpkı son ziyaretinde olduğu gibi. Julian'ın bilmediği bir şey var ki o da gözyaşlarımın sadece onunla ya da bu şaplakla ilgili olmadığı. Ama bunu inkar edemem, fiziksel acı dayanılmaz. Hatırladığımdan çok daha kötü.

Dayanamıyorum. İki tokat daha yedikten sonra içimden bir çığlık kopuyor. Derim yanıyor; kırılıp kanamak üzere olduğuna yemin edebilirim. Feryadımı duymazdan geliyor ve devam ediyor. Tutuşu derimi kazıyor, sinirlerime ve damarlarıma çok fazla baskı uyguluyor. Arabasından çıktığımı görmüş olmalı. Eve başka bir adam getirdiğim için beni cezalandırdığını anlamak için dahi olmaya gerek yok. Muhtemelen bunun bir randevu olduğunu düşünüyor.

"Özür dilerim!" Hıçkırığa hıçkırığa ağlarken sonunda çığlık attım.

"Ne için üzgünsün? Bir fahişe gibi dans ettiğin için mi? Arabada erkeklerle öpüştüğün için mi? Onları eve getirdiğin için mi? Hangisi Astoria?"

Gözlerim şokla açıldı. O oradaydı. Başından beri beni izliyordu. "Her şey için."

"Kimse seni benim sevdiğim gibi sevmeyecek!" Sözleri kulağımda çınlıyor.

Öfkesinin boyutunu fark ederek geri çekildim. *Onun yaptığı gibi mi?* Sözlerini tam olarak algılayacak zamanım yok. Şaplaklar artık tenimde zonklayan dayanılmaz bir yanma bırakıyor. Çaresiz olduğum için ona hak veriyorum. "Biliyorum."

Şaplak. "Sen benimsin."

Hayır! Hayır! Ayak parmaklarım halıyı kazıyor, bana sadece daha fazla acı vermesine rağmen uzaklaşmaya çalışıyorum. Sürekli aynı yere vuruyor. Orası hariç her yere vurabilir. "Lütfen, dur. Lütfen. Julia-n!"

Şaplak. "Sen benimsin. Söyle." Şaplak. "Benimsin." Şaplak. "Benimsin." Şaplak. "Hepsi benim! Değilmişsin gibi davranmayı kes!" diye bağırıyor. "Söyle!" Şaplak. "Siktiğimin sa-y ı-t! Şaplak. Şaplak. Şaplak. Her şaplakta bunu daha yüksek sesle tekrarlıyor, psikotik davranışının boyutu beni dehşete düşürüyor. Daha ne kadar kötülecek?

Onun olduğumu söylemek istemiyorum çünkü bunun doğru olmasını istemiyorum. Sadece iyi biri tarafından sevilme istiyorum. Bunu hiç yaşamadım. Onun yerine hep bunu yaşadım, beni kullanmak isteyen sapıkları. Bildiğim tek şey bu. Kelimelerim titriyor ve birbirine karışıyor çünkü hüngür hüngür ağlıyorum, gözyaşlarım ve sümüğüm birbirine karışıyor. "Özür dilerim. Ben pis bir fahişeyim." Bir tokat daha atmasına dayanmaya çalışıyorum ama yapamıyorum. "Ben seninim."

"Seni becermemi istiyorsun."

Oh hayır, bana tecavüz edecek. Lütfen Tanrım, hayır. "Hayır! Hayır, yapma Julian, lütfen. Seninim, söz veriyorum." Dehşet ve çaresizlik her hecemde çınlıyor. "Ben ucuz, lanet bir fahişeyim. Özür dilerim."

"Peki fahişeler ne yapar Astoria?"

"Hayır. Yapamam. Lütfen bunu yapma. Lütfen Julian, sen de yapma." Sözlerim ona ulaşmış gibi görünüyor çünkü bana vurmayı ve bağırmayı bıraktı. Ben ağlayan beni sakinleştirmeye çalışırken o sadece nefes nefese kalıyor.

"Sana başka bir hediye getirdim. Seni her ziyaret ettiğimde bir hediye getirmem hoşuna gidiyor mu bebeğim?" diye fısıldıyor kulağıma.

Islak bir lastik yavaşça kık yanaklarımın arasından kayıyor ve korku varlığımın her köşesini doldurarak beni susturuyor. Kıcımdan tecavüze uğradıktan sonra hayatta kalmam mümkün değildi. Şok tüm mantığımı tüketiyor ve o kadar sert çekiyorum ki vücudumdaki her kemik acıyor, ama kaçacak gücüm yok. Amımın dokunuyor. Uzunluğunu bacağımda hissediyorum. Neredeyse uyluğumun uzunluğu kadar. Dehşet göğsümü kavırıyor.

"İşte hediyen. Bu senin gibi pis bir sürtüğü sakinleştirir."

Nefesim kesiliyor ve nefes almayı unutuyorum. Yapay penis içimi doldurdukça basınç oluşturuyor, beni şimdiden çok derinlere doğru genişletiyor. "Julian..." Bu dengesiz psikopatla nasıl konuşabilirim? Beni onunla beceriyor. Tüm kaslarım gerildi.

"Bunu istiyorsun, fahişe."

Ben bir fahişeyim. Bu yüzden Dr. Michaelson'ı bu kadar çok istiyorum. Bu yüzden gözlerim geri dönüyor ve dildo içime girip çıkarken nefesimle birlikte bir *ah* çıkarıyorum. O parmakların tekrar içime masaj yapmasını istiyorum. Onun endişeli ifadesini istiyorum, sanki umursuyormuş gibi. Neredeyse o adamı öldürmeden önceki yüz ifadesiyle aynı.

"Bir fahişe gibi kendinle oyna."

Çok derine batırıyor, böylece her dışarı kayışında, geri süpürülmesinden korkuyorum, çünkü çok şişman ve uzun. Nefesimi kesiyor.

"Julian, dur. Lütfen dur," diye bağıryorum ve sırtımı kamburlaştırıyorum.

Beni dinlemek yerine, anlayamadığım bir hızla tekrar tekrar itiyor. Kulaklarımı tırmalayan bir ılığın ardından, ne yapacağımı, nereye gideceğimi, ne söyleyeceğimi bilemeden, "Tanrım," diye inliyorum. Tüm düşüncelerimi kaybediyorum.

"Kendine dokun dedim."

Çabucak kollarımı altıma katlıyorum, am dudaklarımı ayırıyorum, kendimi anlaşılmaz bir şekilde sıırıslıklam buluyorum ve sert klitorisimi okşuyorum. Zevkin beni bastırması, gözlerimi arkaya itmesi, göz kapaklarımın kapanması saniyeler sürüyor.

"Siktir. Siktir. Siktir." Kelimeler nefes nefese çıkıyor. İnlemelerimden zevk sızıyor.

"Evet. öyle, siktir ," diye emrediyor bana.

Benden ne beklediğine inanamıyorum. Tek cevabım bir inilti daha.

"Astoria," diye korkutucu bir hırıltıyla uyarıyor.

Bacaklarımı açıyorum, ayak parmaklarımı halıya gömüyorum ve zıplıyorum, amım dildoyu tutan yumruğunun üzerine çöküyor. Sikişmek çok fazla çaba ve konsantrasyon gerektiriyor, özellikle de onu daha derine itmeye devam ettiği ve durmamı onaylamayacağını bildiğim için. Kendi klitorisimin titremesi, zihnimin bilinçaltında kontrol ettiği otomatik bir hareket haline geliyor ve onu daha da lezzetli hale getiriyor. Yaklaşan doruk noktası şimdiden o kadar yoğun ki bu yüzden öleceğimden korkuyorum. İrkiliyorum. İçim dildoyu sıkıyor. Üzerindeki kurs çıkıntıları duvarlarımı acıtıyor. Boğuluyormuşum gibi ses çıkarıyorum ama elimde değil.

İçimde yer kalmadı ama yine de daha derine kayıyor. Zevkin acımasız dalgaları tüm bedenimi parçalıyor, feryatları ve gözyaşlarını içimden söküp atıyor. Ayak parmaklarımın ucunda bacaklarımı tamamen uzatmış bir şekilde duruyorum, şiddetle titriyorum, o en yüksek hızda içime sokarken dildodan uzaklaşıyorum. Her şey anlaşılmaz. Ağzımdan tükürükler akıyor çünkü

yutkunmayı unuttum. Kalçalarım sallanırken çirkin ağlamanın tanımını yapıyorum, daha fazla dayanamıyorum. Ne istediğini biliyorum. Bedenimin ilk seferki gibi fışkırmasını istiyor. Bu yüzden içime sokmaya devam edecek ve onu caydırmak için yapabileceğim hiçbir şey yok.

"Ju-Ahhh!" Titreyen, yüksek sesli çığlığım odayı dolduruyor. "Lütfen. Lütfen. Lütfen. Lütfen." Kalp krizi geçireceğim. Vücudum kendi kendine düzensiz bir şekilde hareket ediyor, kasılıyor, doruktan sonra hala bu kadar vahşice becerilmenin yoğunluğundan kaçmak için her şeyi deniyor.

Artık sadece saf acı. Aklımı kaçırmamın eşiğindeyim. Duruyor, beni bırakıyor ve ben de yatağa yığılıp kayıyorum.

"Tamam, küçük kuş. Tamam. Seni affediyorum." Tam olarak o anda değilim ama bu gece bana ilk kez küçük kuş dediğini biliyorum.

Bunun günahlarımın bedelini ödediğim anlamına geldiğine inanmak istiyorum ama daha iyisini biliyorum. Dildo içimde derinlerde kalıyor. Ben yatağın yanında dua eder gibi diz çökmüşken, oda benim uzun çaresiz nefes alışlarımın sesiyle doluyor. Belki de yapmam gereken buydu, onu uzaklaştırmak için dua etmeye çalışmak. Bunun yerine, şiddetle hıçkırıyor, zihnimde gerçeklikten kaçıyor ve sefil bir şekilde başarısız oluyorum. "Lütfen." Güçten düşmüş, sersemlemiş halimde, ezici bir teselli ve güvence ihtiyacı işkenceme katkıda bulunuyor. "Julian, lütfen. Lütfen... Yapamam," diye fısıldamayı başarıyorum titreyen nefesim ve ağlamalarım arasında.

Julian yatağın etrafında yürüyor. Sonunda yanağımı yataktan kaldırdığımda sanki zaman yavaşlıyor. Kemerini çözüyor, düğmeleri açık pantolonunun ve iç çamaşırının düşmesine izin veriyor. Sonra da tişörtünü çıkarıyor. Dehşetin yanı sıra güzelliği karşısında donup kalıyorum. Adam saf kas ve siki... Göğsünde anatomik bir kalp dövmesi var. Büyülenmiş gibiyim ve gözümü alamıyorum. Gerçekte bir kalbi olmadığı için mi yaptırdı? Gözlerim onu boydan boya dolaşırken derin derin yutkunuyorum. Hayatta kalmamın hiçbir yolu yok.

Yatağa tırmanıyor, hala her zaman taktığı maskeyi takıyor. Zaman normal hızına dönüyor ve ben geri çekiliyorum. Birkaç saniye içinde kenarda diz çökmüş, bana bakıyordu. "Ne verirsem alacaksın ve

Sana ne kadar verirsem vereyim. Buraya gel," diye homurdandı. Beni üst kollarımdan tutup yatağa sürüklüyor.

Tüm gücümle çığlık atıyorum, kurtulmaya çalışıyorum, amım hala boşalmayla kaplı yapay penisin çevresi etrafında zonklarken bana bir sonraki adımda neler yaşatacağından korkuyorum. Beni daha yakına sürüklerken inliyorum, ta ki bacaklarının üzerine gelene ve ağzım taşaklarına birkaç santim kalana kadar. Bakışlarım onunkilerle buluşmak için yukarı kalkıyor. Aletini sarsarken iki kara delik bana bakıyor.

"Julian. Lütfen bana zarar verme. Sana yalvarıyorum."

Dudaklarımın üzerinde kaydırırken sikinin ucundaki ıslak tuzluluğun tadını alıyorum. Daha önce sadece ucunu dudaklarıma sürtmüştü. Bunun iğrenç olduğunu düşünmüştüm ama sanırım her zaman yaşanacak daha kötü bir cehennem vardır. Onu ağzıma soktuğunda ve boğazıma ulaştığında felç oldum.

"Al şunu."

Solunum yolumu tıkamasına alışmaya çalışıyorum ama nefes alamıyorum ve öğürüyorum. İki bileğimi de tutması için onu itiyorum. Pelvisini sallamaya başlıyor, ağzımı sikiyor. Bunu istemiyorum. Benden çıkan tek şey ara sıra inlemek ve nefes nefese kalmak.

"Al dedim!" diye bağıyor, kendini daha derine itiyor ve ben daha da çok öğürüyorum.

Yapay penise uzandı ve beni onunla sikti. Beni yapay penisle sikerken sürekli tekrarlıyor, "Benimsin. Sen tamamen benimsin. Hepsi benim." Büyük bir güçle gözyaşlarımı dışarı akıtıyor. Kaçmaya çalışıyorum ama bu sadece yapay penisin daha fazlasını içime itiyor. Onu yatıştırmayı umarak, tepkisine bakmak için gözlerimi zorlarken horozunu daha hızlı, daha sert emiyorum. İkili penetrasyon beni sanki bir dış beden deneyimi yaşamak üzereymişim gibi hissettiriyor.

"Benimsin. Sen tamamen benimsin." Onu elimden geldiğince emerken nefes nefese kalışı sözlerine eşlik ediyor.

Başıma gelen en kötü şey nasıl aynı anda bu kadar iyi hissettirebilir? Beni izlediğini bilmek içime kontrol edilemez bir sıcaklık yayıyor. Boğazıma doğru iterken sikini emmek için idare edilebilir bir yol buluyorum. Vücudumun tüm bunlardan zevk aldığını fark edince yanaklarım yanıyor. Benim neyim var böyle?

"Tanrım... Bu işte bu kadar iyi olacağını düşünmemiştim." Neredeyse bir hırıltı, ama zevk ve kelimeler açık. "Bacaklarını aç. İki deliğinin de sikilmesinden ne kadar hoşlandığını göster bana."

Bana söyleneni yapıyorum ve dizlerimi yanlara doğru katlıyorum. Bu pozisyonda dildo iki kat daha kalın geliyor ama ağırlığı dizlerime vererek ileri geri sallanmak benim için daha kolay oluyor. Diğer avucu başımın arkasını kavıyor, beni çekiyor, daha fazlasını istiyor. Klitorisim zonklıyor ve kendime dokunmamak için direniyorum. Hareketlerimle onun zaten bildiği şeyi, vücudumun şiddetli bir coşku içinde yüzdüğünü doğrulamak istemiyorum. Arzumu tatmin edememenin verdiği hayal kırıklığıyla bir çığlık atıyorum ve o da saçlarımı avuçlayıp canımı acıtacak kadar sert bir şekilde çekiyor. Diğer eliyle dildoyu tekrar içime doğru itiyor. Aynı anda iki deliğimi birden doldurmasını beklemediğim için çığlık atıyor ve hıçkırıyorum. Aleti içimdeyken titrek, boşuk bir çığlık kopuyor. Bekliyor. Tepkimi izlediğini, beni içine aldığını biliyorum. Tükürüğüm ve gözyaşlarım kasıklarını ve iç uyluklarını ıslatıyor.

Tabii ki onu itiyorum, tırmalıyorum ve tokatlıyorum. Çılgına dönüyorum, oksijen için çaresizim, ama bu sadece boğazımı daha derin becermek için hareket etmesini sağlıyor. Acı dayanılmaz bir hal alıyor. Dayanamıyorum. Her itişinde boğazıma bir yumruk yemiş gibi oluyorum. Sonrasında konuşabileceğimden şüpheliyim. Böylesine acımasız bir güçle, çiziklerim otomatik olarak daha agresif hale geliyor, uyluklarından kan çekiyor, ancak bu sadece saldırganlığını artırıyor. Siyah lekeler havada süzülüyor, görüş alanımı giderek daha fazla dolduruyor ve tüm gücümü kaybediyorum.

"Benimsin. Hepiniz benimsiniz. Hepsi benim. Lanet olsun. Benimsin!"

Kalbim kulaklarımda çok yüksek sesle çarpıyor. İşte bu kadar. Beni öldüreceği an bu. Sikinın darbelerini ağzıma, dildonun darbelerini de her daim istekli olan amıma alıyorum. Nefes nefese homurdanıyor, sesi kuduz, psikopat bir hayvan gibi çıkıyor, öfkesini boşaltmak için deliklerimi kullanıyor. Beni sikiyor

Daha da hızlı, her iki deliğimde de daha sert, horozu hala boğazımın derinliklerinde olana kadar, beni genişleterek şişiriyor. Hiç nefes alamıyorum. Beni bıraktığında, hareket edecek gücüm kalmamıştı. Aleti seğirip boğazıma ve ağzıma dolup taşıtığında ancak yarı bilinçliyim. Boşalırken boğulmak istemediğim için başımı oynatıyorum ama o beni orada tutuyor. Tüm vücudu sarsılıyor, titriyor ve sadece gevşediğinde çıkarıyor.

Yolda ölmüş bir hayvan gibi yatağa uzanıyor, ağzımdan sürünerek çıkıyor ve rahatlatıcı bir karanlığın içine düşüyorum.

İp tenime o kadar sert batıyor ki kendi iniltilerim beni uyandırıyor. Ağzıma gelen küçük spermi yutuyorum. Gözlerimi açtığımda yatağın ortasında sırt üstü yattığımı fark ediyorum. Beni hareket ettirmiş olmalı. Bacaklarım metal bir çubukla birbirinden ayrılmış. Onları kapatmaya çalıştıkça, çubuk daha da ayırıyor. Bakışlarımız buluşuyor. Vibratörü klitorisimde hissetmeden önce bir vızıltı sesi duyuyorum. Çığlık atıyorum ve popom yataktan fırlıyor, gücünü kaldıramıyorum.

Çok fazla, çok hızlı.

Ne kadar çekip kurtulmak için mücadele etsem de vibratörü bana doğru tutmaya devam ediyor, sonra da içime sokuyor. Bacaklarım birbirinden o kadar uzak ki, uyluğumdaki tendonun yırtılmak üzere olduğunu hissedebiliyorum. "Jul-"

"Bir," diyor sert .

Titreşim o kadar hızlı ve güçlü ki, tüm vücuduma yayılıyor. Bir santim bile hareketsiz kalamıyorum. Gözlerim çırpınarak kapanıyor.

"İki."

Avuç içlerim, tırnaklarımın batmasından duyduğum acıyla çığlıklarına uyuyor. İğneler ve iğneler her yerimi kaplıyor.

"Üç." Her itişte inliyorum ve doruk noktası üzerime çöküyor, içimden o kadar şiddetli geçiyor ki dayanılmaz hale geliyor. Üç saniye içinde boşaldım.

İçimden çekip çıkarıyor ama vücudum hâlâ vızıldıyor gibi hissediyor. Bir süre, başka bir orgazmın doruğundan inen bana bakmaktan başka bir şey yapmıyor. Julian maskesini çıkarıp saçlarını geriye itiyor ve pembe dili siyah boyalı dudaklarını yalıyor. Bundan sonra olacıklardan korkarken tüylerim diken diken oluyor. Gözyaşlarımın arasından ona bakıyor, durması için gözlerimle yalvarıyorum. Tek kelime etmeye cesaret edemiyorum çünkü hiçbirinin onu etkilemeyeceğini biliyorum.

Julian beni ters çeviriyor ve bacaklarımı olabildiğince açacak şekilde bariyeri yeniden ayarlıyor. Islak başparmağı göt deliğimi dolduruyor ve benden yüksek sesli, uzun bir nefes alıyor. "Ne yapıyorsun?"

"Say, Astoria yoksa her şey yeniden başlayacak."

Bir tokat sesinin ardından geniş, açık amıma yayılan bir basınç ve acı geliyor.

"Ah--!" Başımı kaldırıyorum, sırtımı kamburlaştırıyorum, nefes nefese kalıyorum ve elimde olmadan başparmağını sıkarak geri çekiliyorum, tamamen açıkta ve dolu olmama rağmen kendimi korumaya çalışıyorum. "Bir," diye bağıyorum.

Bunu tekrar tekrar yapar ve kısa süre sonra batma şiddetlenir ve sürekli hale gelir. Hiç rahatlama yok. Am dudaklarım zonkluyor ve yanıyor. Hüngür hüngür ağlıyor ve titriyorum.

"Yirmi!" Feryat ediyorum. Tanrım, acıyor. O kadar kötü acıyor ki ölmek istiyorum. Onun acımasızlığına dayanamıyorum ya da bana her tokat attığında başparmağını sıkmaktan kendimi alamamam ne kadar utanç verici. Avuç içi bedenimi parçalarken, aşağılanma ruhumu parçalıyor.

"Daha iyi yapmamı mı istiyorsun?"

Tokat.

"Yirmi bir. Dur, Julian."

"Sana sordum. Daha iyi yapmamı ister misin?"

"Evet, lütfen daha iyi yap. Lütfen Julian." Çenem o kadar titriyor ki tutarlı cümleler kurmakta zorlanıyorum. Dilini yaralı klitorisime götürüp emdiğinde irkiliyorum ve tıslıyorum. Geri çekilmeye çalışıyorum ama o beni takip ediyor ve başparmağıyla beni parmaklamaya başlıyor.

"Julian," diye hıçkırıyorum.

İlk başta tükürüğü yaralarımı acıtıyor ama sonra kayganlaştırıyor. Her yalayışı, çekişi ve emişi cehennem gibi çünkü artık amımın her yeri şişmiş ve çiğ. Kan klitorisimi uyarılmaktan sertleştirdikçe, feryatlarım duvarlardan seken çığlıklara dönüşüyor ama o durmuyor. Sanki ölüm hücresindeymiş ve ben de onun son yemeğiymişim gibi beni yiyor.

Göt deliğime her sokuşu cennet gibi hissettiriyor. Her şey tersine dönmüş durumda; zevk almam gereken yerde acı çekiyorum. Cennet ve cehennem birbirine karışıyor ve Julian'da her zaman olduğu gibi, kısa süreli cennet yanılsaması kazanıyor. Vücudum sanki başka hiçbir şey yokmuş gibi başparmağının etrafında sıkılaşıyor. Coşku acıyı gölgede bırakıyor. İnlmelerim her dalışla senkronize oluyor. O kadar iyi hissetmeye başlıyorum ki, zevkimi neden saklamam gerektiğini unutuyorum. Vücudumdan hiç bu anki kadar nefret etmemiştim. Az önce bana işkence eden adamdan nasıl tahrik olabilirim? Ama buna ihtiyacım var. Bana yaptığı her şeye ihtiyacım var.

"Biri bizim için güzel bir şey yaptığında ne deriz?" "Teşekkür

ederim. Teşekkür ederim, Julian."

"Bu kimin amı?"

"Senin."

"Bu doğru, o benim."

Beni emiyor ve daha hızlı parmaklıyor. Devam etmesine o kadar çok ihtiyacım var ki, tekrarlamayı bırakmıyorum, her yalamadan ve doldurmadan sonra ona teşekkür ediyorum. Göt deliğim o kadar sıkılıyor ki onu boğuyor olmalıyım ve sonra en yoğun öforik dalgalar klitorisimden ve kıkımdan vücudumun geri kalanına yayılıyor. Tüm edep ve mantık duygumu kaybederek çığlık atıyorum ve kalçalarımı sallıyorum, başparmağını beceriyorum, zevkin her son damlasını alıyorum.

"Teşekkür ederim, Julian."

"İşte benim güzel kuşum. Şimdi biraz dinlen."

OceanofPDF.com

On Birinci Bölüm

Unutulmuş Düşler

ASTORIA

Gözlerimi açar açmaz yaşlar doluyor. Ağlamamı yastığımla bastırıyorum. Zihnim nükleer bir felaket alanı. Sanki beynim parçalanıyor. Tek bir düşünceye bile odaklanamıyorum. Hem kıcıım hem de amım dayanılmaz bir acı içinde ve o kadar ağrıyor ki hareket etmekte zorlanıyorum. Bilincimi kaybetmeden önceki son düşüncem ölüyor olduğumdu.

Neden bana bunları yapmasına izin veriyorum? Bu kadar zalim olacağını tahmin etmemiştim. Bu çok fazlaydı. Defalarca boşalmış olmama rağmen, zalimlik, ahlaksızlık ve şiddet çok fazlaydı.

Sonunda da bunun için ona teşekkür ettim. iğreniyorum ve utanıyorum. Ama beni yalnız bırakmıyor. Gidebileceğim hiçbir yer yok, konuşabileceğim kimse yok ve polisi aramaktan çok korkuyorum. Zaten bu tür vakalar genelde dikkat çekmez ve ben de kimseyi tehlikeye atmak istemiyorum. Yaşayacak başka bir yer bulsam bile, onun gibi bir adamın eninde sonunda beni bulacağını biliyorum.

Safra yükseliyor ve acıya rağmen yataktan fırlayıp tuvalete koşuyorum ve orada tuvalete kusuyorum. Öğürme, azıcık uykumda toplamayı başardığım tüm enerjiyi tüketiyor. Telefonum titriyor ama hareket etmeye çalışmıyorum. Bir süre sonra kalkıyorum, dişlerimi fırçalıyorum, neredeyse yatağıma düşüyorum ve yastığa sarılıyorum. Çok fazla düşünce zihnimi dolduruyor ve tek yapmak istediğim uyumak ve her şeyi unutmak.

Julian neden bu kadar acımasız? Kim o? Zihnimi paramparça ederken nasıl oluyor da bedenim bu kadar iğrenç bir şeyden zevk alabiliyor? Neden hiç kimse, bu gezegendeki hiç kimse beni sevemiyor?

Hem fiziksel hem de duygusal olarak içimde bir şeyleri kırmış gibi hissediyorum. Ağlıyorum, Tanrım. Uykuya ihtiyacım var, derin bir uykuya. Beni sakinleştiren tek şey o mavi gözleri hayal etmek. Dr. Michaelson. Neden bana önemsiyormuş gibi bakıp sonra da beni reddediyorlar? Beni öptü bile. Dudaklarımı parmak uçlarımla okşuyorum ama üzerlerine en son Julian'ın geldiğini biliyorum.

Tekrar uyandığımda başım ağrıyor ve açlıktan ölüyorum. Dışarıda güneş batıyor. Biraz yoğurt yiyorum, duş alıyorum, sonra televizyonu açıyorum ama göz kapaklarımın ağırlaşması ve uyuklamam uzun sürmüyor.

Boynuma hafifçe batan bir iğne beni uyandırıyor ama gözlerimi açamıyorum. Kollar altımdan kayıyor ve vücudumu aşağı yukarı sallıyor. Taşınıyorum ama ellerimi, kollarımı, bacaklarımı hareket ettiremiyorum...

"Julian. Kendimi iyi hissetmiyorum." Bu doğru. Dünya etrafımda dönüyor. Sanki bir dalga tarafından taşınıyormuşum gibi hissediyorum. "Yardım... bana... lütfen," diye mırıldanıyorum. Bu adamdan ne kadar korkmuş olsam da, vücudum hala tam olarak uyanıp gözlerimi açabilmem için yeterli adrenalini toplayamıyor.

Altımdaki yatağın sağlamlığı kaslarımın altında iyi hissettiriyor. Beni hareket ettiriyor ama ne olduğunu anlamıyorum. Kendimi hareket ettirmeye çalıştığımda hiçbir şey olmuyor. Felçli olduğumu doğrulayınca nefesim kesiliyor.

"Benim, güzel kuş. Sana bir hediye getirdim," diye fısıldıyor kaba, derin sesiyle.

Hayır... Neler oluyor? Julian... Kelimeler kontrolsüz nefes alışımında kayboluyor. Konuşamıyorum.

Dudakları yanağımı okşuyor, sonra yanağıma küçük öpücükler . "Astoria... Seni aklımdan çıkaramıyorum." Bu kibarlık bir öncekinden çok farklı.

Gece. Rüya mı görüyorum? Sıcak ağzının göğsümü alıp tekrar tekrar emdiğini ilk hissettiğimde inliyorum. Parmaklarıyla klitorisimi okşadığında içimden bir inilti daha çıkıyor.

"İstiyor musun güzel kuşum? Seni zorlamama bayılıyorsun. Bunu söyleyebilirim."

"Jul-" Kelimeleri tam olarak oluşturamıyorum. Bedenimi kendi iradesine göre yönlendirirken başım yana düşüyor.

Neyim var benim? bağıriyorum.

"Oh, çok iyi hissediyorsun bebeğim. Çok ıslak ve benim için hazırsın. O amcığı döllerimle dolduracağım. Merak etme."

"Hayır..." Aleti içime girerken ağlamayı başarıyorum. Çok kalın ve uzun. Tek hissettiğim muazzam bir acı, zevk yok. Birkaç saniye boyunca onu itmek için ellerimi kaldırıyorum ama hiç gücüm yok. Yapabileceğim hiçbir şey yok. Bu uyku büyüüne hapsolmuş olmak sanki canlı canlı gömülüyormuşum gibi hissettiriyor. Nefes alış verişimi kontrol altında tutamıyorum. Hızlanmaya devam ediyor ama aynı zamanda boğuluyorum.

"Şşş.. Rahatla. Çok iyi bir kız oluyorsun." İçime girerken sadece inleyip sızlanabiliyorum.

"Sen benim için mükemmelsin. Her seferinde sen alıyorsun."

Hayır, senin için mükemmel değilim. Ne demek alıyorum? Ona bağırarak istiyorum. Nefes alış verışı ağırlaşıyor ve sesi bedenimi kullanmaktan aldığı zevkle daha da derinleşiyor. "Aynen böyle, güzel kuş, benim için sıkmaya devam et."

Kulağıma doğru nefes nefese nefes alırken bana daha hızlı çarparken irkiliyorum ve inliyorum. "Siktir, güzel kuş... İşte bu... Ne kadar lezzetli, dar bir amcık..."

İslanmış olmama rağmen, bu yeterli değil. Aletinin ağrıyan duvarlarıma sürtünmesi çok fazla acıtıyor. Gözyaşlarımla şakaklarımı ıslattığını hissederek hıçkırıyorum. Sıcak acı pelvik kaslarıma yayılıyor. Her itiş işkence gibi. Beni sikerken, sol göğsümü sertçe emiyor, bazen ısırıyor ve dişlerini sürüklüyor. Sanki bir hayvan tarafından tecavüze uğruyorum ve burada bir bez bebek gibi yatmaktan başka çarem yok.

"Kıçını sikmek için sabırsızlanıyorum. Sabırlı olmaya çalışıyorum ama gece gündüz aklımdan çıkmıyorsun."

Uyku alıyor. Hiçbir şey duyamıyorum ya da hissedemiyorum. Ölüyor muyum?

Bu sefer beni uyandıran orgazm ve kendi çılgılığım. Beni arkadan beceriyor ve alttan klitorisimi okşuyor.

"Tanrım, sen çok iyi bir fahişesin. Her seferinde çok sert boşalıyorsun. Hepsini seviyorsun. Senin gibi biriyle tanışmadım Astoria."

Sözlerinden ve sıırsıklam olmuş amıma sikini ne kadar sert boşaldığımdan dehşet içinde inliyorum.

"Ne kadar iyi bir sürtüksün. Seni benim için bu kadar mükemmel yapan şey bu. Sen bunun için doğdun, benim tekrar tekrar becermem için. Seni asla bırakmayacağım."

Bedenim onun altında sarsılıyor ve o kendini kaldırıyor. İlk başta endişelendiği için durduğunu sanıyorum. Bunun yerine kık yanaklarımı ayırıyor, aralarındaki vadiye tükürüyor, sonra iki parmağıyla göt deliğimi dolduruyor. Saniyeler önce ne söylediğimi hatırlayamadan nefes nefese kalıyorum ve sızlanıyorum.

"Güzel, küçük, dar deliğini seviyorum. Bakire olduğunu söyleyebilirim." Çifte penetrasyon acıyı uyuşturuyor ve zevki vahşi bir yangın gibi her tarafıma yayıyor. "Hmm... Çok sıkı. Sikimin seni becerdiğini hissedebiliyorum bebeğim. İşte bu, benim için şarkı söyle, güzel kuş. Daha fazlası için çılgılık at."

Sessizliğim sadece beni daha sert sikmesi ve bir parmak daha eklemesi için ona ilham veriyor. Acımasızlığı bedenimi parçalıyor. Göt deliğimi öyle bir açıyor ki yırtılıyor. Acı nefesimi kesiyor. Onu sakinleştireceğini umarak çığlık atıyorum. "Yakında bebeğim. Sadece biraz daha, sonra güzel, küçük deliğini ısıtmak için geleceğimle dolduracağım."

Ciğerlerim beni tekrar nefes almaya zorluyor ve tüm acı bir tsunami gibi geri geliyor. Tek yapabildiğim inlemek ve feryat etmek. "Hayır," diye haykırıyorum amım onun etrafına dolandığında. Bu şekilde boşalmak istemiyorum ama artık çok geç. Vücudum aşırı doluluk hissinin, gerilmenin, her iki deliğimin duvarlarına doğru süpürülmesinin tadını çıkarıyor. İkimiz de nefes nefese kalıyoruz. Yumruk atmaya çalıştığım bile hiçbir şey olmuyor. "Julian!" diye bağırarak için tüm gücümü toplamam gerekiyor.

"Oh... İşte bu. Evet. İşte bu bebeğim, tekrar gel." Vücudum itaat ediyor, horozunun ve parmaklarının çevresi etrafında sarsılıyor. O kadar yoğun ki, her iki delik de titriyor ve her tarafıma coşku dalgaları yayıyor.

"İşte benim güzel, pis sürtüğüm. Bahse girerim tüm deliklerinin aynı anda doldurulmasına bayılırsın. Bir gün, güzel kuş. Söz veriyorum."

Bunu bana kaç kere yaptı? Beni sikmediğini sanıyordum. Vibratörü klitorisime yerleştiriyor. Vücudum ona karşı sarsılıyor, kıcımlı tekrar tekrar ona çarpıyor. Daha fazla inliyorum ama sesim zayıf çıkıyor. Sikişinin seğirdiğini hissediyorum. Çekip çıkarıyor ve ucunu hızla kık deliğime itiyor, burada tekrar tekrar sarsılıyor ve şişiyor, yüksek sesle inliyor, daha derine itiyor, içime sıcak boşalırken ağzımı yırtıyor.

"Artık bunun için ağlamana gerek yok, güzel kuş. İşte geldi. İşte geldin. Küçük aç deliğin için sıcak ve güzel."

O göt deliğimi doldururken orgazmımı kaldıramıyorum. Düzensiz bir şekilde itiyor, birkaç kez o kadar sert itiyor ki girişi geçiyor. Tekrar tekrar çığlık atıyorum. Bu dayanılmaz bir şey. Her nasılsa, dayanılmaz acı vücudumu tepkisiz kılan şeyin üstesinden geliyor. İşte o zaman geriliyorum, bir kez çığlık atıyorum ve ellerimi yumruk yapıyorum. "Dur-!"

Bunu kim ve neden yapar? Tiksintime ve acıma rağmen, klitorisimdeki güçlü uyarımdan dolayı doruğa ulaşıyorum. Gergin kıkım onun sikinin üzerinde sarsılıyor.

"Siktir!" diye bağıyor, kulaklarımı acıtıyor ve nefesini tutmaya çalışırken biraz daha derine itiyor. "Hoşuna gideceğini biliyordum." İçime doğru sallanmaya devam ediyor, göt deliğimin kenarını tekrar tekrar geriyor ve yoğun zevk dalgaları gönderiyor. "İşte bu güzel kuş, beni sağmaya devam et. Tanrım, çok pis bir sürtüksün. Kıkımını siktirmekten geliyorsun. Daha fazlasını istiyorsun, değil mi?" Daha sert itiyor, daha derine iniyor ve ben feryat ediyorum.

"Al onu bebeğim... Ne kadar iyi bir sürtük." Popo yanaklarımı iyice açtı. "Keşke görebilseydin Astoria. Çok güzel görünüyor, gerilmiş ve dölleri sızdırıyor."

Ama hepsi bu kadar değil.

Julian vücudu benimkinin altında olacak şekilde hareket ediyor. "Sadece içinde tutmak için bebeğim, söz veriyorum." Parmak eklemleri göt deliğimi geriyor, kenarına sürtünüyor, amım ağzına oturuyor ve dili ve dudakları klitorisime zevk veriyor. Yumruğu çok geniş. Bedenim titriyor, acı ve zevk fırtınasında boğuluyorum.

Gittim ben.

Telefonumun alarmı yüksek sesle çalıyor, ama sadece hafta içi için ayarlanmış bir alarmım var. Telefonumu kontrol ediyorum ve gerçekten de bugün Pazartesi. İki lanet gün kaybettim ve kendimi bok gibi hissediyorum. Patronumun telesekreterine hasta olduğumu ve bugün işe gelemeyeceğimi açıklayan bir mesaj bırakıyorum.

Sonrasında, neler olduğunu hatırlamaya çalışırken, hafızamdan parçalar geçiyor ama hatırlayamadığım çok fazla şey var. Julian beni cezalandırdı ve bu çok acımasızcaydı. Belki de bu yüzden beynim her şeyi engelliyor. Kustuğumu hatırlamam biraz zaman alıyor, sonra duş aldığımı? Nasıl olur da iki gün kaybedebilirim? Güçlü kokusu midemi bulandırıyor, bu yüzden her şeyi yıkayıcıya koyuyorum, sonra duş alıyorum. Vücudumun pek çok yeri ağrıyor ve yürümemi zorlaştırıyor. Sanki bir parçam fiziksel olarak kırılmış ya da içimde parçalanmış gibi hissediyorum.

" oluyor?" Ağlıyorum.

Hayatımın ve bedenimin kontrolünü kaybettim. Julian beni kafese kapatılmış, fiziksel ve zihinsel işkence gören yaralı bir kuş gibi hissettiriyor. Yeter artık. Bundan kurtulmanın bir yolu olmalı. Belki de bir süreliğine annemi ziyaret etmeliyim? İşimi sevdiğimden değil. Hayır. Hayır. Tekrar onunla yaşayamam.

Düşün, Astoria. Yutkundum ve mantığımın tersine Mindy'yi aradım.

"Selam kızım. Hiç aramıyorsun. İyi misin?" diye soruyor, endişesi beni suçlu hissettiriyor. Titreyen elimle ağzımı kapatıyorum, bilmesin diye sessizce ağlamaya çalışıyorum ama hüngür hüngür ağlayan bir karmaşaya dönüşüyorum.

"Hayır."

"Astoria? var?"

İçimden kısa bir hıçkırık kopuyor ve gözyaşlarım yüzümden aşağı süzülürken ağzımı tekrar kapatıyorum. Ne yapıyorum ben? Elim alnımda, ona söyleyemeyeceğimi fark ediyorum. Onu tehlikeye atıyor olabilirim. Julian'ın psikotik olduğunu inkar edemem.

"Tory? Beni endişelendiriyor musun? Buraya gelmemi ister misin?" Sesinde açık bir panik var.

"Hayır. Çok üzgünüm Mindy. Ben iyiyim. Üzgünüm, sadece kötü bir kabus gördüm ve regl oldum. Hepsi bu. Özür dilerim."

"kızım, dinle, işten sonra orada olacağım, tamam mı?" "Hayır, gerek yok."

"olup olmaması umurumda değil. Beş buçukta orada olacağım." "Tamam, Mindy. Seni korkuttuğum için çok özür dilerim."

"İyisin, merak etme. Yakında görüşürüz."

Bütün gün kargaşa içindeyim. Mindy'e söylemeliyim. Hayır, ona söylememeliyim. Kendimi bir ileri bir geri yürürken, saçlarımı geriye iterken, durmadan tırnaklarımı ve dudaklarımı ısırırken buluyorum. Bazen de kendimi yıkılırken sarılmak isterken buluyorum, beni kucaklayacak tek şey dolabımın köşe duvarları oluyor. Ellerim titremeye devam ediyor. Bir şeyler yemem gerektiğini biliyorum ama bunu bir türlü yapamıyorum.

Kapı çalındı ve uyandım. Çocukluğumdan beri bir dolaba saklanmamıştım. Dolaplar küçük, sıcak ve kapalıdır. Annem öfkelenmeye başladığında sırtımı dayadığım iki duvarla kendimi hep daha güvende hissedirdim. Bu sefer saklandım çünkü mutfakta bir şeylerin hareket ettiğini duydum. Kapı daha sabırsız ve daha yüksek sesle çalındı. Ön kapıya doğru koşarken popomdaki, amımdaki ve sol göğsümdeki ağrı ve acıyı görmezden geliyorum.

"Üzgünüm, çok geciktim-" Mindy halimi görünce gözlerini açıyor, beni bir aşağı bir yukarı süzüyor. "Ne oluyor lan? Astoria Torres, bu da ne?" Üzerimde pijamalarım var. Kirpiklerim ıslak, gözlerim şişmiş, muhtemelen kırmızı ve saçlarımın dağınık olduğunu biliyorum çünkü en son ne zaman taradığımı hatırlamıyorum. Ayrıca, Mindy her zaman mükemmel giyinir ve benim gevşek tarzıma alışmış olsa da, bunun yeni bir seviye olduğunu biliyorum.

"Ben..." Saçlarımı geriye itiyorum ve dudagımı ısırıyorum, derimi kırıyorum. "Um... Ben iyi değilim," diye fısıldarken irkiliyorum.

Eve doğru birkaç adım attı, nutku tutulmuştu. Elimde değil. Kollarımı ona doluyorum ve onun da karşılık verdiğini hissettiğim anda omzunda yıkılıyorum. Birkaç kez geri çekiliyorum ama Mindy beni tutuyor, bir şekilde daha fazlasına, çok daha fazlasına ihtiyacım olduğunu biliyor. Sonunda, birbirimize kol mesafesinde sarıldığımızda, "Bunun nedeni Jeremy mi? Dün gece seni aramalıydım."

"Ne? Jeremy'den uzun zamandır haber
almadım." "Oh lanet olsun. Böyle
sormamalıydım-"

"Hayır. Bekle bir dakika. Söyle bana. Ne oldu?" Yanaklarımı silerken sordum.

"Hiçbir şey, Tory. *Bana* neler olduğunu anlat. Regl olmadığını biliyorum."

"Mindy," diye uyarıyorum.

"Jeremy öldü, Tory. Çok üzgünüm," dedi ve bunu gerçekmiş gibi söyledi. Sanki Jeremy hayatımızda önemli biri değilmiş, onun yıllardır arkadaşı, benim birkaç aylık ilk erkek arkadaşım değilmiş gibi.

Hayır. Halüsinasyon görüyor olmalıyım. Bu imkansız. Gözlerimi birkaç kez kırptırıyorum, altımdan yavaşça kaydığını hissederken kendimi bu dünyada tutmaya çalışıyorum. "Ne demek ölü?"

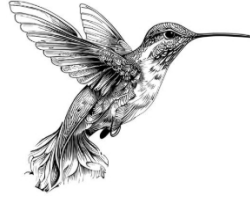
"Memleketteki tüm haberlerde bu var. Öldürülmüş. Onu herkesin sevişmeye gittiği gölde bulmuşlar."

Jeremy bana tecavüz ettiği yerde öldürülmüş olarak mı bulundu? Öldürülmüş mü? Ciğerlerimi dolduran son nefesi alıyorum. Sanki haberler dünyadaki tüm oksijeni alıp götürmüş gibi. Nefes alamıyorum.

Mindy, nefes alamıyorum. Bana yardım et, lütfen.

"Astoria!"

Mindy'nin konuştuğunu görüyorum ama onu gerçekten duyamıyorum. Karanlık serpintiler yavaş yavaş dünya görüşümü dolduruyor. Dizlerim bükülüyor ve ne kadar çabalarsa çabalasın Mindy beni taşıyamıyor.

," diye uyarıyor Mindy'nin sesi. Henüz göremiyorum.

"Bu iyi," diye cevaplıyor Fernando. Fernando neden burada? Neler oluyor? Gözlerimi açıyorum ve onları yatağımın yanında durmuş beni izlerken buluyorum.

"Mindy?" Fısıldıyorum.

"Şşş... Sorun yok. İyi olacaksın." "Neler

oluyor?"

"Panik atak geçirdin," diye açıklıyor Fernando.

"Ne?"

"Büyütülecek bir şey değil. Herkesin bir noktada bir tane vardır. Bu çok mantıklı. İşle çok meşgul ve stresliydin, biliyorsun. Ve şimdi de bu şey. Her şey yoluna girecek," diye açıklıyor Mindy.

"Neden- neden söyleyip duruyorsun-" Nefesim kesildi. "Aman Tanrım, o öldü." Birden ayağa fırladım.

Mindy iki elimi de tutuyor. "Astoria, bana bak. Her şey yoluna girecek."

Fernando, "Derin nefes al," diye talimat veriyor.

Ben . Neden ağlıyorum? Jeremy'den nefret ederdim. Günlüğümde birçok kez ölmesi için yalvardım. Korku beni felç etti. *Aman Tanrım. Onun ölmesini diledim.* Julian'ın bilgisayarına erişimi var. Günlüğümü okumuş olmalı.

İşte o zaman nefes alışım yine ters gidiyor ve gözlerim açılıyor. Fernando burnuma ve ağzıma bir kese kağıdı yerleştiriyor ve ben de içine nefes alıyorum. Sanki hayatım buna bağlıymış gibi kese kağıdına tutunuyorum. Bir süre sonra boğulma hissi yavaşça dağılıyor. Julian günlüğümü okudu ve Jeremy'yi öldürdü. Kimse beni aksine ikna edemez.

"Astoria?" Fernando sesleniyor. Gözlerim onunla buluşuyor ve yavaşça çantayı çekiyorum. "Daha iyi hissediyor musun?" diye soruyor.

Başımı salladım.

"Konuş benimle, Tory. Neler oluyor? Haftalardır diken üstündesin ve ben sessiz kaldım ama her şey daha da kötüye gidiyor," diyor Mindy.

Başımı salladım. "Önemli değil, sadece rahatlamaya ihtiyacım var, hepsi bu. Bir tatile ihtiyacım var."

İç çekiyor, sıkıntıyla dudaklarını büzüyor. "Peki. Ama başka bir iş aramaya başlamamı istiyorum. Bu sen değilsin." Bana kızgın ve kalbim kırılıyor.

"Özür dilerim. Çok özür dilerim."

"Ne için üzgünüm? Sen hiçbir şey yapmadın, Tory."

"Bayıldığım için özür dilerim. Seni çağırıp rahatsız ettiğim için özür dilerim-"

"Tory, Tanrı aşkına, dur! Ben senin arkadaşınım. Sana yardım etmek benim işim. Tanrı aşkına. Sorun yok." Sessiz dakikalar geçti. "Gel benim evimde uyu."

"Ne? Hayır." Vücudumun her hücresindeki alarm hecelerime sızıyor. Ya Julian oraya gelir ve onu öldürürse? Aman Tanrım. Hayır. "Bu kötü bir fikir." Başımı sallıyorum.

"Evet. Gel. Sen bu haldeyken seni yalnız bırakamam. Ve ayarlarını değiştirmek sana iyi gelecektir."

"Ben iyiyim, Mindy."

"Paisano'nun restoranından kızarmış tavuk sipariş edeceğim, biraz pırlav ve fasulye?"

"Tatlı kızarmış plantainlerle mi? Vücudum açlıktan öldüğümü fark edince soruyorum."

"Ve vanilyalı karamelli dondurmam var. Fernando'ya seni dövüp arabasının bagajına attırmadan önce son teklifim bu. İster al, ister alma."

arasında birkaç dakika sessiz ve gergin bakışmalar oldu. "Tamam. Üstüme bir şeyler alayım."

Onun evinde, yemekten sonra, hepimiz film izlemek için oturduk. Mindy, Fernando ile benim aramdaydı. Ben onun koluna sarılırken, o da Fernando'nun koluna sarılıyor. Sonunda bu şekilde uykuya dalıyoruz. Fernando gece yarısı bir ara eve gidiyor, Mindy de yatağına gidiyor. Bir süre gözlerimi kapatamıyorum, Julian'ın bizi takip edip etmediğini anlamak için kulak kabartıyorum. Kalbim hızla çarpıyor ama sonunda yorgunluk beni uykuya itiyor.

OceanofPDF.com

On İkinci Bölüm

Yine Geç Kaldım

ASTORIA

Julian'ın bana yaptığı her şeyin anıları kabuslar aracılığıyla yavaş yavaş netleşmeye başladı. Sürekli uyanıyor, çılgılık atıyor, geri döndüğünü ve bedenimi yine kendi zevki için kullandığını düşünüyordum. Bunu bana en son yaptığı zaman ilk değildi. Araştırdım. Birini yarı felçli bir duruma getirmek ama ne olduğunun farkında olmasını sağlamak mümkün.

Hasta piç.

Şimdiki zamanda kalmak ve hayatla başa çıkmak zorlaştı. İsteyken kendimi meşgul tutuyordum ama eve geldiğimde... dehşet içindeydim. Nasıl gözümü kırpmadan uyuyabildiğim bir muammaydı, özellikle de bana defalarca tecavüz etmek için girdiği evde. Sonunda Mindy'nin yanına taşınmaktan başka çarem kalmadı ama iki hafta sonra onun hayatını rahatsız etmeye devam etmeyi kaldıramadım. Hiçbir zaman böyle bir şey belirtmemesine rağmen onun yoluna çıktığımı hissettim. Onu ve Fernando'yu yalnız bırakmak istedim, bu yüzden yaşadığım eve geri döndüm.

En ufak bir gürültüde çılgılık atıyordum. Mümkün olduğunca uzun saatler eve gitmekten kaçındım, bir sığınma evine gitmeyi düşündüm ama bundan vazgeçtim. İş bilgisayarımda uygun fiyatlı evler ararken zor birkaç gün geçirdim. Telefonuma ve dizüstü bilgisayarıma bir şeyler yaptığı için orada arama yapma riskini almak istemedim. En azından bu karmaşadan bir çıkış yolu bulmaya çalıştığımı bilmek bazı şeyleri kabullenmeme yardımcı oldu.

Hayatımda ilk kez, neredeyse hiçbir şeye sahip olmadığım için mutluydum. Taşındığım gün sadece kıyafetlerimi ve sahip olduğum az miktardaki makyaj ve saç ürünlerini almıştım. Hepsini Mindy'nin bagajına koyup yola çıktık. İki blok ötede durmasını istedim ve telefonumu benzin istasyonuna attım.

Julian'ı son gördüğümünden bu yana iki ay, taşındığımdan bu yana da bir ay geçti. Hayatta ikinci bir şans gibi. Yeni evimin etrafındaki üniversite havası beni neşelendiriyor. Mindy bile yeniden kendim gibi görünmeye, konuşmaya ve davranmaya başladığını söylüyor. Umarım Jeremy'yi öldürmek Julian'ın ne kadar yoldan çıktığını fark etmesini sağlamıştır ya da belki de beni düşünemeyecek kadar polisten saklanmakla meşguldür. Bir parçam bundan şüphe ediyor ama hayatıma devam edebilmemin tek yolu bu.

Bugün Dr. Michaelson ile ikinci randevum var, bu yüzden işten erken çıkmak için her şeyi aceleye getiriyorum. Bu sefer ona karşı olabildiğince profesyonel olmak istiyorum. Geç gelerek benden rahatsız olmasını, özel ilgi istediğimi düşünmesini istemiyorum. Böylece üç hesabı normal sürenin yarısında bitiriyorum ve saat beş buçukta toparlanıyorum.

"Astoria?" diye sesleniyor patronum.

Sikeyim. "Evet?"

"Bir dakikalığına buraya gelebilir misiniz?"

İki dakika sonra içeri girdim ve kapıyı arkamdan kapattım. Sesini yükselterek "Bunun anlamı ne?" diye sormadan önce kapıdan uzaklaşmama bile izin vermiyor.

"Bunlar hatalar için tekrar kontrol etmemi istediğiniz hesaplar. İki tane vardı ama onları düzelttim."

"Hayır. Hayır, yapmadın."

"Efendim, ilk hesapta üç ay önce ve sonra bu ay da hesaba katılmamış bir transfer vardı. Bu hesap harcamaların yarısını bile kaydetmiyor, bu yüzden doğru tutara ayarladım."

"Göster bana."

Bir iç çekiyorum ve bilgisayar ekranını ona göstermek için masasının yanına gidiyorum. Her iki hesabın da tüm detaylarını gözden geçiriyoruz. İşimiz bittiğinde saat altı olmuştu.

Önce ofisinden, sonra binadan koşarak çıktım ve beni zamanında oraya götürebilecek son otobüse bindim. Hareketli bir sardalye konservesi gibi hissettiren bir yerde dururken gözlerimi deviriyor ve iç çekiyorum, kendime kızıyorum çünkü bu randevuyu kaçırmamak için izin . Yağmur yağmaya başladığında trafikte kaldım. Harika. Yine geç kalacağım.

On Üçüncü Bölüm

Durma

ASTORIA

Tepeden tırnağa sıırıslıklam bir halde lobiye giriyorum ve tamamen boş olduğunu görünce iç çekiyorum.

"Alo?" Sesleniyorum.

Laboratuvar önlüğüyle dışarı çıktı. Beni görür görmez dudaklarında bir gülümseme beliriyor ve onları yalıyor. İçime bir sıcaklık yayılıyor. Tanrım, hatırladığımdan çok daha güzel. "Çok özür dilerim. Yemin ederim buraya zamanında gelmeye çalıştım. Ve eğer bugün beni muayene etmek istemiyorsanız, bunu anlarım. Ne kadar uygunsuz olduğunu biliyorum-"

"Bayan Torres, saat altı kırk beşte neden hâlâ burada olduğumu sanıyorsunuz? Hava yüzünden geç kalacağınızı biliyordum. Sorun değil. Anlaşmamız konusunda kendinizi rahat hissettiğiniz sürece, size yardım etmek için buradayım."

Nefesim titriyor. Ellerini ceplerine sokuyor, ruhumu deşen bakışlarla bana bakıyor. Gözleri benimkilerden aşağı süzülürken, damlayan saçlarımı geriye itiyorum.

"Bunu yapmak istiyor musunuz, Bayan Torres? Yoksa sizi eve bırakmamı ister misiniz? Bu size kalmış."

Başımı sallıyorum, o da aynısını yapıyor. Tıpkı geçen seferki gibi beni odaya götürüyor. Kâğıt önlüğü giydikten sonra tüm aletlerle birlikte geri dönüyor. Her zamanki tıbbi sorulardan rahatsız oluyorum ama bunu göstermeye cesaret edemiyorum. Küçük bir tekerlekli sandalyeye oturmuş, ellerini dizlerine dayamış, yatağın üzerinde bana bakıyor.

"Menstrüel kramplarınızın iyileşip iyileşmediğini görmek için beslenme düzeninizi değiştirebildiniz mi?"

"Evet, biraz değiştirdim ve daha fazla egzersiz yaptım ama görünüşe göre yeterli değil."

"Yeterli değil mi?"

"Bunun üzerinde çalışıyorum. Sürekli koştururken ve bir yerlere zamanında yetişmeye çalışırken yediklerim konusunda seçici olmak o kadar da kolay değil. Ve uğraşmak-" *Sakın ona söylemeye kalkma.*

"Uğraşmak mı?"

Gerçekten az önce jinekoloğuma Julian'dan mı bahsediyordum? Tanrım... "Yok bir şey. Özür dilerim, sadece havadan dolayı sinirliyim."

"Geç kaldığın için hâlâ kendini kötü

hissediyor musun?" "Evet." Yanaklarım

yanarak başımı salladım.

"Küçük şeyler için endişelenmemeyi öğrenmelisiniz, Bayan Torres." Durakladı ve ben hiçbir şey söylemedim. "Ve daha iyi yemeyi." Gülümsemesi bulaşıcı. "Son muayeneden sonra ağrınız nasıldı?"

"İyi," diye yalan söyledim.

"Bildiğiniz gibi, tüm testler negatif çıktı, bu nedenle o zamandan beri korunmasız cinsel ilişkiye girmediyse, tekrarlamana gerek yok. Durum bu mu?"

Hay sikeyim. O testi tekrar yapmak istemiyorum ama Julian hakkında hiçbir şey bilmiyorum. Jinekoloğunuzla durumsal bir ilişki yaşamamanın garipleştiği nokta burası. Ondan hoşlanmama ve onu istememe rağmen, şimdi başka birinin beni becerdiğini bilmesine izin vermek zorundayım ve bahaneyi kullanamam, oh kendini bana zorladı.

"Bayan Torres?"

"Lütfen tekrar edin, Doktor."Tamam."

Bu sefer, öncekinden daha kötü. Sanki duvarlarımın içinden doku çekmek için bir kanca kullanıyormuş gibi hissediyorum. Ne kadar süreceğini görmek için saate bakıyorum ve otuz saniye olmasına rağmen yatağı kavırıyorum ve bir inilti ve ağlama benden kaçana kadar nefesimi tutuyorum.

"Beş saniye, Astoria."

Nefesimi yüksek sesle ve aceleyle alıyorum. "Doktor-" Fısıltıyla itiraz ediyorum.

"Bekle."

Bir inilti daha ve biraz gözyaşı.

Ayağa kalktı ve "Tamam. O iş bitti. Ama-"

"Ama?" Lanet olası bir ama mı var? Gözlerimi kocaman açarak soruyorum, artık eve gitmek istiyorum.

"Polip, miyom ve yara dokusunu test etmek için size uygulayabileceğim başka bir test daha var. Buna histerosalpingogram deniyor."

"Cehennemde ne var?"

Gülümsüyor. "Histerosalpingogram endometriozisi veya belirtilerini de tespit edebilir. En iyi test hala laparaskopidir, size bahsettiğim küçük operasyon."

Başımı salladım.

"Ama bununla diğer olasılıkları test edebiliriz. Bugün bunu deneyebileceğimizi düşündüm. Ne dersiniz? Hazır mısın?"

Tereddüt ediyorum ama hayatım boyunca bu korkunç adet döngüleriyle yaşadım. Buna neyin sebep olduğunu bilmek çok güzel olurdu. X-ray cihazını, ekran ikimize de bakacak şekilde döndürüyor.

"Tamam. Rahim boşluğunuza iyot boyası enjekte ederek rahminizi ve fallop tüplerinizi boyayacağım, böylece röntgen cihazı aracılığıyla gözlemlenebilecekler. Çok az komplikasyon riski vardır. İyi haber şu ki, ağrının nedeni fallop tüpünüzdeki tıkanıklıksa, bu test başlı başına sorunun ortadan kaldırılmasına yardımcı olabilir."

İlk başta her şey yolunda. Ekranda boyanın belirdiğini, rahmimi ve fallop tüplerimden birini doldurduğunu ama diğerini doldurmadığını görüyorum. Dr. Michaelson gözlerini kısarak ekrana bakıyor. "Hmm..."

"Ne?"

"Yıkamayı deneyeceğim. Bu-"

Yüksek sesli soluğum onu böldü ve sonra içimden uzun bir inilti çıktı. Alt dudagımı ısırırken çarşafı sıkıyorum. Kahretsin, çok acıyor. Nefes alışım ağır ve hızlı. Hiçbir değişiklik göstermediği için ekranı izlemeye neredeyse dayanamıyorum, ancak içim farklı bir hikaye anlatıyor. Bir kramp var ve daha da kötüleşmesinden korkuyorum. Sanki fallop tüplerimi geriymuş gibi hissediyorum. Çok acı verici. "Daha ne kadar sürecek?" Nefes nefese soruyorum. Karnımı sıkmayı çok istiyorum ama bunun iyi olmayacağından eminim.

"Bekle, Astoria."

Boya ikinci fallop tüpünü yıldıırım hızıyla doldurduğunda dayanılmaz bir kramp rahmimi sıkıştırıyor. Vücudumu ince bir ter tabakası kaplıyor ve tüm gücümü kaybettiğimi hissediyorum. "A-h!" Uzun bir süre çığlık atıyorum. Gözlerimden ya lar akıyor.

"İ imiz bitti." Her şeyi toplamaya ba lar.

Titremem o kadar şiddetli ki hızlı nefes alı  verişimden duyuluyor. Spekulumu çıkardığında ne kadar gergin olduğumu fark ediyorum. Yatağın metal parmaklıklarını bıraktığımda ellerim acıyor.

"Rahatlamaya  alı ." Yüzümdeki gözyaşlarını siliyorum. Birkaç dakika sonra soruyor: "O tarafın tıkanmış olması mümkün. Ne yazık ki, bir sonraki regl dönemimize kadar ya da laparaskopiyi planlayana kadar bunun neden olup olmadığını bilemeyeceğiz."

"Sanırım bir sonraki regl dönemime kadar beklemeyi tercih edeceğim," diye nefes veriyorum ve sonra kalkmaya çalışıyorum.

"Vay be. Bir dakika bekleyin. Bayan Torres bir saniye bekleyin. Acelemiz yok."

Yavaşça iyile meme izin verdiğı için minnettar bir şekilde yatağ a yığılıyorum. Birkaç dakika sonra "Kramplar nasıl?" diye soruyor.

"Hâlâ acıyor... gerçekten çok kötü."

Eldivenli parmaklarından ikisi yavaşça içime kayıyor, beni dolduruyor ve daha fazla krema yayıyor. Beni izlediğini bilsem de gözlerimi kapatıyorum, duvarlarıma sürtünmelerinin tadını çıkarıyorum. O kadar acıdan sonra bana büyük bir rahatlık getiriyorlar. Durmasını istemediğim için amım parmaklarını sıkıyor.

"Rahatla," diye emrediyor ve battaniyenin üzerinden uzanıp avucunu karnıma koyuyor. Geçen seferkinden daha uzun sürüyor. Bakı larıyla kar ıla ıyorum ve nefesim kesiliyor.

"Bu yardımcı oluyor mu?" diye soruyor.

"Evet," diye nefes veriyorum ve yanaklarım yanarken

başımı sallıyorum. "Durmamı ister misin?"

Başımı sallıyorum.

"Kelimelerini kullan,

Tory." "Lütfen... yapma...

dur."

"Başka bir şey yapmamı ister misin?"

Başımı sallıyorum. "Sadece... durma."

Başparmağı sanki tereddüt ediyormuş gibi yavaşça klitorisime dokunuyor, ama sonunda beni kızdırıyor ve daha fazlası için beni çaresiz bırakıyor. Nefes nefeseyken yalvaran bir inilti kaçıyor benden. Tanrım, buna doyamıyorum, o muhteşem yüzü ve mükemmel gözleriyle beni tüm acı, gerginlik ve endişeden arındırıp saf bir coşkuyla dolduruyor.

"Lütfen durma," diye

fısıldıyorum. "Bu nasıl? Daha iyi

mi?"

Daha fazlası için yalvardığımı duymadığına . "Evet."

Sonra ıslak bir parmağın kıcıma girdiğini hissediyorum. Yine nefesim kesildi. Gözlerim faltaşı gibi açılıyor ama yüz ifadesizliği şokumu ve utancımı hafifletiyor. "Sadece rahatla. İyi gidiyorsun." Sesi yatıştırıcı.

Ne kadar minnettar olduğumu asla bilemeyecek. Dediğini yapıyorum ve o da vücudumun eriyişini izliyor, avucu karnımda geziniyor, okşuyor. "Harika gidiyorsun Astoria. Bırak tadını çıkar. Her şey yolunda."

Vücudum kıvrılırken ve klitorisim giderek daha fazla sertleşirken "Doktor," diye geveliyorum. Sızlanmalarım ve inlemelerim çok çaresiz geliyor. "Aman Tanrım," diye fısıldamaya devam ediyorum

Gözlerim ağır nefesler arasında geri dönerken. Parmaklarının üzerinde patlıyorum, içim onu tekrar tekrar sıkıyor. İçim çok hassas, bu da doruk noktasını çok güçlü kılıyor ama sonunda kramplar geçti. Üzerimde ince bir ter tabakası var. Ellerini benden çektiğinde bakışlarım onunla buluşuyor. Birbirimize sessizce bakıyoruz. Milyonlarca sorum var ama cevaplardan çok korkuyorum.

"Çok güzel görünüyorsun," diyor ve bacaklarımı

okşuyor. "Ne diyeceğimi bilemiyorum."

Gülümsüyor ve tekrar dudaklarını yalıyor. "Daha önce hiç orgazm olmadığını."

"I-"

"Seni eve bırakmamı ister

misin?" Başımı salladım.

Ona Mindy'nin adresini verdim ve o da sokağın karşısına, üç ev aşağıya park etti.

"Astoria-" diye söze başladı, aynı anda ben de "Özür dilerim."

dedim. "Önce sen," diyorum.

"Astoria. Üzgünüm ama bence başka bir doktor bulmalısın."

Gözyaşlarımın tuzunun gözlerimin arkasını yaktığını hissederek ona bakıyorum. Zavallılığım karşısında iğreniyorum. Tanrım, benim neyim var böyle? Bunun yanlış olduğunu biliyordum. Neden bunun olmasına izin verdim?

"Elbette. Çok özür dilerim. Her şey için." "Hey." Elimi

tuttu. "Sen yanlış bir şey yapmadın."

Söylediği tek kelimeye bile inanmadan başımı sallıyorum ve arabadan koşarak çıkmak istiyorum.

"Hey." Çenemi tutuyor. "Ben ciddiym. Bu benim hatam, senin değil."

"Ben fakir ve Latin olduğum için mi, sen beyaz ve belli ki üst sınıftan olduğun için mi? Senin paranı istediğimi mi sanıyorsun?"

"Ne?" Sözlerim karşısında gerçekten şok olmuş gibi görünüyor, kaşları çatılıyor. "Hayır. Tabii ki hayır. Ben üst sınıf değilim zaten."

"Ama siz beyazsınız ve muhtemelen iyi para kazandıran güzel bir kariyeriniz var."

"Astoria, senin doktorun olmam gerekiyor. Senden on yaş büyüğüm. Ve bugünkü davranışım da bunu doğruluyor... Ben hasta bir piçim. Sana bunu asla yaşatmamalıydım. Ama beni delirtiyorsun."

"Belki de yaşlı, hasta bir piçi istediğimi ve ona ihtiyacım olduğunu hiç düşündün mü?"

Kaşları kalkıyor ve gözleri açılıyor.

Dışarıda duruyorum, kapıyı tutuyorum, bakışlarıyla buluşmak için yüzümü indiriyorum ve "Az önce bir hastanı kaybettin" dediğimde çenemi ona doğru eğiyorum. Kapıyı çarparak kapatıyorum ve damarlarımda dolaşan öfkeyle uzaklaşıyorum.

Bölüm On Dört

Romeo

ASTORIA

Days Later

Bu gece dansa gidiyoruz ama Dr. Michaelson'ı gördüğüm kulübe değil. Fernando ikimize de yeni, daha şık, daha özel bir yer ısmarlamak istiyor. Neredeyse sinir krizi geçirdiğimden beri Mindy beni herkesle eşleştirmeye çalışıyor ve ben de ona daha açık olmaya çalışacağıma söz verdim. Bu cesur söz yüzünden Mindy beni kısa siyah elbiselerinden birini giymeye zorluyor, memelerim neredeyse içinden fırlayacak ve boyu en az iki santim kısalacak olmasına rağmen. Kendimi çok rahatsız ve çıplak hissediyorum.

Yeni kulübün her biri farklı bir temaya ve müziğe sahip birkaç katı ve odası var. Her yeni odaya girdiğimizde, dekor karşısında gözlerim açılıyor. Tabii ki ben tıklım tıklım dolu İspanyol müziği odasında kalıyorum. Her şeyi unutmaya, gevşemeye ve nihayet yeniden eğlenmeye kararlıyım. İki tekila shot'tan sonra kalçalarım ekstra gevşek ve hareket etmeye hazır. Fernando ve Mindy pistin bir tarafında dans ederken, çocuklar şarkılar arasında nefes almam için beş saniye bile vermiyorlar. Dansın içinde o kadar kayboluyorum ki saatlerin nasıl geçtiğini fark etmiyorum. Sonunda yavaş bir şarkı çalmaya başladı.

"Tanrıya şükür," diye kıkırdıyorum.

Benimle dans eden adamın zeytin rengi teni, siyah saçları ve gözleri var. Çok çekici, tamamen siyah giyinmiş ve müzik kesinlikle gördüğüm ve tutulduğum şeyden hoşlanmama yardımcı oluyor.

"Ne dedin sen?" diye bağırmaya çalışıyor müziğin üzerinde.

"Tanrıya şükür slow bir şarkı dedim," diye tekrar kıkırdıyorum ve o da bana gülümsüyor.

"Çok tatlısın," diye seksi bir gülümsemeyle iltifat ediyor.

"Oh, gerçekten mi?"

"Evet. Senin adın ne?" "Astoria.

Seninki ne?"

"Romeo."

İçimden bir kıkırdama patladı. "Sen ciddi misin?"

Başını sallıyor ve çok sarhoş olduğum için nasıl güldüğüme gülümsüyor.

"Memnun oldum Romeo. Özür dilerim. Alkol beni daha da aptallaştırıyor."

"Sorun değil. Hoşuma gitti." Beni kollarının arasına aldı ve ben de kollarımı boynunun arkasına doladım.

Sert aletini üzerimde hissedebiliyorum ve ona bakıyorum. Beni öpüyor. Nazık bir öpücük, çok uzun zamandır sahip olmadığım, belki de hiç sahip olmadığım bir şey. Öpücüğü kesiyor ve beni ağzı açık bırakarak, sanki beni tüketmek istiyormuş gibi bana bakıyor. Ağzımı kapatıyorum ve içimden bir inilti çıkıyor. Julian'ın maskesini düşürdüğüm an aklıma geliyor ve gözlerimi sımsıkı kapatıp onu uzaklaştırmaya çalışarak irkiliyorum.

"İyi misin?"

Endişe dolu bakışları, *fahişelik* yolculuğında topladığım tüm duygusal yaralara merhem gibi geliyor. Başımı sallıyorum ve yavaş dans ederken yanağımı omzuna koyuyorum. Kalbime bıçak gibi saplanan şarkılardan biri bu, keşke sevecek, güvende tutacak ve bana berbat olmanın sorun olmadığını söyleyecek biri olsaydı dedirtiyor. Kıçımı tutuyor ve inliyorum. Bu başka bir erkekle olsa utanç verici bir an olurdu ama onunla değil, şu anda değil. Tanımadığım halde bu adam için eriyorum, ama azginken ve İspanyol müziği eşliğinde dans ederken her şey mübahtır. Yani... her Latin'in böyle zayıf bir anı olmuştur. İstatistikler onun bir pislik olma olasılığının yüksek olduğu konusunda beni uyarıyor. Kucaklanmak, dokunulmak için can atıyorum ve onun kibarlığı iyi bir kız olmama hiç yardımcı olmuyor.

şarkı bittiğinde Mindy'yi bulmak için odayı tarıyorum ve bize gülümsediğini görüyorum. Bir sonraki şarkı için bir adam bana yaklaşıyor ama Romeo elimi tutuyor ve "Hayır, o benimle." diyor.

Üç şarkıda daha dans ediyoruz. Romeo' dans etmek yeni bir seviye, beni yönlendirişi, sert ama nazik, beni tutuşu, sanki belimin şimdiye kadarki en küçük bel olduğunu düşünüyormuş gibi, bana bakışı, sanki beni becermesine izin vermem için yalvarıyormuş gibi. şarkılar arasındaki öpüşmeler derinleşiyor ve uzuyor. Üçüncü şarkının sonunda, daha fazla istediğim bir şey yok. Külotumun sıırıslıkla olmasının tek sebebinin ter olmadığını biliyorum. Uzun bir bakışmadan sonra kulağıma fısıldıyor, "Seni istiyorum."

"Ben de seni istiyorum." Bakışlarım gözlerinden lezzetli, kalın alt dudağına düşüyor.

"Benim evim mi senin evin mi?" diye soruyor.

"Benim mi? Ama bana zarar vermeyeceğine söz vermelisin."

Ben alt dudağımı ısırırken, o yalvarışım karşısında kafası karışmış bir halde kaşlarını kırıştırıyor. "Lütfen. Dayanamıyorum-"

"Kadınları incitmekten hoşlanmam. Ve eğer beni bir daha görmek istemiyorsan, görmeyeceksin."

"O zaman senin tarafından becerilmekten onur

duyarım." "O zaman seni eve götürelim."

Elimi tutarak dönüyor, kalabalığın arasından ve çıkışa varmak için geçmemiz gereken iki odadan geçerken bana rehberlik ediyor. Dışarı çıktığımızda kulaklarım çınlıyor ama serin esinti çok iyi hissettiriyor. Romeo cehennemden fırlamış bir yarasa gibi arabayı evime sürüyor ve normal sürenin yarısı kadar bir sürede orada oluyoruz. Kapıda anahtarı sokarken hiç mobilyam olmadığını, sadece yatak odamda bir yatak olduğunu hatırlıyorum, çünkü tüm paramı mutfak eşyalarına harcıyordum.

"Yeni taşındım. Hiç mobilyam yok."

"Mobilyaya ihtiyacımız yok." Birbirimize gülümsüyoruz ve ben kapıyı açar açmaz kolları beni sarıyor ve dudakları dudaklarımı yutuyor. Sanki beni bir öpücükle tüketebilecekmiş gibi beni sarıyor ve iniltilerimi çekiyor. Kısa siyah elbisemin askılarını indiriyor, sonra siyah sütyenimi arkadan çözüyor ve yüksek sesle nefes alıyorum, göğsümü emerken ayak parmaklarımın ucunda yükseliyorum.

"Sikeyim evet!" Haykırıyorum.

Julian'ın her zaman emdiğiğinin aynısı. Anısı zihnimde dolaşıyor ve nefesimi kesen akımlar gönderiyor.

"Siktir." Elbiseyi ve iç çamaşırımı yere itiyorum. "Tanrım, bunu

gerçekten istiyorsun bebeğim, değil mi?"

"Lütfen bana bundan başka bir şey diyebilir misiniz? Özür dilerim."

"Sorun değil." Öpüşmeler arasında, "İstemediğin başka bir şey var mı?" diye sorar.

"Aletini kıcıma sokma." İşte o zaman beni öpmeyi bırakıyor ve yüzümü avuçlarken açılmış gözlerle bana ifademi inceliyor. "Lütfen?" Yalvarıyorum.

"Tanrım. Sana ne yaptı böyle?"

"Havayı bozma." Dizlerimin üzerine çöküyorum, kemerini çözüyorum, pantolonunu ve iç çamaşırını çekiyorum. Hayatım buna bağıymış gibi aletini emiyorum. Bu sefer benim seçimim. Hiçbir şey yapmaya zorlanmıyorum. Aleti ağzım için çok uzun ama derinlere inmek için elimden geleni yapıyorum. Ona baktığımda çıplaktı. Karın kaslarını okşuyorum. Çok seksiydi. Sikiinin ağzımdan çıkmasına izin verdim.

"Romeo?"

"Evet, *bella*?" Bella İspanyolca'da güzel demek. Kabul ediyorum. Ses tonundaki kibarlık ve sol yanağımlı avuçlaması yüzünden amım sızlıyor.

"Lütfen ağzımı siker misin?" Ona bakarken, sik yalamak için yanıp tutuşan genç bir kızın ses tonuyla soruyorum. Hepsi bir gösteri. Sik yalamak seksin en sevdiğim kısmı değil, özellikle Julian'dan sonra, ama erkeklerin bunu sevdiğini biliyorum. Bu adamın beni Dr. Michaelson'ın aksine asla bırakmayacak kadar sevmesini ve Julian'ın aksine beni asla incitmemesini istiyorum.

"Uggh. Hiç sormayacaksın sanmıştım." Gülümsemesini yansıtıyorum. "Yine de bana bir iyilik yap," diye rica ediyor.

"Ne?"

"Ben o güzel ağzını sikerken bana bakmayı bırakma, tamam mı?" Başparmağı dudaklarımı okşuyor.

Görev tamamlandı. Yavaşça ağzıma yerleştiriyor, sonra kalçalarını sallıyor, ben duvara yaslanıp bacaklarına tutunurken içime giriyor. Ben emdikçe daha da hızlanıyor, daha da derinleşiyor. Kollarından biri arkamdaki duvara yaslanırken diğeri içime girerken başımı tutuyor. Boynu arkaya doğru eğilirken içimden inilti ve sızlanmalar yükseliyor. Nefes nefese kalıyor ve göğsü hızla yükselip alçalıyor. Bunu yaptıklarında, çaresiz göründüklerinde ve ses çıkardıklarında bayılıyorum. Bundan zevk almasını, bunu gelmiş geçmiş en iyi oral seks olarak hatırlamasını istiyorum.

"Kahretsin, bella, bana sakso ne kadar iyi olduğunu söylemedin."

Gözlerini kapatıyor ve kalın alt dudağının tamamını ısıyor, kendini zevke kaptırıyor, inlemelerim boğuk çığlıklara dönüştükçe daha fazla homurdanıyor. Aleti boğazımın arkasına çarptığında parmaklarım iç kalçalarına gömölüyor ve Julian'ın da aynı şeyi yaptığını hatırlayınca bana saldırıyor ama bunu mahvetmesine izin vermeyeceğim. Bunun yerine bir elimle klitorisimi okşarken diğerk elimle Romeo'yu tutuyorum.

"Kahretsin, bella, duramıyorum. Çok iyi hissediyorsun."

Inlemelerim her itişini takip ediyor. Bu noktada ağzımı o kadar sert sikiyor ki, çenemden aşağı akan tükürükle öğürüyorum. Kendime sorun olmadığını söyleyip duruyorum çünkü beni kendi zevki için kullanmasına izin veriyorum. Benim istediğim de buydu.

Uzaklaştığını hissediyorum, ben de takip ediyorum. Bana bakıyor.

"Dur, beni boşaltacaksın." Onu dinlemiyorum ve direncini kırıyorum. "Fu-ck."

Saniyeler içinde boşalması ağzımı doldurdu. Kaçmak için geri çekilmeye çalışıyorum ama o beni yerimde tutuyor. Aşağı bakıp halimi görünce, "Siktir. Özür dilerim. Sen iyi misin?"

Başımı sallıyorum ve tiksintimi gizlemek için elimden geleni yapıyorum.

"Keşke senin bir fotoğrafını çekebilseydim," diyor.

Yutkunuyorum ve kolumla yüzümü siliyorum. "Lütfen yapma."

"Bu çok iyiydi," diye iltifat ediyor. Üzerindeki gerçek mutluluğu ve memnuniyeti görebiliyorum.

"Daha fazlasını istiyorum."

Kıkırdıyor. "Oh, öyle mi?"

"Evet."

Hiç beklemediğim bir anda beni kollarına aldığı anda çığlık atıyorum.

"Yatak odan nerede?"

"Koridorun sonunda, sağda."

Beni yatağıma yatırdı. Ağız tüm amımı alıyor ve dilinin beni ne kadar hızlı oynattığını ve dolgun dudaklarının beni ne kadar iyi emdiğini çığlık atıyorum.

"Oh lanet olsun. Evet. Romeo. Romeo. Sakın durma. Lütfen. Siktir." Bacaklarımı olabildiğince açarken sanki kaçmasını engelliyormuşum gibi başını aşağıda tutuyorum. Acı onun yatıştırıcı dilinden daha hızlı artıyor ve çığlık atarken daha fazlasını hissetmek için kıcımlı kaldırıyorum.

"Çok iyi hissettiriyor, Papi. Lütfen durma." Bu da neydi böyle? Sanırım İspanyolcam gerçekten eğlenirken ortaya çıkıyor. İçim daralıyor. "Aman Tanrım. Lütfen durma."

O yapmıyor ve ben öyle bir patlıyorum ki kelimelerim hıçkırıklara karışıyor. Romeo vücuduma tırmanıp göğsümü ağızına aldığı anda ve aletini bir hamlede içime yerleştirdiğinde hâlâ sarsılıyorum. ılığım duvarlardan sekiyor çünkü oda çok boş.

"Mami, sessiz ol yoksa komşuların beni polise ihbar edecek."

Kıkırdıyoruz ama beni sismeyi bırakmıyor. Hızı arttıkça ılıklarımı omzunda boğmak zorunda kalıyorum.

"Romeo, çok iyi hissediyorsun." Dışarı

kayıyor. "Arkanı dön."

Dönüyorum ve ellerimin ve dizlerimin üzerinde yükseliyorum. "Sok

şunu, Papi." "Oh, evet," diye küfrediyor kendini içime soktuktan sonra.

Genişlerken sikinin amıma girip çıkması harika hissettiriyor ama bir süre sonra bir şekilde tekrar boşalmayacağımı anlıyorum, bu yüzden orada durup onu alıyorum. Bazen o kadar agresifleşiyor ki irkiliyorum.

"Sorun ne *Bella*, boşalmayacak mısın?" Aleti gittikçe sertleşiyor. Bitirmeye yakın olduğunu söyleyebilirim.

Cevap vermiyorum, korkuyorum çünkü ne zaman gelemesem Julian çılgına dönüyordu.

Hayır, onu düşünme. Kendime

söylüyorum. "Neye ihtiyaın olduğunu

biliyorum."

Kolu belimin altından geçiyor ve aleti hâlâ içimde, nefesi sırtımda, aniden başparmağının kıçıma girdiğini hissediyorum. ığlık atıyorum ve kaçmak üzereyim ama beni tuzağa düşürüyor.

"Romeo-" Ağlıyorum.

" yok. Sana zarar vermeyeceğim. Sadece hisset, *Mami*."

Sızlanıyorum ve yıkılıyorum, gözlerimden yaşlar hızla akıyor.

"şşş... Sorun yok. Ben yanımdayım."

Aleti sertleşirken başparmağı girip çıkıyor ve ben eriyorum.

"İşte bu kadar." Başparmağının ağzıma sürtünmesi ve içimi doldurması beni saf bir coşkuya sürüklüyor. "Hoşuna gitti, bella. Daha ister misin?"

"Evet."

"Bunun için yalvar bana."

"Lütfen durma."

Durdu. "Oh, bundan daha iyisini yapmalısın. Bana ne istediğini söyle." Nefes nefese, sızlanıyorum ve yalvarıyorum, "Lütfen, göt deliğimi parmakla."

"Aferin kızıma."

Beni beceriyor ama parmaklamayı bırakmıyor. Çığlık atarken kendime dokunuyorum. İtişlerinin hızı ve saldırganlığı arttığında, öne doğru düşüp karnımın üzerine düşüyorum, ama ikimiz de devam ediyoruz. Bazen ben de onu sikiyorum ve o da bana iltifat ediyor.

"Evet, aynen . Aynen . Sen çok iyi bir sikişçisin."

Sonra Julian'ın beni bu şekilde sikmeyi nasıl bıraktığını ve sonra aletinin ucunu göt deliğime yerleştirdiğini hatırlıyorum. İçimde bir korku karışımı var ama aynı zamanda beni boşalmaya itiyor. O kadar sert orgazm oluyorum ki yatağa doğru çığlık atıyorum. İçim ona ve o da boşalana kadar devam ediyor. Çığlık atmaktan boğazımın arkası acıyor. İkimiz de nefesimizi tutmaya çalışırken Romeo yavaşça üstüme yığılıyor.

"Siktir," diye küfrediyor ve yanıma yuvarlanıyor. Avuç içi popomun yanağında düzleşiyor, okşuyor. "İyi misin?"

Başımı sallayıp evet diye inliyorum ama ona bakmıyorum. Bomboş duvarlarıma bakmakla meşgulüm ve hayatımın en kötü anlarından birini, tanıdığım en kötü canavarla hatırlarken boşalmamın nasıl mümkün olduğunu düşünüyorum.

"Neden bana bakmıyorsun?"

Yüzümü ona dönüyorum ve yan yatıyorum. okşuyor. "İyi olduğuna emin misin? Bunu yaptım çünkü bazı kızların oraya ulaşmak için daha fazlasına ihtiyacı var, ve senin için de durum böyleyse sorun değil. Bunu biliyorsun, değil mi?"

Kelimelere dökemiyorum çünkü dökersem, eğer çenesini kapatmazsa, yemin ederim ağlayacağım. Bu yüzden susturmak için öpüyorum. Sonra onun sıcak kollarında uykuya daldım. Biliyorum.

Gün doğmadan buradan gideceğini biliyorum, ama kendime onun benim olduğuna dair tatmin ve fanteziyi içime izin veriyorum.

İlk defa kendimi güvende hissediyorum.

Uyandığımda Romeo yatağın yanında giyiniyordu. "Kaçıyor musun?" diye soruyorum.

"Aslında, telefonuna numaramı ekledim, böylece daha sonra sana mesaj attığımda, benim olduğumu ve bir sürüngen olmadığımı bileceksin."

Rahatlamamı ya da şok olmamı engelleyemiyorum. "Gerçekten mi?" Gözlerim açılıyor ve o kıkırdıyor.

"Evet, gerçekten."

"İşe gitmem gerekiyor. Ama belki gelecek Cumartesi akşam yemeği yeriz?" Başımı salladım. "Çok isterim."

"Yarın gece seni arayacağım çünkü tüm gün vardiyam var, tamam mı? O yüzden korkma."

Kıkırdıyorum. "Çıldıracağımı nereden biliyordun?" "Bu

benim ilk Latin rodeom değil, Mami."

Kıkırdıyorum. Bana doğru sürünüyor ve beni öpüyor. "Yakında görüşürüz."

"Güle güle."

Uyuyakalıyorum, sonra telefonumun titreşimiyle uyanıyorum.

Romeo: Daha kalkmadın mı yoksa seni boşalttım mı?

Kıkırdıyorum ve haklı olduğuna karar veriyorum. . Sonra Mindy'nin tüm mesajlarını gördüm.

Hey... Nasıl gitti? Çok heyecanlıyım. Seni hiç böyle bir şey yaparken görmemiştim Astoria! Annen ne derdi? LOL. Şaka yapıyorum. Brunch'a gitmek ister misin? Benim de haberlerim var.

Astoria: Haberler nedir?

Hayır. Önce bana brunch'ın nasıl geçtiğini anlat, sürtük.

Gülüyorum ve bacaklarımı yatakta tekmeliyorum, sonunda ona anlatacak bir randevu hikayem olduğu için mutluyum.

Astoria: Tamam. Gel beni .

On dakika içinde orada ol!

Astoria: Lanet
olsun

Duş alıp hazırlanmak için koştum. Mindy kapımı yumrukladığında saçlarımdan hala su damlıyordu ve daha giyinmemiştim bile. Kapıyı belime sardığım bir havluyula açmak zorunda . Mindy gülüyor.

"Merhaba," diye selam veriyorum ve gülümsememi tutamıyorum.

"Şuradaki küçük hanımın tek gecelik ilişkisine bakın. Günaydın."

İkimiz de gülüyoruz. "Tek gecelik bir ilişki değildi," diye bağıyorum odamdan, beyaz bir tişört ve gök mavisi bir jean şort giyerken.

"Ne demek tek gecelik bir ilişki değildi?" Mindy banyonun kapısında durmuş, saçımdaki düğümleri çözmemi izliyor.

"Yani, bana çoktan mesaj attı ve Cumartesi günü bir tür randevumuz var."

Mindy o kadar yüksek sesle ve o kadar uzun süre ciyaklıyor ki saç fırçasını bırakıp kulaklarımı kapatıyorum.

"Kadın! Sen aklını mı kaçırdın? Ben sağırım."

Kıkırdıyor. "Özür dilerim. Ben ve Fernando bu kadar mutluyken senin yaşadıklarını izlemek berbat bir şeydi."

"Neler yaşadığımı mı?" Ne kadarını biliyor?

Tüm mutluluğu eriyip gider. "Astoria. Dinle." İki elimi de avuçlarının içine aldı. "Bu konuda konuşmak istemediğini biliyorum. Konuşmak zorunda da değilsin. Ama... sanırım davranışlarından ve tüm o gece terörlerinden sonra. Sanırım Julian denen o adamın sana ne yaptığını biliyorum."

"Mindy-"

"Tek kelime etmek zorunda değilsin ama... Ben buradayım. Tamam mı?" Gözlerim yaşlarla doldu ve yutkundum. "Hayatına devam edebildiğin için mutluyum. Yani, bugün parlıyorsun," diyor.

Gülümsedim ve gözyaşlarımı sildim. "Teşekkür . Ee, haberler nedir?"

"Um." Bana elini gösteriyor ve gördüğüm elmas yüzükle gözlerim açılıyor. Ağzım açık kaldı.

"Mindy Estacios, o şeyin parmağında ne işi var?"

"Evlenme teklif etti, ben de evet dedim." Omuzlarını silkiyor.

"Mindy! Dört ay oldu!"

"Doğru hissettiriyor." Tekrar omuz

silkiyor. "Emin misin?"

Başını sallıyor.

"Eeeeeee." Şimdi ciyaklayan ben oldum.

"Ah, evet." Yüzünü buruşturuyor. "Bunu bir daha asla yapma."

"Fernando'yu senin için seviyorum. Çok sevimli ve tatlısınız. Yüzde yüz iyi koca hisleri."

"Güzel, çünkü o da senden hoşlanıyor ve ben de iyi bir penis ile en iyi arkadaşım arasında seçim yapmak istemedim."

Gülüyoruz. "Seni asla iyi bir sikten vazgeçmeye zorlamam. Almadığında ne kadar huysuzlaştığını biliyorum. Gel buraya." Kollarımı ona açıyorum ve sarılıyoruz, sonra birkaç blok ötedeki kafede brunch'a gidiyoruz.

Tüm yemek boyunca Romeo bana kıkırdamama olan kısa mesajlar göndermeye devam ediyor.

Astoria: Nerede çalışıyorsun?

Romeo: Amcamın şirketinin deposunu işletiyorum. Şehrin karşısında.

Astoria: Oh,
tamam

Romeo: Milyarder olmadığım için hayal kırıklığına mı uğradın?

Hayır.

Romeo: Peki ya sen? Sen ne iş yapıyorsun?

Astoria: Muhasebede
çalışıyorum

Romeo: Ahh. *Mamacita*'nın matematik zekası mı var? Güzel. Öpücük.
Gitmem gerek.

"Hey!" Mindy bağıyor ve ben sıcıyorum. "Dikkatinizi

verin, bayan!" Kıkırdıyorum. "Özür dilerim. O çok tatlı."

"Mm-hmm. Peki penis nasıldı?" "Mükemmeldi!

Yani, bu konuda çok iyiydi."

"Sen-" bitirmek yerine başını sallıyor ve muzip bir gülümsemeyle kaşlarını oynatıyor, ardından dişlerini alt dudağında gezdiriyor.

"Birkaç kez."

"Nihayet!" Mindy elini kaldırıyor ve gülüşerek beşlik çıkıyoruz.

"Hey, benimle mobilya almaya gelir misin? Aslında bir şeyler almak için yeterince para ."

"Evet, tabii ki," diye yanıtlıyor Mindy.

Mindy evimin önüne park ettiğinde ve ben her şeyi bagajından çıkardığımda neredeyse akşam yemeği vakti gelmişti.

"Üzgünüm, gitmem gerek. Fernando ve ben zaten-"

"Şaka mı yapıyorsun? Bütün günü benimle geçirdin." Kıkırdıyorum. "Sorun değil. Ben iyiyim. Yemin ederim."

"Gelecek cumartesi mi? Brunch mı?"

Başımı salladım. "Kesinlikle." Sarılıyoruz ve arabasına binip kapıyı çarpana kadar onu izliyorum.

İçeride, son dondurulmuş yemeğimi mikrodalgaya koyarken, oturma odasındaki ilk sehpa, lambamı, koltuğumu ve bitkimi düzenliyorum. Koltuk, sarılan iki kişinin sığabileceği kadar geniş ve yatıya kalacaklar için yatak olarak kullanılabilecek kadar uzun. Çoğu insan için bir şey ifade etmiyor ama benim için çok şey ifade ediyor. Kendi paramla aldığım mobilyalarım, annem ya da başka bir drama olmadan parasını ödediğim bir yerde. Abajura bakıp düşüncelere dalmışken mikrodalga fırından gelen yüksek sesli bip sesi beni ürkütüyor. Derin bir nefes aldım ve başımı salladım. Bu ne zaman sona erecek? Hacklediği belli olan dizüstü bilgisayarın yerine aldığım kullanılmış dizüstü bilgisayarı kapıyorum ve lazanya yerken film izlemeye başlıyorum.

On Beşinci Bölüm

Zor

ASTORIA

Hafta ilerledikçe Romeo ve ben telefonda olması gerekenden daha fazla zaman geçiriyoruz. Gece yarısına kadar ya mesajlaşıyor ya da birbirimizle konuşuyoruz. Kendimi rahat hissettiğimi düşünsem de bir parçamın diğer ayakkabının düşmesini beklediğini fark ettim. Julian aniden ortaya çıkıp beni ya da Romeo'yu öldürmeyecek. Ondan kaçmayı ve yeni bir hayata başlamayı başardım. Sanırım benim hikâyem o türden değil. Tanrı'ya şükür. Çarşamba günü, tam işten çıkıp otobüse binecekken annem aradı. Açtım.

"? Bütün hafta beni aramadın."

İç çekiyorum, hecelerindeki zehri ve öfkeyi şimdiden seziyorum. "Kusura bakma anne. Fazla mesai yapıyorum, yeterince para biriktirmeye çalışıyorum-"

"Ne zaman ? Garajı temizlememe yardım edecek birine ihtiyacım var."

İçimi çektim. "Ne zaman ziyaret edeceğimi bilmiyorum anne. Üzgünüm."

"Özür dilerim. Her zaman çok üzgünsün ama asla daha iyisini yapmıyorsun Astoria. Senin için yaptığım onca şeyden sonra. Anlamıyor musun? Bütün bunları tek başıma yapamayacak kadar yaşlandım. Senin için hecelemeyle zorlayarak beni küçük düşürdüğüne inanamıyorum."

"Evet anne, ama-"

"Ahh. Hiç zahmet etme. Her zaman bahanelerle dolusun."

"Kredi kartını ödemen için sana para gönderdim."

"Bunu yüzüme mi vuruyorsun? Ben senin üniversite kredilerini nasıl ödediğimi hiç yüzüne vurdum mu?"

"Anne. Üniversite masraflarımı sen ödemedin-"

"Her neyse."

"Hayır, anne. Bu çok önemli. Üniversite kredilerimi sen ödemedin, yemek planımı sen ödedin ve ben sana zaten geri ödedim."

"Vay canına. Tamam Astoria. Mesaj alındı. Ne kadar asil bir kızsın sen-"

"Anne, sadece gönderdiğimi haber veriyordum, o yüzden endişelenmene gerek yok. Ben-"

Tıklayın.

Ağzım açık kaldı. Telefonu yüzüme kapattı. Boşluğun genişlemesi göğsümü acıtıyor. Sonunda bir nefes alıyorum ve avucumu göğsüme koyuyorum. "Yüzüne hiçbir şey fırlatmıyorum," diye bitiriyorum sözümü telefonda.

"İyi misin?" diye soruyor yaşlı kadın.

Başımı sallıyorum ama gözlerimden yaşlar dökülüyor. Onları siliyorum. "Hep aynı şey, ama daha önce hiç yüzüme kapatmamıştı. Artık ne yapacağımı bilmiyorum."

"Anneler ve kızları arasındaki ilişkiler her zaman zordur."

"Evet. Sanırım." Ama Mindy'nin annesi ona her şeyini borçlu olduğu biri gibi davranmıyor. Mindy ailesine hiç para göndermiyor çünkü onlar hiç para istemiyor. *İstemek*. Kelimelere titriyorum. Talep ediyor. Bana sarılması ve beni sevdiğini söylemesi için tüm maaşımı verebilirim. Bakışlarım yere düşüyor.

Otobüs durağından eve yürürken kendime yarın Romeo'yla ilk randevumuza çıkacağımızı ve şu ana kadar onun mükemmel göründüğünü hatırlatıyorum. Hiç kimse beni bu kadar güldürmemiştir.

OceanofPDF.com

On Altıncı Bölüm

Çığlık Gecesi

JULIAN

Kendimi ona son kez zorladıktan sonra kaybetti. Bu yüzden ertesi gece onu becermek istediğimde onu bayılttım. Üç aydır onun için açlık çekiyordum, iyileşmesini bekliyordum. Kaçmaya çalışması beni hala eğlendiriyor. Ayrıca bu kadar çabaladığı için onunla gurur duyuyorum, benim akıllı küçük kuşum.

Son randevudan sonra bana resmen cehenneme gitmemi söylediğinde çok ateşliydi. Ama sonra o salağın ona dokunmasına izin verdi. Evet, her dakikasını izledim ve otuzbir de çektim. Bir tanrıça gibi görünüyor ve çığlık atıyordu. Ve sikilirken ne kadar güzel görüldüğünü ve ses çıkardığını asla inkar edemem, ama o deliklere sadece bir canlı horoz girebilir.

Beni düşündüğünü biliyorum. Hâlâ nefes almasının tek sebebi bu. Keşke başka hiç kimseye karşı bu kadar sabırlı olmadığımı bilseydi. Onun benim olduğunu biliyor. Gazabımın sonuçlarını çoktan gördü, bu yüzden bu gece yapacaklarımın hiçbirini benim suçum değil. Sabırlı olmaya çalışmaktan bıktım.

Bu geceyi özel gecemiz olarak seçtim çünkü o adam ona bir daha dokunursa lanetleneneceğim ama aynı zamanda sömestrın son günü. Bu, üniversiteli gençlerin sokaklarda çığlıklar atarak parti yapacakları, cam şişeleri kıracakları ve bazen kamu malına zarar verecekleri anlamına geliyor. *Çığlık Gecesi* adını da buradan almıştır. Bu gecenin meşhur olmasının bir başka nedeni daha var. Tecavüz vakaları her yıl bu gecede tavan yapar, neredeyse

okulda. Tüm bu kargaşa içinde kimse kurbanların yardım çığlıklarını duyamaz.

Telefonumdaki kamera görüntüsünden ona bir göz attığımda tam kapısının önündeydim. Az önce duş almış ve vücudunu saran pijamalarını giymişti. Anahtarın bendeki kopyasıyla ön kapının kilidini açıp içeri girdiğimde, kapıyı bilerek açık bırakıyorum ve gıcırıyor.

"Alo?" Yatak odasından çıkıp kapıya doğru yürürken sokak ışıkları yüzünü aydınlatıyor. O büyük yuvarlak siyah gözleri ve dudakları, uzun siyah ipeksi yelesini görünce sikim sertleşiyor. Cam şişenin kırılma sesi onu ürkütüyor ve ürkek bir kedi gibi çığlık atıyor, sonra kapıyı kapatmak için acele etmeden önce ağzını kapatıyor.

"Kahretsin," diye küfrediyor, kapıya yaslanıp nefesini tutmaya çalışıyor.

Ona yaptığım şey bu. Bunca haftadan sonra bile 7/24 gergin. Astoria uzun bir rahatlama nefesi veriyor. Etrafına bakınırken beni göremiyor çünkü karanlık bir köşedeyim, giyinmişim ve tamamen siyaha boyanmışım. Muhtemelen kapıyı kilitlemeden bıraktığını ve rüzgârın kapıyı açtığını düşünerek kendini azarlıyor. Lambayı itmeden önce neredeyse yatak odasına giden koridora dönmesini bekliyorum. Dönüp nihayet beni gördüğünde çarpma sesiyle nefesi birbirine karışıyor. Önce şoktan ağzı açık kaldı, sonra gerçeği inkâr etmeye çalışarak başını salladı. Sessizlik. Sonra ben yavaşça ona doğru birkaç adım atarken içinden bir çığlık kopuyor. Yüzümdeki sırtışın onu korkuttuğundan eminim.

"Ah küçük kuş, seni defalarca uyardım..."

Koridora, benden uzağa doğru koşuyor, tam olarak nereye gitmesini istediğimi bilmeden. Saniyeler içinde arka kapıya geldi, az önce açtığı tokmağı sallayarak kapıyı açmaya çalıştı. Vücudunu kapıya çarpıyor ama kapı dışarı çıkmasına yetecek kadar açılmıyor. Çünkü dışarıya tahta kalaslar çiviledim. Çıkış yolu yok. Birkaç saniyeliğine dönüyor ve beni koridorun bir köşesine yaslanmış, ön kapıdan çıkmasını engellerken buluyor. "Ne oluyor lan? Biri bana yardım etsin!" diye bağılıyor, bir yandan da hüsrana ve çaresizlikle kapıyı yumrukluyor. "Yardım edin!"

Onu donduran sahte bir kahkaha attım. "Beni neler olacağını sana gösterdim. Ve de, **benim** olduğunu sadece üç ayını aldı!" Son kelime içimden sonsuz öfkemle fırlıyor ve onun çaresiz iniltisini duyuyorum.

"Julian..."

"Hazır mısın küçük kuş?" Nefes nefese kalışını dinlerken dudaklarıma bir gülümseme yayılıyor ve yavaşça sonunu kabullenip tekrar bana dönmesini izliyorum. Yayıdığı dehşete doyamıyorum. Ahşap kapının içinde erimeye başladığında ondan iki adım uzaktaydım. Ondan yayılan lavanta kokusu neredeyse beni sakinleştirmeye yetiyor, neredeyse. Gözlerim onunkilerden kalın, titreyen dudaklarına kayıyor. Benimkini ısıyorum, onunkini tatmak için ölüyorum.

Öne doğru eğilip fısıldıyorum, "Yalan söylemeyeceğim bebeğim, çok acıyacak, gerçekten çok kötü. Ama asla seni başkasıyla sikişirken izlemek kadar acıtmayacak." Sonra bağıyorum, "Kalbimi kırdın!"

"Özür dilerim-"

"Pardon?" Onu ensesinden tutup alnını duvara çarpıyorum. Çarpmanın etkisiyle derisi kırıldı ve geriye düştü.

"Kahretsin," diye fısıldıyor yüzünü buruştururken, belli ki aklı karışmış. Yavaşça elleriyle alnındaki ıslaklığı inceliyor ve bunun kan olduğunu fark ediyor.

"Acıdı mı bebeğim? Özür dilerim," diye alay ediyorum ve gülüyorum.

Hafif şaşkınlığı bana elimi boynuna dolama şansı veriyor. Titreyen elimi kaşıyarak uzaklaştırmaya çalışıyor. Önümdeki şaheser yüzünden aletim . Yavaşça, daha sıkı sıkıyorum ve onu aşağı itiyorum, böylece diz çöküyor, gözyaşları ve korku dolu yalvaran gözlerle bana bakıyor. Kemerimi çözerken alt dudağımı ısıyorum, sonra pantolonumun düğmelerini açıyorum. Gözlerimi ondan kaçırdığım bir saniye içinde taşaklarıma yumruk atıyor.

Acı nefesimi kesiyor ama Astoria benim için havadan daha önemli ve ömür boyu acı çekmeye değer. O koridordan sürünerek çıkmadan önce toparlanıyorum ve ayak bileğini çekerek düşmesini sağlıyorum.

"Hayır! N-o!" diye çığlık atıyor ve ben onu yerde sürükleyerek yanıma getirirken bir kahkaha daha atıyor.

Bana tekme atıyor, birkaç darbe indiriyor ama hiçbir şey beni ondan uzak tutamıyor. Öfkeden uçuyorum, bana verebileceği tüm acılara karşı hissizim. O enerjisini çırpınarak, dövüşerek ve kaçmaya çalışarak harcarken, bedenim dümdüz onunkini kaplıyor. Bu pijamaları neden sevdiğini biliyorum, kumaşı yumuşak, ince pamuklu. Aletim onun sıcak kışının vadisinde yatıyor. Kahretsin, rahatlık, çok lezzetli. Cennetin kapılarındayım. Kemerimi boynuna doluyorum, ilmekliyorum ve metal boynunun yan tarafına girene kadar çekiyorum. En azından onu susturuyor. Nefes alabilmek için gevşetmeye çalışıyor.

"Böyle bir savaşçı olmana bayılıyorum."

Onun için çok zorlanıyorum, çok zorlanıyorum. Öfke ve çaresizlik gözlerinde, yanaklarında, dudaklarında, hatta kaşlarında değişiyor ve birbirine karışıyor. Her yerinde. Bir elimle kemerini tutarken diğer elimle göğsünü yere sabitliyorum, bacaklarının arasında ilerliyorum, tekmelerini görmezden geliyorum. Sonunda oksijensizlikten gözleri geri döndü. Dövüşü yavaşlıyor. Kemerini bırakıyorum ve birkaç nefes almasına izin veriyorum.

Astoria ceplerimden iki bıçağı çıkardığımı göremiyor. Dudaklarımı yalıyorum, buna nasıl tepki vereceğini görmek için sabırsızlanıyorum, daha fazla kanadığını görmek için. Üzerinden ağırlığımı kaldırdığımda, tam da tahmin ettiğim gibi yapıyor, kendini kaldırmak için iki avucunu da yere düzleştiriyor, kaçmaya hazır ama bıçağı sağ elinden ahşap zemine itiyorum. Bıçağın derisinin kalınlığından, elinin etinden diğer tarafa geçip ucunu tahtaya gömdüğünü hissettiğimde sikim zonkluyor.

İlk başta sadece nefes alıp veriyor, başka ses yok. Ne yapacağını ya da söyleyeceğini bilemeyecek kadar kazığa oturtulmanın şokunu yaşıyor. Sorun değil. Diğer elini tutuyorum ve aynı şeyi ona da yapmadan hemen önce çığlık atıyor. Hareket etmeye çalışıyor ama acı yüzünden yapamıyor. Ağzından kısa hava nefesleri çıkarken

herhangi bir hareketin ona ne kadar acı verdiğine erişmek. Nefes alış verişi titrediğinde çıldırmak üzere olduğunu anlıyorum.

"Oh, Astoria. Gerçek şu ki, sana teşekkür etmeliyim. Çok şey saklıyordum, benim güzel minik kuşum. şimdi gerçek beni görecekisin."

"Hayır."

"Evet, bebeğim. Görmüyor musun? Zamanı geldi. Bilinçaltın bunu benden bile önce biliyordu."

"Julian! Lütfen! Acıyor!" diye hıçkırıyor.

"Öyle olduğunu biliyorum bebeğim. Merak etme. Sana son dokunduğumdan beri neredeyse hiç mastürbasyon yapmadım. Uzun sürmez."

Pantolonunu ve külotunu çekiyorum ama o kadar darlar ki dizlerinin etrafına sıkışıyorlar. Çektikçe tüm vücudu geri çekiliyor, bıçaklar muhtemelen ellerini daha çok kesiyor. İç kulaklarımı zonklatan bir çığlık atıyor ve sonra şiddetli bir hıçkırığa dönüşüyor.

"Lütfen bunu yapmayın. Lütfen.

Konuşalım." Fısıltılarına kıkırdıyorum.

"Bu pijamalar seni çok sıkıyor, bebeğim." Tekrar çekiyorum ve bir çığlık daha atıyor. Gülmekten kendimi alamıyorum. Öfori vücudumdaki her damarı dolduruyor. Sonunda küçük kuşumla hayal ettiğim her şeyi yapabileceğim.

Ayağa kalkıyorum, girişte düşürdüğüm sırt çantamdan telefonumu, bilyeli tıkacı ve kayganlaştırıcı şişesini alıp duvara yaslıyorum, sonra da soyunuyorum. Kayganlaştırıcı benim için. Onunla işim bittikten sonra aletimin halı yanığı gibi hissetmesini istemiyorum. Boynunu çevirip bana bakıyor ve yutkunuyor. Bilyeli tıkacı yüzüne sarmaya çalıştığımda yüzünü hareket ettirerek bundan kaçınmaya çalışıyor. "Hayır! Dokunma bana. Dokun-"

"Eğer istediğimi yapmama izin vermezsen, ayaklarını da bıçaklarım Astoria. O yüzden ağzını kapat ve bana bacaklarını aç."

"Julian, lütfen. Bilmiyordum." Ağlayışında kalbime dokunan bir ton var ama her zamanki gibi görmezden geliyorum.

Poposunun yanakları ilk şaplakla kızarıyor ve bacaklarını açıyor. Ağzına tıkaç sokuyorum ve başının arkasına bağlıyorum. Kemerlerde yanaklarını acıtacak metal çiviler var. Daha boğuk çığlıklar koridorda uçuşuyor. Yüzünü ıslatan birçok gözyaşı izinin lezzetli görüntüsüne ve ağır, dehşete düşmüş nefes alışının sesine gülümsüyorum.

Göt deliğine neredeyse yarım şişe kadar kayganlaştırıcı sıktım, sonra birazını sert sikime sürdüm. Sarsarken başparmağımla kayganlaştırıcının bir kısmını götüne itmeyi başarıyorum. İlk başta sikimi içine sokmak neredeyse imkansızdı ve hatta sürekli için sinirleniyordum. Vücudu çok sert, küçücük deliğini kapalı tutmaya çalışıyor. Beni engellemeye çalışıyor ve işe yarıyor. Onu girişin ötesine itmemdeki en ufak bir ilerlemede, çığlık atıyor, deliği daha da sıkılaştırıyor ve horozumu tekrar dışarı itiyor. Çevrem için çok küçük. Sonunda tüm sabrımı ve empatimi kaybettim. Çığlık uzun, yüksek ve tüm gücümle horozumu ittiğimde işkence gören bir hıçkırığa dönüşüyor, boynunu yukarı kaldırıyor, acıya dayanamıyor, kaçıyor.

"Siktir, çok sıkıydın."

O kadar sıkı ki neredeyse hiç zevk almıyor, ama sonra kaygan geçidinden çıkıp tekrar içeri girdiğimde çığlığı koridoru dolduruyor. Birkaç hamleden sonra gözlerim dalgalanıyor, onu dinliyorum, çığlıklarının ve titreyen vücudunun titreşimlerini boğulmakta olan sikimde hissediyorum. Ne kadar çok çığlık atarsa deliğinin o kadar daraldığını ve dolayısıyla o kadar çok acıdığını anlamasının ne kadar süreceğini merak ediyorum. Bu düşünceyle inliyorum. Tıkaç onun sesini zorlukla bastırıyor. Komşular müziğin sesini yükseltiyor. İşte o zaman telefonumdaki Foo Fighters'ın *The Best of You* şarkısını çalmayı hatırlıyorum. Bu gece için çok uygun olduğunu düşündüm. Beni dava et.

Duruyorum ve rahatlamasını, bana alışmasını bekliyorum. Onun yerine beni o kadar çok sıkıyor ki canı yanıyor. Histerik bir şekilde hüngür hüngür ağlıyor. Yüzü kıpkırmızı ve ağzından akan tükürük yerdeki kanla karışıyor. Şimdiden sesini kaybetmeye başladı. Onu yukarıdan görebilmek için saçlarını geriye çekiyorum ve küçük bakire deliğini daha hızlı bir tempoda, beni alması için eğitmek için kısa itişler kullanarak beceriyorum. Hem vücut ısısı hem de titreyen duvarlarının sürtünmesi nedeniyle cızır cızır yanıyor. Kıcı beni gittikçe daha fazla sarsıyor. Elimde değil, onu bir hayvan gibi beceriyorum, aletimin dokunduğu her santiminin, her gözyaşının, her sarsıntının, her çığlığın ve nasıl yıkılmaktan kaçınmaya çalıştığının ama başarısız olduğunun tadını çıkarıyorum.

Duvarları biraz gevşeyip beni içine aldığında dişlerimin arasından "İşte bu!" diyorum. "İşte bu küçük kuş, işte bu. Bunu sana yapmamı sağladığın için teşekkür ederim. Çok-çok-iyi!"

Çığlık atıyor, bir şeyler söylemeye çalışıyor ama onu duymazdan geliyorum, sikimi tüm gücümle içine sokuyorum, her çarpışta tüm vücudunun sallanmasını sağlıyorum ve çok geçmeden kayganlaştırıcı ve kanı sevdiğim o tatlı çalkantılı sesi çıkarıyor. Gözlerim kapalıyken, onun beni aşırı güçle sıkması ve sikimin ona kolayca girip çıkarak meydan okuması hissine odaklanıyorum. Leğen kemiğimin yanaklarına çarpmasıyla vücudunu her sallayışında ellerinin yaralarının genişlemesi beni hiç şaşırtmıyor. Hayatının en kötü gecesini geçirmesine yetecek kadar uzun süre dayanmak istiyorum.

Saçlarını bırakıyorum, yanağının ellerinin arasındaki kan havuzunda dinlenmesine izin veriyorum, alt dudağımı ısıırıyorum ve beni bu kadar sert sarsmasının verdiği zevkle inliyorum. Şarkı tekrar tekrar çalıyor. Akli bu dünyada değil. Sadece duvara bakıyor, arada bir gözyaşı dökerek gözlerini kırıştırıyor. Yanaklarını ayırıp sikimin birkaç kez içine dalmasını izliyorum, sonra da hepsini çıkarıp şimdi açık olan deliğini görüyorum. Tükürüğüm onu ıslatıyor ve daha da lezzetli hale getiriyor. Kısa bir süre sonra, gözleri dehşetle açılıyor ve içimden en büyük gülümsemeyi çıkarıyor. Bunu hissedebiliyordum. Boşalacak. Her dalışta nefes nefese kalıyor ve daha yüksek sesle inliyor, vücudu geriliyor ve sikimin etrafında kıvrılıyor.

"Benim için şarkı söylediğini duyayım, küçük kuş."

Sessiz kalmak için gösterdiği büyük çaba, bana meydan okumaya çalışması, sefil bir şekilde başarısız oluyor ve gülümsememi genişletiyor. Gözleri tekrar kapandığında ve iniltisi o yüksek perdeye ulaştığında anlıyorum ki çok yaklaştı. Benim için gelmeye karşı koyamıyor. Doruğa ulaşırken onu izliyorum, beni sağıyor ve o kadar sert çığlık atıyor ki ele geçirilmiş gibi görünüyor. Astoria orgazmının ortasındaydı, kıcıyla sikimi sağıyor, iki bıçağı da çıkardığımda gelmem için yalvarıyordu. Ellerini açmaktan kendini alamıyor. Ellerini tutuyorum, parmaklarımı onunkilerle birleştirip sıkıyorum, sonra başımı onunkilere yaslayıp leğen kemiğimi sallayarak onu acımadan beceriyorum.

"Keşke tüm çığlığını duyabilseydim ama beni bu kadar zorladın Astoria. Umarım bana ihanet ederek hayatının en büyük hatasını yaptığını öğrenmişsindir. Bekaretini alan o pisliği öldürdükten sonra. Senin için *her şeyi* yapabileceğimi gösterdikten sonra!" 'Her şey' sözcüğünü mırıldanırken aynı zamanda onun içine doğru iterek daha sıkı bir derinliğe ulaşıyorum.

Aletimi içinde öyle derin tutarken gözlerim kapanıyor, ıstıraptan sesini kaybetmesini dinliyorum, titrediğini hissediyorum, nefesini tutuyor.

Sikeyim. bu, hayatımın Everest Dağı.

Nefes almadan feryat ediyor. Bazıları buna çirkin ağlama diyebilir ama benim için en güzel manzara bu. Her itişinde elimi sıkmaktan kendini alamıyor. Aramızda bir savaş var. Bitirmemi istiyor ama ben devam ediyorum, ölsem de öldürsem de umurumda değil. Keşke sonsuza dek sürse.

İğneler ve iğneler gergin vücudumun her yerini dolduruyor. Kalbim göğsüme ve kulaklarıma çarpıyor ve ben olan her şeyin kafamdan taşaklarıma doğru süpürüldüğünü hissediyorum. Bizden ve bedenlerimizin birbirine uyumundan başka hiçbir şey yok. Kıcını kaldırıyor ve sonra düşmesine izin veriyor, şiddetli bir orgazmı bana karşı sarsılıyor, sikimi o kadar sert sağıyor ki her sıkışta inliyorum. Bu zevk tarif edilemez, bağımlılık yapıyor. Taşaklarım sıkılaşıyor. Ağır ve hassaslar ve bir saniye bile daha dayanamıyorum. Şimdi her dalışta inliyorum.

"Siktir!" Beni bu kadar mükemmel hareket ettirdiği ve sağdığı için onu övmeye direniyorum.

İçime akıyor. İtişlerim akıl sağlığının ötesinde şiddetli, kaotik, dar deliğindeki kendi menimin sıcak havuzunda yıkanıyor. Öfori ölçülemez. Duruyorum. Nefesimi tutmak için mücadele ederken alnımdan yağ damlaları düşüyor. Gözlerimi açtığımda onu yere yığılmış halde görüyorum. Gözleri açık ama ölü.

Sonunda onu tamamen benim yapmıştım. Canını yakacağını bilerek, ondan bir tepki bekleyerek kendimi dışarı çekiyorum ve sonra yanaklarını tekrar açarak açık deliğinin eskisi kadar sıkı büzülmeye çalışmasını ve başarısız olmasını izliyorum. Vücudunun geri kalanı sallanırken benimki dışarı kayıyor.

Onu ters çeviriyorum, az önce onun en yasak deliğini mahveden adamın, benim görüntümü almasına izin veriyorum, sonra parmaklarım klitorisinde gezinirken sol göğsünü ağzıma alıyorum. Bana karşı koyuyor, geri çekiliyor, ben de sol elimle onu boğuyorum, kıcı ahşap zemine çarpana ve oksijensizlikten bayılana kadar sıkmayı, emmeyi, fiskelemeyi durdurmuyorum.

Hayatımda yaşadığım en yoğun seksti. Kendimi sabit tutmam ve onun üstünde bayılmamam gerekiyordu. Onun yerine, ilacı şah enjekte ediyorum. Ben hazır olana ve onu eve getirene kadar küçük kuşumun uyanmasını istemiyorum.

On Yedinci Bölüm

Bana Yalan Söylemeyi Kes

ASTORIA

Dayanılmaz acı dalgaları kolumdan aşağı yuvarlanıyor ve zonklayan avuç içlerimi uyuşturuyor. Beni uyandırıyor ama gözlerimi açmak istemiyorum. Keşke beni öldürseydi. Kıçımda yakıcı bir acı var, her yerimde kesikler var ama daha kötüsü, bir şeyler ters gidiyor, bir kas ya da kemik kırılmış. Karnıma giren bir kramp nefesimi kesiyor. Neden beni öldürmedi?

Hareket ettiğimde, bileklerimden asılı olduğumu fark ediyorum. Bu yüzden ellerim uyuşmuş ama zonkluyor, bu yüzden avuç içlerimden kollarıma doğru bir kan izi var. Neredeyim ben? Gözlerim bir anda açıldı. Işık o kadar loş ki bir şey görmek zor ama görüşüm alıştıkça yuvarlak bir odanın ortasında olduğumu fark ediyorum. Toprak zemine dokunmak ve kollarımın yırtılmasını hafifletmek için bir balerin gibi ayak parmaklarımın üzerinde durmak zorundayım ama bunu uzun süre tutamıyorum. Hava soğuk ve ıslak. Etrafımda hücreler var.

Her şey beni paniğe sürüklüyor. İnim inim inliyorum. Burada kimse yok. Her ağır nefes acımı daha da arttırıyor. İpi tutmaya çalışıyorum ama başaramıyorum. Her zaman bir çıkış yolu vardır, değil mi? Mümkün olduğunca uzun süre parmak uçlarımda duruyorum, sonra bocalıyorum ve tüm ağırlığımı bileğime aktarıyorum. Bileklerimden omuz çukurlarıma yayılan acının elektrik akımı içimden bir çığlık koparıyor. Gelmesini istemiyorum ama buradan başka nasıl inebilirim?

"Julian," diye sesleniyorum. Yankı yok. Nefes alışım ve sesimden başka bir ses yok. Kalbimin saatte bir milyon mil hızla attığını duyabiliyorum.

Arkamdan metal sesleri geliyor ama ne olduğunu görmek için yeterince dönemiyorum. "Julian. Ne yaptın sen? Burası da neresi?" Sesimdeki paniği kimse inkâr edemez.

Etrafında dolaşıyor, böylece bakışlarımız buluşuyor ve siyah boyalı yüzüne bir gülümseme yayılıyor. "Evine hoş geldin küçük kuş."

"Julian, bir yanlış anlaşılma oldu." "Yanlış anlaşılma mı?"

"Evet. Evet. Bilmiyordum. Beni hala istediğini bilmiyordum. Aylardır yoktun. Sana bir şey oldu sandım."

Gülüyor ve onu kandırmaya dair tüm umutlarım buharlaşıyor. "Ne yaptığını bilmediğimi mi sanıyorsun Astoria? Hmm?" diye soruyor etrafımda dolaşırken. "Bağlantını koparmaya, benden kaçmaya çalıştın."

"Hayır. Julian, lütfen beni buradan indir, lütfen. Lütfen, anla. Beni incittin. Bana yalan söyledin. Bana dokunmayacağını söyledin ama bana defalarca tecavüz ettin. O yerden taşınmam gerekiyordu. Yapamadım-" Boynumu çevirip bana doğru koştuğunu ve kolunu kaldırdığını gördükten sonra sessizleşiyorum. Ne tutuyor?

Bir vınlama sesi arkamdaki havayı yarıyor ve hayal edilemez bir acı sırtıma çarpıyor. Yanma hissi elle tutulabilir, sanki derimi kemiklerime kadar kesmiş gibi. Sesimi, nefesimi çalıyor. Parlak yıldızlar kapalı gözlerimi dolduruyor.

"Dur," diye
bağırıyor.

Whoosh.

"Ah-----h!"

"Yalan söylüyorsun," diye tekrar bağılıyor.

Kırbaç. Vücudum acıdan kaçmaya çalışarak eğilirken, yüzümü buruştururken alt dudağımı çok sert ısıyorum. Kan hızla çenemden aşağı damlıyor. Herhangi bir hareket kol kaslarımı daha fazla kırıyor ve kırbacın açtığı kesiği geriyor. Dudağımdan, sırtımdaki üç yarıktan, ellerimden ve kıkımdan kanlar akıyor. İp dönüyor ve yere baktığımda kıkımdan akan kan damlacıklarını görüyorum. Bu cehennemden kaçış yok. Ölmek istiyorum. Burada olmamak için her şeyi, her şeyi yaparım.

Whoosh.

"Bana," diye tekrar bağılıyor. Daha hızlı üç kırbaçla tekrarlayan kadar ne söylediği hiç anlaşılmıyor. "Bana yalan söylemeyi bırak."

Bana ait olan her şey titriyor. Bedenimi kontrol edemiyorum; düşünceler geliyor ama katılaşmadan paramparça oluyorlar. Altı. Altıma işlemem için sadece altı kırbaç gerekiyor. Sırtımda acı çizgileri yanıyor ve kaşınıyor. Sanki derimi açmış ve sinirlerim açığa çıkmış gibi hissediyorum, çığ. Çok fazla acı veriyor. Adımlarının yaklaştığını duyduğumda konuşmaya bile çalışmıyorum. Beni çevirip yüzüme bakıyor ama gözyaşlarımdan onu zar zor görebiliyorum. Çok şiddetli titriyorum ama nefes alamıyorum, bu kadar acıyla olmaz. Gözleri beni okşuyor, hayranlık ve sevgi vaat ediyor. Tanıdığım en aldatıcı gözler bunlar. Vücudunu ele geçiren şeytanı sakinleştirecek bir şeyler söylemeye çalışıyorum ama aklıma hiçbir şey gelmiyor. Dişlerim takırdayarak ona bakakalıyorum.

Bileklerimi çözüyor ve her hareketim vücudumun pek çok dayanılmaz acılar göndermesine rağmen titrememi durduramayarak doğruca toprağa düşüyorum. Elleri bana uzandığında irkiliyorum. Tepkimi yakaladığı çok açık. Kaşlarını çatarak onu tekrar reddetmem için bana meydan okuyor. Bana dokunduğunda inlemekten kendimi alamıyorum. Dokunuşunun bana ne kadar acı verdiğini asla anlayamayacak. Bir adım atar atmaz kıkımdan içimi burkan bir acı ve ardından bir çığlık yükseliyor. Düşüyorum ama tekrar yere çarpmama izin vermiyor. Kolları beni taşıyor ve taşındığımı gördüğümde

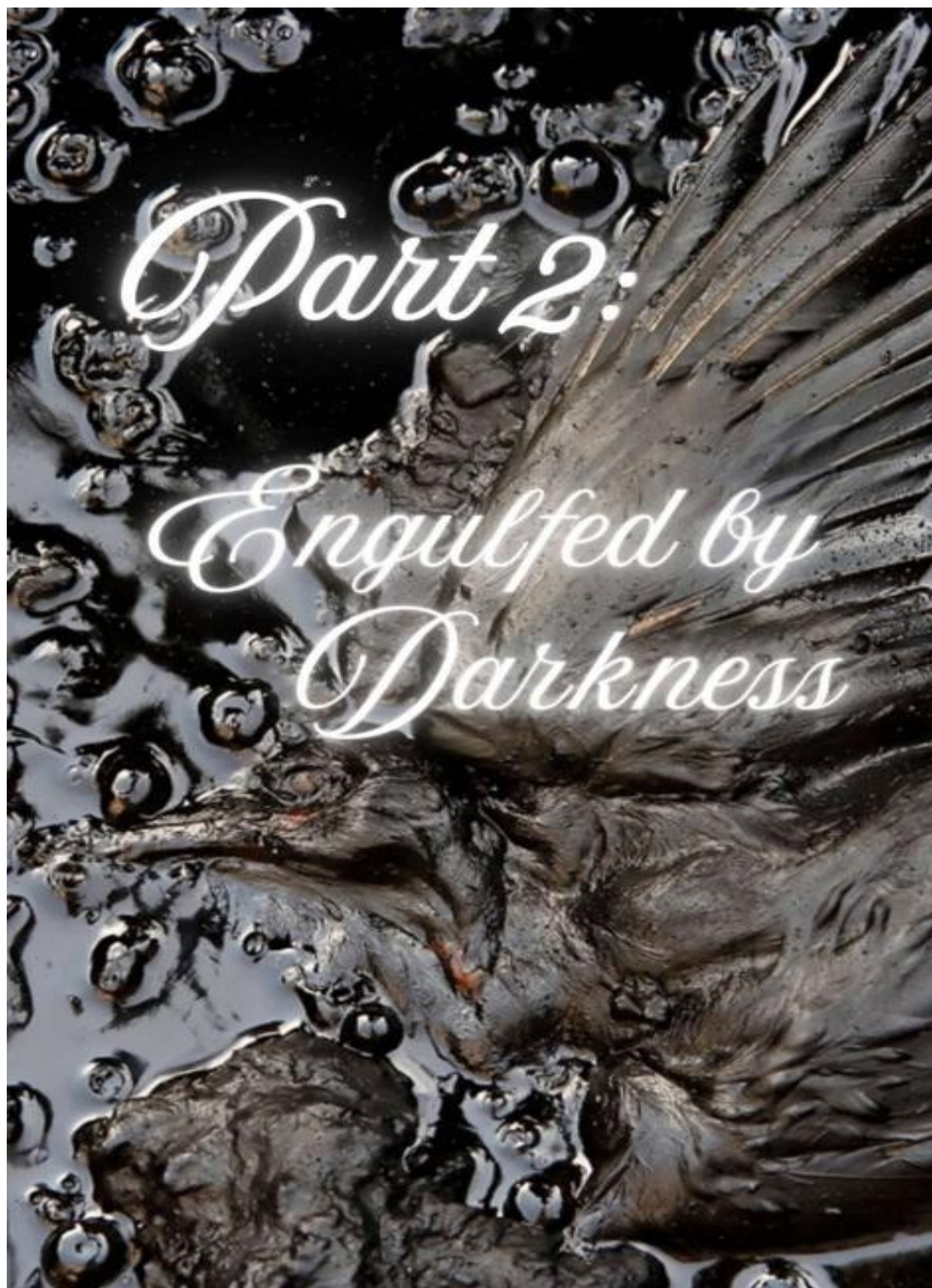
Hücrelerden birine girdiğimde ona tutunuyorum, feryat ediyorum, ama *Hayır* kelimesini söylemeye cesaret edemiyorum, çünkü yine onu hiçbir şeyden mahrum edemeyeceğimi biliyorum. Bu onun tanımını bilmediği bir kelime.

İronik ama sanki oda beni yutacak ve sindirecekmiş gibi ona tutunuyorum ve her nefes alışımında inliyorum. Karanlık bizi yutuyor. Annemin bana ne yaptığını biliyor mu? Partiye gidebilsin diye beni ışısız banyoya kilitlediğini? Bunu günlüğüme yazıp yazmadığımı neden hatırlayamıyorum?

Özür dilemek istiyorum çünkü üzgünüm. Hayatımda hiçbir şey için bu kadar üzgün olmamıştım ama ağzımdan çıkan bu sözlerle inanmıyor.

Loş ışıklı küçük bir banyoya girdiğinde şaşırdım. Bir lavabo, bir tuvalet ve bir duş var. Duşu açıyor ve suyu hissetmek istemediğim için tüm gücümle ona tutunuyorum. Damlacıklar açık tenime çarpıyor, beni sokuyor, nefesimi kesiyor ve sonra feryat etmeme neden oluyor. Kalbim bedenimden üzere ve bunun olmasını bekleyemiyorum. Bir şekilde orada değilim ama geri döndüğümde histerik bir şekilde omzunda ağlıyorum. Bir yanım sakinleşmem gerektiğini düşünüyor ama diğer yanımın tutunacak bir aklı yok. Kolunun arkamdaki bir şeyi tuttuğunu hissediyorum, sonra sabundan gelen asit kesiklerimi pişiriyor. İçimden bir ılgık daha kopuyor ve vücudumdaki tüm gücü kaybediyorum.

Tanrı'ya şükür, karanlık çok çabuk hakim oluyor.

Part 2:

*Engulfed by
Darkness*

OceanofPDF.com

On Sekizinci Bölüm

Pi

ASTORIA

Benim için hiçbir yerde huzur yok, zihnimde bile. Gerçekliğimin acısından kaçarak uykuya dalıyorum, ancak ateşler yüzünden geçmişim olan kabusu rahatlatıyorum. Uyandığımda, ellerimi bile göremediğim zifiri karanlık bir hücrede olduğumu, boynumu boğan metal bir tasma ve ona bağlı ağır bir zincir olduğunu fark ediyorum. Bedenim zinciri kaldıramayacak kadar güçsüz.

Yataktan ancak o bana yardım ederse kalkabiliyorum ki bu da özellikle tuvalete gitmem gerektiğinde insanlıktan çıkmak anlamına geliyor. Bazen yalnız uyanıyorum, bu da bana yaptıklarının hatıralarının beni daha da umutsuzluğa itmesine izin veriyor.

Kendimden o kadar nefret ediyorum ki. Bir parçam onun orada olduğunu biliyordum ama içgüdülerimi dinlemek yerine ön kapıyı kilitledim ve kaderimi mühürledim. Taşaklarını daha sert yumruklamalıydım, daha hızlı koşmalıydım... Bu bedenim aldığı her nefesten ve kalp atışından nefret ediyorum, çünkü benim için hiçbir şey, kelimenin tam anlamıyla hiçbir şey kalmadı. Bu sefaleti asla hayal edemezdim. Bir zamanlar ondan kaçma umudunun olduğu yerde şimdi yenilgi ve dehşet hüküm sürüyor.

Metal aletlerin gürültülü şangırtısı beni uyandırıyor. Onun varlığını hissedebiliyorum, hareketlerini ve nefes alışını duyabiliyorum. Oturuyor ve ağırlığı ince şilteyi hareket ettiriyor ama dönüp ona bakmaya cesaret edemiyorum. Sırtımdaki yaralar yüzünden sadece karnıma kadar uzanabiliyorum.

"Önce tuvalete gitmek ister misin?"

Tek kelime etmiyorum. Beni kırbaçladığından beri konuşmadığım için hayal kırıklığı içinde iç çekiyor. Bazen meydan okuma ve öfkeden, bazen de incinme ve korkudan. Alkol kokusunu duyunca tüm vücudum kaskatı kesiliyor. Kirpikleri dezenfekte etmek için her kullandığında bana verdiği acı yüzünden kokudan korkmayı öğrendim. Gazlı bezle her dokunuş, cildimi eriten bir asit gibi. Yatağı yumrukluyorum ve tedavi ettiği yerden acı fişkırıyor. Çılgılığımı içimde tutmaya çalışıyorum. Kalbim çok yüksek sesle çarparken ve nefesim dans ederken gözyaşlarım dışarı sızıyor. Yüzümü kaldırıyorum ama nefesim patladığında tekrar yastığa gömüyorum. Ona acımdan, beni ne kadar incittiğini görmekten tatmin olmamasını sağlamaya çalışıyorum. Gazlı bez çok kaba ve alkol tam bir işkence. İçimden titrek bir çılgılık kopuyor. En azından bayılmak isterdim ama bedenim hiç bu kadar uyanık olmamıştı.

Ateşler beni terletiyor ve donduruyor, dişlerim takırdıyor, tüm enerjimi alıyor. Daha da kötüleşti. Umarım yakalandığım yara enfeksiyonu yüzünden ölürüm. Dirseğimin iç tarafındaki o acı ve gergin his de ne? İnceliyorum ve koluma bir seruma bağlı bir iğne sapladığını fark ediyorum. Beni neyle besliyor? İyi bir şey olsa bile, istemiyorum. Çekip çıkarıyorum ve o kadar çok acıyor ki nefesimi tutamıyorum. Kanama ciddi boyutlarda. Kolum yataktan sarkarken bilincimi kaybediyorum.

"Lanet olsun, Astoria."

Öfkesinden gözlerim faltaşı gibi açıldı. Hareket etmeye cesaret edemiyorum. Kalbim çok yavaş. Aldığım her nefes ağır bir meydan okuma. Ölme fikri beni hâlâ korkutuyor olsa da, durumumun kötüleştiğini bilmek bir yanıma rahatlatıyor. Eğer ölürsem bana dokunamaz ya da zarar veremez. Artık uzun sürmez.

"Bunu bir daha yapma!" diye bağıyor ve ben ciğerlerime oksijen almak için mücadele ederken beynimin nabzını attırarak yankılanıyor.

Ateşimin düşmesine ve gücümün yerine gelmesine rağmen bana hiç giysi vermedi. Ama ondan bir şey istemek yerine donarak ölmeyi tercih ediyorum. Beni kaç gün ya da kaç gece burada tuttuğunu bilmeme imkân yok.

Gördüğüm tek ışık, yemek tepsisini bana bırakmak ya da almak için levhayı açtığına oluyor; bu da her seferinde beni kör etmeye yetiyor. Bu yüzden dört yüzüncü adımını sayarken gözlerimi kapatıp yana bakmayı öğrendim. İyileştiğim için artık ne kapıyı açıyor ne de konuşuyor. Sadece nefes alış verişimin, kalbimin atışının, banyodaki su borularının, lavabodan damlayan damlanın, buranın kapısının açılışının, onun adımlarının ve çarpıp aldığı tepsinin sesini biliyorum.

Her şeyin nerede olduğunu bulmak için ellerimle ve ayaklarımla etrafı yoklamam gerekiyor. İlk başta boynumdaki tasmanın zincirini almak zor oluyor ama vücudum güçlendikçe buna alışıyorum. Banyoya beş adım, tuvalete iki adım, duşa bir adım daha. Havlu için etrafı yokluyorum. Çok küçük ama kurulanmayı başarıyorum. Sonra çıplak bir şekilde yatağa uzanıp bekliyorum. Benden ne istediğini bilmenin hiçbir yolu yok. Umarım beni öldürür, yakında ve hızlıca.

Ağrılı ama kontrol edilebilir kramplar beni uyandırıyor. Daha da kötüleşmemelerini umarak tıslıyor ve karnımı sıkıyorum. Genellikle regl dönemimi ancak iki aspirin ve iki asetaminofen aldıktan sonra atlatabiliyorum. Acaba bu beni bir ay boyunca burada tuttuğu anlamına mı geliyor? En azından hâlâ tuvalete gidip kusabiliyorum.

Duştan sonra lavabonun altında bir kutu ped ve üç külot buldum. Tanrıya şükür. Külotları giymeyi bitirdiğimde acı intikamla geri dönüyor. Karnımı tutarak yatağa uzanıyorum. "Siktir."

Ben pi'yim çünkü hiçbir zaman bir bütün oluşturmadım. Mantıksızım çünkü bu zifiri karanlıkta, bu sessizlikte aklımı kaybediyorum. Hayır. Kazanmasına izin veremem. Ben hatırlayamıyorum. "Üç nokta on dört on beş doksan iki..." (3.141592653589793238462643383279502884197) Kaç olduğunu hatırlayamıyorum.

Sekizden sonraki rakam. *Hadi ama. Hatırla!* Zihnimde kendime bağıryorum.

"Siktir, neydi o? Hayır. Numaraları kaybetmek istemiyorum. Bunu da alamaz." Tam sayıları saymaya başladım, bir, iki, üç. Dördün karekökü iki. Dokuzun karekökü üçtür. On altının karesi dört..."

En sevdiğim kare, karekökü on iki olan yüz kırk dördtür. Sayıları ve matematiksel teorileri, defalarca kanıtlanmış ve asla değişmeyecek şeyleri gözden geçirerek dikkatimi dağıtıyor ve hafızamın hala sağlam olduğunu kendime kanıtlıyorum. Eğer bunları hatırlayabiliyorsam, o zaman belki, sadece belki, henüz aklımı kaybetmemişimdir.

Bazen bana dokunmadan ya da yanıma yaklaşmadan beni tekrar kırıyor. Dudaklarımı ısııyorum, boynumu tutan zincire vuruyorum

Kötü anıları susturmak için yaka, ama bazen... bu bile işe yaramadığında ve başım zonklayana kadar ağlamaktan kendimi alamadığım zamanlar oluyor.

Karanlık, sessizlik, hareketsizlik ve hiçbir şey bilmemek arasında iştahımı kaybettim. Bazen Romeo ve benim yavaşça dans ettiğimiz şarkıyı mırıldanıyorum, *Madrigal*. O kadar rahatlatıcı ki uyumama yardımcı oluyor. Şarkının rahatlığına karıştığını bilmeme rağmen Romeo'yu düşünmemeye çalışıyorum. Mutluluğun ilk ışıltısını kaybetmiş olmak çok acı veriyor. Mindy'nin benim için fazla endişelenmemesini ve Fernando ile sonsuza dek mutlu olmasını umarken, *Las Mañanitas*'ı söylüyorum.

Sonra Dr. Michaelson'ın anısı geldi aklıma, o mükemmel mavi gözler, beni kurtarışı, öpüşü ama daha fazlasına izin vermeyişi. Onun bir şarkısı yok, çünkü biz hiç iki olmadık. *Biz... asla iki olmadık. İki bile değildik. Bana bir şans verseydi iki, hatta üç olabilirdik.* O kadar acıyor ki, yıkılıyorum. Neden bu kadar acıtıyor?

Belli ki geçen sefer kendini tutamadı ve bunun için çok kötü hissetti. O benim ilkimdi. İlk kez rıza gösterdim. Keşke ilk kez boşalmanın ne kadar iyi hissettirdiğini bilseydi, çünkü bunu gerçekten istemiştim. O kadar nazik parmakları, iyi olduğumdan emin olan o kadar güzel gözleri, istediğimi onaylamamı isteyen sesi, açık rızamı istemesi. Benim güzel doktorum, çok ciddi, çok dürüst. Onu düşünebiliyorum çünkü onunla hiçbir umut yoktu ve kusursuz değildi. Romeo ile her şey hala ama en azından Dr. Michaelson bana biraz karanlık göstermişti.

Annemi düşünmekten kaçınıyorum çünkü onun sadece daha fazla para için arayacağını bilmek çok acı veriyor. Benim için gerçekten endişelenmezdi.

O kadar çok şeyi özlüyorum ki; güneş ışığının hissini, kıyafetleri, kuş cıvıltılarını, lezzetli baharatlı yemekler yemeyi ve müziği. Biraz patates kızartması için neler vermezdim. Karnım ses çıkarıyor ve kramp giriyor, aç olduğumu anlıyorum ama hissettiğim en kötü şey bu değil. Yalnızlık. İnsan dokunuşunun eksikliği. Biriyle, herhangi biriyle konuşabilseydim patates kızartmasını görmezden gelirdim.

Benim adım Astoria Torres. Ben pi'yim çünkü zaman bir bütün olamadım... Julian için bile çok kırılmıştım... ve şimdi buradayım, unutuldum. "Üç nokta on dört on beş doksan iki...." (3_141592653589793238462643383279502884197) Hatırlayamıyorum doksan yediden sonraki rakam.

Kapının tam karşısında yerde oturuyorum. Aklımı kaybediyorum. Beni burada daha ne kadar tutacak? Neden hala beni öldürmedi?

"Julian! Julia-n!" Çığlığım yankılanıyor. Zinciri demir kapıya vuruyor ve bir baş ağrısı daha çekiyorum. Döşeme açılıyor, gözlerim kamaşıyor. Tepsiyi içeri itiyor.

"Julian? Bekle." Döşeme kapanıyor. "Bekle, gitme. Julian! Hayır!"

Adımlarının sesi yumuşuyor. Tepsiyi odanın öbür ucuna fırlatıyorum ve içindekilerin yere düştüğünü duyuyorum, sonra başımı duvara yaslıyorum, gözyaşlarım beni boğarken "*Bu küçük ışığım...*" diye mırıldanıyorum.

Pes ettim. O kazandı ve ben kaybettim. Benimle konuşmuyor. Kapıyı bile açmıyor. Son zamanlarda, bana her zaman getirdiği bir bardak suyun ağırlığı azaldı. Her gün daha da boşalıyor.

Gelmeyi bıraktı. Zaten fazla yemek yemiyordum. Boğazım zımpara kağıdı gibi kuru. Su için yanıyor. Lavabodan su doldurmaya başlıyorum ama sonunda o da kapatıyor.

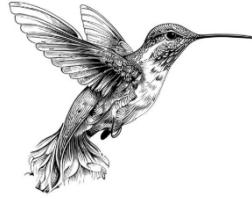
Beni paniğe sevk eden şey açlıktan midemin kendi kendine dönmesi değil, ne kadar korkunç olsa da, beni unuttuğu düşüncesi. Derinlerde bir yerde, *o* kadar değersiz olduğuma dair bir his var ki, benim için aklını kaçıran adam bile beni unuttu. Tıpkı annemin beni banyoda unuttuğu gibi.

Parmaklarımı yapış yapış saçlarımda gezdirirken kendime adımın Astoria Torres olduğunu hatırlatıyorum. Ben pi'yim çünkü hiçbir şeye tam olarak eklemedim... *Üç nokta on dört on beş doksan iki.... (3.141592).*

Julian, lütfen. İki örgü yapmayı bitirdiğimde, içimden acınası bir hıçkırık dökülüyor. Ağlamanın israf olduğunu bilsem de, özellikle de bu kadar susuzken, durduramıyorum. Duygularım çok canlı ve çiğ.

Susuzluktan ölmek kaç gün sürer bilmiyorum ama boğazımdan çatlamış dudaklarıma kadar kuru bir yanma hissi var. Artık yutkunamıyorum ve başım çok dönüyor. Hareket ettiğimde dünya dönüyor. Beni böyle öldürecek. En büyük korkumu gerçeğe dönüştürdü. Karanlıkta kilitli kaldım ve unutuldum. *Üç nokta bir.... Sıradaki rakam ne? Hayır. Hayır, buldum. Mart on dört, üç nokta on dört. Mart on dört. Mart on dört. Mart on dört. Mart on dört. Mart on dört.*

Dışarıdaki metal kapının açılma sesi beni uyandırıyor. Kalbim acele ediyor. Kelimeleri seçemiyorum ama zihnimde bana içecek bir şeyler vermesi için ona yalvarıyorum. Oturduğum yerden kalkmam, tepsiyi tabladan almaya hazırlanmam çok uzun sürüyor. Onun yerine kapı açılıyor. Işık kapalı gözlerime vuruyor. Karanlıkta daha rahat olmaya başlamıştım. O içeri giriyor ve ışık kayboluyor ama nefes alışını duyuyor ve muhteşem tıraş losyonunun kokusunu alıyorum. Adımları bana yaklaşıyor ve dehşetten öleceğimi düşünüyorum.

"Sana bir hediye getirdim," diyor saçlarımı arkaya doğru toplarken.

Derin sesini içime çekiyorum. Ne kadar derin olduğunu ve vücudumda yarattığı etkileri unutmuşum. Tenimde tüylerimi diken diken ediyor, karnımın alt kısmında bir şeyleri uyandırıyor. İçimde belli belirsiz bir sıcaklık yükseliyor. Uzun süre onun adımlarından başka bir şey duymadıktan sonra, sadece sözleri bile bir hediye gibi geliyor. İpeksi bir kumaş gözlerimi kapatıyor. Düğüm arkada sıkı. Bir şey görme şansım yok. I

Kendime onun sesini duymanın, onu koklamanın ve vücudundan yayılan sıcaklığı hissetmenin yeterli olduğunu söylüyorum.

Tek kelime etmeden, ben uzanana kadar saçlarımı çekiyor, çarşafları indiriyor ve bacaklarımı tamamen açık tutuyor. Hemen nefesimin kontrolünü kaybediyorum ama onu kızdırmaktan o kadar korkuyorum ki hareket etmeye ya da ona karşı gelmeye cesaret edemiyorum. Ne yapacak ki? Sıcak tükürüğü amımdan aşağı kayıyor. O kadar susamışım ki keşke aynısını ağzıma da yapsaydı diyorum.

"Otur."

Ona itaat ediyorum. Burnumu çimdikliyor, sonra ağzımı genişletiyor. "Dilini dışarı çıkar."

Dediğini yaptığımda başımı daha da geriye itiyor, böylece tavana bakıyor. Tükürüğü dilimin arkasına doğru sürükleniyor, onu ıslatıyor, rahatlatıyor ve sonra boğazıma doluyor. Normalde bunu düşününce bile kusardım ama çok uzun zamandır içtiğim tek sıvı bu. Serinletici bir içkiden alınan ilk yudum gibi, yemek borumdan aşağı indiğini ve kuruluğu hafiflettiğini hissediyorum.

Onu kaplarken içimde minnettarlık uyanıyor. Boğazımın tekrar ıslanması için her şeyi yaparım. Sarsıldığını duyuyorum ve benden ne istediğini hemen anlıyorum. Eskiden yatak odamda yaptığımız şeyi istiyor. Klitorisime fiske vuruyorum ve parmaklarının göğsüme dokunduğunu ilk hissettiğimde zıplıyorum. Meme ucum okşama ve çimdiklemenin altında büzüşüyor.

Sularının sesi ve ağır nefes alış verişlerimiz odayı dolduruyor. Sonra elektrik akımları her çekişte meme ucumdan aşağı iniyor ve klitorisimin ucuna doğru kısıtıyor. Elimde olmadan inliyorum, çünkü her şeyim daha fazlası için yalvarıyor.

Dokun.

Susuzluk olmasaydı minnettarlığımdan ağlardım. Sadece su için değil, tüm bu şeyler için çok aç olduğumu fark edince, bir ıçğlık kopuyor

benden. Ama gözyaşı yok, sesim çıkmıyor. Yanağımı göğsümle oynamaya devam eden kola yaslıyorum, yüzüm onun sıcaklığını, damarlarını, kaslarını alıyor. Bir orospu gibi başımı okşamasını istiyorum, ama bana verdiği tek şey göğsümü tutması, sonra da meme ucumu çimdiklemesi.

Pantolonunu indirip inlediğinde duyduğum en güzel şarkı oluyor, içimde kelebekler uçuşuyor. Bu adama, bu canavara hâlâ bunu yapabildiğim için çok rahatladım. Klitorisim sertleşti. Doruk noktası yığılıyor. Durmasını istemiyorum, yaptığımız şey korkunç anıları geri getirirse ve beni iğrendirse de, buna ihtiyacım var. Benimle konuşmasına, bana dokunmasına, bana bir şey vermesine, içecek bir şey vermesine ihtiyacım var. Boğazım su için çılglık atıyor. İnemelerim sessiz çıkıyor ve bir daha asla konuşamayacağımdan korkuyorum.

Kulağıma bu kadar yakın olan aletini tatmin ederken nefes nefese homurdanmasının ortasında bana "Hâlâ susadın mı?" diye sordu.

Başımı sallarken yanağım koluna sürtünüyor. Aletin ucu dudaklarıma değecek şekilde dönüyor. O sarsarken ben yalıyorum. Burnumu tekrar çimdikleyerek ağzımı tekrar açmamı istediğini belli ediyor. Ağzımı sikiyor, siki içime girip çıkıyor, ön spermi dilimi ıslatıyor. İnliyor ve inliyor, nefesi yüksek ve ağır. Her iki eli de şakaklarıma yaslanmış, tıpkı benim ellerimin onun kalçalarına yaslandığı gibi içeri ve dışarı sallanıyor.

"Siktir." Derin ve hışırtılı sesi beni ürpertiyor.

Sanki istediğim her şey buymuş gibi emmeyi aceleye getiriyorum, çünkü boşalmanın ağzımı ve boğazımı ıslatmasını istiyorum. Buna çok ihtiyacım var.

Boğazıma kadar itiyor ve nefes yolumu kesiyor. Bacaklarına tutunduğumda gevşiyor. Tüm vücudu titrerken elleri şakaklarımda sıkılaşıyor. Aletindeki kalın damar titriyor. Ilık döl ağzıma doluyor, kuruluk ve acının yarattığı işkenceyi yok ediyor. Parmak uçlarım uyluklarına batıyor ve o fişkırırken tekrar tekrar yutmak için biraz geri çekiliyorum. Hepsini içiyorum. Bir erkeğin ağzıma boşalmasına minnettar olabileceğimi hiç düşünmemiştim ama buna daha önce hiç olmadığı kadar ihtiyacım vardı. O durduktan sonra bile, o inerken emmeye devam ediyorum. Sesi çok güzel. Hastalıklı bir gurur

İşkencecimi, tecavüzcümü, tutsağımı sadece sikini emerek inlettığım için içimde bir şeyler yükseliyor. Yavaşça beni ondan uzaklaştırıyor, sonra ellerimi amıma indiriyor ama sadece iki kez dokunuyor.

"Sıra sende küçük kuş."

Sözlerini algılayamayacak kadar başım dönüyor, bu yüzden arkama yaslanıyorum. Sıcak ağzı göğsümü kaplıyor ve emiyor. Ağzının agresif çekişiyle nefesim kesiliyor ve tükürüğünü kayganlaştırıcı olarak kullanarak kendimi tatmin ediyorum. Sesim geri geldi mi? İnlemeye ve duymaya çalışıyorum ama acıyor.

"İşte benim güzel kuşum," diye tekrarlayıp duruyor. Övgü ruhumu besliyor, nefesim içime girip çıkarken. Vücudum her fiske ve emme ile daha fazla dayanamayana kadar daha sıkı sarılıyor. Vücudumdaki gerginlik bir anda artıyor, kığım yataktan fırlıyor. Aniden herhangi bir dokunuş çok fazla geliyor ama o durmuyor. İçimden geçen her dalgayla birlikte neredeyse duyulmayan, kısa iniltiler yükseliyor. Coşku beni eziyor, her yerimi ısıtıyor.

Ayağa kalktığında ve iki adımda uzaklaştığını duyduğumda konuşmaya çalışıyorum ama o kadar canım yanıyor ki irkiliyorum. Boğazımı tutuyorum, sonra yakamın altından parmaklarımla masaj yapıyorum. Ellerimle onu arıyorum. Artık yatağın yanında değil. Alnım dayanılmaz bir çaresizlikle kırışıyor. *Lütfen beni yine yalnız bırakma. Lütfen.*

"Sorun yok, bebeğim. Hemen geri geleceğim."

Tam o sırada lavabonun musluğundan akan suyu duyuyorum. Bana dönüyor ve bardağın üst kısmı yanağımı okşuyor.

"Çok hızlı içmeyin yoksa kusarsınız ve kendinizi daha kötü hissedersiniz."

Az önce ne dediğini biliyorum, ama yutkunmadan edemiyorum, bir kısmı ağzımdan göğsüme düşüyor. Tadı çok güzel. Keşke içinde boğulabilseydim. Doluyor ve yemek borumdan aşağı iniyor, damarlarımdan ve geçiyor, kanımı karıştırıyor ve inceltiyor. Baş ağrım biraz hafifliyor.

"Tamam, bu kadar yeter." Bardağı elimden çekip alıyor ve avucuyla göğsümü hafifçe iterek uzanmamı sağlıyor. "Şimdi iyi bir kız ol ve uyu."

Göğsümdeki avucuna tutunuyorum ve uyku beni bu korkunç yerden uzaklaştırana kadar onun sıcaklığını içime çekiyorum. Buraya geldiğimden beri ilk defa uyku korkunç rüyalar ve anılarla dolu değil. Derin bir uyku.

Artık böyle. Sadece onun boşalmasını yuttuktan sonra su içiyorum ve o mememi emerken doruğa ulaşıyorum. Bu öyle bir rutine dönüştü ki, diğer kapının çaldığını, ayak seslerinin yaklaştığını duyduğum anda amım zonkluyor, ıslanıyor, hatta onun varlığı için ağlıyor. Geldiğini her duyduğumda, onu görmemden hoşlanmadığını bildiğim için gözlerimi bağlıyorum.

Yalnız, karanlık, soğuk sessizlikten başka bir şey duyabildiğim, dokunabildiğim, hissedebildiğim tek zaman bu. Banyonun loş ışığını açıp öylece bıraktığında mutlu olduğunu anlıyorum. Bazen gelip benimle ilgilenmesi çok uzun sürüyor ve bir kez daha burada yalnız başıma ölüme terk edilebileceğimi düşünüp paniğe kapılıyorum.

On Dokuzuncu Bölüm

Ah benim tatlı kızım

JULIAN

Bu hayatımın en güzel beş ayı oldu. Astoria benimle birlikte. Hiç kimse ve hiçbir şey ona dokunamıyor, onu göremiyor, duyamıyor ya da hissedemiyor. Bana olan bağımlılığı ve arzusu katlanarak arttı. Sikimden çıkan döllerini emmek için yaşıyor ve bunu çok iyi yapıyor. Onu eğiten kişi olmayı seviyorum. Bazen ruhumu da emecekmiş gibi hissediyorum. Hiçbir erkek bana bundan hoşlanmayacağını söyleyemez, dürüst bir yüzle değil. O tamamen benim.

Hayatım boyunca istediğim, hayır, ihtiyacım olan şey buydu. Arzularıma rağmen onu bir daha becermedim çünkü olanlar inanılmazdı. Onun iradesini ve akıl sağlığını bana bu kadar ihtiyaç duyacak şekilde bükmenin bu kadar kolay olacağını bilmiyordum. Bir ara bıçaklanma ve kırbaçlanma yüzünden öleceğini sandım. Kontrolümü kaybettim ve öfkem beni kör etti. İyi adam olmak için o kadar uğraştıktan sonra beni aldattı. Beni yeterince meşgul ettiği için şanslı ki, haberlerde onun hakkında çenesini kapatmayan küçük erkek arkadaşını öldürmeye zamanım olmadı.

Rutinimiz artık belli ve net. İçeri giriyorum, mastürbasyon yapıyorum, sonra ağzında rahatlıyorum. Hepsini yutuyor, ben göğsünü emerken boşalıyor, sonra ona su veriyorum. Yoğurt ya da boğazını acıtmayacak yumuşak yiyeceklerle besliyorum. Benim için o kadar mükemmel ki.

Birkaç hafta sonra ara vermeye karar verdim çünkü bana gerçekten ilk zamanki kadar ihtiyacı olup olmadığını ya da bunun bir alışkanlık olup olmadığını görmek istiyordum. Ona gösterdiğim şefkat ve övgüyü gerçekten arzulayıp arzulamadığını test etmek istiyorum. Banyodaki suya erişimi var ve içmekten hiç hoşlanmadığını göstermedi. Sanırım bunun gerçek sevgi olup olmadığını bilmek istiyorum. İlk başta deneyi iki gün için planlıyorum ama direniyorum. Bir ay boyunca hücrelerine girmiyorum, sadece yemeklerini kapıya bırakıyorum. Bir gece tepsiyi aldıktan sonra gider gibi yapıyorum ama geri döndüğümde tepsiyi duvara fırlattığı geceki gibi hıçkıra hıçkıra ağladığını duyuyorum. Midemde kelekler uçuşuyor.

Bana ihtiyacı var. Bu sözlerin bana verdiği tatminle yıkıyorum.

Bugün, ona karşı bastırılmaz bir susuzlukla uyandım. Bitti artık. Buna daha fazla katlanamam. Duş alıyorum, işe gidiyorum, yirmi dört hastanın girip çıkmasıyla ve tıbbi kayıtlarıyla uğraşıyorum. Günün sonunda Kristin ofisime geldi.

"? Hiç konuşmuyoruz çünkü çok fazla iş var." "İyiyim, Kristin. Çocuklar nasıl?"

"Bilirsiniz, iğrenç, büyüyen, sevimli, uslanmaz, deli, sevimli, nefes alma sebebim."

Kıkırdıyorum. "Evet. Kulağa çok eğlenceli geliyor."

"Öyle... Garip bir şekilde." İç çekiyor. "Senin için endişeleniyorum, biliyorsun." "Benim için mi? Endişelenecek yeterince insan yok mu?"

"Evet. Biliyorum. Ama bir süre için... patlamak üzereymişsin gibi göründün. Şimdi daha rahatsın."

"Bahar tatilinde ne yapıyorsun?" Her zaman yaptığım gibi konuyu özel hayatımdan uzaklaştırmak için soruyorum.

"Aslında Karayipler'e gidiyoruz." "Sanırım yarın yola çıkıyoruz?"

"Evet. Tüm bahar tatili boyunca."

"O zaman seni tutmayayım. Eminim hazırlamanız gereken binlerce bavul vardır."

"Oof, bana hatırlatma." Kristin ayağa kalkar ve kapıda kocaman bir gülümsemeyle "Hoşça kal doktor" der.

"İyi vakit geçir, Kristin. Bir hafta sonra görüşürüz."

Kimse fark etmedi ama bütün gün boyunca, bugünün ona tekrar kavuşacağım gün olduğunu bilerek çok zorlandım. Noel sabahındaki bir çocuk kadar heyecanlıydım. Eve vardığımda, her zamanki gibi, her şeyin yerinde olup olmadığını ve güvenli bir şekilde kilitlenip kilitlenmediğini kontrol ediyorum. Güncel jinekolojik tedaviler ve prosedürler hakkında başka bir video izlerken akşam yemeğimi yiyorum. Duşta mastürbasyon yapıyorum, böylece onun sıcak ağzı ve boğazı sikimin etrafını sardığında daha da uzun süre dayanabiliyorum. Kurulandıktan ve onun için iki şişe su ve yemeğini aldıktan sonra, tamamen çıplak bir şekilde hücrelerine doğru yürüyorum. Merdivenlerden inerken, bütün gün boyunca sikimi emmek için beklediğini düşünmek beni pembe gıdıklıyor.

Salondaki parlak ışığı açık bırakıyorum ve kapıyı açıyorum, böylece onun güzelliğinin tadını çıkarabiliyorum. Oturmuş, gözleri bağlı ve açık bacakları simit gibi, tıpkı tercih ettiğimi bildiği gibi. O kadar iyi bir kız oldu ki, bir aylık ihmaleminden sonra bile hala beni memnun etmeye çalışıyor. Bunu düşünmek bile kalbimi ısıtıyor. Yanında durduğum anda bir mucize gerçekleşiyor. Tek kelime etmeden, elleriyle sikimi arıyor, avuçlarını pelvisime yerleştiriyor, ağzına aldıktan sonra, sanki hayatı buna bağılıymış gibi hemen emiyor. Dudakları, dili ve yanaklarının içi ona sürtündükçe onun sıcaklığında sertleşiyor. Başını, ucu düşmek üzere olana kadar geri çekiyor, sadece tamamının dar boğazını doldurmasına izin veriyor.

"Oh... benim tatlı kızım."

O kadar sert ve hızlı emiyor ki, yüzünü kavradığımda yanaklarının kıvrıldığını hissedebiliyorum. Gözlerim hep kapalı, parmaklarım saçlarını geriye doğru tarıyor ve nefes nefese yanaklarını okşuyor. "İşte bu, güzel kuş... Kahretsin, evet, işte bu." Onun şefkat ve onaylanma ihtiyacını beslediğimi biliyorum.

Sadece dilinin üzerinde dönmesinin verdiği fiziksel zevk ya da öğürme refleksini görmezden gelerek boğazına kadar emmek için kullandığı güç değil, aynı zamanda beni özlediği de bir gerçek. Ağzı hiç de kuru değil. Sadece beni memnun etmek ve menimi yutmak istiyor. Bu, sadece birkaç ay önce boşalmanın tadını bile iğrenç bulan bir kızıdan geliyor. Başının arkasını kavriyorum ve ona bırakıyorum. "İşte bu, güzel kuş. Bu işte çok iyisin."

Bu sözler ona daha hızlı ve daha sert olması için ilham veriyor. "Sikimi emmeyi seviyorsun..." Ben çenesini tutarken "Mmm-hmm," diye inliyor.

Ondan uzaklaşıyorum, bu kadar itaatkâr olmasının güzelliğini yakalamak için eğiliyorum. "Beni özledin mi? Bu yüzden mi yaptın bunu?"

Başını sallıyor. Yanaklarını okşuyorum ve saçlarını geriye itiyorum. "Karnının üzerinde dön, küçük tatlı kuş."

Yüzünü bana doğru çeviriyor ama karşı koymaya ya da istediğimi reddetmeye cesaret edemiyor, bunun bir test olduğunu biliyor olmalı. Sonunda dönüp karnının üzerine yatıyor. Bacaklarını iki yana katlayarak onu yeniden ayarlıyorum ve çatlağına tükürüyorum. "Kendine dokun Astoria."

Güzel fahişemin zevk içinde kaybolmasını izliyorum, pantolonunu indirirken nadiren çıkardığı iniltileri daha yüksek ve daha sık hale geliyor. Yara izlerine kısa öpücükler kondururken göğsümle sırtını örtüyorum. Çaresizce inlediğinde, sikimi amına sokuyorum. Donup kalıyor ve yastıkla uzun bir çığlık atıyor, dengesini kaybetmemek için yatağın korkuluklarına tutunuyor. Aylarca bekâr kaldıktan sonra, sikimi ilk soktuğum zamanki kadar sıkı.

"Julian... Julian... Ağzıma boşalmanı istiyorum." Onun amını sikmeyi bırakmamı sağlamaya çalıştığını biliyorum, ama pantolonunun arasındaki sözleri, inlemeleri ve sızlanmaları sikimi daha da sertleştiriyor. Duramıyorum. Genellikle, ağzı fazlasıyla yeterli olurdu ama bu sefer, bana vermeye hiç istekli olmadığı bir şeye ihtiyacım var.

Sikimi sıkıp ağlarken, "Çok lezzetli," diyorum.

"Julian-!" diye çığlık atıyor, bu da tüm varlığı sikimin üzerinde sarsılmadan hemen önce onu daha da sıkıyor. Kalçaları hareket ediyor, aletimi mümkün olduğunca içine almak istiyor.

"İşte bu . İşte bu . Küçük bir fahişe gibi benim için gel. İşte benim iyi kızım," diye övüyorum onu her itişimde. Ona bunları yaparken boşalmaktan nefret ediyor ama bu yüzden ağlamasını izlemek hoşuma gidiyor.

Vücudu yatakta enerjisiz bir şekilde gevşerken, sıırıslık olmuştuk sikimi amından göt deliğine doğru kaydırıyorum. Sertçe ama sadece bir santim, daha fazla değil.

Çarşafı yumrukluyor, kendi çığlığını bastırıyor ve bunların hiçbirini acısını hafifletmediğinde, yalvararak adımı haykırmaktan kendini alamıyor. "Julian-" İhanet yüzünden heceleri acı dolu. O her şeyi doğru yapmıştı ve ben onu ödüllendirmek yerine acı çektirdim. Bunu görmezden geliyorum.

"Tekrar yap, güzel kuş. Ben kışını sikerken gel."

Hâlâ hıçkırarak ağlarken ve sikimin bir santiminin içinde olmasının acısıyla mücadele ederken, kendine dokunuyor. İtaati beni eritiyor. Boşalmasını bekliyorum çünkü en son kışının derinliklerinde ben varken yaptığında muhteşem hissetmişti. Yanaklarını ayrı tutuyorum ama hareket etmiyorum, bana alışmasına izin veriyorum. Vücudunun direncine rağmen aletimin gerilmesini ve deliğini kırmasını izlemek her şeydi. Acı çekerken, kırılırken ve bana boyun eğerken ne kadar güzel görüldüğünü asla anlayamayacak.

Umutsuzca ıslak klitorisini okşuyor, tekrar zevkin içinde kayboluyor. Bekliyorum. Birden kışı açıldı ve sikimi içine aldı. Nefes nefese kalıyor ve her şeyi durduruyor ve kızardığını görüyorum. İşte oldu. Benim için dünyanın en pis fahişesi gibi hissettiğini bilmenin verdiği tatmin duygusu gözlerimi kamaştırıyor. Göt deliğinin bu şekilde kullanılmasından ve istismar edilmesinden hoşlandığını fark etmesini izlemek beni açgözlü yapıyor ve daha da içeri itiyorum. Çıglık atıyor ve çekiliyor. Aklında, muhtemelen her zaman böyle olduğunu düşünüyor ama ben her şeyin benimle ilgili olduğunu biliyorum. Onu bunun için şekillendirdim.

İçine girip çıkıyorum ve çok geçmeden daha fazlasını yutuyor. "İşte bu, güzel kuş. Daha derin mi istiyorsun?" Hıçkırdığını duyuyorum ve ekleyerek ona işkence ediyorum, "Ağlama güzel kuş, yakında boşalacağım. Sabırlı ol."

İşaret parmağımla sırtındaki en derin yara izini okşarken sikim yarısına kadar içine girmiş durumda. "Ne kadar tatlı bir kız. Benim için açıl." Çabalarını hissediyorum ve iltifat ediyorum, "Aynen böyle, açık tut."

Nefes nefese inlemelerinin arasında ağlayarak adımı söylüyor. "Julian..." "Çok iyi gidiyorsun güzel kuşum."

Söylemesine gerek yok. Bunu varlığımın her zerresinde hissedebiliyorum, nasıl hoşlanmak istemediğini ama çok iyi olduğunu, nasıl daha fazlasını istediğini. Deliği şimdi daha istekli, her giriş için minnettar. İnlemeleri içime elektrik akımları gönderiyor. "Ne kadar pis bir fahişe," diye homurdanıyorum ve zevk aldığını bildiğimi belli etmek için onu daha derinden, daha hızlı beceriyorum.

Yüzünü buruşturuyor, tüm vücudumu ısıtıyor. Küçük kuşumun kıcını sikerken aynı zamanda aklını da sikmek gibisi yok.

İnlemeleri daha kısa, daha yüksek ve daha sık. Boşalmak üzere olduğunu hissedebiliyorum, bu yüzden itmeyi bırakıyorum. Deliği sıkılaşıyor, neredeyse titriyor. Kaybettiği için ağıt yakan inlemelerini durdurması biraz zaman alıyor ama tek kelime etmiyor. Çok yakın olduğunu bildiğim için gülümsüyorum. Pantolonunu indirirken duvarları titriyor, daha fazlası için yalvarıyor. Yanaklarını ayırıyorum, sikimin kayışını ve sonra çıkışını izliyorum. Göt deliği açılıp kapanıyor, içeride beni özlüyor. Ateşli arzusunun yatışmasına, kendinden iğrenmesinin yerleşmesine izin veriyorum, üzerine tükürmeden önce, ucu tekrar içeri sokuyorum ve beni tekrar sıkana kadar girişiyle oynuyorum. Onu bir hayvan gibi sikmeye başladığımda buna o kadar aç ki, sanki tek değeri sikmem için göt deliğiymiş gibi. Kalçalarım her seferinde yanaklarını tokatlıyor. Çığlıkları yankılanıyor ve kulaklarımı acıtıyor ama bana saf bir neşe veriyor. Bir kez daha onu kendime mal ettim.

Çığlık atıyor ve kıcı sikimi sağarken, sert bir şekilde boşalırken çekilmeye çalışıyor. Onu kalçalarından tutuyorum, eskiden küçük aşk kolları vardı ve hızımı hızlandırıyorum, aletimin tüm uzunluğu ile onu daha sert beceriyorum.

"Julian... Julian, lütfen!" diye bağırmaya devam ediyor, her hecesindeki çaresizlik, bitirmem için yalvarıyor, inlerken alt dudağımı ısırma neden oluyor. Orgazmı cennet gibi hissettiriyor, hevesle beni sarsıyor ve sıkıyor.

Aklını kaçıran, benimle savaşıyor, kaçmak için her şeyi deneyene, onu zorladığımdan şüpheye yer kalmayana, evcilleştirilmemiş vahşi bir kediyle aynı anda hem savaşmak hem de onu becermek gibi olana kadar onu beceriyorum. İşte o zaman teslim oluyor, umudunu yitiriyor, hüngür hüngür ağlayan bir karmaşaya dönüşüyor ve ben onun içinde patlıyorum. Yemin ederim şimdiye kadar yaşadığım en yoğun ikinci orgazmdı. Göt deliği kasılıyor, her damla boşalmayı içiyor ve bunun için minnettar, ama hıçkırıyor, irkiliyor ve titriyor. Sikimden çıkan her fışkırmaya, her seğirme ondan bir çığlık koparıyor. Sikim çok sert boşaldığı için kırılmış gibi hissediyor. Sonra hareket etmiyor. Kaydı izlemek, her ayrıntısını tekrar tekrar görmek için sabırsızlanıyorum. Acaba ağlıyor mu diye merak ediyorum çünkü artık zevk aldığına dair şüpheye yer yok. Yanaklarını ayırıyorum ve deliğinin büzüşmeye çalışmasını ama izliyorum. "Deliğin sikimi seviyor, güzelim

Kuş. Boşalmam için yalvardı ve sonra hepsini yuttu. Beni o kadar hızlı aldı ki."

Karşılık olarak daha yüksek sesle hıçkırıyor. Her şeye rağmen bacaklarının koyduğum yerde olduğunu görünce gülümsüyorum. Şimdi çok itaatkâr. "Daha fazla boşalman lazım bebeğim. Dışarı sızıyor."

"Hayır!" Ağlamanın ortasında, söz dinlemeyen bir velet gibi bağırışındaki vahşete gülüyorum.

Hâlâ onun inkârının tam da benim arzuladığım şey olduğunu anlamıyor. Rahatça uzanıp dinlenebilmesi için titreyen bacaklarını nazikçe çeken benim. Yanağımı sırtının alt kısmına yerleştiriyorum, ağlayarak uykuya dalmasını ve onu tekrar becerebilmek için aletimin kendine gelmesini bekliyorum.

Bir dakika daha bekleyemediğimde, kıcını açtım, tükürdüm ve nefesi kesildi, tüm vücudu sertleşti, sikimin tam içine kaymasıyla uyandı ama direnmiyor. Sikim onun sıcak, boşalmayla dolu kıcına mükemmel bir şekilde oturdu. Her itişte içinde hareket eden boşalmamın sesi inlemelerimi çekiyor. Ağırlığımı dizlerimin üzerine veriyorum, vücudum onunkinin tamamını kaplıyor ve ellerim altından omuzlarına doğru kancalanıyor, nefes nefese titrerken onu en derinden beceriyorum.

"Yanaklarını aç ki daha derine girebileyim."

İtaat ettiğinde onu överim. "Aferin kızıma. Sonunda anladın mı Astoria? Bu göt deliği benim." Onu izlemek için kendimi ondan kaldırıyorum. "Hepsi benim."

"Evet."

Keşke ne kadar muhteşem görüldüğünü bilseydi, yanaklarını böyle tutarak, her dalışı kabul ederek, bu kelimeyi soluyarak bana tamamen boyun eğerek ve bu kadar çaresiz görünerek. Vahşileşiyorum. "Söyle."

"Julian, lütfen gel. Lütfen-"

İnliyorum ve onu daha sert, daha hızlı beceriyorum. "Hoşuna gittiğini söyleyemeyeceğimi mi sanıyorsun güzel kuş?"

"Hayır... .. Hayır," diye tekrarlıyor tüm oyun boyunca. "Buna ihtiyacın vardı."

"Hayır."

"Bunu seviyorsun. Aletimin o deliği böyle doldurduğunu hissetmeyi seviyorsun." Yavaşça hepsini içeri itiyorum. İnliyor. "Seni gerdiğini hissetmek." Hepsini deliğin kenarına kadar çekiyorum, burada büzüşüyor ve ucuyla oynayarak açılıyor. "Evet."

"Hayır "ları hüngür hüngür ağlamaya dönüşüyor ve vücudu ne kadar pis bir yalancı olduğunu gösterirken ben onları içiyorum. *Söylemeye devam et, bebeğim. Evet. Böyle inkar etmeye devam et.*

"Oh Tanrım."

"Evet. Hissetmeme izin ver. Seni pis sürtük!"

"N-no-oh Tanrım-oh Tanrım!" Bu kez orgazmı o kadar şiddetli ki, tüm orgazm boyunca uzun, titrek bir çığlık atıyor.

Ben kazandım. Yine kazandım.

Bu sefer çok acıdığımı söyleyebilirim, bu yüzden hemen sonra geldim.

"Dur bakalım güzel kuş," diyorum, göt deliğinin kasılmasını izlerken. Şimdi şişmiş, daha fazlası için daha da aç görünüyor.

Bu hareketi iki kez daha tekrarlıyorum. Her seferinde daha hızlı geliyor. Sonunda yorgunluktan onun üstünde uyuyakalıyorum.

"Otur, Astoria. Yemek vaktin geldi," diyorum . Yanıt yok.

Tepsisini alırken kendini toparlaması için ona bir dakika veriyorum. Döndüğümde hâlâ aynı pozisyonda, aynı şeyi yapıyor, ağır ağır nefes alıyor ve titriyordu. Onu ters çevirmeye çalışıyorum ama direniyor.

"Astoria," diye uyarıyorum. Sessiz muamele geçen sefer onun için iyi sonuçlanmamıştı. Aklından ne geçiyor?

"Julian. Hayatında bir kez olsun. Beni yalnız bırak. Şu an yemek yiyemiyorum. Her şey acıtıyor! Anlamıyor musun? İsteddiğini aldın. Canımı yaktın. Şimdi lütfen git!" Hıçkırma hıçkırma ağlıyor ama ses tonundaki öfke inkar edilemez.

"Sana bir hediye getirdim-"

"Hediyen umurumda değil! Git buradan!"

Yirminci Bölüm

Rüya

ASTORIA

Yorgunluğuma rağmen, o gittikten sonra uykuya dalmam zaman alıyor. Sadece beni nasıl cezalandıracağını merak ettiğim için değil, aynı zamanda yine içimi parçaladığı için. Çok acıyor.

Kapımın açılma sesi beni uyandırdı. Doğrulamadan önce ışık yüzüme vuruyor. Gözlerimi tekrar açtığımda, gelenin Julian değil, Dr. Michaelson olduğunu fark ediyorum.

"Merak etmeyin. Onu ben öldürdüm. Artık özgürsün," diyerek beni teselli ediyor ve ben hala kendimi güvende hissetmeyerek omzunda ağlıyorum. Ancak polis sirenlerini duyduğumda rahat bir nefes alıyorum. Beni öpüyor, her yerime dokunuyor ve ben bunu kabul ediyorum çünkü üzerimde Julian'ın elleri değil, benim güzel doktorum var. İşler hızlı ilerliyor. Sanırım benim için endişeleniyordu. İçimde, hızla beceriyor ama nazıkçe okşuyor. Doruk noktası o kadar güçlü ki acı veriyor. Birden dayanamadım. Kendi inlemelerim beni uyandırıyor ve kimsenin beni kurtarmadığını fark ediyorum. Ben

sadece rüya görüyorum ve hala buradayım, yapayalnızım. Karnıma giren dayanılmaz bir kramp nefesimi kesiyor.

"Ah--!" Çığlığım uzun ve yankılı. Karnımı itiyorum ve vücudumun üst kısmını sırlıslıklam yataktan kaldırıyorum. Sadece bir iki damla değil, bir kan birikintisi. Acının yoğunluğu gözlerimden yaşlar akmasına neden oluyor.

Hayır, bu olmaz. Burası olmaz. Lanet olsun. Çok kötü acıyor. Sanki biri rahmimi sıkıyormuş gibi acı dalgalar halinde geliyor. Loş ışıklı banyoya doğru sürünüyorum, ne olacağını zaten biliyorum. Her şey içimden çıkıyor. Sonsuzluk gibi geliyor ama acı bir türlü dinmiyor.

"Julia-n!" Mümkün olduğunca yüksek sesle bağıyorum.

Yeterince sıvı almamam da işe yaramıyor. Beşinci kusma sonra durumumun kritik olduğunu anlıyorum. Saatlerce banyoda duş ve tuvalet arasında gidip geliyorum. Duşta büyük kan kümeleri birikiyor. Sıcak suyu acıyı dindirmek, kendimi ve etrafı temizlemek için kullanıyorum.

Bir köşede dizlerimi göğsüme çekmiş otururken, bir başka cehennem dalgası içimden geçerken duvarı tırmalıyorum. Başka bir acı dalgası geldiğinde, sadece zihnimde uzaklaşmasını dileyebiliyorum. Çıglık atacak, ağlayacak ya da inleyecek enerjim bile yok. Nefes almak bile bir mücadele. Göz kapaklarım çok ağır.

Bölüm Yirmi Bir

Ölmek

JULIAN

Belli ki her şeyi enine boyuna düşünmüyor. Beni en son kızdırdığında, neredeyse onu öldürüyordum. O bunu biliyor. Kapıyı çarparak kapattım, sonra bir sonraki kapıyı, ondan sonraki kapıyı ve merdivenlerin üstündeki kapıyı. Yukarı çıkarken, öfkem hızla dağıldı. Tanrıya şükür. Gecenin geri kalanını sessizce önce ağzını, sonra amını ve son olarak da tatlı, sıkı götünü siktiğim videoyu izleyerek geçiriyorum. İtaatkâr davranırken, acıya katlanırken ve benim için tekrar tekrar boşalırken pikseli yüzünün ayrıntılarını özüksüyorum. Durup saate baktığımda, ilk turda amını otuz dakika, sonra da kışını kırk beş dakika siktiğimi görüyorum. *Bir dahaki sefere daha uzun süre dayanacağıma söz veriyorum, güzel kuş. Çok uzun sürmüştü.*

Ertesi sabah, izin günüm olduğu için geç kalkıyorum. Acele etmiyorum, koşuya hazırlanmadan önce bir saat boyunca birkaç haber makalesi okuyorum ve bu sırada bizim sesimizi dinliyorum. Astoria'nın sesi muhteşemdi. Acı çığlıkları kulaklarımda gümbürderken, zevk çığlıkları merhamet için yalvarıyor. Coşkudan ağlamamak için ne zaman direnmeye çalıştığını anlayabiliyorum. Kapsamlı kayıt bana koşmaya devam etmek için motivasyon veriyor ve sonunda on mil yapıyorum.

Sonrasında çok daha sakinim. Kesinlikle, eğer video ve onun sesleri olmasaydı, bugün hala onu cezalandırma tehlikesiyle karşı karşıya olacaktı. Kahvaltıda düşününce, bunun anlaşılabilir olduğunu fark ettim. Sırf benim için hoşlanmadığı bir şeyi yapmaya alışmıştı ve dün gece ondan çok fazla şey talep ettim. Bir ilişkide her zaman verici olmak kolay olamaz. Ben bir

Duş alıp bir tepsi yulaf ezmesi, bir elma ve bir bardak suyla aşağıya iniyorum. Hücresinin kapısını açtığımda zincirin banyoya doğru tamamen uzatılmış olduğunu görüyorum.

"Astoria?"

Cevap yok. Onu katlanmış, kendi kanıyla dolu bir havuzda baygın halde buldum.
"Lanet olsun!"

OceanofPDF.com

Yirmi İkinci Bölüm

Kurtarma

ASTORIA

İskelet boyalı yüzü bana şaşkınlıkla bakıyor.

"Özür dilerim. Çok... üzgünüm," diye fısıldıyorum acıyla birlikte. Nefes alışım hızlanıyor ve acıya dayanamayarak alt dudağımı ısırıyorum.

" yok. Gel." Kolları altıma dolanıyor ve beni yukarı çekiyor. Dalga tüm karnımı sıkarken bir çığlık odayı dolduruyor. Bacaklarım titriyor.

"Yapamam... alamam. Lütfen. Beni hastaneye götürün. Lütfen. Acıyor. Lütfen." Fısıltı dudaklarımda titriyor.

Beni kaldırdı ve yatağa yatırdı. Titreyerek yanıma dönüyorum, o beni çarşaflara sararken ben hala acıdan ağlıyorum.

"Hemen döneceğim." Kapı aralık kalıyor ama bu odadan çıkabileceğim gibi değil.

Sonsuzluk gibi geliyor. Nerede o? Neden beni bayıltmıyor? Neden bu kadar uzun sürdü? Geri döndüğünde, nefes nefese kaldığı için koşarak geri döndüğünü söyleyebilirim. Bunu şaşırdım ve kafam karıştı. Dün geceki gibi acı çekmemden zevk alması gerekmez ? Bu aynı adam değil mi?

ellerimi bıçaklayıp mahvetti, neredeyse ölene kadar beni kırbaçladı ve tecavüz etti? Ama umurumda değil. Bunu kabul edeceğim. Bu konuda yapabileceği her şeyi yapacağım.

"Bana yardım et..."

"Öyleyim, güzel kuş. Bir dakika bekle."

Bana böyle seslendiğini duymak çok iyi hissettiriyor. Bana sadece benden memnun olduğunda böyle seslenir ama ona bağırma şeklimden ve yarattığım karmaşadan sonra durum böyle olamaz. Bir şırıngaya bir sıvı koyup bana doğru yürümesini izliyorum. Birkaç dakika önce bunu dilemiş olmama rağmen içimi panik kaplıyor. Ya bana tecavüz etmek için beni bayıltıyorsa? Kramplarımın ve onun acısına katlanmak zorunda kalacağım. "Ne yapıyorsun? Sadece aspirine ihtiyacım var. Bana ilaç verme. Özür dilerim. Lütfen bana ilaç verme. Lütfen."

"Astoria, sakın ol-"

"Julian, yapamam, lütfen-

"

"Sana zarar vermeyeceğim."

Ona nasıl inanabilirim? Korkup kaçıyorum. Kolumu tutup yere yapıştırdı. "Hayır! Lütfen, Julian. Ah--h! Julian!" Enerjinin nereden geldiğini bilmiyorum ama onunla mücadele ederken bir yandan da bağıryorum: "Hayır, lütfen bana tecavüz etme. Bu şekilde olmaz." Dirseğimin kıvrımını alkolle temizliyor ve sıvıyı bana enjekte ediyor.

"Julian," diye fısıldıyorum gözlerim acı ve dehşetten yaşarırken. Yüzü ifadesiz, bu beni da korkutuyor. Bana enjekte ettikten hemen sonra, sıvı geçtiği her yeri yakıyor ama aynı zamanda tüm acıyı siliyor ve saniyeler sonra her şey yok oluyor.

Koridordan gelen parlak bir ışık hücreme sızıyor. Kolum IV. Beni sardığı yatak çarşafı gitmişti ve şimdi üzerimi örtmek için yeni, temiz bir takım açıyor. Kalın, uzun bir pedli külot giyiyorum.

"Sana bir hediye getirdim."

Korku gözlerimi genişletiyor. Bütün hediyeleri benim üzerimde kullanabileceği oyuncaklarmış.

"Bunun onunla bir ilgisi yok Astoria." Yanıma oturdu. "Buranın ne kadar soğuk olabileceğini fark etmemiştim. Senin evindeyken her zaman üzerine kalın bir battaniye örttüğünü hatırlıyorum." Yatağın yanındaki çantadan bir yorgan çıkarıp üzerime örtüyor. Cennet gibi hissettiriyor.

Ondan ilk kez bir nezaket görüyorum ve bu neredeyse kalbimi kırıyor. "Julian-" Gözlerini inceliyorum, ona neler olduğunu anlamıyorum. Bana iyi davranacağını düşünmem için beni kandırmak için başka bir numara mı bu?

"Şimdi dinlenmen gerek. İyi bir kız ol ve uyu." Ona söylemek ve sormak istediğim o kadar çok şey var ki, mesela neden belden aşağıyı hissedemiyorum? Ama onu tanıyorum. Julian bana uyumamı söylediğinde, yapmam gereken tek şey bu.

Yirmi Üçüncü Bölüm

Farklı Bir Ortam

JULIAN

Saatler önce oturmak için bir sandalye almalıydım ama gözlerini açana kadar onu yalnız bırakmak istemiyorum. Ayrıca çok yorgunum. Tüm dokuyu çıkarmak beş saatimi aldı. İşte buradayım, yerde oturmuş bekliyorum.

Benim zavallı, küçük, güzel kuşum. İlk defa bana bir şeyleri düşündürttü. Son birkaç aydır çok mutluydum ama onu kaybedersem ne yaparım? Molly ile olanları tekrar yaşayamam. Molly bu dünyayı terk ettiğinde de bunu söylemiştim ama Astoria'yla... daha da doğru. Onun gibi ya da daha iyi birini bulmayı hayal bile edemiyorum. Bu sadece... imkansız. Ona ihtiyacım var.

Astoria o kadar uyuşturuldu ki rahminin dışını kaplayan fazladan dokuyu çıkardığımı bir süre fark etmeyecek. Şiddetli bir endometriozis vakası vardı. Ultrason hiçbir şey göstermezdi. Daha iyi bilmeliydim. Egzersiz eksikliği, susuzluk ve stres arasında... ayrıca birkaç aylık regl dönemini atladi ve dün gece neredeyse kanama geçiriyordu. Eğer benimle olmasaydı, kan kaybından ölecekti. Böyle tepki vermesinin bir başka nedeni de bu olmalı. Endometriozis en acı verici durumlardan biri olarak kabul edilir. Dün ne kadar acıya dayandığını, ne kadarına alıştığını merak ediyorum. Farkında olmadan sert bir kurabiye mi seçtim?

Sonunda açtığında kocaman, yuvarlak gözlerine bakarken bana bir şey oluyor. Hayatımda ilk kez birine dünyaları verme isteği duyuyorum. Bu yeni bir his. Şimdiye kadar sadece kadınlara sahip olmak ve onları kontrol etmek, sonra da benim için acı çekmelerini sağlamak istemiştim, onlara hiçbir şey vermek istememiştim.

Sıcak olsun diye yorganla üzerini örtüyorum. Uykuya daldığında onu yatağıma götürmeyi düşünüyorum ama sonra vazgeçiyorum çünkü belki de yorgunluğumdandır.

Protestoları beni yerdeki uykumdan uyandırdı. Üç saat önce narkotik ilaçları kestiğimden beri acı çekmesi bekleniyor. "Julian? Ne oldu? Her şey acıyor..." Ayağa kalkmaya çalışıyor ve ben de ona doğru koşuyorum.

"Sakin ."

"İşemem lazım. Ah!" diye itiraz ediyor karnını bükerek bükmez.

"Hayır. Yapma. Kesikleri açacaksın."

"Kesikler mi? Bana ne yaptınız?" Soru panik doluydu. "Hiçbir şey bebeğim,

sana yardım etmem gerekti. Biraz hastaydın."

"Beni kestin mi?" diye bağılıyor karnındaki bandajları bulduktan sonra. "Bana ne yaptın?" Şimdi histerik. "Bana zarar vermeyeceğini söylemiştin."

"Ben yapmadım, Astoria. Lütfen sakın ol." Sesimin tonu onu susturuyor ama gözlerindeki korkuyu görüyorum. "Gel. Sana yardım edeyim." Kolumu onun altına altından geçirip tualete götürüyorum ve dönüyorum. Ona verdiğim fazla bir şey yok.

daha önce, ama ona bunu vereceğim. Arkamdan, onun nefes alışını ve hıçkırıklarını duyuyorum.

"Ne yaptın?" diye fısıldıyor.

Ona bunun güvenli olduğunu, bu işlemi milyarlarca kez yapmış bir doktor olduğumu ve bunu gözlerim kapalı yapabileceğimi söylemek istemediğim için iç çekiyorum. Ona doktor olduğumu söylersem, tüm parçaları bir araya getirme olasılığı ne kadar yüksek olur? Ona bir şey söylemem gerekecek. Şimdilik, sakatlama işinde olduğuma inanmak zorunda. Bunun beni neden rahatsız ettiğini anlayamıyorum. Ona çok daha kötü şeyler yapabilirdim.

"Ayakta durmak için yardıma ihtiyacın var mı?" Hâlâ yüzüm

ona dönük değil. "Hayır."

Musluktan su akıyor ve o dişlerini fırçalıyor, ama ben arkamı dönmüyorum, o musluğu kapattığında bile.

"Julian?" Bir fısıltı. Bana ihtiyaç duymak istemiyor, ama hemen arkamı dönüp oturduğu yatağa doğru yürümesine yardım ediyorum.

"Biliyor musun?" Ben soruyorum, o da gözlerini bana diyor. "Siktir et bunu." Perdeyi kaldırıyorum.

"Julian..." Avuç içleri yukarı kalkıyor ve yüzündeki ıstırap açıkça görülüyor.

Gözbağı ellerimden havada asılı duruyor. "Sorun yok Astoria. Sana bir sürprizim var ve bu sefer... buna bayılacaksın."

Gözlerinde hâlâ dehşet ve acı varken, bakışları gözbağından boyalı yüzüme kayıyor. Bir kez başımı salladıktan sonra gözbağını başına doluyorum. Cebimden anahtarları çıkarıp yakasının kilidini açıyorum. Boynu simsiyah ve mavi. Tek kelime etmeye cesaret edemiyor ama kaşlarının şaşkınlıkla kırıştığını görebiliyorum.

"Hemen ." Tüm kapıları açtım, sonra hücresine döndüm ve onu ikinci kattaki yatak odama kadar taşıdım.

Gün batımı cam duvarın arkasından sızıyor. Onu nazıkçe yatağıma yatırıyorum, tüm perdeleri kapatıyorum, sonra güneş gözlüklerini bulmak için şifonyerimi arıyorum. "Ben söyleyene kadar gözlerini açma." Gz bağıny çıkarıp yerine güneş gözlüğünü . "Gözlerini çok yavaş a. Işıky bir süre seni rahatsız edecek ama sadece gözlerini kırp."

Tavsiyeme uyuyor, önce bana, sonra da etrafına bakıyor. "Neredeyiz?"

"Benim odamdasın. Farklı bir ortam kullanabileceğini düşündüm."

"Ne kadar süre için?"

"Bilmiyorum. Ne kadar uslu durursan o kadar." Omuz silkiyorum, gülümsüyorum, sonra yanaklarını avuluyorum, bir parça mutluluk göstermesini arzuluyorum. "Duş almak ister misin?"

İ çekiyor, gözleri açıyı, hileyi bulmak için benimkileri arıyor. Gözyaşları yanaklarından aşığı akıyor. "Gözlerim... yanıyor."

"İşte göz bağıny tekrar tak. Seni ." "Hayır!"

"Astoria. Bu senin iyiliğiny için."

"İşığı kapalı tutarsan banyoda ihtiyacım olmaz."

"Tamam, ama dışarı çıktığında gözlerini dinlendireceğiz." Başıny salladı. "Hemen döneceğim." Döndüğümde elimde makas, ameliyat bandı ve plastik vardı. Makası görünce gözleri fal taşı gibi açılıyor, sonra benimkilere kayıyor. "Sana zarar vermeyeceğim. Kesilerini kuru tutmalıyız, bu yüzden onları kapatacağım."

Sonra onu banyoma götürüyorum ve sıcak suyu açarken küvetin yanındaki mermer banka oturtuyorum. Küvete girmesine yardım ettiğimde ya da suyun sıcaklığının ve lavanta sabununun kokusunun tadını çıkararak gözlerini kapatıp iç çektiğinde tek kelime bile konuşmuyoruz. Benim duşumda onunkinden on kat daha fazla su basıncı var, eminim onu rahatlatan şeylerden biri de bu.

OceanofPDF.com

Yirmi Dördüncü Bölüm

Çılgın Kral

ASTORIA

Julian'ın kibarlığı bir rüya gibi geliyor ama uyanık olduğumu biliyorum. Sabunlu lif amımı ovarken bile niyetinin sadece benimle ilgilenmek olduğunu anlayabiliyorum. Bu kafa karıştırıcı.

Beni bayılttıktan sonra bana ne yaptı? Çok bitkinim ve karnımda kalın bandajlar var. Her hareket ettiğinde, onun bildiğim canavara dönüşeceğini tahmin ediyorum ve dünyam korkuyla sarsılıyor. Er ya da geç bana tekrar cehennemi yaşatacağını bildiğim halde bana iyi davranmaya devam edebileceğini düşünerek kendimi kandırmama izin veremem. Ama beni bodrumdan çıkardı. Beynimde bir şeyler kapanıyor ve merakım beni ele geçiriyor. O beni yıkarken ben de ıslak parmaklarımı yavaşça kaldırıp boyalı yüzüne uzanıyorum. Parmak uçlarımdaki su çenesindeki boyayı biraz temizliyor.

"Yapma!" diye bağılıyor ve geri çekiliyor. Öfkesi kontrol edilemez görünüyor, sanki şu anda beni öldürebilirmiş gibi.

, sırtım arkamdaki fayansa çarpıyor. Nefes alıyorum, sertçe yutkunuyorum, ve kalbim hızla çarparken donup kalıyorum, en kötüsünü bekliyorum, irkiliyorum. İşte orada, korktuğum her şey, Julian'ın öfkesi. "Çok özür dilerim. Üzgünüm, ne yaptığımı bilmiyorum-"

İç çekiyor, neredeyse gözlerini deviriyor. Bakışlarını tekrar benimkilere çevirdiğinde yüzündeki ifade gece ile gündüz gibi. Şimdi soğukkanlı ve sakin. "Sorun değil. Unutma Astoria, kediye merak öldürür. Tamam mı?"

Tanrım, bununla ne yapmam gerekiyor? Nükleer bomba gibi. Kafamı duvara vurduracak ya da beni tekrar merdivenlerden aşağı kilitleyecek şeyin bu olmadığına dair dev bir rahatlama dalgasıyla başımı sallıyorum. "Neden yüzünü görmemi istemiyorsun?" Fısıldıyorum.

"Çünkü bir kafatası gerçekte kim olduğumu daha iyi temsil eder."

Başımı sallıyorum ve ayaklarımın üzerinde teker teker patlayan sabun köpüklerine bakıyorum. "Sana başka bir şey sorabilir miyim?"

"Neden olmasın?" İç çekerek bunun yapmaktan heyecan duyduğu bir şey olmadığını belli ediyor.

"Neden ben?"

Kıkırdıyor. "Bana milyonlarca başka soru sorabilirdin ve sorduğun şey bu mu? Milyonlarca kez cevapladığım soruyu mu?"

Kaşlarım ve alnım şaşkınlıkla çatılıyor. "Sen benim için

mükemmelsin-"

"Çünkü mü? Nasıl yani? Çok boktan olduğum için mi? Tecavüze uğradığında gelen ucuz bir fahişe olduğum için mi? Beni ilk gördüğünde bunun olacağını nereden biliyordun? Beni ilk nerede gördün?"

"Seni her becerdiğimde boşalacağını biliyordum, çünkü bir kadını nasıl boşaltacağımı biliyorum. Sorun sen değilsin güzel kuş, benim." Duraklıyor, gözleri yüzümün her ayrıntısını inceliyor. İçiye yayılan sıcaklık karşısında inlememek için kendimi zor tutuyorum. Az önce ne yaptığının farkında mı? Kendimi suçladığım ve utandığım ilk andan beri hissettiğim tüm duyguları benden aldı.

bana dokundu. Neden bilmiyorum ama gözlerim onun beyaz boyalı dudaklarına kaydı. Gözlerine döndüklerinde gülümsemesi yanaklarımı yakıyor.

Beni bir havluya sarar ve küvetten çıkabilmem için kolumdan tutarken, "Seni önce o kulüpte dans ederken gördüm, sonra eve kadar takip ettim. Benim için her kapıyı ve pencereyi açık bıraktığında bunca zamandır beni beklediğini biliyordum. Mükemmel olacağını biliyordum çünkü bunu gözlerinde gördüm. Güzel kuşumun, arkadaşının mükemmel saçları, makyajı ve kıyafetleriyle parlamasına izin vererek dünyadan saklandığını gördüm, oysa kendisi her zaman kıyaslandığında vasatın altında bir şey giyyordu. Onun arkasında diğer erkeklerden saklanıyordun. Ama sarhoş olduğunda, gerçek benliğin ortaya çıkıyor, lanet bir fahişe gibi dans ediyor ve hayatın buna bağıymış gibi flört ediyordun." Küvetin yanındaki mermer banka oturmama yardım ediyor, sonra bacaklarımı ve ayaklarımı kuruluyor. "Korkusuzdun ve bana karşı çok açtın. Bu yönüne aşık oldum."

"Aşk mı?" Soru ağzımdan kaçtı. Buna nasıl aşk diyebilir? Psikotik zalimliğinin farkında olmayışı tüylerimi diken diken ediyor ve içime bir ürperti gönderiyor. O başını sallayıp bir kaşını kaldırırken ben başımı sallıyorum.

"Biz birbirimize aitiz güzel kuşum. Bunu ne kadar çabuk kabul edersen, mutlu bir orta yol bulmaya o kadar çabuk başlayabiliriz, o kadar az acı çekersin. Sana nasıl yapılacağını öğrettikten hemen sonraki sabah mastürbasyon yaptığında ve tüm vücudunu benimle işaretlediğinde benim olduğunu biliyordum. Yani... adımı haykırmıştın." Kaşlarını kaldırıp gülümserken ben havluyu sıkıca tutuyor ve hatırladıkça irkiliyorum. En iyi anım değildi.

Julian parmaklarımı havludan çözüyor, üzerimi açıyor ve kesikleri koruyan tüm plastiği çıkarmak için bandı yavaşça çekiyor. Bant acımasızca derimi çekiştiriyor. Yüzümü buruşturuyorum, inliyorum ve mermerin kenarına tutunuyorum. "Bana ne yaptın?"

"Çocukluğumun neredeyse her gecesi babamın tıbbi prosedürlerinin videolarını izleyerek geçti. Onun gibi bir doktor olmak için yetiştirildim. Bu beklenen bir şeydi. Tıp fakültesine gittim, ihtisasımı tamamladım, ancak lisansımı kaybetmeme yol açan bir yanlış uygulama davası vardı." Omuz silkiyor. "Sen

rahminizin dışında büyüyen bir doku vardı. Buna endometriozis denir." Son kelimeyi ikimiz birlikte söylüyoruz.

"Evet. Onu çıkardım. Geri kalan her şey..." duraklıyor ve gözlerinde tuhaf bir bakış var. Beni istiyor. "Diğer her şey sağlam."

"Sen doktor musun?"

"Birkaç yıldır değil-" "ne?"

Merakımdan dolayı hayal kırıklığına uğramış bir şekilde iç geçiriyor. "Matheson." Son bant parçasını da sertçe çektikten sonra ayağa kalkıyor ve bana elini uzatıyor. Siyah gözlerine bakıyorum, Dr. Michaelson'ın gördüğüm en aydınlık, en güzel gözlere sahip olduğunu hatırlıyorum. Çok yorgunum ve bandın bana verdiği acıyla vücudum yine ter içinde kaldı.

Beni yatağın kenarına oturttu. "Geri geleceğim."

"Julian?" Arkasını döndü, kapı yüzünü değil ama tüm vücudunu örtüyordu. "Beni öldürecek misin?"

"Umarım zorunda kalmam, küçük kuş." Kilit tıkırdıyor ve gücüm olsa bile yatak odasından kaçamayacağımı anlıyorum.

Gittiği süre boyunca havluyu göğsüme bastırarak oturuyorum, odayı ve arkamdaki cam duvarı inceliyorum. Derin bir nefes alıyorum ve bir aynayla kaplı tavana bakıyorum. Aslında buradaki her duvarda ayna var. Artık aşağıdaki o cehennem çukurunda olmamanın verdiği rahatlamaya odaklanıyorum. Eğer iyileşir ve gücümü yeniden kazanırsam, belki kaçmanın bir yolunu bulabilirim.

Tasma ve zincirle döndüğünde bu düşünce paramparça oluyor. Hüzün beni boğuyor. O şeyi bir daha takmak istemediğimi gözlerimden, tüm bedenimden anladığımı biliyorum ama zinciri kalın bir demir kancaya kilitliyor.

yatağın arkasındaki duvara asıyor ve tasmayı hemen yanıma bırakıyor. Kalbim biraz fazla sert ve hızlı çarpıyor. Derin derin yutkunuyorum, itiraz etmek, bir şeyler söylemek istiyorum ama bunun hiçbir şeyi değiştirmeyeceğini biliyorum.

Şifonyerinin bir çekmecesinden, bana verdiği ilk geceliğin aynısı olan kısa, beyaz bir gecelik çıkarıyor ve sanki küçük bir kızmışım gibi beni onunla giydiriyor. Boynumdaki yakanın kilidi kapandığında gözlerim yaşlarla doluyor ve nefesim kesiliyor. Ben duygularımı saklamaya çalışıp başarısız olurken o yüzümü inceliyor. Bir damla gözyaşı düşüyor ve tek kelime etmeden başparmağıyla siliyor. Gözlerimi gözbağı ile kapatmadan önce gördüğüm son şey, benim acınası, çaresiz halimi lezzetli buluyormuş gibi dudaklarının arasında sürüklenen dilinin ucu. Alt katta da olabilirdim. Hayır. Böyle düşünmeme izin veremem. Onu konuşturmaya devam etmeye karar verdim. "Beni aşağıya indirmemen için ne yapmam gerekiyor?"

"Sadece kaçmaya çalışma. Tamam mı güzel kuşum?" Bacaklarımı yatağa doğru kaldırıyor ve göğsümü iterek uzanmamı sağlıyor, sonra da üzerimi çarşafıla örtüyor. "Şimdi uslu bir kız ol ve uyu. Dinlenmen gerek."

Bilmem ne kadar süre merdivenlerde uyuduktan sonra yatağı ve yastıkları bulut gibi oluyor, bu yüzden bayılmam uzun sürmüyor.

Bir şey kolumu okşuyor. İnliyorum, böylesine derin bir uykudan uyanmakta zorlanıyorum. "Astoria? Uyandın mı?"

"Hmm?" Boğazımı temizliyorum.

"Evet?" "Sana biraz yiyecek

getirdim."

Sırt üstü yatmak için dönüyorum, sonra yavaşça doğruluyorum. Julian tepsiyi bacaklarımın üstüne yerleştiriyor. Tavuk çorbası harika kokuyor, özellikle de bilmem kaç gün yulaf ezmesi yedikten sonra.

Yatağın diğer ucundaki komodine doğru yürür ve uzaktan kumandadaki bir düğmeye basar. Bir televizyon tavandan yavaşça kayarak yatağın ayak ucundan birkaç metre uzağa geliyor. "Hangi bölümü izlemek istiyorsun?"

"Neyin?"

"Bridgerton'dan. En sevdiğin dizi olduğunu biliyorum."

"Queen Charlotte'un ilk bölümü."

Yatağa, yanıma tırmanırken mırıldanıyor, "Her zaman çılgın kral, ha?" Ona bakıyorum ama cevap vermiyorum. "Gözlüklerini taksan iyi olur."

"Sen de yemeyecek misin?"

"Çoktan yedim."

Onlar olmadan izlemeye çalışıyorum ama daha dizi başlamadan gözlerim doluyor. "Lanet olsun."

"Neyin var?"

"Gözlerim."

"Yakında geçer."

Gece ilerledikçe, bir şekilde yatakta oturmaya, beni esir alanla, işkencecimle, tecavüzcümle, lanet hayatımın en büyük kabusuyla, şeytanın kendisiyle romantik bir dizi izlemeye alışıyorum. Düşüncelerim düzelmiyor

Tepsiyi götürdüğünde. Birkaç kez beni ona bakarken yakaladı. İlk birkaç kez iyi olup olmadığını soruyor, sonra sessizce bakıyor.

Bölümün sonuna doğru, acaba bunu başka bir erkekle hiç yapmadığımı biliyor mu? Erkek arkadaşlarımın hiçbiri benimle romantik filmler ya da diziler izleme zevkini tattırmadı. Neler oluyor böyle? Birdenbire bu canavarın yumuşak bir tarafı mı oldu? Eski erkek arkadaşlarımdan daha mı yumuşak? Ben ne yapıyorum böyle? Saçlarımı geriye itiyorum, kendime inanamayacak kadar sinirli ve bitkinim. Romeo ne olacak? Onu öldürüp öldürmediğini bile sormadım mı? Onu düşünmedim bile. Suçluluk duygusu beni parçalara ayırırken nefesim hızlanıyor. Düzgün düşünemiyorum. Neyim var benim böyle? Sadece şimdi değil, genel olarak. Gözyaşlarımı yüzümden siliyorum ama o halimi fark ediyor.

"Astoria, sorun ne? Acıyor mu?"

Şimdi de benim acı çekmemden mi endişeleniyor? "Kes ." "Neyi

keseyim?"

"Bana iyi davranmayı bırak. Sadece dur."

Gösteriyi durduruyor ve öfke, şaşkınlık ve ıstırap dolu yüzümü inceliyor. "Yorgunsun. Hadi seni rahat bir uykuya yatıralım."

"Siktir git! Yorgun değilim. Ne yapıyorsun? Ne yapıyorsun? Kes şunu."

"Bu mu? Bunların hepsi senin için. Ben kesinlikle bu saçmalığı yapan bir adam değilim. Ne dilediğine dikkat et, küçük kuş."

Ne diyeceğimi bilemiyorum. Suçlu hissetmemem için kaba davranmasına ihtiyacım var ama duygusuzluğuna katlanmam mümkün değil. Yüzümü avuçluyor ve gözyaşlarımı siliyor.

"Onu sen mi öldürdün?"

"Kim? Jeremy mi?"

"Hayır. Romeo." Bakışları bir gözünden diğerine kayıyor. İçindeki öfkeyi görebiliyorum ve soruma hemen pişman oluyorum.

"Uğruna gözyaşı döktüğün kişi bu mu?" diye soruyor dişlerinin arasından. Yavaşça başını sallar, *tsk tsk tsk* diye bir ses çıkarır ve gözlerini yarıklara indirir.

"Bu değil-" Korku sesimi çalıyor.

"Ah, Astoria..." Kıkırdıyor. "Sana iki tavsiyede bulunmama izin ver. Sen berbat bir yalancısın. Bunu benimle deneme bile. Ve bir daha asla o ismi benim yanımda söyleme."

"Bu değil-"

"Kapa çeneni, Astoria!" Diye bağılıyor, sonra da benim dehşete düşmüş halime bakıp iç çekiyor. "Dinlenmen gerek."

Kumandayı komodinin üzerine çarptıktan sonra televizyon kapanıyor ve tavanda kayboluyor. Başka bir şey söylemiyorum.

Uyandığımda, karanlık tüm katı düşüncelerimi ve akıl sağlığımın parçalarını yutuyor. Göremiyorum. Kalbim koşuyor ve nefesim yetişmeye çalışıyor. "Hayır. Hayır. Hayır. Ben iyidim. İyidim."

"Astoria," diye sesleniyor uyanırken ve ellerimi tutmaya

çalışıyor. "Özür dilerim."

"Ne?" Işığı yaktı ve hücremdeki dehşet kayboldu, beni ağzım açık, şok olmuş, odayı tarayan, bunun gerçek olduğuna inanmayan bir halde bıraktı.

"Özür dilerim. Düşündüm ki-"

"Seni oraya geri götüreceğimi mi sandın? Sana söyledim, sen bir şey yapmaya kalkışmadığın sürece ben de kalkışmayacağım."

"Işığı açık bıraksak olur mu?" "Elbette,

Astoria."

Julian ayağa kalkar, banyoya doğru yürür ve kapıyı biraz aralık bırakarak ışığı yakar.

OceanofPDF.com

Yirmi Beşinci Bölüm

Üç

ASTORIA

Güneşi tekrar görmek ve hissetmek için çok sabırsızlanıyorum ama gözlerim bir saniyesini bile kaldıramıyor.

Sabahın köründe uyandığımda ve o hala yanımda uyurken, yavaşça cam duvara doğru yürüyorum ve perdeleri aralıyorum, sanki bir suç işliyormuşum gibi hissediyorum. Önümdeki muhteşem manzaranın tadını çıkarmak için hala güvende olduğumu teyit etmek için birkaç kez arkama bakıyorum.

Gökyüzünün büyük bir kısmı siyah, sabah ışığının içeri girmesini bekliyor. Karanlıkta hala yıldızlar parıldarken, ışıktaki bir renk patlaması genişliyor. Altımda kocaman bir çim alan, dağınık birkaç ağaç ve uzakta bir orman var. Yavaş yavaş gecenin tüm izleri kayboluyor. Güneş en parlak ışınlarını sanki beni karşıliyormuş gibi parlatıyor. Beni aldığından beri ilk gerçek gülümsemem dudaklarıma yayılıyor. Görebiliyorum.

"Astoria," diye onaylamayan boğuk bir sesle sesleniyor. Ne yapacağından ya da söyleyeceğinden korkarak kaskatı kesiliyorum ama onu görmek için başımı çeviriyorum. "Gözlüklerini tak." Ona itaat ettiğimde her şey grileşiyor. "Gel." Sanki evcil bir hayvanı çağırıyormuş gibi yatağa birkaç kez vuruyor.

Yatakta kollarını bedenime doluyor ve beni kendine çekiyor. Bu odadan ne kadar bıktığımı ve yorulduğumu bir bilse. Onu hissettiğimde geriliyorum.

Çıplaklık, özellikle de enseme yumuşak öpücükler kondurduğunda. Bir fırın gibi tüm sırtımı ısıtıyor.

O durduğunda, vücudumun daha fazlasını arzuladığını fark ediyorum. Kendimden nefret ederek irkildim ve gözlerimi sıkıca kapattım. İki haftadır bana herhangi bir cinsel niyetle dokunmamıştı, yine de buradayım ve bunu arzuluyorum. Kendimi evimde bana tecavüz ettiğini, şaplak attığını, bıçakladığını ve kırbaçladığını hatırlamaya zorluyorum ama hafızam beni çok derine sürüklüyor, sanki her şey yeniden oluyormuş gibi. Başımı sallıyorum. Şimdiye dönmeye çalışırken, ağır nefesime bir inilti karışıyor ve onun altında olduğunu hatırlamadan elimi yumrukluyorum.

Uzaklaşmaya çalıştığımda bana daha sıkı sarılıyor. "Şşş..." Bu ses beni topraklıyor. Az önce ne olduğunu biliyor mu? Onun yüzünden olduğunu biliyor mu? "Aşağıda kahvaltıda bana katılmak ister misin?" Bu odadan çıkmama izin vereceğini hiç düşünmemiştim.

Ben başımı salladıktan sonra yataktan kalkıyor ve yüzümdeki neşeyi gizleyemeyerek ona dönüyor. "Bu harika olur. Kıyafet alabilir miyim? Lütfen? Belki sonra... Sonra dışarı çıkabilir miyiz?" Mutluluğumu çok fazla gösterdim. Büyük hata. Julian mutlu olmama güvenmiyor.

Biriktirdiğimiz tüm yemek takımlarını toplamayı bırakıyor ve sanki ona hakaret etmişim gibi kaşlarını çatıyor. Yumurta kabuklarının üzerinde yürüyerek açıklıyorum, "Özür dilerim. Gerçekten sadece dışarıda olmak istiyorum. Bir şey yapmayacağıma söz veriyorum."

Bana cevap vermiyor. Kısa bir süre sonra yakamı çıkarıyor, sonra bana yeni bir kısa pamuklu gecelik veriyor. Elini bana doğru uzattı ve "Gidelim." dedi.

Julian beni bir koridordan takip ediyor, ahşap bir merdivenden birinci kata iniyor. Açık bir yaşam planı var, bu yüzden her zaman nerede olduğumu görebiliyor. O kahvaltı hazırlarken ben de yavaşça etrafta dolaşıp beni esir alan terapistimin evini nasıl dekore ettiğine bakıyorum. Her yerde kitap rafları ve kanepenin üzerinde açılmış tıp kitapları var. Demek ki yalan söylemiyormuş. İçlerinden birini elime alıp biraz okuyorum, hiçbir şey anlamıyorum.

"Neden biraz müzik a mıyorsun?" Sesi beni Şimdiki zamana geri döndürüyor.  enesiyle pikabını işaret ediyor. Genelde dinlemediğim bir müzik, bir sürü klasik ve caz. Cazı seçiyorum. Annem klasik müziğin cenazeler için olduğunu söylüyor. *Anne...* Nasıl olduğunu merak ediyorum. Kalbim fiziksel olarak ağrıyor. Ondan  ok Mindy'yle konuŐup ona sarılabilmeyi isterdim. Onları bir daha görebilecek miyim? İ   ekiyorum... G rsem bile asla eskisi gibi olmayacak. Umarım Mindy bunu hiç istemediğimi biliyordur. Müzik odayı piyano,  ello, bas ve trombonla dolduruyor. İlk Şarkı aptalca, beni neşelendiriyor. İkinci Şarkı yavaş, yağmurlu ve soğuk bir günde rahat çarŐafların altında dinlemeyi tercih edeceğim türden.

Bodrum kapısının nerede olduğu hakkında hiçbir fikrim yok. Hiçbir iz yok.  n kapıdaki beş kilit bana bakıyor ve kalbime doğru bir ürperti gönderiyor. Onlara ne kadar baktığımdan emin değilim ama transım bozulduğunda gözlerimi ona çeviriyorum. Yüz ifadesi kaçmaya çalışmam için bana meydan okuyor.

"Kahvaltı hazır." İnce bir buzun üzerinde yürüyorum, sözleri gerçekten bunu ifade ediyor.

Başımı salladım, mutfak adasına doğru yürüdüm ve üç tabureden birine oturdum. "*Cafe con le  .*" Gördüğüm anda ağzım sulandı.

"Evet. Sen de böyle sevmiyor musun?"

Tekrar başımı sallıyorum ve ilk yudumu aldığımda, kahvenin gücü ve sütün tatlılığı Şimdiye kadar duyduğ m tüm özlemleri gideriyor. Bu bir cennet. Annemin benim için her zaman yaptığı gibi, kahve d kkanınıninkine hiç benzemiyor. Sanki içine sihir serpmiŐ gibi. Gözlerimi açtığımda onu yanımda oturmuş, tepkimin tadını çıkarırken, sanki benden bir sır saklıyormuŐ gibi kahvesini yudumlarken buluyorum. Bana bu zevki tattırdığı için gurur duyuyor. Bir an için bundan nefret ediyorum ama ona rağmen günümde bir Şeylerin tadını çıkarmam gerekiyor, bu yüzden kurnaz gülümsemesini görmezden geliyorum. "M kemm l," diye övüyorum.

Omletinden bir ısırık alıyor. Bu garip bir durum çünkü nükleer bombanın ne zaman patlayacağını bilmiyorum. "Ee, annenle aranızda ne var?" diye soruyor.

"Anlaştık mı?"

"Mm-hmm. Sana bok gibi davranıyor ve sen de yere işemiş köpek yavrusu gibi ona boyun eğiyorsun. Peki babana ne oldu?"

Boğazımı temizliyorum, kahve fincanını elime alıyorum ve ellerimin titrediğini fark ediyorum. O da bunu fark etti. Bir yudum aldıktan sonra cevap veriyorum, "Karmaşık. Ve... uzun bir hikâye." Sahte bir kıkırdama. "Her zaman uzun bir hikâye, değil mi?"

Omuz silkiyor. "Bilemem. Etrafımdaki insanların sevgisine karşılık onlardan bir şeyler almaya alışık değilim."

Sözleri tüm iştahımı kaçırıyor. Fincanımı yavaşça masaya geri koyuyorum. Bakışlarımız kilitleniyor. Onunla yaptığım şeyin bu olduğunun farkında mı? Bunu beni incitmek için mi söyledi? Omletten zorla birkaç ısırık aldıktan sonra ısrar ediyor: "Anlat bana."

Omuz silkiyorum. "Neden umursuyorsun

ki-" "Anlat bana."

Sessiz kalıyorum ve önümdeki eski beyaz çiftlik tarzı mutfak dolaplarına bakıyorum. Julian yalan söylediğimi anlayabilir, özellikle de gergin olduğumda.

Julian iç geçirir. "Tamam... Ne yaptı?"

"Kime?"

"Baban."

Biliyor... Ona bakamıyorum. "Mesele... Mesele onun ne yaptığı değil. Bu... ne Yaptım."

"Ne oldu?" Her bir hecesindeki öfke beni panikle donduruyor. Derin derin yutkunuyorum.

Vücudumdaki tüm hücrelerimle bu adamdan nefret etsem de, onun yargısına katlanmak istemiyorum. Ne düşüneceği neden umurumda olsun ki? Gözlerimi kapatıyorum, bu konudan nasıl kaçabileceğimi bulmaya çalışıyorum ama artık doğru düşünemiyorum. "Sıfır ile on arasında en sevdiğin sayı nedir?"

"Astoria, sana bir soru sordum." Sesi sert, her zaman taşıdığı azıcık sabrı da kaybetmenin eşiğinde.

"Biliyorum. Sadece... bana ayak

uydur." "Bir."

Başımı sallıyorum ve bakışlarımı ondan tezgahın üzerindeki mermer desene çeviriyorum. "Bu mantıklı. Biri yalnız ama aynı zamanda kazanan. O kadar rekabetçi ki her zaman önce o geliyor. Her zaman istediğini yapar. İlk başta, iki sayısı özel bir şey gibi görünmüyor, ikinci sırada, ilk kaybeden, ama birden sonra çift olan ilk sayı ve çok fazla potansiyeli var. Neyle çarpılırsa çarpılsın, her zaman çift sayı üretir. Sıfırla çarpıldığında bile, sonsuza kadar yine çift sayıdır. Kırılmaz, asla yalnız değildir."

"Bunun soruma nasıl cevap verdiğini anlamıyorum."

Saçmalıyorum çünkü çok canım yanıyor. Kendime bunu düşünme izni bile vermedim. Başımı sallarken ona bir göz atıyorum. Bakışları çok sert, ben de bakışlarımı tekrar tezgâha kaydırıyorum.

"Hiç kimse üçü sevmez. Herkes birin ilk tek sayı olduğunu unuttur ve eşitsizliğin suçunu üçe atar. Kimse tek sayıları sevmez ama ben onların çok özel olduğunu düşünüyorum. Tek sayılar bir şeyin kaybedildiği ya da kazanıldığı anlamına gelir ki bu da değişimi ifade eder. Üç sadece tek bir sayı değil, aynı zamanda asaldır, bölündüğünde bütün bir şey vermez."

Göğsümdeki baskı o kadar artıyor ki elimle masaj yapmak zorunda kalıyorum. Boğazım kapanıyor ve konuşmam imkansız hale geliyor. Bakışlarıyla buluşmak için gözlerimi kaldırıyorum. Kaşları benim yüzümden kalkmış.

Kafa karıştırıcı saçmalıklar. Muhtemelen aklımı kaçırdığımı düşünüyorum ama ne bekliyordu ki; bana yaptığı onca şeyden sonra aklımın başımda olmasını mı? Gerçek şu ki, sayılara olan takıntım için alt kattaki karanlığı suçlayamam, onlar benim için hep oradaydı.

"Sana gerçekten günaydın demeye çalışıyorum Astoria."

İç çekiyorum, gözlerimi sıkıyorum ve parmaklarım beyazlaşana kadar fincanı sıkıca tutuyorum. Bu anının benim için ne kadar acı verici olduğunu bilmiyor, o kadar acı verici ki bunu sadece rakamlarla açıklayabiliyorum.

"Üç kişiydik ve ayrıldıktan sonra bir daha hiç mutlu olamadım. Sonra... bize uzaktan bakınca iki kişiymişiz gibi görünüyordu ama değildik. Bu bir yalandı. Asla iki kişi olmadık. Gerçekte birdik ve en iyi ihtimalle bir parçaydık. O birdi, her zaman ne isterse onu yapıyordu ve ben de bir parçaydım. Onun çok az değeri olan bir parçasıydım... aslında onun için hiçbir şeydim. Sıfırdan da azdım çünkü sadece sorun yaratıyordum, hiçbirini çözmiyordum. Ne kadar denersem deneyeyim. O benim her şeyimdi..." Bu acıya dayanabilmeyi dileyerek kıkırdıyorum. "Bir anne başka ne olabilir ki, değil mi?"

Julian'ın ifadesi son derece ciddidir. "Sen bir çocuktun. Hiçbir şeyi çözmemen gerekiyordu."

İlk kez biri beni omuzlarıma yüklediği büyük sorumluluktan kurtardı. Bu doğru. Beş yaşındaki bir çocuktan boşandıktan sonra nerede yaşayacağımızı ya da faturaları nasıl ödeyeceğimizi bulmasını istemezdim. Sanki beni özgür bırakmış gibi sıcak bir rahatlama zihnimin her hücresine yayılıyor. Bakışlarım onunkilerle buluşuyor ve sonra acı bumerang gibi geri dönüyor. Bunu bana neden yaptı? İhanet... Hafızama, eskiden olduğum küçük kıza bakıyorum ve her sorunu çözmenin benim sorumluluğum olduğuna inandığım için ondan özür dilemek istiyorum. Julian, tecavüzcüm, kaçıranım, işkencecim o küçük kıza kendi annesinden daha fazla empati duyuyor. Bu çok iğrenç.

"O gittiğinde benim her şeyim oldu. Asla başka bir seçeneğim olmadı. Olanlar ne kadar korkunç ve iğrenç da... Bana iyi davrandığı zamanların anılarına saklanmaktan kendimi alamıyorum. Bir hayatımın olmasının tek sebebi o.

Sevilmenin nasıl bir şey olduğunu biliyorum ama onun sevgisinin gerçek olup olmadığını bilmiyorum." Sesim kesiliyor. "Bu konu hakkında konuşamam."

"Sana ne yaptı?"

"Bekle. Bana sıfır ile on arasında en sevdiğim sayının hangisi olduğunu sormadın." Julian'a sahte bir gülümseme gönderdim.

İç çekiyor. Kızgınlığı bariz. "En sevdiğin numara hangisi Astoria?"

İçimden gergin bir kıkırdama yükseliyor. "." Kıkırdamama engel olamıyorum. "Çünkü hepsinin mutlu ve hüzünlü hikâyeleri var. Tek ya da çift, en azından bir bütünler. İnsanların sıfır kavramını bulmasının uzun zaman aldığını biliyor muydun? Şaşırtıcı değil mi? Ama aynı zamanda... mantıklı, çünkü sıfır çoğu zaman hiçbir şey ya da hayır anlamına gelebilir. Bu da pek çok insanın en sevdiği kelime değildir." Julian ondan ve bana yaptığı her şeyden bahsettiğimi biliyor.

"Ama sıfır sadece hiçbir şey ifade etmeyerek pek çok matematik problemini çözdü. Bu haliyle bile... hala bir değeri vardı. Teknik olarak, ilk çift sayıdır, ancak iki sayının bu krediyi almasına izin verir. Cömerttir, ölüm gibi. Herkes ölümün kötü adam olduğunu düşünür ama aslında ölüm bizi bu sınırlayıcı dünyadan ve bedenden kurtarır."

Julian tekrar iç çeker ve burnunun kenarını çimdikler. "Güzel kuş... Ne. Ne yaptı. O. Yaptı. Sana?"

Yüzüne bakıyorum. Bu konuda ona güvenmemin imkânı yok. "Bunun benim için gerçekten güzel bir sabah olmasını istiyorsan... o zaman beni bu Julian hakkında konuşmaya zorlama. Yapabilir miyiz-"

"Oyalanmayı bırak, Astoria!" Çılgılık beni ürkütüyor.

Yutkunuyorum ve titrememi durdurmak için kendime sarılıyorum, sonra gözlerimi kapatıp açıklıyorum: "Hâlâ bilmiyorum... Hâlâ çalışıyorum. Ama her

Neredeyse anladığımı düşündüğümde, her şey iskambilden bir ev gibi yıkılıyor. Cebirde 'X'in değerini bulmaya çalışırken bir türlü bulamamak gibi."

"Neyi çözeceksin Astoria? Tanrı aşkına, hiç mantıklı konuşmuyorsun."

"Beş yaşındaki bir çocuk kendi babasını nasıl baştan çıkarır?" diye sormak için kendimle bağlantımı kesiyorum. Kelimeleri dökmek o kadar acı veriyor ki ağzımı kapatıyorum, şiddetli bir şekilde midem bulanıyor, kirleniyorum ve yüzümü buruşturuyorum.

"Ne?" diye bağılıyor ve ayağa kalkıyor, şok olmuş görünüyor. Ama Julian'ın bunu zaten bildiğini söyleyebilirim. Konuşma tarzımdan ve davranışlarımdan bunu tahmin etmişti. Bu yüzden bana hep fahişe demiyor mu? Çünkü ben *öyle* bir kızım. Her zaman öyleydim. Belki o da herkes gibi bunu bilmek istemedi. Onu suçlayamam çünkü bu bir insanın yapabileceği en pis şey.

"Ne demek istiyorsun? Bana tam olarak ne olduğunu anlat."

Başparmağım pürüzsüz olmasına rağmen bardağın kolunu çiziyor. "Altında şort olmayan elbiseler ve etekler giydiğimde annem bana hep bağıırdı. Bu yüzden miydi? Eğer öyleyse çok özür dilerim. Ona çok fazla sarıldığım için mi? Beni hep kucağına oturturdu, ben de başımı göğsüne yaslardım ama yemin ederim kendimi güvende ve sıcak hissettiğim içindi. Onu seviyordum." Gözlerimden yaşlar süzülürken iki elimle ağzımı ve sonra onları siliyorum. "Bana *bunu* yapmasını istemedim. Ona kontrolü kaybettirebileceğimi bilmiyordum. Bu şekilde değil." Başımı sallıyorum. "Başlar başlamaz ona sarılmayı bıraktım. O Julian mıydı?"

Dakikalarca kıpırdanmama rağmen Julian başka bir söylemiyor ve bakışları görmezden gelemeyeceğim kadar üzerimde ağırlığını hissettiriyor. "Annem de babam da çalışıyordu ama babamın vardiyası daha erken olduğu için beni okuldan o alırdı. Eve gelir gelmez beni... yıkardı..."

Yavaşça gözlerimi Julian'a çeviriyorum ve bakışlarım onunkilerle buluştuğunda bakışlarımı kaçırıyorum. Kahveden bir yudum daha alıyorum, ruhumu ısıtmak için cennete ihtiyacım var. Ama midem daha çok bulanıyor. Ellerim fincana sarılıyor ve alnımı

buharın sıcaklığını kapalı göz kapaklarımda hissediyorum. Birden kelimeleri içimde tutamıyorum.

"Bir gün eve erken geldi. Ve... beni... küvetin kenarında otururken kendime dokunurken yakaladı çünkü babam... benden hep bunu isterdi. Her gün duştan sonra kendime dokunmamı söylerdi ve ben de dokunurdum. Her zaman beni tatmak isterdi." Gerçekten bir şey yememiş olmama rağmen, kusmak istiyorum. Acı alnımı kırıstırıyor ve gözyaşlarım omletimin üzerine düşüyor.

"Onu evden kovdu ve bir daha bizimle iletişime geçmemesini yoksa polisi arayacağını söyledi. Ama o gittikten sonra... onu baştan çıkardığımı söyledi. Hoşuma gittiğini çünkü aksi takdirde ona söyleyeceğimi söyledi. Tek bir gelirle şehrin kötü tarafına taşınmak zorunda kaldık ve nedenini asla unutmama izin vermedi. Keşke hiç öğrenmeseydi. Son zamanlarda bunun iyi bir şey olduğunu fark ettim, çünkü er ya da geç her şeyimi alacaktı... tıpkı senin gibi." Ancak trans halinde konuşmam bittiğinde, birlikte yaşadığımız hamam böceklerini hatırladığımda, kahve fincanını can havliyle tuttuğumu, parmaklarımdan kırmızıdan beyaza dönüştüğünü fark ediyorum.

"Annen soluduğu oksijeni hak etmiyor." Bakışlarım ona kaydı.

"Bu durumda, sen de öyle." Neden onu savunuyorum ki?

"Nasıl bir canavar olduğumun gayet farkındayım Astoria. Ama en azından bir kurtarıcı maskesinin arkasına saklanmıyorum. Her lanet olası gün kendimi bir kafatasıyla boyuyorum ki kimin huzurunda olduğunu bir an bile unutmayasın."

Vücudunun her yerinde öldürme açlığını görüyorum. "Lütfen onu öldürme. Başka kimseyi öldürme. Lütfen, kimseyi öldürmene gerek yok-"

Parmaklarıyla yanağımı sildi ve alçak sakın bir sesle "Seni hiç sevdi mi?" diye sordu.

Ne halt ediyor bu? "Dur. Sakın yapma!"

"Sana hiç ne kadar güzel olduğunu söyledi mi?"

Hayır, hayır, hayır. Gözyaşlarım akmaya devam ediyor ve göğsümdeki delik genişleyerek nefesimi çalıyor. Avucumla kapatıyorum.

"Yoksa sana güzelliğinin erkekleri sana korkunç şeyler yapmaları için baştan çıkardığını mı öğretti?"

Ayağa kalkıp ondan iki adım uzaklaşıyorum ama o beni takip ediyor. Beni engelliyor, hapsediyor. "Bu yüzden mi kendini Mindy'nin arkasına saklıyorsun? Vücudunu asla göstermeyen kat kat kıyafetlerin ardına mı?" Dudaklarını yalıyor ve eliyle diğer yanağımı kavırıyor. "O kadar güzelsin ki Astoria, sana tüm o şeyleri yapmamı sağlayan, beni cezbeden şey fiziksel güzelliğin değil. Yıllardır içinde kazdığı çukur. O da en az baban kadar kötü. Baban muhtemelen dışarıda başka küçük kızlara tecavüz ediyordur çünkü onu hiç ihbar etmedi. Bu nasıl bir duygu?"

"Dur!" İçimdeki hıçkırık titreyerek geri çekiliyorum, ama yanaklarımı tekrar kavrayıp sıkıyor.

"Bu senin hatan değildi. Hiç beş yaşında seksi bir çocukla tanıştın mı? Babanın önünde kendine dokunmak senin fikrin miydi? Annen ihmalinin sorumluluğunu üstlenmemek için seni suçluyordu. Ve kim bilir aklında başka ne iğrenç şeyler vardı. Beş yaşındaki bir çocuk babasının onu taciz ettiğini ve bunun yanlış olduğunu nereden bilsin? Kızının ona güvenmesi için yeterince güvenli bir ortam yaratmayan o! Seni hiç sevmeyen o, bu yüzden sen de şefkat için babana koştun!" Duraklıyor. "İtiraf et. Onun ölümünü Jeremy'ninki kadar, Emanuel'inki kadar istiyordun."

"Kapa çeneni!" Kolları beni sarıyor. Onu itmeye çalışıyorum.

"Çok güzelsin Astoria. Ne zaman seni dans ederken, gerçek benliğini ortaya çıkarırken izlesem, diğer herkes odadan kayboluyordu. İnanılmazdı. Uzak duramadım ve seni elde etmenin kolay olacağını biliyordum çünkü annenin sana ne yaptığını görebiliyordum. Anlıyor musun? Anlıyor musun?"

seni kolay bir hedef haline getirdi. Bu senin güzelliğin ya da kişiliğin değil, o-"

"Kes şunu! Annem elinden gelenin en iyisini yaptı, seni lanet olası pislik!" Kendimi ondan çekerken avazım çıktığı kadar bağıyorum. Öfke göğsümdeki acıyı uyuşturuyor. İçime bir enerji ve güç dalgası hücum ediyor. Şaşırtıcı bir şekilde, Julian ona hakaret ettiğim için beni bayıltmıyor.

"Günlüğünün Jeremy ve Emanuel için neden bu kadar çok ölüm dileği olduğunu ama sana bu kadar kötü davranırken onun için hiçbir şey dilemediğini asla anlayamadım. Ama onu öldürmemi istiyorsun. Değil mi güzel kuşum?"

Yalan söylemeliydim. Bu konuda ona hiç güvenmemeliydim. Başımı sallarken onu savunuyorum, hayatını kurtarmaya çalışıyorum. "Elinde hiç kanıt yoktu. Onun sözüne karşı onun sözü! Ve hangi anne çocuğunun babasını baştan çıkardığını tüm dünyanın bilmesini ister? Hep bizim hatamız değil mi? Benim suçum, annemin suçu, hep bizim suçumuz! Tek yapmanız gereken **durmakken. Tecavüz etmeyi. Bize!**" Nefesimi tutmak için duraklıyorum, mantıklı konuştuğumdan emin değilim ve neden bu kadar kızgın olduğumu anlamadan gözyaşlarımı siliyorum. Belki de içten içe bunların hiçbirinin annemin bana davranışını mazur göstermeyeceğini bildiğim içindir. Bir şeyleri kırmak istiyorum, derimi kesmek istiyorum. İçimdeki acının dışarı çıkmasına ihtiyacım var ama bu sonsuz. "Fu-ck-!" Ellerimi tezgâha vuruyorum, fincanımı kapıyorum ve yere çarpıyorum. Bu öfkemi dindirmeye yetmiyor, ben de tabağımı odanın öbür ucuna fırlatıyorum, sonra da onunkini. Hâlâ yeterli değil.

Her şey çöküyor. Her yere kahve döküldü ama Julian gözünü bile kırpmadı. Orada durmuş, bir su birikintisine dönüşmemi izliyor. İçime kapanıyorum, seramik parçaları ve kahveyle benek benek olmuş tahtanın üzerine diz çöküyorum, annemin beni hiç sevmediği gerçeğiyle yüzleşmekten kaçınmaya çalışıyorum ve başarısız oluyorum.

O haklı.

Hep onun öldüğünü ve Mindy'nin ailesinin beni evlat edindiğini hayal etmişimdir.

Bu kadar korkunç bir şeyin benim suçum olmadığını, masum olduğumu fark etmek neden bu kadar acı verici? Keşke o küçük kıza sarılabilseydim, birinin kollarında sıcak hissetmek için o kadar çaresizdim ve kaçacak bir canavarım vardı. Sonunda öfkemden sorumlu olan herkesin bana yalan söylediğini, beni utandırdığını ve suçladığını, böylece beni zayıflatıp kullanabildiklerini anladığımda derin bir yutkunuyorum. Bu düşünce karşısında başımı sallıyorum çünkü bunun doğru olmasını istemiyorum. Çok acı verici, ama zaten orada, çıplak, katlanmak ve kabullenmek zorunda olduğum bir şey. Cam parçaları dizlerimi kesiyor ve bu umurumda bile değil.

Julian beni beklerken ve izlerken orada ne kadar kaldığım hakkında hiçbir fikrim yok. Ben duymadan önce adımı kaç kez söylediğini bile bilmiyorum.

"Astoria." Sesi, tonu o kadar sakın ki kulak zarımı okşuyor. Arka plandaki müzik yine yağmurlu bir gün, yavaş bir caz şarkısı ama pencerelerden birinden dışarı baktığımda dışarı aydınlık. Yağmur yağan tek şey benim, gözlerimin içi.

Kara delikler kadar karanlık gözleriyle tanıştım. "Hadi dışarı çıkıp biraz yürüyelim." Elini bana doğru uzatıyor. Gözlerim kafatası boyalı yüzü ile benden sadece bir iki santim uzakta olan parmakları arasında gidip geliyor. Bu şok beni çocukluğumun karanlık dünyasından . Benimle konuşmasını hiç beklemediğim sözler söylüyor.

Dizlerimdeki yaraları temizliyor ve bandajlarla kapatıyor. Bunu yapmasının, benimle ilgilenmesinin hoşuma gittiğini keşfediyorum, ama çoğu zaman Julian'ın tek yaptığı beni kontrol etmek ve bana işkence etmek oluyor. "Gözlükleri tak." Bu bir zorbadan, her kelimesini ölçmeyi ve korkmayı öğrendiğim bir canavardan gelen bir talep.

Açılan ön kapıdan dışarı baktığım anda aydınlık beni kör ediyor, bu yüzden yüzümü buruşturarak gözlerimi sıkıca kapatıyorum.

"Sadece alıştıkça yavaşça aç." Beni çekiyor, sert ama aynı zamanda yavaşça, sanki beni yalvardığım bir şeye değil de yapmak zorunda olduğum bir şeye götürüyormuş gibi. Nezaket ruhumu parçalıyor, kendimi duvarları yıkıyor. Ama bilerek kendime bir kez hatırlatıyorum

Bana tecavüz eden ve hayatımı mahveden canavarın o olduğunu tekrar hatırlıyorum. Anı, duvarı yeniden inşa etmek için kullandığım tuğla ve çimentodur.

Ormana koşabilirim... belki kaçabilirim. Ama orman bu sabahtan daha uzak görünüyor. Sanki burası dünyadaki son evmiş gibi. Evin etrafında çimenlerden başka bir şey yok, komşular yok.

Beyaz sundurma geniş ve evin etrafını sarıyor ama eski ve kirli. Beyaz sallanan sandalyeler, uyumlu gri boyalı ahşap zeminler ve beyaz hasır sepetlerden sarkan sarı çiçekler var. Bu bir rüya olmalı. Üzerinde çok çalışılması gereken eski bir çiftlik evine benziyor; boyası dökülmüş ve solmuş, hasır sepetler dağılıyor ama bu benim için cazibenin bir parçası. Eski bir ev. Acaba burada hiç aşk yaşandı mı?

Beni üç ince basamaktan çimlere indiriyor, sonra geriye doğru yürürken iki kolumdan tutuyor. Işığa hâlâ tam olarak alışamadığım için gözlerimi aşağıda tutuyorum.

Yeniden doğmak, her şeyi ilk kez yeniden deneyimlemek gibi. Sevdığım o nadir koku bana yağmur yağacağını söylüyor. Tüm kötü düşüncelerimi kovuyor ve ona biraz kıkırdıyorum, ondan bir gülümseme çıkarıyorum. Çimlerin kalın yaprakları ayaklarımı gıdıklıyor. Zengin yeşilini içime çekiyorum ve tekrar kıkırdarken gözlerimi ona dikiyorum. Her tepkimi hayranlıkla izlediğini fark ediyorum. Kahkahalarım kafatası boyasıyla dağılıyor ama saklayamadığım gülümsemem kalıyor. Gözlerim onunkilerle buluşuyor ve birbirimize kilitleniyoruz. Hafifçe aralanmış dudaklarımda ilk titreyen onunkiler oluyor. Bakışları o kadar yoğun ki, sanki beni öpmekten başka hiçbir şeye açlık duymamış gibi. Korku beni ele geçirmeden hemen önce göğüs uçlarım sertleşiyor, kalbim hızla çarpıyor.

"Julian-" İstekle karışık korku dolu bir fısıltı. Bu adam için içim acıyor. Nasıl? Neden?

Bana doğru eğildi ve dudaklarımı dudaklarının arasına aldı. Tutkulu, hızlı bir öpücük. Ağrı yayılıyor ve yoğunlaşıyor. Dayanılmaz bir şey. *Hayır! Hayır!* İnliyorum ve itiyorum, ayrılmak istiyorum ama o durmuyor. Tutuşu sıkılaşıyor ve ben eriyerek onu öpüyorum. Göğsümü avuçluyor. İki elimle onu itiyorum ama o meme ucumla oynamaya devam ediyor. İniltierim daha da yükseliyor.

am eriyor ve çok yoğun bir şekilde ağrıyor. Ayakkabısına basıyorum ve beni serbest bırakıyor. Sanırım onunla savaşıyor olmam bile şaşırtıcı.

İşte o zaman fırlayıp ormana doğru koşmaya başlıyorum, gözlerim acıdan yaşıyor, görüşümün kenarları yavaş yavaş beyazlaşıyor. Oraya ulaşırsam güvende olacağımı biliyorum. Kaçacağım. Ağaçlar muhtemelen arazide olanları örtmek için orada. Göğsüm ağrıyor. Adımlarımı genişletiyorum, daha fazla yol kat etmeye çalışıyorum, ölecekmişim gibi hissetmemi umursamıyorum. Çok erken yoruldum. Adımlarının çimleri ezdiğini duyabiliyorum. Bunu duymak beni panikletiyor. Çok yakınımda. "Astoria dur!" diye bağırdığını duyduğumda iki metre uzaktaydım. Endişesini belli ediyor ama ona inanmıyorum, arkama bakmaya cesaret edemiyorum.

Ve bir anda saçımı tutup öyle bir çekti ki düştüm. Güneş gözlüğümü kaybettim. Işık gözlerimi sımsıkı sıkmana neden oluyor.

"Ah-h! Hayır!" Sadece yakalandığım için değil, kalça kemiğim ve dirseğimin üzerine düşmenin acısıyla da çığlık atıyor ve nefes nefese kalıyorum. "Hayır! Hayır! Hayır!" Çimlerin üzerinde onunla mücadele ediyorum, tekmeliyorum, çığlık atıyorum, tırmalıyorum, ısıriyorum ama o her zaman kontrolü yeniden ele almayı başarıyor. Sanırım beni yere sermemesinin tek nedeni çok gülüyor olması.

Bana sahip olamaz. "Hayır-!" Alamaz.

"Bunun ne anlama geldiğini biliyor musun?" Kahkahalar gök gürültüsünü andırıyor. Vücudu benimkinin üstünde ve eli benimkini üstümde sabitliyor. Gülmeye devam ediyor.

Gülümseyen gözleri benimkilerle buluştuğunda, korku beni boğuyor. Bu

çok fazla. Beni bodruma geri atacak!

Hepsi bir numaraydı. Ne yapacağımı biliyordu. Hayır! Hayır! Hayır! Hayır! Hayır! Hayır! Nefesimi tuttuğumu duyuyorum ama ciğerlerime ulaşmıyor. *Özür dilerim, lütfen* , demek istiyorum ama içimden sadece garip sesler çıkıyor. "İck- ick, igg."

Yüzündeki gülümseme eriyip gidiyor. Sanki gezegenin havası çekilmiş gibi ama o iyi. Ciğerlerim çığlık atıyor, damarlarım zonkluyor, oksijen arıyor. *Oksijen nerede? Ölüyorum. Ölüyorum amına koyayım. Hayır! Hayır!* Ayaklarımın topları toprağa sürtünüyor. *Yardım edin bana!* Dudakları hareket ediyor ama ses yok.

"Astoria!" diye bağıyor, dikkatimi çekmeye çalışıyor. Beni bıraktığını fark etmemiştim. Ellerim yanan göğsümün üzerinde düzleşti. "Astoria, yavaşla. Sadece nefes al, yavaşça."

Ama yapamıyorum. Başımı sallıyorum, dehşet içindeyim ve lekeler görüş alanımı dolduruyor, onu bile engelliyor. Burada, onunla birlikte öleceğim; kimse bana ne olduğunu bilmeyecek. Muhtemelen beni bir çukura atacak, sonra da bulabildiği ilk zayıf, aptal sürtüğü kapacak. Gözyaşlarım sürekli akıyor. Gözlerimi çok yakın olan ormana çeviriyorum. . Daha hızlı koşabilseydim, başarabilirdim.

Tam pes ettiğim anda Julian yüzümü ona çeviriyor. İstedğim şekilde ölmeme izin vermiyor. Burnumu sıkıyor ve dudaklarını dudaklarıma yapıştırıyor. Ne yapıyor lan bu? Göğsünü itiyorum. Ağzıma hava üflüyor, sonra beni kontrol etmek için yüzünü kaldırıyor. Öksürüyorum, tekrar nefes nefese kalıyorum ama farklı bir şekilde, ciğerlerime gerçekten hava girecek şekilde. Vücudum gevşek, tamamen tükenmiş. Nefesim yavaş yavaş sakinleşirken hırıltılı nefes alıyorum. Ciğerlerim hâlâ kavurucu bir acı içinde ama en azından ihtiyaçları olana sahipler.

İşaret parmağı ve başparmağı bileklerimden birini sıkıyor ve onu sayarken görüyorum.

"Özür dilerim," diye fısıldamayı başarıyorum. Beni inceliyor. Bir sonraki gözyaşı benden sızıyor. "Lütfen beni bir daha oraya koyma."

Parmakları bileğimi sıkıyor, tekrar sayıyor.

"Lütfen, Julian. Ne istersen yapacağım." Cümlemi bitirdiğimde gözleri benimkilere yerleşiyor. Bacaklarımı ayırıyor ve yüzünü bacaklarımin arasına gömüyor. Dili yarığıma, sonra da kedi dudaklarımin arasından klitorisime doğru kayarken popom kalkıyor ve sadece emmesi için kıvrılıyor. Ben

Her yerim ıslak, az önce ne olduysa ondan terliyorum - nem, koşu, az önceki öpücük, şeytani dili, hangisini seçerseniz seçin. Ormana bakarken tepki vermemek, ses çıkarmamak için tüm enerjimi kullanıyorum. Parmakları her iki deliğime, başparmağı kıcıma ve diğer üçü de amıma giriyor. Acele etmiyor ya da nazikçe yapmıyor. Feryat ederken sırtım çimenlerden kalkıyor ama sularımı duyabiliyorum. Çok iyi hissettiriyor. İnliyor, sürünürken beni parmaklamaya devam ediyor, sonra ağzımı açıyor ve üç parmağını ağzıma sokuyor.

"Amını yalamamı ne kadar çok sevdiğinin tadına bak."

Ona itaat ediyorum. Oraya geri dönmek için her şeyi yaparım. Babydoll geceliğin askısını indiriyor ve göğüslerimi emiyor. Aklım, duygularım ve bedenim darmadağın.

"Julian," diye bağıryorum, beni oraya atmayacağını söylemesine ihtiyacım var. Fiziksel zevk zihnimi bulandırıyor, kayıtsızlık duvarımı yıkıyor. Çok iyi hissettiriyor ve ben bunu istemiyorum. Beni parmaklamayı bıraktığında kemerini çözüyor, pantolonunun düğmelerini açıyor ve sikini amıma sokuyor. Onun büyüklüğüne hazır değildim. Kolunu tokatladım ve sırtını tırmaladım, çığlık atıp titrerken o inledi ve kısa hamlelerle beni sikti.

"Çok sıkı, bebeğim. Tanrım. Hemen boşalacağım."

İnlemelerim ve sızlanmalarım onun inlemelerine ve nefes nefese kalışlarımıza karışıyor.

"Lanet olsun! Çok uzun zaman oldu!" Göğsümü o kadar sert emiyor ki çığlık atıyorum. Bacaklarımı açıyorum ve sikinin daha derinlere ulaşmasının tadını çıkarıyorum. Zevkimi belli etmemeye çalışarak çimlere yumruk atıyorum ve kendimi susturuyorum.

"Güzel kuş, amın benim için sıırıslıklam oldu." Bileklerimi tutuyor, tekrar üstümde sabitliyor, yüzüme bakarken beni beceriyor, onun istekli fahişesi olana ve beni becermesine onun ihtiyacı olduğu kadar ihtiyaç duyana kadar her duyguyu yaşıyor.

"O dar, küçük, lezzetli amcığına boşalacağım."

Gözlerim fal taşı gibi açıldı. Hamile kalmak istemiyorum. Adet dönemimden iki hafta sonra ve doğum kontrol iğnesinin hâlâ işe yarayıp yaramadığını kim bilebilir? Başımı sallıyorum. "Lütfen yapma. Lütfen yapma."

Yüzünü bir gülümseme kaplar. "Boşalmamı boşa harcamadığımı biliyorsun, küçük kuş. Ya amina ya da götüne."

"Ağzıma. Ağzıma sok, Julian. Çok uzun zaman oldu. Lütfen." Çaresizlik kelimelerimden akıyor.

Yalvarış karşısında kıkırdıyor. "Sana bir seçenek sundum." İticileri acele ediyor ve sona yaklaştığını bildiğim için panikliyorum.

"Kıçıma. Lütfen. Lütfen-"

"Çok geç."

Çıglıklarımı bastırıyorum ama doruk noktası hızla yaklaşırken kelimeler ağzımdan dökülüyor, "Oh-My-God. Oh-my-god-oh-my-god." Amım titrerken ve siki tam seğirmek üzereyken, kendimi ondan uzaklaştırarak geri dönmeyi başarıyorum ama beni hemen yakalıyor ve siki bana çarpıyor. "Hayır!" Doruk noktası içimde yuvarlanıyor. Karnımın üzerindeyken çok daha yoğun oluyor.

" böyle, güzel kuş, sağ beni. Gördün mü, amın nasıl da boşalmamı istiyor?"

Amımın her kasılmasında inliyorum. Vücudum bir zevk havuzunda yüzerken gözlerim geri yuvarlanıyor ama "Siktir!" diye feryat ediyorum. Hayır!"

" bu. Siktir, çok iyi hissediyorsun!"

"Hayır-"

Pantolonunu indiriyor, sonra siki içime girerken çok sert homurdanıyor, vücudu titrerken parmakları kalçalarımın saplanıyor.

"Hayır," diye fısıldıyorum ama o beni duymazdan geliyor.

Durduğunda dudaklarını indiriyor, nefesi kulağıma çarpıyor. "Merak etme minik kuş. Bebeğimiz çok güzel olacak."

OceanofPDF.com

OceanofPDF.com

Yirmi Altıncı Bölüm

Benim Harabem

JULIAN

Astoria daha önce karşılaştığım hiçbir şeye benzemiyor; beni mümkün olan her şekilde mahvetmek için başka bir boyuttan gelen bir yaratık. Tam yanardöner boş bir kabuğa dönüştüğünü, her isteğime boyun eğmeye hazır olduğunu düşündüğümde kaçıyor ve benimle savaşıyor. Tanrım, öleceğini sandığında gözlerindeki korku. Bir parçam onu tekrar görmek için öldürmek istiyor ama ölüme yenilmek için fazla eğlenceli ve delikleri sikim için fazla mükemmel. Ben ölü şeyleri sikmem. Benim tarzım değil.

Bundan ne kadar zevk aldığını bildiğimin farkında değil çünkü bugün çılgılık attığı kelimeler, muayene odamda ben onu parmaklarken boşalırken söyledikleriyle aynı.

Gece gündüz ona dokunmadan çıplak bedeninin yanında yatmak işkence gibi birkaç hafta oldu. Onu hamile , kuduz bir kedi gibi benimle dövüşmesini göze aldım. Boşalırken onun yalvarışlarını ve ağlayışlarını duymanın ve hissetmenin ne kadar bağımlılık yaptığını asla anlayamayacak. Onu hamile bırakmamı engellemek için kıcını becermeme izin vermesi... Beni tekrar azdırmısaydı gülerdim.

Bana dirsek atıyor, altımdan çıkmak istiyor. Kıkırdıyorum ve onu yere yatırıyorum. "Kalkma bebeğim, uzanırsan dölleme şansın ."

Üzerinden yuvarlanıyorum, o kendi nefesini tutmaya çalışırken ben de kendi nefesimi tutuyorum. Bunu engellemek için ne kadar mücadele ettiğinin anısı bir uyuşturucu gibi, bana ait olan her şeyi sakinleştiriyor. O kadar çok boyun eğene kadar ona hükmediyor ki boşalmaktan başka çaresi kalmıyor, acı her tarafını sarıyor. Benden uzakta çimlere bakıyor, gözyaşları yüzünden aşağı süzülüyor, büyülü görünüyor. Ona zaman veriyorum.

Ne düşündüğünü biliyorum. Ormana ulaşırsa kaçacağını düşünüyor ve haksız da değil. Sadece manzarayı kapatacak birkaç metre çam ağacım var.

"Beni ne zamandır burada tutuyorsun?" diye soruyor bana doğru bakmadan.

"Altı ay," diye cevap veriyorum berrak gökyüzüne bakarken, sonra nefesinin titrediğini duyuyorum.

Ayağa kalktı ve ormana doğru yürüdü. Belli ki aklı başında değil, ki ona ne kadar zamandır sahip olduğumu öğrendikten sonra bu anlaşılabilir bir durum. Birkaç adım atmasına izin verdim. Bu haliyle o kadar uzağa gidemezdi. Onu o kadar sert becerdim ki, doğru düzgün yürüyemiyor bile. Acele etmeden onu takip ettim ve yetiştim.

"Astoria, saçmalamayı kes." Kolundan çekip kendime doğru çeviriyorum.

"Lütfen, bırak gideyim. Lütfen. Sadece hayatımı yaşamak istiyorum." Büyük, yalvaran gözleri neredeyse var olmayan kalbimi kırmaya yetiyor. Onu kendime çekiyorum, başını kollarımın arasına alıyorum.

"Sus... *Ben* artık senin hayatınım."

İlk başta hiçbir şey yapmaz, ama sonra geri çekilir ve kedi dövüşü yeniden başlar.

"Benimle kavga etmeyi bırak!" Bağırıyorum ama beni dinlemiyor. Sanki beni duymuyormuş gibi bir havaya giriyor ve devam ediyor. "Astoria, kes şunu. Sabrımı sınırıyorsun."

Sevişmeden duyduğum sevincin yerini onun tırmalamaları ve ısırılmalarından duyduğum rahatsızlık aldı. Onu eve kadar sürükledim, kapıyı kilitledim.

Çılgılık atıyor ve tırmalayarak beni kanatıyor. Koridorda bodrumun kapısını duvara tutunmuş, "Hayır. Beni geri götürme. Beni geri götürme. Julian. Hayır!"

"Ne kadar kötü olabileceğini unutmuşsun-"

"Bu doğru değil."

Parmaklarının her birini duvardan kaldırıyorum, onu yakalıyorum ve kapı kapanıyor, ben adım daha karanlık ve daha soğuk oluyor. Tıpkı ilk geceki gibi, bir maymun gibi bana tutunuyor, titriyor, gözleri sımsıkı kapalı. O gece acıdan bayılmıştı. Bir daha olmazsa onu üzerimden nasıl indireceğimden emin değilim.

"Julian, bunu yapma. Ben iyi olacağım. Söz veriyorum. Özür dilerim. Ne olduğunu bilmiyorum. Lütfen." Yalvarışları beni gülümsetiyor. Hüccresine girdiğimde bile bana tutunuyor.

"Bırak, Astoria."

Dişleri gıcırıyor. "Yapamam."

Tasmayı kaptım ve ona kilitledim.

"Lütfen. Beni yalnız bırakma. Lütfen." Kelimelerinin bu kadar şiddetli titremesi muhteşem.

"Şşş... buna ihtiyacın var küçük kuş," diye fısıldıyorum kulağına.

Yanağımdan öpüyor. "Becer beni." Eli sertleşmiş sikimi buluyor ve pantolonumu indiriyor. "Ben seninim. Her şeyi yaparım."

Sıcak eli sikimi sarsınca gözlerim kapanıyor. Bu beni hiç etkilemiyor. Siktiğim diğer tüm istekli kızlar beni hiç etkilemedi. Boşalıyorum tabii, ama aynı yoğunlukta değil, sadece zar zor geçiyor. O durumlarda, oraya ulaşmak için onlara tecavüz ettiğimi ya da öldürdüğümü hayal etmem gerekiyor.

"Mememi em, Julian. İhtiyacım var."

Ağzıma alıyorum ve yarın yokmuş gibi emiyorum. Astoria sırtını dikleştirdi. Çığlığı hücreyi dolduruyor. Onu orta kısmından öpüyorum ve amına tükürüyorum, sonra da göt deliğine yayıyorum. Beni durdurmak yerine yine sırtını dikleştiriyor, bacaklarını ardına kadar açıyor. Loş ışık altında çok lezzetli görünüyor.

" dön."

Bana itaat ediyor. Pantolonumun ve iç çamaşırımın düşmesine izin veriyorum ve kıcını parmaklarken amını sikiyorum. "Sen benim misin?"

"Ben seninim, Julian. Seninim. Lütfen... beni burada bırakma."

Amcığı zafer gibi, sıcak ve lanet bir bakire kadar sıkı. Beni bu kadar içine almasının acıtmamasına imkan yok. Kasları ağrıyor olmalı. Duruyorum ve tekrar tükürüyorum. Tam başparmağımın onu parmakladığı yere düşüyor. İçeri itiyorum ve çığlık atarak beni beceriyor. Hayvani bir hız ve sesle. Kendini tükettiğinde, çekip çıkarıyorum.

"Lütfen beni bırakma."

"Sen benim misin?" Benimle konuşurken sağ tarafındaki banyoya doğru bakarken yüzünün yan tarafına bakarak soruyorum.

"Ben seninim. Yemin ederim."

"Göster bana. Benim için yanaklarını aç."

Nefesi titriyor, tereddüt ediyor ama sonunda itaat ediyor. O kadar korkuyor ki, onun dehşetini yiyebilirim. Avucuma tükürüyorum ve aletime sürüyorum, sonra yavaşça kıcına sokuyorum, kenarının etrafıma yayılmasını, direnmesini, beni boğmasını ve almasını izliyorum.

"Benim için ardına kadar aç, benim küçük pis sürtüğüm." Benim için açıldığını hissedebiliyorum. "Siktir, çok iyi hissediyorsun bebeğim," diye övüyorum dişlerimin arasından.

kadar zorluyor ki nefes bile almıyor ve titrediğini hissedebiliyorum. Saçlarından tutup çekiyor, böylece boynu tamamen geriye doğru kıvrılıyor.

"Devam et, ne kadar hoşuna gittiğini göster bana. Siktir et."

Pis şiltenin üzerinde bir ileri bir geri sallanıyor. Bu sarsıntı açıklanamaz.

"Daha derine, güzel kuş!"

Benden daha fazla almaya çalıştığında, içinden bir çığlık kopuyor ve duruyor. Lezzetli, çaresiz, sarsıcı bir hıçkırık döküldü.

"Julian! Yapamam!" diye feryat ediyor.

Onu yere yatırdım ve daha derinden siktim. Kontrolünü kaybediyor, kıcı büzülüyor, sikimi sıkıyor. Acı ve korku onu çekilmeye zorluyor. İhtiyacım olan her şey buydu. "İşte bu, bebeğim. Al şunu."

Sikim daha yarısına kadar girmişti ama muhteşemdi. İçine sokmaya devam ediyorum ve vücudu beni daha derine yutmadan önce nefes nefese kalıyor. *Ben* bile bu muhteşem hissin etkisinde kalıyorum. Kalçaları tekrar zıplayarak leğen kemiğime çarpıyor.

"Julian. Aman Tanrım!" diye ciyaklıyor ve sikimi sağıyor. "F-Fu--ck," her itişte ve sıkmada tekrarlamaya devam ediyor. Daha derine itiyorum ve tekrar çığlık atıyor, ama bu sefer zevkten. Neredeyse taşaklarıma kadar içine girmiştim ve vücudumun gerildiğini hissediyordum. Bebek kusmuğunu ve kirli bezleri düşünüyorum ve doruk noktamı geri itiyorum.

"Yani... lanet... iyi. Beni kıcına almak hoşuna gidiyor mu güzel kuş?"

"Mm-hm," diye başını sallıyor, yanağındaki kalın gözyaşı izleri yalanıyla tezat oluşturuyor.

"Ne kadar pis bir orospu." Deliği kasılıyor, neredeyse canımı çıkaracak.

Sonuna kadar itiyorum ve beklemiyorum ya da yavaşlamıyorum, artık küçücük olan bedenini kırıp kırmadığımı umursamadan bir hayvan gibi ona çarpıyorum. Yatağa doğru çılglık atıyor, titriyor, kaçıyor, beni çok yakınına itiyor.

"Beğendin mi?"

Başını sallıyor ve ağlamasını bastırıyor. Yalan söylediğini biliyorum. Onu incittiğimi biliyorum. Ama oraya ulaşmak için daha fazlasına ihtiyacım var. "Bana baba de."

"Julian, hayır!"

Daha fazla çekip metal korkuluk arkasına tırmanırken gülüyorum. "Söyle."

"Julian-"

"Söyle!"

"Babacığım. Baba, lütfen gel. Lütfen. Bu çok iyi, baba, lütfen." "Öyle mi?"

Göt deliğini sıcak döllerimle doldurmam hoşuna gidiyor mu?"

"Evet, baba. Evet. Lütfen. Sana yalvarıyorum."

Sarsılıyorum ve ona doğru fişkırıyorum, ter tüm vücuduma yayılıyor. Beni içinden çıkarmak için aceleyle geri çekildi.

Kalktım, kıyafetlerimi aldım ve kapıya doğru yürüdüm. Ne yaptığımı fark ettiğinde artık çok geçti.

"Mükemmel bir oyuncusun küçük kuş, ama sana inanmıyorum."

Yataktan düşüyor ve peşimden sürünerek gelmeye çalışıyor ama ben kapıyı arkamdan kapatıp çıkıyorum. Histerik çığlıkları ve zincirinin şingirtisi tüm bodrumda, sondan ikinci kapıya kadar yankılanıyor.

OceanofPDF.com

Yirmi Yedinci Bölüm

Yıkılmayın

ASTORIA

Hâlâ sikiinin içime pompaladığını, girip çıktıkça beni doldurup parçaladığını hissedebiliyorum. Boşalması yırtık kıcımdan dışarı sızıyor. İçim kavurucu, zonklayıcı bir acı içinde. Aptalcaydı ve şimdi bunun bedelini ödüyorum. Bir şeylerin değiştiğini, içinde bir damla insanlık olduğunu düşünmek aptallıktı. Bir yanım hiç şaşırmadı. Yerde kalıyorum. Belki üzerimde bir kamera vardır ve hareket etmediğimi görünce aşağı iner ve zinciri boynuna bağlayıp onu öldürebilirim.

Yıkılma, yıkılma, yıkılma. Yapmam gereken şey bu. Onu öldürmem gerek. Tanrım, lütfen bana yardım et. Bunu yapmak istemiyorum. Ben katil değilim. Kimse benim için gelmiyor. Ya onu öldürürüm, ya da kendimi.

Altı aylık. Mindy! Zihnimde çılgılık atıyorum.

Bir sonraki en aptalca şeyi yapıyorum. Sürekli bipleyen bir baş ağrısı beni ele geçirene, başım dönene ve kusmak için tuvalete gitmek zorunda kalana kadar yıkılıyorum. Hamile olabileceğim gerçeğini düşündüğümde durum daha da kötüleşiyor. Ayağa kalkıyorum ve ağzımı yıkarken suyun akışı duruyor. Boruları tekrar kapattı ve duş alma şansım bile olmadı, bu da amımda ve götümde onun döleriyle uyumak zorunda olduğum anlamına geliyor.

Lavabonun üstündeki aynaya baktığımda kendimi tanıyamıyorum. Bu sabah babam hakkında konuşurken duyduğum öfke içimde yuvarlanıp patlıyor,

ve çığlık atarken aynaya vuruyorum. atladi ve avucumu kesti. Kan önemli boyutta ve yine umurumda bile değil. Yavaşça aynadan büyük bir parça alıp avucumda sıkıyorum, ağlamaktan ve çığlık atmaktan başım zonklarken kan damlalarının yere düşüşünü izliyorum. Yanağımı yatağın yanındaki soğuk zemine koyuyorum, yüzümü kapıdan ve banyodan uzağa çeviriyorum. Zaman geçtikçe tasmanın zincirini yavaşça daha da yaklaştırıyorum.

Bugün yaşadıklarım zihinsel olarak çok fazla. Bu şekilde yaşamaya devam edemem.

Başka seçeneğim olmadığını düşünerek .

OceanofPDF.com

Yirmi Sekizinci Bölüm

Özür dilerim.

ASTORIA

Demir kapı uluyarak açılıyor ve beni uyandırıyor, sonra hücreme yaklaşırken adımları toprağı dövüyor. Zincire ve ayna parçasına sıkıca tutunuyorum. Bu benim tek şansım. Avucumun içinde önemli bir parçasını hissettiğimde bile sıkıca tutuyorum. Çok korkuyorum. Kalbim düşüncelerim kadar hızlı atıyor. Bunu doğru yapma şansım sadece yüzde yirmi. *O geliyor. Lanet olası yüzde yirmi, ve eğer yapmazsam, beni öldürecek. Böyle devam etmektense ölmek daha iyi. Bunu yapmak zorundayım. Bana başka seçenek bırakmadı.* İçeri girdiğinde, hareket etmiyorum.

"Astoria?" Hecelerin arasından endişe sızıyor.

"Astoria. Hayır!" Muhtemelen kanımı gördü. Bedenimin yanında diz çöktü ve beni yukarı çekti. "Hayır!" Sesi bir hıçkırığın başlangıcına dönüşüyor.

Onun bu endişesini fırsat bilip fırladım ve zinciri olabildiğince hızlı bir şekilde boynuna doladım. Sonra onu zincirle boğarken arkasından yürüyorum. Julian her zaman çok güçlüdür ama bu sefer zinciri boynundan çekmeyi başardığında, ayna parçasını tam boynunun omzuyla birleştiği yere sıkıştırıyorum. Eli hemen yarayı tutuyor ve kapatmaya çalışıyor. Parmaklarının arasından kan damlıyor. Zincirle onu tekrar boğuyorum. Nefes nefese kalıyor ve zinciri aşağı çekmeye çalışıyor ama ben tüm gücümü kullanıyorum. Kanı zinciri ıslatıyor ve göğsünden aşağı akıyor.

"Özür dilerim. Çok üzgünüm. Bana başka seçenek bırakmadın, Julian. Bana başka seçenek bırakmadın," diye hıçkırıyorum. "Çok özür dilerim." Cebindeki anahtara uzanıyorum ve yakamı açıyorum. Julian yaranın içinden aynayı çıkarıyor ve ben hızla odadan çıkarken yere düşüyör.

Belki daha güçlü bir orospu ona işkence ederdi, bana yaptığı gibi ama ben sadece kaçmak istiyorum, yeni bir hayata başlamak istiyorum. Julian soluk soluğa yerde debelenirken kapıyı arkamdan itip koşuyorum. Diğer üç kapı açıktı. Üzerimde sadece önceki geceliğim var, ayakkabılarım yok ama umurumda değil. Şans kazandı. Ön kapının ilk kilidini açıyorum ama ikincisini bulmak için yirmi beş kilidin hepsinden geçmek zorunda kalıyorum. *Üç tane daha. Sadece üç tane daha. Neredeyse geldik.*

Tüm o basamakları tırmanmaktan nefes nefese kaldım, ayrıca bıçaklamadan bir şekilde kurtulup peşimden gelmesinden korkuyorum. Kalbim o kadar hızlı ve sert çarpıyor ki canım acıyor. Sağ elimin bıçaklandığı zamandan beri tam olarak iyileşmemiş olması da yardımcı olmuyor. Çoğu uyuşmuş durumda ve şimdi ikimizin de kanıyla kaplı, bu yüzden de kaygan. Anahtar iki kez elimden düştü. *Siktir, hadi ama!*

Peşimden gelmediğinden emin olmak için sürekli arkamı kontrol ediyorum ama odadaki tek ses benim nefes nefese kalışım ve titrememden dolayı tuşların titremesi. "Lütfen Tanrım. Lütfen gitmeme izin ver. Lütfen."

Kapıyı açtığımda dışarısı kıpır kıpır ve alacakaranlıktı. Merdivenlerden aşağı, arabasını sakladığını umduğum ahıra doğru koşuyorum. Arabanın kapısı kilitli değil ama araç çalışmıyor. "Hadi ama!" Direksiyona vururken çığlık atıyorum. "Aç şu lanet arabayı!" Tekrar deniyorum ama olmuyor. Siktir et, kaçacağım.

Daha önce olduğu gibi çimenlerin üzerinde ağaçların sırasına doğru koşarken ciğerlerim yanıyor. Çok susadım, bitkinim ve açım ama durmuyorum. Biri sizi kovalıyorsa asla arkanıza bakmayın. Önümdeki ağaçlara odaklanıyorum ve daha fazla yol kat etmek için en geniş adımları atmaya çalışıyorum.

Ağaçlar iki adım ötemde. Aynı saniyede bir çatırtı duyuyorum, düşerken nefesim kesiliyor ve bacağımdan omurgama doğru dayanılmaz bir acı yayılıyor. Yer göğsüme çarpıyor. Ağzımın içinden kan akıyor. ile

DüŖerken yanlıŖlıkla dilimi ısırdım ama en çok acı veren Ŗey bu değil. Bir Ŗey derimi kesti ve hayal bile edemeyeceğim bir basınçla uyluk kemiğimi sıkıŖtırıyor. Tanrım, çok fena acıyor.

Tekrar ve tekrar ve tekrar nefes alıyorum.

En ufak bir harekette acı daha da artıyor. Tam nefes bile alamıyorum. ığlık atamıyorum. Yavaşça sırtüstü dönüyorum, sonra bacağımı oynatmamaya çalışarak doğruluyorum. Ne olduğunu gördüğümde ölmek istiyorum.

Bu çelik bir bacak tutma tuzağı. Hasta orospu çocuğu!

Hayır. Bundan kurtulmanın bir yolu olmalı. Olmalı. Bu Ŗekilde ölemem. Oksijen eksikliği tüm damarlarımı yakıyor. BaŖım dönüyor ve görüşümü lekeler dolduruyor. Dünya etrafımda dönüyor. Kafama bir Ŗey çarpıyor ve her Ŗey kararıyor.

Zonklayan, sıcak bir acı beni yavaşça uyandırıyor. İnliyorum. "Julian," diye fısıldıyorum ne olduğunu merak ederek. Sonra her Ŗey aklıma geliyor. Onu öldürdüm ama Ŗimdi burada tek baŖıma öleceğim.

Gece gökyüzünü filtreleyen bir ağaç örtüsü var. Yapraklar ve kalın gri bulutlar arasında birkaç küçük yıldız titreŖiyor. Orman sağımda, boş çim alan ise solumda. Uzaktaki ev küçük bir gölge gibi. Bir esinti tarlanın içinden geçiyor ve ağaçları sallıyor. Uzun bir *vınlama* sesi geliyor. Sarsıntı içimden bir çığlık koparıyor ve bu çığlık ormanda yankılanıyor, çünkü hareket etmeye cesaret ettiğim için acı tekrar içime saplanıyor.

"Bana yardım edin! Biri bana yardım etsin!" Bacağımın dönmesine, rüzgârın hızlanıp sesimi bastırmasına rağmen tekrar tekrar bağırıyorum

benim sesim. Aptal hayatımın her gününde olduğu gibi, kimse beni kurtarmaya gelmiyor. *Bundan kurtulmanın bir yolu olmalı.* Yavaşça doğruluyorum ve öne doğru eğilip bu şeyi tutmaya çalışırken acıdan dişlerimi gıcırdatıyorum. Beklediğim gibi, ne kadar çekersem çekeyim, hiçbir şey olmuyor. Bu sefer tüm gücümü topluyorum. Haydi. Tüm gücümle çekiyorum ama başardığım tek şey bacağımı hareket ettirmek ve böylece dayanılmaz acıyı şiddetlendirmek oluyor. Nefesimi tutmaya çalışıyorum ve birden çok uzak olmayan bir arabanın geçtiğini duyuyorum.

"A-h! Yardım edin! Yardım edin!" Çığlıklarım yine ağaçların arasında yankılanıyor.

Hiçbir şey. Toprağın üzerine uzandım. Gecenin serinliği beni bir kez daha ürpertiyor ve ardından iri su damlaları tenimi kamçılıyor. Ilık gözyaşlarım şakaklarımda yağmurla karışan yeni izler oluştururken şiddetle titriyorum. Toprak hızla çamura dönüşüyor ve sonra altımda bir su birikintisi oluşuyor. Rüzgâr yaprakları ve toprağı üzerime savurmaya devam ediyor. Ölmek istemiyorum. Bunun onları son olmasını istemiyorum. *Lütfen Tanrım! Lütfen! Lütfen!*

"Lütfen biri bana yardım etsin," diye hıçkırıyorum. "Lütfen." Gözlerimi açık tutamayacak kadar bitkin düşene kadar ağlıyorum. Gördüğüm son şey tepemde dans eden ağaç dallarının çok güzel görüldüğü.

Bir ses beni irkilterek uyandırıyor, ince hareket ve ardından gelen ıstıraptan soluğum kesiliyor. Bana doğru yürüyen bir gölge var. Yağmur eskisi kadar şiddetli değil ama rüzgar beni titretmeye devam ediyor.

Julian'ın kahkahalarını duyuyorum. Tabii ki ona yaptıklarımın sonra benim bu halime gülecekti. "Hayır..." Sadece fısıldayacak enerjim var. O burada olamaz. Onu ben öldürdüm. "Ben istemedim." Kalbimdeki acı neredeyse bacağımdakine eşit. "Julian," diye hıçkırıyorum. "Üzgünüm-"

Bir el feneri yanıyor, beni kör ediyor, sonra vücudumdan aşağı kayıyor. "Siktir." Koşup kendini yere attığında ve ayaklarımın dibinde diz çöktüğünde endişesini duyuyorum.

"Lanet olsun Astoria," diye küfrediyor dişlerinin arasından, bir yandan da açmaya çalışıyor ve başaramıyor. Bacağımdaki baskı hafifliyor ama daha güçlü bir şekilde geri geliyor. Sanki tekrar sıkışmışım gibi. Çığlık atıyorum, nefesim kesiliyor ve bayılıyorum.

Eve doğru yürürken dakikalarca onun kollarında uyanıyorum. Bacağım artık serbest olduğu için daha çok acıyor ve attığı her adım acıyı içimde yankılandırıyor. Her esinti, derinlerdeki ham yaramı okşuyor. Hıçkırıklarımı çekiyor ama bu sadece daha da kötüleştiriyor. Yüzümü buruşturuyorum ve dudaklarımı ısırıyorum.

"Neredeyse geldik, güzel kuş, o zaman ne kadar kötü olduğunu göreceğim."

Yağmur yağarken beni arıyor olmalı çünkü gömleği, teni ve saçları sıırılsıklam. Sargılı boynuna bakıyorum ama daha derin bir adım attığında acıdan nefesimin kesilmesine engel olamıyorum. Daha fazla hareket etme riskine girmemek için her şeyi içimde tutmak zorundayım. Bakışlarım sapıyor ve gökyüzünü yakalıyorum.

Yukarıdaki bulutların arasındaki renklerin acısından saklanmaya çalışıyorum. Geçen sabah olduğu gibi, gökyüzünün yarısı karanlık, diğer yarısı ise turuncu, sarı ve pembenin farklı dolu. Pembenin gerçek bir renk olmadığını, sadece renklerin belli bir karışımına dair bir yanılsama olduğunu okuduğumu hatırlıyorum. "Lambda, ışığın frekans üzerindeki hızına eşittir," diye fısıldayarak tekrarlıyorum adımlarında yeni bir sıçrama olduğunda. Bazen elimde olmuyor, inlemek ya da sızlanmak zorunda kalıyorum ama hıçkırıklarımı yutuyorum.

Yirmi Dokuzuncu Bölüm

Yabani

JULIAN

Onu yatağıımıza yatırdığım anda çığlıkları duvarlara çarpıyor. Tanrı'ya şükür onu ameliyat ettikten sonra serum takmışım. Ona güçlü bir narkotik ve antibiyotik veriyorum, ardından yarayı incelemeye ve dezenfekte etmeye gidiyorum. Derin olmasına rağmen hasarın kalıcı olmadığını görmek uzun sürmedi. Uyluk kemiğini tamamen kesmemiş. Ama çektiği acıyı inkar etmek mümkün değil. Ayaklarında kesikler var. Onu soyup kuruladıktan sonra titrememesi için kalın yorganımla üzerini örtüyorum. Saatler geçtikçe aynı numaraları tekrarlıyor, acıdan inliyor ya da kabuslar görüyor.

Adrenalin patlaması uyumama izin vermiyor. Önce kendi kanamamı durdurmak, kendimi dezenfekte etmek ve dikmek zorunda kaldım, sonra gece yarısını geçene kadar fırtınanın ortasında onu aradım. Onu ahırda arabayı çalmaya çalışırken bulacağımı umuyordum. Kaçma girişimi için hazırlık yaptığımı, arabayı çalıştırmak için her zaman iki kablonun çapraz olması gerekecek şekilde yaptığımı bilmiyordu. İlk başta düştüğünü sandım. Bu bir inkârdı, gerçekten. İlk kaçmaya çalıştığında onu daha önce uyarmalıydım ama oyunumuza kapıldım.

O şeyi açmak saatlerimi aldı.

Buna cesaret edebileceğini hiç düşünmemiştim. Bir kez daha güzel kuşumu yanlış değerlendirdim, onu hafife aldım. Onu oraya götürmemem için bana yalvardı ve ben onu dinlemedim. Onu çok fazla zorladığımı fark etmediğim için kendimi suçluyorum. Ama o

Karanlığımı o kadar cezbediyor ki. Onunlayken kendimi zor kontrol ediyorum. Onu yok etmek çok lezzetli.

Astoria sonunda bana bir savaşçı olduğunu gösterdi. Onunla çok gurur duyuyorum.

Yatağımızın ayak ucunda durup onun güzelliğini seyrediyorum, her tarafı ter, kir ve kan içinde, saçları darmadağın. Vahşi hayvan gibi görünüyor, muhteşem.

Keşke kasaydı. ldğm düşünmesine izin verseydim ve sonra rastgele bir gecenin ortasında ortaya ıksaydım... Yüzündeki dehşet... Hayal meyal kıs kıs gülüyorum. Çok eğlenceli olurdu. Onun yerine, buradayım, onun için endişeleniyorum.

Benim güzel kuşum inanılmaz, çok cesur, güçlü. Kendi iyiliği için fazla tatlı ama onu yeterince zorlayınca muhteşem, öfkeli bir kaltağa dönüşüyor. Beni şaşırtmaya devam ediyor. Bugün saygımı kazandı.

"Anne, lütfen beni yanına al. Beni bırakma. Lütfen anne. İyi olacağım." Hıkırıkları beni uyandırıyor ve sonra sözlerini duyuyorum. Dönüp koluna dokunduğumda yanmış ve ter içinde olduğunu görüyorum.

"Oh hayır. Bu olmaz."

"Beş yüz yetmiş ila beş yüz doksana nanometre. Beş yüz seksen ila altı yüz yirmi nanometre." Rakamlar onu titretiyor.

"Dayan, güzel kuş. Bir sonraki dozun vakti geldi." Serumuna ekliyorum ve alnını ıslak bir bezle kapatıyorum.

"Lambda, frekans üzerinden ışık hızına eşittir..." Onu o şeyden kurtardığımdan beri aynı denklemi ve ardından aynı sayıları tekrarlıyor. Onları not ediyorum ve daha sonra ateşi düştüğünde bakıyorum. Astoria sarı ve turuncunun dalga boyunu fısıldıyor.

OceanofPDF.com

Otuzuncu Bölüm

Mutlu Yıllar

ASTORIA

A month later

Uyandığımda yatağında karnımın üzerinde yatarken amımı sikiyordu. Bacağım için çok endişelendiği günler geride kaldı.

"Hamile kaldığından emin olmak için şimdi bol bol sevişmeliyiz," diye fısıldıyor kulağıma.

Hasta herif bunu istemediğimi biliyor ama ben orada öylece yatıp katlanıyorum çünkü yapabileceğim bir şey yok. Kavgaya etmemden, yalvarmamdan, çığlık atmamdan ve ağlamamdan hoşlanıyor, bu yüzden mümkün olduğunca bez bebek gibi olacağım. Hey, belki bu onu beni öldürecek kadar kızdırır. Vücudum her şiddetli itişte sallanırken, başparmağımı elime bağladığı bandaja sürtüyorum.

Onun bir parçası, derinlerde bir yerde, umursamalı. Değil mi? Bir şeyler olmalı. Oturup benimle birlikte dizinin iki sezonunu nasıl izlediğini, benim için yemek sipariş ettiğini, benim için yemek pişirdiğini, müzik dinlememe ve dışarı çıkmama izin verdiğini, bacağımla ilgili gösterdiği tüm endişeyi hatırlıyorum. Gözlerimi kapatarak kaçmayı başarıyorum ve ayaklarımdaki çimlerin hissine, tenimi ısıtan güneşe ve o günkü yağmurun kokusuna saklanıyorum. Sonra odaya geri döndüm.

çok erken ve her şey çok daha fazla acıtıyor. Onun duygusuzluğu ve zalimliği kalbimi paramparça ediyor. Hıçkırıklarımı tutamıyorum.

"Şşş. Bu kısımdan nefret ettiğini biliyorum. Kavrama için biraz daha zaman." Tüm ağırlığını sırtıma veriyor ve avuç içiyle beni evcil bir hayvan gibi okşuyor. Ayağa kalkıyor, giyiniyor, sonra duvardaki zincirin kilidini açıyor. "Hadi gidelim, minik kuş." Bunun başka bir numara olup olmadığını merak ederken başımı kaldırıyorum. Elini uzatıyor. "Gel bakalım."

Birkaç acınası adımdan sonra Julian beni taşıyor. Çılgınca, sert günlük sikiş iyileşmem için iyi olmadı. Banyoda, ben duvara yaslanırken o beni yıkıyor. Ona bakmaya devam ediyorum, onu anlamaya çalışıyorum. Gözleri benimkilerle buluşuyor ama konuşmuyoruz. Lens taktığını o zaman fark ettim. Bunu daha önce nasıl fark etmedim?

"musun?" "Ha?"

"Lens takıyorsun."

Yüzüme tam basınçlı, soğuk su püskürterek beni boğuyor. Arkamı dönüyorum, sonra bir köşeye siniyorum ve neredeyse çığlık atıyorum. Su beni kamçılıyor. Ondan saklanmaya çalışıyorum ama gidecek bir yer yok. Kendimi örtmek için duş perdesini tutmaya çalıştığımda, onu çekip alıyor. Şaşırtıcı bir şekilde içeri giriyor, beni döndürüyor ve bileklerimi üstümde hapsederek beni duvara yapıştırıyor. Yanlışlıkla bacağıma ağırlık verdiğimde çığlık atıyorum. Mememi emerken, duş başlığını tam klitorisime dayıyor. Boşalmam saniyeler sürüyor ve kendimi onun elinden çekmeyi başaramıyorum. Bana işkence etmeyi bitirdiğinde, neyi yanlış yaptığımı unutuyorum. Gidiyor ve sonra beni havluyla kurulamak için geri dönüyor, ben bankta oturup boşluğa bakarken saçlarımı tarıyor, sonra örüyor. Sonra görüyorum, göz bağı. "Julian-"

"Astoria, lütfen kapa çeneni. Ağzını bantlamak istemiyorum."

Dünya yok oluyor. Göz bağı bu sefer daha sıkı, gözlerimi acıtıyor. Bir süre yanımda hareket ettiğini duyuyor ve hissediyorum ve kendini kuruladığını varsayıyorum. Beni çıplak bir şekilde banyodan dışarı taşıyor.

"Senin için yeni bir hediyem var-"

"Ama ben göremiyorum." Her ne kadar rahatmışım gibi davransam da içimden kalbim hızla çarpıyor. Ağzımda acı korkunun tadını alabiliyorum. Ne zaman bir hediye getirse, o battaniye dışında korkunç bir şey oluyor. Tüylerim diken diken oluyor ve çok geçmeden her yerim titremeye başlıyor ama bunun zihnimi kemiren korkudan mı yoksa odanın soğukluğundan mı kaynaklandığını anlayamıyorum.

Kıkırdıyor. "Görmene gerek yok. Sadece hissetmen gerek. Orada kal." Onun varlığını tekrar hissetmeden önce bir süre aynı yerde duruyorum. Ellerimi tutuyor ve arkamdan bağlıyor.

"Julian, açım ve susadım." Bu doğru, ama aynı zamanda onun bulduğu yeni iğrenç şeyleri de ertelemeye çalışıyorum.

"Sadece yemek ve su alabileceğini biliyorsun, küçük kuş. Şimdi, lütfen bunu bizim için mahvetmeyi bırak. Beni kızdırmak istemezsin, değil mi?"

Yutkunuyorum ve başımı sallıyorum. "Hayır."

"İşte benim güzel kızım. Şimdi, gel." Kalçalarım yatağın kenarına değene kadar beni çekiyor, sonra da eğilip yatağın üzerinde asılı kalmam için beni itiyor. Kayganlaştırıcı göt deliğimi ıslatıyor. "Sana mükemmel bir yapay penis aldım," diye açıklıyor onu içeri iterken.

Açabildiğim kadar açıyorum ve kendimi destekliyorum. Yine, onunki kadar kalın değil, ama çok derinleştğinde, yardım edemem ama ondan kaçmak istiyorum. İnilti benden kaçıyor. Onu daha da ileri itiyor, asla çıkarmıyor. Rektumumu geçtiğini hissediyorum ve başımı kaldırıyorum, daha ne kadar derine gideceğini merak ediyorum ve dudağımı ısirmaktan başka çare bulamıyorum.

"İşte. Bu oldukça iyi. Şimdi bacaklarını iyice aç."

Ona itaat ediyorum ve klitorisimin tabanında bir şey ısırıldığını hissettiğimde nefes nefese kalıyorum. Yatak eğiliyor ve beni kollarımdan tutup yatağa, sert aletine ve taşaklarına doğru çekiyor. "Yala onu, Astoria." O mastürbasyon yaparken ben de taşaklarını yalıyorum. Alnımı yukarı itiyor ve sikini ağzımın içine olabildiğince derin yerleştiriyor. Julian dildoyu kapıyor ve oturduğu yere doğru eğiyor.

"Devam et güzel kuş, beni ne kadar sevdiğini göster," diye alay ediyor, beni yapay penisle sikerken duyabildiğim bir gülümsemeyle ve onun horozunu ağzıma alıyorum. İleri geri sallanmak için dizlerimle iterek ona itaat ediyorum. Geri hareket ettiğimde, yapay penis beni daha derine dolduruyor ve ağzımdan horozunun bir inçinden daha azını serbest bırakıyorum. İleri doğru hareket ettiğimde, siki boğazımı dolduruyor. Ağır nefesleri ve inlemeleri odayı dolduruyor.

"O benim güzel kuşum."

İşi bitirirken kendimi kaybediyorum. Ne kadar uzun süre ses çıkarmadan dayanırsam, beni o kadar sert sikiyor. Bunu öyle bir vahşilikle yapıyor ki klitorisimi ısırın şey hareket ediyor. Diğer eli göğsümün altına giriyor ve göğüslerimi okşuyor. Zevk beni boğmadan önce ancak bu kadarını kaldırabileceğimi biliyor.

"Şarkı söylemeni duymam gerek, güzel kuş. Şarkı söylemeden gelemeyeceğimi biliyorsun."

Yalvarışını görmezden gelmeye, tüm sesli ifadeyi içimde tutmaya çalışıyorum, ancak bu kadar çok fiziksel uyarımla vücudum bana ihanet ediyor. Yapay penis çok iyi hissettiriyor, her süpürme beni masaj yapıyor ve geriyor, beni bütün hissettiriyor. Aletini boğazıma kadar sokmamı sevdiğini ve onu memnun ettiğimi bildiğimden, inlemelerim birbirine yapışıyor, neredeyse bir uğultu gibi sürekli hale geliyor.

"Tanrım, sen çok iyi bir fahişesin."

Vücudumun onun yaptığı her şeyden bu kadar zevk almasına dayanamıyorum. Kendimi çok dolu, saf bir mutluluk içinde hissediyorum ama bunu itiraf etmek istemiyorum. Zihnim, gururum, haysiyetim ve önyargılarım ile her hatalı noktası daha fazlasını isteyen bedenim arasındaki çatışma bana işkence ediyor. Sonunda bedenim kazandı. Onunkini emiyorum

Sahip olduğum tüm enerjiyle, elimden geldiğince hızlı bir şekilde, yakıcı acıyı çoktan geçerek, hepsi de kık deliğimi olduğu gibi becermeye devam etsin, böylece klitorisim ısırılmaya ve çekilmeye devam etsin, böylece göğsüme dokunmaya devam etsin. Bunu istiyorum ve zihnim bu düşünceyi somutlaştırdığı anda içimden şiddetli, titrek bir çığlık kopuyor.

"Siktir... bebeğim, ihtiyaın olan şeyin bu olduğunu bilmiyordum. Sikimi şimdiye kadar tanıdığım tüm fahişelerden daha iyi yalıyorsun."

Onu görmezden geliyorum ve devam ediyorum, bir yanım hala ona daha fazla ihtiyaç duyuyor, diğer yanım ise bitmesi için boşalmasını istiyor. Sızlanmalarım çığlıklara dönüşüyor, ona bitirmesini söylemeye çalışıyorum. Aciliyet çok açık. Duvarlarım yapay penisin etrafında kasılıyor ve içime yayılan dalgalar üretiyor. Bu çok yoğun! Emmemle, gzyaşlarımla, onun gelmesi için kendimi paralamama engel olamıyorum. İleri geri sallanırken kendimi kasılmaktan ve yapay penisin daha fazlasını ve horozunu daha derine, daha hızlı ve daha sert almaktan alıkoyamıyorum.

"Böyle. A. Fucking. Orospu," her kelimeyi sikini ve dildoyu içime sokarak noktılıyor. Başımı tutup daha fazlasını içime iterken nefes nefese kalıyor, dudağım taşaklarını öpüyor ve siki boğazımı boşalmayla doldurmak için seğirirken tüm nefesimi kesiyor.

"Siktir!" diye bağırıyor ve boğuk çığlıklarımı görmezden gelerek beni yapay penisle becermeye devam ediyor. Aleti ağzımdan çekildi ve sonunda yatağa yığıldı, sonra bedenimi onunkinin üstüne çekti.

Biri bizi yakalasa kucaklaşan sevgililer olduğumuzu düşünecek ama gerçek şu ki beni zapt ediyor, üstünde tutuyor. Çok iyi tanıdığım derin ve eşit nefes alışından uyuduğunu anlıyorum. Yorgunluk beni de yakalıyor.

Vücudunun yeniden ayarlanması beni uyandırıyor. "Gel

bebeğim, üzerime otur." "Julian, hayır."

Beni kaldırıyor ve yavaşça üstüne otururken, aleti amıma girerken ve dildo kıcımdayken, kaşlarım kırışıyor ve bunu yapmaması için yalvararak titriyor. O kadar gerilmiş durumdayım ki, hiç zevk almıyorum. Yalvarışlarımı, inlemelerimi ve ağlamalarımı görmezden geliyor. Fikrini değiştirmeyeceğini çabucak kabul ediyorum.

"Siktir..." diye küfrediyor, amımın dudakları sikinin dibine değerken. "Aşağıya dönmek ister misin?"

"Hayır. Lütfen-" Fobimi saklayamıyorum. Ne zaman beni tekrar aşağı atabileceğini düşünsem beynimde bir şeyler kısa devre yapıyor.

"O zaman hayatın buna bağılıymış gibi sikimi becer."

"Julian, ellerim bu şekilde bağılyken hareket edemem."

"İyi," diye itiraz ediyor ve bileklerimi çözüyor.

Öne eğilip kalçalarımı sallıyorum, sadece alabildiğim kadarını sikiyorum, ama o tüm sabrını kaybediyor ve beni hem sikiyle hem de yapay penisle sikiyor, sesimi kaybedene kadar benden hızla çığlıklar çıkarıyor.

Gözbağım gözyaşlarıyla o kadar ıslanıyor ki ona rağmen yanaklarımdan aşağı süzülüyorlar. Ben boşalıyorum ve o da klitorisimi ısırarak şeyi çıkarıyor. Kan geri döndükçe zonklıyor ve Julian ona hafifçe vurarak beni zıplatıyor. Gülüyor. Klitorisimden fişkırıyor ve kendimi nasıl kaldırdığıma yardım edemiyorum.

Çılgınca bir acı. Ben üzerine fıskırırken Julian beni olduğum yere kilitliyor ve boşalıyor.

"İşte benim güzel kızım. Hâlâ oralarda bir yerde olduğunu biliyordum."

Bitkin, aç ve güçsüz bir halde üzerine yığılıyorum. Beni üzerinden itiyor ve karnımın üzerinde uyuyakalıyorum, ancak yapay penis içimden çıkarılırken uyanıyorum.

"Merak etme, seni bir tane daha dolduracağım bebeğim."

Bu sefer amımı başka bir lastik aletle dolduruyor, ben durması için yalvarana kadar derinlere giriyor. Kıçıma daha fazla kayganlaştırıcı ekliyor. Tüm vücudunu içime sokarken çığlık atıyorum. Kukumdaki lastik titriyor ve titreşiyor.

"Mutlu yıllar, Astoria."

Doğum günüm mü? Bu düşünce beni öldürüyor, ama Julian acımasızca içime girerken her şey buharlaşıyor, önce acının, sonra da zevkin gölgesinde kalıyor. Vibratör sanki gerçek bir sıkışmış gibi içimde hareket ediyor. Göt deliğim onu kabul etmeyi, içine girdiği her santim için minnettar olmayı öğrendi. Artık duvarlarıma her sürtünmesi bir cennet. Tekrar çığlık atıyorum.

"Oh, güzel kuş, şimdiden mi? Daha işim bitmedi." Boşalırken bedenim kasılırken beni daha hızlı ve daha sert sikiyor. Asla durmayacak. "Boşalmamı istiyorsan ne yapacağını biliyorsun bebeğim. Benim için şarkı söyle, güzel kuş. O günden beri bunu yapmadın ve bunun için bana borçlu olduğunu biliyorsun."

Hangisi daha kötü bilmiyorum, onu öldürmeye teşebbüs etmenin cezasını çekmek mi yoksa cezanın ne zaman geleceğini bilmemek mi?

Nefes nefese. "Hadi Astoria. Hadi."

Neden bana bunu söylüyor? Lanet olası hasta pislik. "Baba," diye sesleniyorum aklımdaki son vidanın da cehenneme gittiğini hissederken.

"Oh, bu iyi. Siktir, Tory. Kıçından asla bıkmayacağım." Bana ilk kez böyle sesleniyor ve bu aklıma bir şeyler getiriyor. "Şarkı söylemeye devam et, güzel kuş," diye rica ediyor itişler, pantolonlar ve benim feryatlarım arasında.

"Baba, lütfen gel." Kelimeler dudaklarımdan zar zor dökülüyor.

Değişiklik yok. O kadar çaresizim ki bir kez daha söyledim mi duramıyorum. İsteddiği her şeyi söyleyeceğim. "Baba, lütfen kıçıma boşal," diye onlarca kez tekrarlarlarken tırnaklarımı avuç içlerime batırıyor, sıvının onları ıslattığını hissediyorum.

"İstiyor musun, güzel kuş?"

"Evet, baba. Göt deliğimi sik. Daha sert. Daha sert, baba." Beni sıcak boşalmasıyla doldurana kadar doruğa ulaşırken her dalışta tekrar ediyorum, sonra bayılıyorum.

Uyandığımda gözbağı çoktan çıkarılmıştı.

"Uyandın mı? Otur."

Vücudum çok ağrımına rağmen ona itaat ediyorum. Nefesim kesiliyor ve gözlerimden yaşlar süzülüyor. Sadece nefes almayı bıraktığımda daha iyi oluyor, ama ciğerlerim oksijen için çılglık atıyor. Yalvaran gözlerle ona bakıyorum ama o fark etmiyor. Bir şey yapamayacak kadar bitkinim. Julian komodininden bir şey alıyor. İçinde bir parça kek ve yaktığı küçük bir mum olan küçük bir tabak görünce donup kalıyorum, ağzım açık kalıyor. Gözlerim çakmağı komodinin en üst çekmecesine kadar takip ediyor.

"Bir dilek tut."

Bakışlarım mumla onun arasında gidip geliyor. Mumu alıp bu yatağı ateşe verebilirim. Onu alıp lanet gözüne sokabilirim. Ama bunu doğru yapma şansım yüzde birden az.

Giderek büyüyen tehditkâr gülümsemesi bana ateşi beni diri diri yakmak için kullanacağını, sonra da iyileştireceğini söylüyor. Gözleri olan kara delikler bana meydan okuyor.

Bu hasta adamdan uzak durmak istiyorum, dileğim bu.

Ben sessizce ona bakarken o bana pastayı yediriyor. Pastadan nefret etmeme rağmen hayatımda tattığım en lezzetli şeydi.

"Julian." Adını bu kadar sakın söylemem beni şaşırttı. "Evet,

güzel kuş?"

"Biraz su alabilir miyim?"

"Bende daha iyi bir şey var." Komodinden süt dolu küçük bir bardak alıyor ve içmeme izin veriyor. Buz gibi soğuk, tatlı ve boğaz ağrımı yatıştırıyor.

"Senin için içine bal koydum."

"Teşekkür ederim, Julian."

"Elbette, güzelim." Sol yanağını tutuyor, okşuyor ve beni beslemeye devam ediyor.

"Neden sana baba dememde ısrar ediyorsun... durmanı istediğim halde?"

Julian küçük kaşığı tabağa koyuyor ve yüzümdeki sıcaklığın gittiğini hissettiğimde gözlerimi inceliyor. "Annene inanmandan hoşlanmıyorum, Astoria."

Gözlerimi ondan kaçırıp sağ tarafımdaki çarşafıya bakıyorum.

"Bana bak. Babanı sen baştan çıkarmadın. Bu sözlerden herhangi birini ona söyledin mi?"

Dudağımı ısırırken başımı yavaşça sallıyorum.

"Bir ders almanı istiyorum, babasını baştan çıkaran bir kızın ne söyleyeceğini ve ne yapacağını öğrenmeni istiyorum. Anladın mı?"

Kalbim parçalanıyor. Bana bu şekilde işkence etmeye devam edecek ve bu konuda yapabileceğim hiçbir şey yok.

"Farklılıklarımız olduğunu biliyorum ama hayatımda hiç bu kadar mutlu olmamıştım Astoria. Seni bulduğum ve birbirimizi beklediğimiz için çok rahatladım. Eğer yanlış kız olsaydı..." Başını iki yana sallar. "Ona ne yapardım Tanrı bilir. Onu öldürmek ve seni beklemeye devam etmek zorunda kalırdım. Belki de seninle hiç tanışamazdım. Sen , bebeğim. Çok heyecanlıyım ama gerçekten hamile olup olmadığını kontrol edebilmemiz için on gün beklememiz gerekiyor. Tekrar denemek zorunda kalırsak cesaretin kırılmasın, tamam mı? Bu konuda ne kadar stres yaparsak, o kadar gecikebilir."

Yüce Tanrım, bu adamdan nasıl kaçabilirim? Lütfen.

OceanofPDF.com

Bölüm Otuz Bir

Sihir Gibi

ASTORIA

Two months later

Julian kulağıma, "Uyan uykucu," diye fısıldıyor ve ben inliyorum. Son günlerde o kadar yorgunum ki korkutucu olmaya başladı. Bazı günler yataktan zor çıkıyorum.

"Yorgunum, Julian."

"Sana bir sürprizim var."

Yavaşça gözlerimi açıyorum. Sabah olduğunu söyleyebilirim çünkü güneş parlıyor ama evin diğer tarafında. "Bugün işe gidecek misin?"

"Hayır, şapşal, bugün cumartesi. Gel, kalk ve hazırlan. Sana göstereceğim için çok heyecanlıyım."

Bileğimden tutup beni banyoya götürüyor. Duştan sonra mermer tezgahın üzerinde uzun, beyaz, pamuklu bir gecelik bulup giyiyorum, sonra ıslak saçlarımı onu memnun etmek için bir tarafta topluyorum. Yatağın üzerinde oturuyor.

Yüzünde beni bekleyen bir gülümseme ve yatağı okşuyor. "Gel, benim için uzan."

Bana söyleneni yapıyorum. Başka ne seçeneğim var ki? Karnım gurulduyor, ne kadar aç olduğumun sinyalinin veriyor. "Julian, acıktım."

Her ne yapıyorsa onu mutlu ediyor, o yüzden bunu yapmak istemediğimi biliyorum. Yüzünde kısa bir gülümseme beliriyor. Yatağın ortasında bir dizüstü bilgisayar var. Önlüğümün uzun eteğini kaldırıyor, göbeğime kalın bir jel döküyor ve aşağı doğru iterken üzerimde bir cihaz döndürüyor.

"Sadece dinle," diyor dizüstü bilgisayara bakarken.

Birden boğuk bir kalp atışına benzer bir ses duyuyorum. "Bu da ne?" Zaten bildiğim bir şeyle yüzleşmek istemediğim için soruyorum.

Bakışları benimkilerle buluşuyor. "Bu çocuğumuzun kalp atışı, Astoria. Sen hamilesin."

Nefes almam, gözümü kırpmam bile biraz zaman alıyor, sonra başımı sallayarak tüm gücümle direniyorum. Bunun yerine, yüzümden akan sıcaklıkla orada uzanıyorum.

"Bak." Ekranı bana doğru çeviriyor ve bebeğin olduğu yeri işaret ediyor. Sadece bir nokta var.

Hamileyim... tecavüzcümün bebeğine. Ne yaptığının ya da neler olduğunun farkında olmadan yavaşça doğruluyorum. Julian'ın benimle konuştuğunu biliyorum ama tepki veremiyorum. Yataktan fırlayıp banyoya gidiyorum ve safra kusuyorum. O da beni takip ediyor ama kapının çerçevesine yaslanıp tepkimi görmek için sabırsızlanıyor. Ağzımı yıkıyorum, dişlerimi tekrar fırçalıyorum ve sonra bakışlarıyla karşılaşmaktan başka çarem kalmıyor. Bu kadar güzel bir vücuda sahip biri nasıl bu kadar kötü olabilir? Ve ben bu adamı herhangi bir şekilde nasıl güzel bulabilirim? Ben hamileyim. Zihnim serbest bırakılmış bir kaos.

"Güzel kuş, bunun senin için şok edici olduğunu biliyorum, ama bu iyi. İstedğimiz buydu."

Gözlerim yaşla dolarken ve nefes alışım hızlanırken kaşlarım havaya kalkıyor ve titriyor. Sanki ona sarılmamı istermiş gibi kollarımı tutuyor, ama ben sadece yüzüne bakmaya devam ediyorum, sözlerini kaydetmiyorum. Zemin altımda hareket ediyor ve bir an için beni oturtmak için banyodan yatağa doğru çektiğini düşünüyorum. Daha da kötüleşiyor, çok daha kötü. Oda dönüyor. Sanki bir okyanus dalgasına kapılmışım da beni silip süpürüyor.

Julian beni nazıkçe itiyor, sonra yanaklarımı avuçlarının arasına alıyor ve alnımdan öpüyor. Gözlerim onun kafatası boyalı yüzünü tarıyor. Bu benim için çok fazla. Babamdan sonra tanıdığım en kötü insan olan şeytandan bir bebeğim olacak. Dünyayı kaybediyorum.

Yanaklarıma, boynuma öpücükler ve derin bir ses. "Astoria, uyan."

Önce bir endişe tsunamisi üzerime çöküyor. Nedenini merak ediyorum. Bu sefer ne oldu? Sonra hatırlıyorum. Dünya çok ağır. İki elimle yakasına yapışıyorum. "Nefes alamıyorum." Julian kilidimi açmak için acele ediyor. Hiçbir şeyi değiştirmiyor.

"Minik kuş, sakinleşmen gerek. Derin, yavaş nefes al."

"Hayır."

"Astoria, dinle, bunun büyük bir sürpriz olduğunu biliyorum ama panik atak ve bayılma hamilelik için iyi değildir. Bu yüzden ekstra çaba göstermeye çalış." Julian beni kollarının arasına alıyor, sanki uyutmaya çalıştığı küçük bir çocukmuşum gibi kucaklıyor. Bu korkunç yerde onunla bir bebek sahibi olamam.

Tanrım, lütfen hayır. Bu da onun numaralarından biri olsun, lütfen.

Hıçkıra hıçkıra ağlarken yüzümü karnına doğru çeviriyorum ve Julian onunla tanıştığımdan beri ilk kez akıl sağlığını yok etmekten zevk almak yerine beni sakinleştirmeye çalışıyor. Ancak bir süre sonra "Bunu yapamam" sözlerini tekrarladığını fark ediyorum.

Üzerime tekrar kısa öpücükler konduruyor. "Sorun yok. Şşş..." Julian saçlarımı geriye itiyor, arada bir şakağımı ve yanağımı öpüyor.

"Yüz kırk dördün karekökü on iki eder. Yüz ila dört yüz nanometre. Ultraviyole. Bu rengin güzelliğini görme ayrıcalığına sahip değiliz. Ona karşı körüz. Pembeyi tanımlayan bir dalga boyu aralığı olmadığını biliyor muydunuz? Pembe sadece bir karışımdır. Sadece bir yanılısama olan bir şeyi görebilmemiz ama gerçek *olan* bir şeyi göremememiz ne kadar tuhaf değil mi? Pek çok hayvan bunu görebiliyor. Biz neden göremiyoruz?"

Julian, "Evet, aşk gibi pembe de sayılarla tanımlanamaz, çünkü ölçülemez," diye cevap verene kadar saçmaladığının farkında değilim. Beni yavaşça sallamaya devam ediyor, saçlarımı nazikçe geriye doğru tarıyor. "Her şey girecek güzel kuşum. Korkutucu olduğunu biliyorum. Biliyorum. Ama seni seviyorum, bu yüzden her şey yoluna girecek."

Bir bebeğin mucize olduğunu söylerler. Belki bu mucize beni tutan bu şeytanı iyi bir insan yapabilir ve beni bütünleştirebilir. Bunun ne kadar imkansız olduğunu biliyorum ama bir şeylerle boğuşmaya çalışıyorum. Çok uzun zamandır bir ve bir parçaydık ama belki de bebek bizi üç yapabilir, sihir gibi. Düşüncelerim kayboluyor. Bir şekilde etrafımdaki dünyayla bağlantımı kesiyorum, hissizleşiyorum, dokunulmaz oluyorum. Karnım yine gurulduyor. Kıkırdıyor. "Sanırım birileri biraz acıkmış. Gel, sana ne istersen yaparım."

"Julian?"

"Evet, bebeğim?"

"Bunu gerçekten istiyor musun-"

"Seninle her şeyi istiyorum." Hiçbir şey anlamıyorum. Julian kolumu okşamaya devam ediyor, bana sarılıyor. Sevgiyi içime çekiyorum çünkü lanet olası hayatım boyunca buna aç kalmıştım. "Çocuğumuzu asla incitmeyeceğim Astoria," diye fısıldıyor saçlarıma. "Sana söz verebileceğim tek şey bu." Vücudumu toplayıp sıkıca kendine bastırıyor. "Söz veriyorum. Şimdi... hadi gidip bir şeyler yiyelim. Bunu kutlayalım."

Merdivenlerden inerken ellerimi tutuyor ve ben sürekli onun yüzüne bakmak zorunda kalıyorum. Bu zalim psikopat canavardan bir bebek sahibi olacağım düşüncesi. Neden bir bebek istesin ki?

"Hangisini tercih edersiniz? Krep mi, waffle mı, yumurtalı ekmek mi

yoksa krep mi?" "Krep mi?"

"Krep olsun o zaman." Mutfağa gidip malzemeleri karıştırmaya başlıyor, sonra önümdeki tezgâha soğuk bir şişe su koyuyor. "Al, bunu iç."

Bir yudum alıyorum ve boşluğa bakarak oturuyorum. Cep telefonunun kılıfını açıyor.

Cep telefonu!

Onu hiç biriyle görmedim. Belki çalabilirim. Ona bakmaktan kendimi alamıyorum. Hoparlöründen son ses çıkan ses beni şaşırtıyor. O çocuk filmindeki İspanyolca şarkı... Sebastian Yatra's'tan *Dos Oruguitas*. Ben telefonla ilgili heyecanımı gizlemeye çalışırken o yüzünde samimi bir gülümsemeyle bana bakıyor.

Julian *beni* mutlu etmeye mi çalışıyor?

Bu çok yabancı bir kavram. Adanın etrafında bana doğru yürüyor, beni oturduğum yerden çekip ayağa kaldırıyor ve benimle yavaşça dans ediyor. Julian yüzüme bakıyor ve sözleri İspanyolca söyleyerek beni şok ediyor. Huşu içinde dinliyorum

Sözler gülümseyen dudaklarından dökülüyor ve yüzümdeki gözyaşlarını silmek zorunda kalıyor.

Yüzündeki kurukafanın, beni takip eden, tecavüz eden, kırbaçlayan, aç bırakan ve beni birkaç kez neredeyse öldüren, beni evine kilitleyen adam olduğunu unutmama izin vermediğini anlamıyor mu? Psikotik bir kabus gibi. Bu iş yürümez. İmkânı yok. "Julian?"

"Evet, güzel kuş?"

Bir sonraki sözlerimin kafamı duvara vurdurup vurdurmayacağını düşünürken uzun bir sessizlik oluyor. "Ben hamileyim-"

"Evet, ." Yüzümü incelerken dudaklarındaki neşe yeniden kıvrılıyor.

"Senin... fetüsünle."

"Evet."

"Ama yüzünün nasıl görüldüğünü bile bilmiyorum."

Gülümsemesi eriyip gidiyor. Dans etmeyi bırakıyor ve bana yaklaşıyor. Gözleri gözlerime dalıyor ve içime saldığı korku ölmeme istiyor. Geri çekilmeye çalışıyorum ama elimi ve sırtımı sıkı sıkı tutuyor. Sanki zihnini yeniden programlıyormuş gibi, "Doğum yaptıktan sonraki gün yüzümü göreceksin Astoria. Tamam mı?"

Dudakları dudaklarımı kavırıyor ve tüm vücuduma elektrik dalgaları gönderiyor, varlığımın her zerresiyle nefret ettiğim ama beni alt eden ve içimden inilti çıkararak dalgalar. Julian öpüşmeyi kesiyor ve sallanıp şarkı söylerken başımı göğsüne yaslamak için çekiyor. Bir kez daha beni zorlamayacağını verdiği şok ve rahatlama iç çekişimde ortaya çıkıyor. Bir kez olsun bedenim rahatlıyor ve gözlerimi kapatıyorum. Şarkı mucizeler ve yeni başlangıçlar vaat ediyor ve devam etmem için yalvarıyor çünkü köşede ne olduğunu bilmiyorum.

Hayatımda yediğim en güzel krepleri yedikten sonra evin etrafında yürüyüşe çıktık. Bana kırmızı çiçeklerle dolu kocaman bir tarla gösterdi. "Bunlar ne?"

"Bilmiyor musun?"

Başımı sallıyorum.

"Gelincikler."

"Muhteşemler. Neden bu kadar çok var?" "Senin için."

Birkaç tanesini çekip bana uzattı.

Sonra bir badem ağacının altında gölgelenmek için oturup, büyümüş çimen tarlasında esen rüzgârı seyrediyoruz. Yeşili, ölü çiçeklerden dökülen pembe yaprakları unutamıyorum. Kolları ve bacakları arkamdan beni kucaklıyor. Sahiplenme değil de sevgidenmiş gibi davranıyorum. "Julian?"

"Evet?"

"İspanyolca'yı nereden biliyorsun? Yani... Latin değilsin, değil mi?"

Kıkırdıyor. "Hayır, öyle değil. Seninle tanıştığım internetten İspanyolca dersleri almaya başladım." Sanki dünyadaki en mantıklı şey buymuş gibi omuz silkiyor.

Günün geri kalanı, her ne kadar unutulmaz olsa da, bulanık geçiyor çünkü şoktayım ve gözümün önünde olup bitenleri algılayamıyorum. Verandadaki sallanan sandalyelerde oturup limonata içiyoruz, içeriden müzik çalarken gün batımını izliyoruz. Öğle yemeğini hazırlıyor, sonra akşam yemeğini ve ardından Kylo Ren'in esirine aşık olduğu ve sonunda onun hayatını kurtardığı *Güç Uyanıyor* ve *Skywalker'ın Yükselişi* filmlerini izliyoruz.

Sigh...

OceanofPDF.com

Otuz İkinci Bölüm

Sarı

ASTORIA

One month later

Tuvaletin dibinde oturmuş kusuyorum. Julian saçlarını tarıyor, lavabonun üstündeki aynaya bakıyor, işe gitmek için hazırlanıyor. İstedğini aldı. Hâlâ hamileyim. Bütün bir hafta boyunca kustum ve çok az uyudum. On kilodan fazla kaybettim. Sadece bana serum bağladığında huzur içinde uyuyabiliyorum. Hayatımdan nefret ediyorum, ondan nefret ediyorum, ama her şeyden çok kendimden, özellikle de vücudumdan nefret ediyorum.

Zavallı bebek. Ne yapacağım ben?

Göstermeye başladım ve beni karnımı okşarken her yakaladığında gülümsüyor. İlk kez kalp atışlarını dinlediğimiz o gün yaptığı her şeyin başka bir numara olduğunu düşünmüştüm, ama iyi yüzünü korumaya devam etti. Üç öğün yemek veriyor, her zaman ulaşabileceğim bir yere bir şişe su koyuyor ve beni her gün dışarı çıkarıyor. Evden bir saat erken çıkıyor, böylece yaz bittiği için yürüyüşümüze döndüğünde güneş hala açık oluyor. Gerçek bir çift gibi birlikte dizi ve film izliyoruz ve o isteyken yapacak bir şeyim olsun diye bana kitap alıyor.

Yalan söylemeyeceğim. Bazı geceler tam bir cehennem, uyanıyor ve bana tecavüz ediyor. Artık buna alıştım. Bütün gece sikini yalamam için ısrar ettiğinde dayanamıyorum. En azından bu hafta, sabah bulantıları yüzünden bana dokunmadı, o şekilde değil.

Her şeyin bittiğinden şüphe ederek sifonu çekiyorum. "Gittikçe kötüleşiyor gibi hissediyorum Julian. Bir doktora ihtiyacım var."

Tarağı lavabonun üzerine bırakıyor ve önümde diz çökerek yanaklarımı avuçluyor. "Kadınlar binlerce yıl boyunca doktorlar olmadan çocuk doğurdular. Ayrıca, sana bakabilecek bilgiye sahip olduğumu biliyorsun. Sen iyisin. Berbat olduğumu biliyorum ama bu doğal bir şey. Hatta sağlıklı bir bebeğin işaretidir."

Hıçkırarak hıçkırarak ağlıyorum, kendimi çok güçsüz ve berbat hissediyorum ama önümüzdeki sekiz saat boyunca yalnız olacağıma dayanamıyorum. "Lütfen kal. Beni böyle yalnız bırakma. Korkuyorum, Julian. Lütfen!"

"Ah, benim tatlı kızım. Ben de seni özledim ama şimdi işe gidemezsem doğumdan sonra sana nasıl yardım edeceğim?"

"Lütfen, Julian. Sadece bugünlük."

"Sana alt kattan biraz kek getireyim. Oradaki küçük büyünün sakinleşmesine yardımcı olur. Tamam mı?" Gülümsüyor ve gidiyor.

Six Months Pregnant

Gecenin bir yarısı ve çok yorgunum. Bebek çok fazla hareket ediyor ve bana çok az dinlenme fırsatı veriyor. Tam uykuya dalmışken, Julian'ın ağzı ağrıyan göğsümü kaplıyor. İnliyorum, ellerim onu minimum basınçla itiyor, ama o aylardır bana uygulamadığı bir güçle bileklerimi tutuyor ve yatağa sabitliyor. Emme, göğüslerime dayanılmaz bir elektrik acısı gönderiyor, sesimi ve nefesimi çalıyor. Memelerimin acıdığını biliyordu çünkü ona yapabileceğim bir şey olup olmadığını sormuştum. Bu

Bakabileceğim gibi değil çünkü hâlâ biriyle iletişim kurmamı sağlayacak hiçbir konuda bana güvenmiyor.

"Julian. Bu acıtıyor. Lütfen... dur."

Parmakları klitorisimde geziniyor. Zevk yıldırım hızıyla yayılıyor. Artık buna alıştım. Bu benim onun yanındaki rolüm. Ondan asla kaçamayacağım gibi, şimdi bu kocaman göbekte değil, kesinlikle şimdi onun çocuğuna hamile olduğum için değil, bu yüzden beni istediği zaman alacağını kabul ettim. İhtiyaçlarımın ve arzularımın hiçbir anlamı yok.

"Julian," diye sesleniyorum çılgınca, göğsüm yükselip alçalıyor, kalbim göğsümden dışarı çıkmaya çalışıyor. Doruk noktasından gelen telaş düşüncelerimi bulandırıyor ve coşku tüm korkularımı ve endişelerimi yatıştırıyor. Artık her şey çok kolay. Beni komutla bile boşaltabiliyor. Julian bunun hormonlar yüzünden olduğunu söylüyor. Emmeyi bırakıyor ve parlak dolunayın ışığı altında bana bakıyor. Gözlerimiz birbirini arıyor.

"Ne?" Ben soruyorum.

"Gece yarısını geçti," diye cevap veriyor ve yüzüne yayılan gülümseme kalbimin çarpışını zevk yerine korku ritmine çeviriyor.

"Oh?" Kaşlarım çatılıyor, neyi kastettiğini merak ediyorum.

"Bugün yıldönümümüz bebeğim. Benimle yaşamak için buraya geldiğin günün üzerinden bir yıl geçti." Sanki onunla birlikte olmak için evden kaçmışım gibi, sanki bu bir peri masalının sonsuza dek mutlu son bölümüymüş gibi söylüyor. Kalbim sıkışıyor. Yüzümdeki gülümseme belirtisi kayboldu. Numara yapmaya çalışıyorum ama yapamıyorum. Bileklerimi serbest bırakıyor ve saçlarımı kulaklarımın arkasına itiyor. Kanım donuyor ve sergilediği mutluluk karşısında derin bir yutkunmaya giriyorum. Şimdi bana ne yapacak? "Mutlu yıldönümleri. Bugün izin aldım."

Midem bulanarak doğruluyorum, tüm benliğimle bu odadan kaçmamak için direnmeye çalışıyorum ama açık kapıya bakıyorum.

"İyi misin?" Beni takip ediyor, hemen yanıma oturuyor. "Uh.

Evet. İyiyim. Sadece nefes almak için bir dakikaya ihtiyacım

var." Bir yıl. Nasıl aklım başımda? Belki de değilimdir.

"Çok güzel görünüyorsun." Elleri karnımı okşuyor ve ben ona karnıma dokunmaması için bağırmak istiyorum. Bir keresinde bunu yapmıştım ve bana tokat atmıştı ama hemen affetmiş, bebeğe karşı bu kadar korumacı olmamı sevdiğini söylemişti.

"Çocuğumun annesi olduğun için teşekkür ederim Astoria." Nasıl bu kadar içten konuşabiliyor? Yanağımı öpmesine izin vermem için beni zorlarken parmakları çeneme saplanıyor.

Birden meme ucumdan bir damla sıvı damlıyor ve Julian bunu hemen fark ediyor. Ne oluyor? Sadece altı aylık hamileyim. Bu sadece doğum yaptıktan sonra olmaz mı? O da soluk soluğa kalıyor, bunun tekrar tekrar olmasını izlerken çok mutlu görünüyor. Julian göğsümü sıkarak sütün daha hızlı akmasını sağlıyor. Sıcak ağzı acımadan emerken duyduğum acıyla ılgılığım odayı dolduruyor. Kollarını birkaç yerden tokatlıyorum, onu itmeye çalışıyorum ama bu sadece onun çekmesiyle sonuçlanıyor, ben de duruyorum. Bütün bu süre boyunca inlemelerimi tutamıyorum. Daha fazla dayanamadığımda, yalvararak adını söylüyorum.

"Kahretsin, vücudunu seviyorum." Julian nefes alıyor, göğsümü tekrar tutup sıvıyı çekmeden önce çaresiz bir ses . "Gel, bebeğim." Beni üzerine oturmam için çekiyor ve parmaklarının tenimi kazıma şekli, onu becermemi istediğini anlamamı sağlıyor. İhanete uğramış gibi hissediyorum, sanki göğüslerim daha fazla emmesi için ona yalvarıyor.

Amıma girmesi için kendimi konumlandırmaya çalışıyorum ama Julian sikini kıcıma sokuyor ve beni aşağı çekerek içime giriyor. Acı içime işliyor, ılgılık atmama ve titrememe neden oluyor ve tırnaklarım derisine batarak kan çekiyor. Hıçkırarak ağlarken boynumu geriye atıyorum. Tavandaki aynadan ikimizin görüntüsü bana bakıyor. Aleti içimde kalıyor, beni geriyor, her yerimi öperken alışmaya zorluyor. Onu izliyor ve hissediyorum. Ara sıra inliyor, daha fazlası için endişelendiğini, onu tatmin etmemi istediğini belli ediyor. Bu ses amımı eritiyor ve çok geçmeden

Kalçalarımı hareket ettirmek benim için kolaylaşıyor, böylece içime girip çıkıyor. Emmesi sütü çekiyor ve içimden sık sık inlemeler çıkıyor. İlk göğsümü boşalttığında kısa bir rahatlama hissediyorum. Durmak yerine sıkıyor, sonra diğer göğsüme geçiyor. Onu tekrar itmeye çalışıyorum ama direniyor. "Julian!" Ağlıyorum. "Lütfen."

"Çok lezzetli..."

Sonunda, onu memnun etme, boşalmasını sağlama ihtiyacı beni eziyor. Taşakları içimdeyken yavaşça ileri geri sallanıyorum, duvarlarımın her süpürülüşü çığlıklar atıyor. Kollarımı arkamdan çaprazlıyor ve beni alttan daha hızlı sikiyor. Hız, kalçalarımın sallanmasını durdurmam için beni şok ediyor. Gözlerim kapalıyken, yüzümü tekrar tavana doğru çeviriyorum ve sadece orada burada küçük nefesler alarak onu hayatta tutmaya çalışıyorum. Farklı acılar çarpışıyor ve zevk yükseliyor, yavaşça her köşemi dolduruyor. Bir sürtük gibi inliyorum, hızlı, çok ve yüksek perdeden. Sanki çığlıklarımı duymak istiyormuş gibi seslerimi inlemelerle ve daha sert emerek ve içime sokarak yansıtıyor. O kadar agresifleşiyor ki gözyaşlarım ve hıçkırıklarım durdurulamıyor.

Yukarıdan çok güzel görünüyoruz. Vücudum ve kıkır yanaklarımın kıvrımları onun sikişinin etkisiyle zıplıyor. Bu mükemmel yapıli adamın benim için taşıdığı saplantı anlaşılma. Keşke bu kadar acımasız olmasaydı ama onu affedemiyorum. Sırf kendi eğlencesi için hayatımı, zihnimi, bedenimi mahvetti. Yine de vücudumun ısınmasında ve gözlerimin dönmesinde tam da bu takıntının payı var. Beni istiyor, sadece beni, başka kimseyi değil.

O göğsümü boşalttığında diğeri çoktan ağırlaşmış ve yeniden ağrımaya başlamıştı. Süt bu sefer daha hızlı akıyor içimden. Vücudumun her parçası onu tatmin etmek istiyor. Artık direnemiyorum ya da saklayamıyorum. Kalçalarımı sallıyorum, onu beceriyorum, böylece aleti beni daha derine dolduruyor. Durmuyor ama hareketlerim ve isteğim onu daha da fazla inlemeye ve inletmeye itiyor. Duvarlarım hızla kasılıyor ve tekrar tekrar serbest kalıyor. Zevk acının önüne geçiyor ve tüm varlığını sarsıyor. Nefesim kesiliyor, yarı inliyor, yarı hıçkırıyorum.

Hareket etmiyoruz ama hâlâ içimde sertleşmeye devam ediyor. İçimden titreyen inilti ve hıçkırıklar, duvarlarımın onun siki üzerindeki yoğun titremesini katlanılabilir kılıyor. Sadece yüzüne bakmaya cesaret edebiliyorum, böylece sessizce devam etmemesi için yalvarabilirim ama artık bunun bir mucize olacağını biliyorum.

"İşte benim güzel kuşum." Geri sokmak için çıkarıyor.

Kalçalarımı kaldırıp bileklerimi sıkı tutuşundan çekerken, ona sarılıp hareketini kısıtlamaya çalışırken adını haykırıyorum. Tanrı'ya şükür, bana toparlanmam için daha fazla zaman veriyor, onu bu kadar içimde hissetmemek için. Göbeğime kondurduğu nazik öpücüklere aldanmamaya çalışıyorum, kendi kendime bunların aşktan olmadığını tekrarlıyorum. Nefeslerimiz birlikte titreyerek ağırlaşıyor.

Tüm bunları durdurmak için içimde bir çaresizlik oluşuyor. Buna daha fazla dayanamıyorum. Uzaklaşmaya çalışıyorum ama beni aşağı çekiyor ve alttan sıklamaya devam ediyor. Hala ona çok sıkı sarılmış durumdayım ve bu acıtıyor. Siki gitmesine izin veremiyorum. Korkunç çılgınlıklar atıyorum. "Julian-Julian, hayır. Yapamam!"

"İşte bu," diye tekrarlıyor. "İşte benim iyi kızım."

"Julian, ben-lütfen-"

"Bunu seviyorsun." Julian kalçalarını daha hızlı, daha sert sallıyor.

"Al şunu!" "Lütfen!" Ağlıyorum.

Hak ettiğim bir ceza gibi geliyor. Sözleri beni haklı olduğunu kabul etmeye zorluyor. Vücudum şimdiden başka bir doruk noktası için hazırlanıyor ve bir şekilde onun boşalmasının beni doldurmasını ve beni en iğrenç şekilde onun olarak işaretlemesini arzuluyorum. Beni emmeyi bıraktı, beni başka tarafa çevirdi. Kendimi ellerimin ve dizlerimin üzerinde desteklemek zorundayım. Tekrar içine dalmadan önce toparlanmak için sadece beş acele nefes alabiliyorum, ama bu pozisyonda çok daha derin.

Duvar aynasındaki yansımamıza bakıyorum. Aşırı büyümüş göğüslerim sallanırken damlıyor. Mükemmel vücudu beni manyak gibi beceriyor. İzliyorum

kadar çaresiz davranması beni yeniden ısıtıyor, sanki beni kırmak için duyduğu psikotik ihtiyacı bana bulaştırıyor. Bunu şimdi yapmasını istiyorum. Onu memnun etme arzumu, aletin duvarlarımı acıtmamasını ve girmesini hissetmek, onları boşalmasıyla kirletmesini sağlamak, beni acıdan kör etti ama her itişte içimden dökülen yüksek sesli sürekli inlemelerden sızıyor.

"Biliyorum güzel kuş. Biliyorum. Geliyor." Bu sözler beni rahatlatmıyor. Onun nihai tatminini hissetmeye, görmeye ve duymaya ihtiyacım var, beni kırmak için daha fazla horozuna ihtiyacım var.

"Daha derine," diye yalvarıyorum ama sonuna kadar itmiyor. "Lütfen" Ağır, aceleci nefeslerimiz senkronize oluyor. Vücudum yavaşça kıvrılırken daha yüksek sesle çığlık atıyorum. "Aman Tanrım! Lütfen! Buna ihtiyacım var." Doruk noktası içime yayılıyor ve siki kırımın en derin kısımlarına uzandığında çığlık atmaktan kendimi alamıyorum. "Siktir!"

İnliyor, duvarlarımı tekrar titretiyor. Benden uzun, vahşi bir çığlık kaçıyor. "Boşalmana ihtiyacım var. Lütfen. Lütfen. Lütfen. Lütfen!"

Julian'ın siki beni gerçekten istediğim şeyle doldurmak için şişerken ikimiz de inliyoruz. "Evet! Evet! Evet," diye çığlık atıyorum ve dengesiz bir fahişe gibi görüldüğümü umursamadan ona çarpıyorum.

İkimiz de yere yığıldık ve nefes almaya çalıştık. Karnım yüzünden yan yatıyorum. İçim yanıyor ama onun boşalmasının sıcaklığı içimi rahatlatıyor. Hem onun tarafından bir kez daha onu memnun edecek şekilde işaretlendiğim için onur duyuyorum hem de davranışlarımdan, orada, onun tarafından böyle becerilmeye olan açlığımdan midem bulanıyor. Dayanılmaz bir ıssızlıkla dolu bir boşluk beni bıçaklıyor. Hiçbir yerde rahatlık yok. Bir şeyi ya da birini parçalama açlığı beni eziyor. Ama onu alt edemiyorum, işkence edemiyorum ya da yok edemiyorum. Çarşafları yumrukluyorum ve sessizce ağlıyorum. Cehennemde olduğuma dair aklımda hiçbir şüphe yok.

"Seni seviyorum." Derin sesi telaffuz ediyor.

Yavaşça dönüyorum. Halüsinasyon görüyor olmalıyım. Bakışları yumuşak. Beyanı gerçekçi görünüyor. Aşk mı? Kaşları şaşkınlık ve inançsızlıkla kırışıyor ve sonra ciddi olduğunu fark edince gözlerim açılıyor. Nefesimi .

Hemen uyuyakalmasına seviniyorum çünkü o zaman karşılık vermeme gerek kalmıyor. O dakika, ondan iliklerime kadar nefret ediyorum. O kazanmıştı. Bir kez daha bedenimin bana tecavüz etmesinden zevk almasını sağladı. Onun çaresiz, iğrenç fahişesi oldum.

Eight months pregnant

Gözlerimi açtığımda Julian'ın ne zaman gittiğini hatırlayamıyorum. Dişlerimi fırçalıyorum, duş alıyorum ve geceliğimi giyiyorum. Giymeme izin verdiği tek şey bu. Çabucak, Julian'ın benim için yiyecek bıraktığı şifonyere yürüyorum, sonra okuduğum kitabı alıyorum. Çok geçmeden kusmak için tuvalete koşmak zorunda kalıyorum. Julian beni ameliyat etmeden önce yaşadığım kramplar gibi kramplar karnımı sıkıyor. Birkaç dakikada bir geliyorlar. Onunla iletişim kurmanın, buradan çıkmamın hiçbir yolu yok çünkü hâlâ boyun tasmaına bağlıyım. Sanırım suyum geldi. Tek başıma ne yapmam gerekiyor?

Saatler sonra, içimden bir miktar sıvı aktı. *Kahretsin.*

Ayakkabılarının ahşap merdivenlere vurduğunu duyduğumda, kasılmalar üst üste biniyor ve beni bıçaklıyor. Acı tüm enerjimi tüketti ve sesimi çaldı. Vücudum boncuk boncuk terle kaplanıyor. Sadece karnımın sıkışması değil, bir şey de omurgamı çekiştiriyor.

"Güzel kuş?" diye sesleniyor koridordan. Sonra banyonun kapısında nihayet endişesini duyuyorum. "Tory! Neyin var?"

"Bebek. Lütfen-" Nefes nefeseyim, ciğerlerime mümkün olduğunca çok hava almaya çalışıyorum. "Yardım edin lütfen. Hastaneye. Lütfen." Beni kaldırmak için kolunu benimkinin altına soktuğunda omzuna doğru ağılıyorum ve omurgam yırtılırken tekrar çığlık atıyorum.

"Tory, daha çok erken."

"Lütfen... hastane, Ju-lütfen. Bebek. Lütfen."

"Şşş. Sakin ol. Seni tutuyorum bebeğim. Tutuyorum." Boynumdaki tasmanın kilidini açtı.

Acı geri dönüyor, gözlerim açılıyor ve elimde olmadan derisini avuçlayabildiğim kadar avuçluyorum. "Siktir!" Onun "Ah" demesiyle aynı anda küfrediyorum.

"Yardım edin," diye ağlayıp

yalvarmaya devam ediyorum.

"Yardım *edeceğim*, minik kuşum. Söz

veriyorum."

Şırıngayı görür görmez panikledim. "Hayır. Ne yapıyorsun? Bana ilaç verme, Julian. Bu... bebeğe zarar verir. Pl-" Artık çok geç. Gözlerim geri yuvarlanıyor ve dünya kayboluyor.

Gözlerimi açtığımda sabah ışığının bir kısmını görebiliyorum. İlk fark ettiğim şey karnımın boşluğu ve hafifliği oluyor. Bakmadan elim okşamak için kalkıyor ama düzlükten başka bir şey bulamıyorum. Artık bebeğimizi taşımıyorum. Ne olduğunu hatırlamam biraz zaman aldı. Doğuma girmiştım ama sadece sekiz aylıktım. Bebek hazır olmazdı, bunu *ben* bile biliyorum. Julian... bana ilaç verdi. Ne yaptı? Gitmiş. Bu nasıl mümkün olabilir? Küçük bir umut damlası beni hıçkırığa hıçkırığa ağlamaktan alıkoyuyor, belki de bebek her şeye rağmen hayattadır.

Julian yanımda, uyuyor. Odanın kapısı açık ve zincirli değilim. Yavaşça kalkıp onun aldığı küçük beşiğe doğru yürüyorum ama tahmin ettiğim gibi beşik boş. İçinden sarı battaniyeyi alıyorum. Yumuşatıcı gibi kokuyor.

Tanrım, hayatımda hiçbir şeyi bebeğimi kucağıma almak kadar kötü istemedim. Kollarımdaki, battaniyedeki boşluk, aldığım her nefeste beni bıçaklıyor. Ölmesi gereken kişi ben olmalıydım. Acımı dindiremeyen çılgılığımı bastırmak için battaniyeyi tutuyorum. Battaniye sarı çünkü benim kültürümde, cinsiyetini bilmediğinizde bunu alırsınız. Kızsa pembe, erkekse mavi, bilmiyorsanız... o zaman güneşin doğuşu gibi sarı, günün en güzel kısımları gibi, tüm karanlığı aydınlatan büyük bir yıldız gibi.

Hıçkırıklarımı sessiz tutmaya çalışıyorum ama yeniden bir parça olmak acı veriyor. İki olmayı özlüyorum. İki olmak çok lezzetliydi, çok rahatlatıcıydı, çok sıcaktı. Hiç ayrılmadık. Birlikte o kadar güçlüydük ki şeytanı bile bir saniyeliğine de olsa beni sevdiğine inandırmayı başarmıştık. Ben ona bakardım, o da içimde taklalar atardı ama ben ona hiç bağırılmazdım. Sabahın üçünde oyun oynamanın beni uyutmadığını ona hiç söylemedim. Belki de karnımı yeterince tutmadım. Belki de onu ne kadar istediğimi, fikrimi değiştirdiğimi, ona ihtiyacım olduğunu ve onu tüm kalbim ve ruhumla sevdiğimi bilmesini sağlayacak kadar onunla konuşmadım. Belki de Tanrı başlangıçtaki tüm dualarımı duydu ve dileğimi yerine getirerek beni cezalandırdı. Tanrım, kesir olmaktan nefret ediyorum. Çok acıtıyor. *Çok üzgünüm, bebeğim. Çok üzgünüm.*

Julian'ı uyandırmak istemiyorum. Hiçbir yerde bebekten iz yok, bu da bebeğimin öldüğü anlamına geliyor. Ama cesedi nerede? Bebeğime ne yaptı? Bebeğim nerede? Ağlayarak kendimi uyuşturduktan sonra geceliğimi giyiyorum, sarı battaniyeyi yanıma alıyorum ve merdivenlerden aşağı iniyorum. Ceketini ve ayakkabılarını giyip ön kapıyı açıyorum. Dışarı çıkarak beni öldürmesi için yalvarıyorum ama artık hiçbir şeyin önemi yok.

Bebeğim öldü.

Yaşamak için tek sebebim gitti.

Dışarısı buz gibi. Tüm vücudum dengesizleşti, bu yüzden ancak salyangoz hızında yürüyebiliyorum. Julian'ın işe gidişini yatak odasının penceresinden defalarca izledim, bu yüzden mülkün gerçek çıkışının evin diğer tarafında olduğunu biliyorum.

Yürüyorum, yürüyorum, yürüyorum, vazgeçmek istediğimde bile, rüzgar yüzümü, çıplak bacaklarımı dondurduğunda bile yürümeye devam ediyorum.

Otuz Üçüncü Bölüm

Beni Sen Çekip Çıkardın

ASTORIA

Mülkten çıkarken şok oldum. En kötü senaryo bana bakıyor. İki şeritli bir yolun her iki tarafında ıssız, düz karla kaplı tarlalar. Saklanabileceğim hiçbir yer yok. Attığım her adımda onu tam arkamda hissediyorum ama bakmaya cesaret edemiyorum. Hareket etmeye devam ediyorum. Benim için çok büyük olan ayakkabıları hızlı yürümemi on kat daha zorlaştırıyor. Ama bunu yoksa böyle zayıf, aptal bir sürtük olduğum için kendimi asla affetmeyeceğim.

İlk yaşam belirtisini bulmam kilometrelerce sürüyor: bir benzin istasyonu. Kapıyı açtığımda bir şekilde gerçeklik üzerime çöküyor. Kaçmıştım. Kalbim o kadar hızlı çarpıyor ki nefes alamıyorum. Tezgâhtarın gözleri beni görünce endişe ve şokla şişiyor.

"Hanımefendi? İyi

misiniz?" "Bana

yardım edin."

Tezgâhtara, polisleri çağırırken beni tezgâhın arkasında saklaması için yalvarıyorum, sonra da kasanın yanındaki köşeye oturuyorum. Burası halkın görebileceği en kapalı yer. Zemin kırımın yanaklarını acıtıyor ama dilenciler seçilemez. Dizlerimi göğsümde toplayarak, sanki sihirliymiş ve beni Julian'dan koruyabilirmiş gibi sarı battaniyeyi yumrukluyorum. Ellerim şiddetle titriyor ve her bir ilmeği tararken gözlerimden yaşlar boşanıyor. Julian'ın anısı

Julian'ın beni kırbaçlaması sanki yeniden oluyormuş gibi gözümün önüne geliyor. Bebeğini kaybetmenin cezası ne olabilir ki?

Her şey yoluna girecek, diye kendimi ikna etmeye çalışıyorum. Tezgâhtar kasayla ilgilenirken ve televizyon izlerken benden sadece iki adım ötede duruyor. Bana bir şişe su uzatıyor ve o kadar hızlı içiyorum ki bir kısmı göğüslerimin gecelik üzerinde yarattığı ıslak lekelerle karışıyor. Sonra bana bir poğaça uzatıyor ve onu da üç ısırıkta tüketiyorum.

"Teşekkür ederim," diye fısıldıyorum.

"Artık iyisin. Geliyorlar. Rahatlamaya çalış." Bu sözleri ne kadar uzun zamandır duymak ve inanmak istediğimi bir bilse, ama inanmıyorum, inanamıyorum.

Bir daha asla iyi olamayacağım. Mülkü terk etmemin bir nedeni en azından Julian'dan uzaklaşmaya *çalışmamdı* ama karanlık bir nedeni daha var. Bir yanımda hayatıma son vermesini ve böylece her şeyin bitmesini istiyor.

Kapı açılırken zil çalıyor. Ağzımı battaniyeyle kapatarak çıkmak isteyen çılgılığı bastırıyorum ama izin vermiyorum. Beni bıçakladığı, kaçırdığı ve kırbaçladığı gecenin görüntüleri tekrar aklıma geliyor. Acının hatırası midemi bulandırıyor. Sırtımı rafa . Tezgâhtar bakışlarını bana çeviriyor ve bana yardım etmesi için ona gözlerimle daha yüksek sesle yalvaramıyorum. Kalbim kulağımda ve çok sesli ve hızlı nefes alışımı sakinleştirmek için her şeyi deniyorum ama yapamıyorum. Battaniyeyi göğsüme öyle bastırıyorum ki canım acıyor.

Lütfen o olmasın. Lütfen, Tanrım. Lütfen. Sana yalvarıyorum.

Tezgâhtarın eli yavaşça kasanın altındaki rafta duran bir silahı tutuyor ve ben gözlerimi kapatıp kulaklarımı kapatarak yüzümü solumdaki rafa çeviriyorum. Bundan sonra ne olacağını bilmek istemiyorum. Kimsenin ölümünden sorumlu olmak istemiyorum. Neden beni rahat bırakmıyor? Bir hıçkırık benden kaçmakla tehdit ediyor, ama onunla savaşıyorum. Beni boğuyor.

Tezgâhtan uzaklaştıkça basamaklar gürlüyor. Aynaya bakıyorum ve bir adam olduğunu görüyorum, ama Julian değil. Bir kamyoncu. Gözlerim tekrar tezgâhtarinkilerle buluşuyor ve sanırım ne kadar rahatladığımı görüyor çünkü silahı yavaşça kasanın altına geri koyuyor. Nefesimi tutmaya, kalbimi sakinleştirmeye çalışıyorum. Sessiz kalmaya çalışarak alt dudağımı ısırıyorum. Bakırın tadı umurumda değil ama dudağım acıyor.

"Bu sabah nasılsınız?" diye soruyor müşteri tezgâhtara, ben de televizyonun iğrenç, ağır nefes alışımı örtmesi için evrene dua ediyorum.

"Pekâlâ, teşekkür . Hepsi bu kadar mı?"

"Evet." Müşteri bir fincan kahve ve bir paket sigara için ödeme yapar, tezgâhtara veda eder ve oradan ayrılır.

Ancak polisler geldikten sonra kaçtığımı kabul ediyorum. Bana milyonlarca soru sordular ve hiçbirine cevap veremedim. Her şey bulanık. Sanki İngilizce anlayamıyormuşum gibi. Kelimeler karmakarışık ve ağzımdan tutarlı bir şekilde çıkmayı reddediyor.

Katım.

Beni tekrar bulması ne kadar sürer Tanrı bilir, ama kaçtım. O kadar da zayıf bir fahişe değilmişim. Ondan kilometrelerce uzağa yürüdüm.

Hastanedeki hemşireler önlük giymeme yardım ediyor. Polisler kıyafetlerimin olduğu çantayı alıyorlar ama benden sarı battaniyeyi istediklerinde; onu sızdıran, şişmiş gğğslerime sıkıca tutuyorum ve hemşire bana sorun olmadığının, kalabileceğini söyleyene kadar başımı sallıyorum. Kanımı topladıkları sırada haberlerde bulunduğumun duyurulmasını izliyorum. Görünüşe göre sadece bir benzin istasyonu görmemin nedeni bir sonraki şehre kadar yrmemmiş. Bu yolu da açıklıyor.

Ben nasıl buradayım? Bu gerçek mi?

Doktor geldiğinde, telaffuz edebildiğim ilk kelimeler Bebeğimi doğurdu.

"Bebek mi?" Hem o hem de hemşire bana inanamayarak bakıyor ve gözleri önlüğün üzerindeki ıslak noktalara kayıyor.

"Dün doğum yaptım. Bebeğim onda."

"Size bir ultrason ve birkaç test daha yapalım" diye öneriyor doktor.

"Lütfen arkadaşşıma ulaşabilir misiniz? Adı Mindy Estacio." Onlara Mindy'nin Julian beni almadan önce sahip olduğu son telefon numarasını verdim.

Ben yalnız kalmadan önce hemşire doktora "Ben ilgileneceğim" diyor.

Eller kolumu çekiştiriyor, sonra dürtüyor. Bir yıldan uzun süredir uyuduğum ilk derin ve güvenli uykudan uyanmak çok zor. "Tory?"

Dokunuş ve ses beni ürkütüyor. "Mindy?" Tam yanımda duruyor ve gözlerime inanamıyorum. Başımı yastıktan kaldırıp Fernando'yu kapıda bulmak için odayı tarıyorum ama onları karşılayamayacak kadar şoktayım. Bu da her şeyin yoluna gireceğine inanmam için beni kandıran başka bir rüya mı? Bunlardan o kadar çok gördüm ki. Onun elini tutuyorum. Gerçek ve sıcaktı. Parfümünün kokusunu alabiliyorum. Mindy hemen . "Mindy..." Alnımı karnına yasladığımda içimden titrek bir hıçkırık . Başımı tutuyor ve gözyaşları omzumu ıslatıyor.

"Tory."

Bacaklarım yatağın kenarına gelecek şekilde oturuyorum ve düzgünce sarılıyoruz. Beni bir daha asla bırakmasını istemiyorum. Yanağımı omzuna yasladığımda Fernando'nun da gözyaşı döktüğünü görüyorum. Yavaşça birbirimizi bırakıyoruz.

"İyisin," diyor yanaklarımı okşarken şaşırmış gibi. Buna ne diyeceğimi bilemiyorum çünkü iyi değilim, hem de hiç.

Bana hala bebeğimi getirmedi.

"Merhaba Astoria," diye selamlıyor Fernando, hâlâ kapının yanında durup onu tüm kötülüklerden korurken.

"Merhaba." Ona gülümsüyorum. Tanıdığım tek iyi adam olduğunu bilmiyor. Belki bir gün bunu ona söyleyecek cesaretim olur.

"İkinizin konuşmasına izin vereceğim. Ben hemen dışarıda olacağım," diyor.

"İyi olmana çok sevindim. Sana bir şey yapmasından o kadar korktum ki ona hiç sormadım. Anlamalısın, korkmuştum ama beni ayakta tutan tek şey sendin Mindy. Çok özür dilerim."

"Ne için üzgünsün, Tory? Kaçırıldığın için. Seni bulamadığımız için üzgünüm. Takip edildiğini fark etmediğim için üzgünüm."

"Annem hayatta mı? Onu rahat bırakması için ikna etmeye çalıştım ama onu öldürmek istedi."

Mindy bana bakıyor ve ben hemen onun öldüğünü anlıyorum. İki elimle yüzümü kapatıyorum. "Hepsi benim suçum. Ben ne yaptım ki?"

Mindy ellerimi yüzümden çekti. "Hayır. Hayır, sakın bunu yapmaya kalkma. Öyle değil. Bunu o yaptı, sen değil."

"Onu nasıl öldürdü?"

"Onu bıçakladı. Emmanuel'i de öldürdü. Düşündüm ki... Hayatta olmadığından çok korktum. Tory-" Adımı haykırıyor.

Sonsuza dek sürecekmış gibi gelen bir süre onun omuzlarında ağladım. Sahip olduğum tek şey Mindy. Ben elini bırakmayı reddederken Mindy uzun süre yatağın yanındaki pelüş aşk koltuğunda oturuyor. Ama sonra aşağı bakıyor ve elimdeki yara izini görüyor. O yara izinin temsil ettiği acı karşısında gözlerinin açıldığını ve irkildiğini görüyorum ve onu çekip saklıyorum. Yüzüme bakarken gözleri yaşıyor ve dudakları titriyor. "Hayatta olduğuna inanamıyorum, Tory. Çok mutluyum."

Fernando'nun bize katıldığını fark etmiyoruz bile. Sonunda sormaya cesaret edebildim, "Romeo yaşıyor mu? O-"

"O iyi, ama..." Mindy cümlesini bitirmekte zorlanıyor. Mindy'nin yanında oturan Fernando, "Seni aramaktan hiç vazgeçmedi," diye ekliyor.

"Ne?" Ses tonumdan şaşkınlığım belli oluyor. Bir adam tek gecelik bir ilişki yaşadığı bir kız için nasıl bu kadar bekleyebilir?

Mindy kıkırdar ve kaşlarını kaldırarak alay eder, "Evet. Tek gecelik bir ilişki olmalı."

Yanaklarım yanıyor ve ikisi de kıkırdıyor.

"Düğün olayını siz mi yaptınız?" Ben sordum.

"Tabii ki hayır, aptal. Baş nedime olmadan nasıl düğün yapabilirsin ki? Bu çok saçma olur," diye yanıtlıyor Mindy.

"Beni mi bekledin?" Önce şaşırdım sonra... "Çok özür dilerim. Mahvettiğim için üzgünüm-"

"Tory, Tanrı aşkına, sen benim için bir kardeşsin. Elbette seni bekledim. Hiçbir şeyi mahvetmedin."

Sessizlik dolu dakikalar geçiyor ve tüm çabalarımın rağmen uyuyakalıyorum. Uyandığımda, olanların gerçekliği tekrar üzerime yıkılıyor. *Bebeğim...*

"Bebeğim onda, Mindy. Onunla birlikte büyümesini istemiyorum."

"Bebek mi? Bebeğin mi oldu, Tory?"

Tam zamanında, doktor içeri girer.

"Aslında Tory, doktorun sana açıklamak istediği bir şey var. Buraya gelmemizi bekliyordu. Sorun olur mu? Yani, bizi burada istiyor musun?"

Başımı sallıyorum ve dikkatim elinde çizelgeyle önlüklü doktora yöneliyor.

"Bayan Torres." Boğazını temizler. "Sisteminizde aşırı miktarda oksitosin ve prolaktin bulunması ve göğüslerinizin süt vermesi dışında, hamile olduğunuza veya doğum yaptığınıza dair hiçbir belirti göstermiyorsunuz."

Ağzım açık kalıyor ve kalbim kulaklarımda hızla çarpıyor. Yanlış duymuş olmalıyım çünkü kelimeler bana mantıklı gelmiyor. "Ne? Hayır. Hayır. Anlamıyorsun. Sekiz saatten fazla doğum sancısı çektim. Çok canım yandı. Karnım vardı, eğilemiyordum bile, suyum geldi. Yani, artık büyük olmadığımı biliyorum ama göğüslerim aylardır süt üretiyor. He-he-" Zihnimdeki her kelime kırık harflere dönüşüyor. Gözlerimi sıkıp kapatıyorum. "Bebeğimi bulmama yardım etmelisin."

Mindy elimi sıkıyor ve gözlerim önce ona, sonra tekrar doktora kayıyor. "Onu sadece bir kez kucağıma almak istiyorum. Sadece bir kez. Söz veriyorum. Onu içimde hissettim."

"Bayan Torres. Bunun bilimsel bir açıklaması var." "Nedir

o?" diye sorar Mindy.

"Hiç kimyasal gebelik diye bir şey duydun mu?"

İkimiz de ona sanki üçüncü bir gözü çıkmış gibi bakıyoruz.

"Kimyasal gebelik, kişi kazara hamile kalma konusunda çok fazla stres altında olduğunda ya da hamile kalmak için mücadele ettiğinde ortaya çıkabilen yalancı bir gebeliktir. Hastalar genellikle hamileliğin tüm belirtilerini yaşarlar çünkü hormonlar vücutta bu değişiklikleri tetikler."

Alt dudağımı ısırıyorum, başımı sallıyorum, hamile kalacağımdan ne kadar korktuğumu, hatta kabuslar gördüğümü hatırlıyorum. Ama bu olamaz. İçimde hiçbir şey yokken nasıl aylarca kusabilir ve uyumayabilirdim?

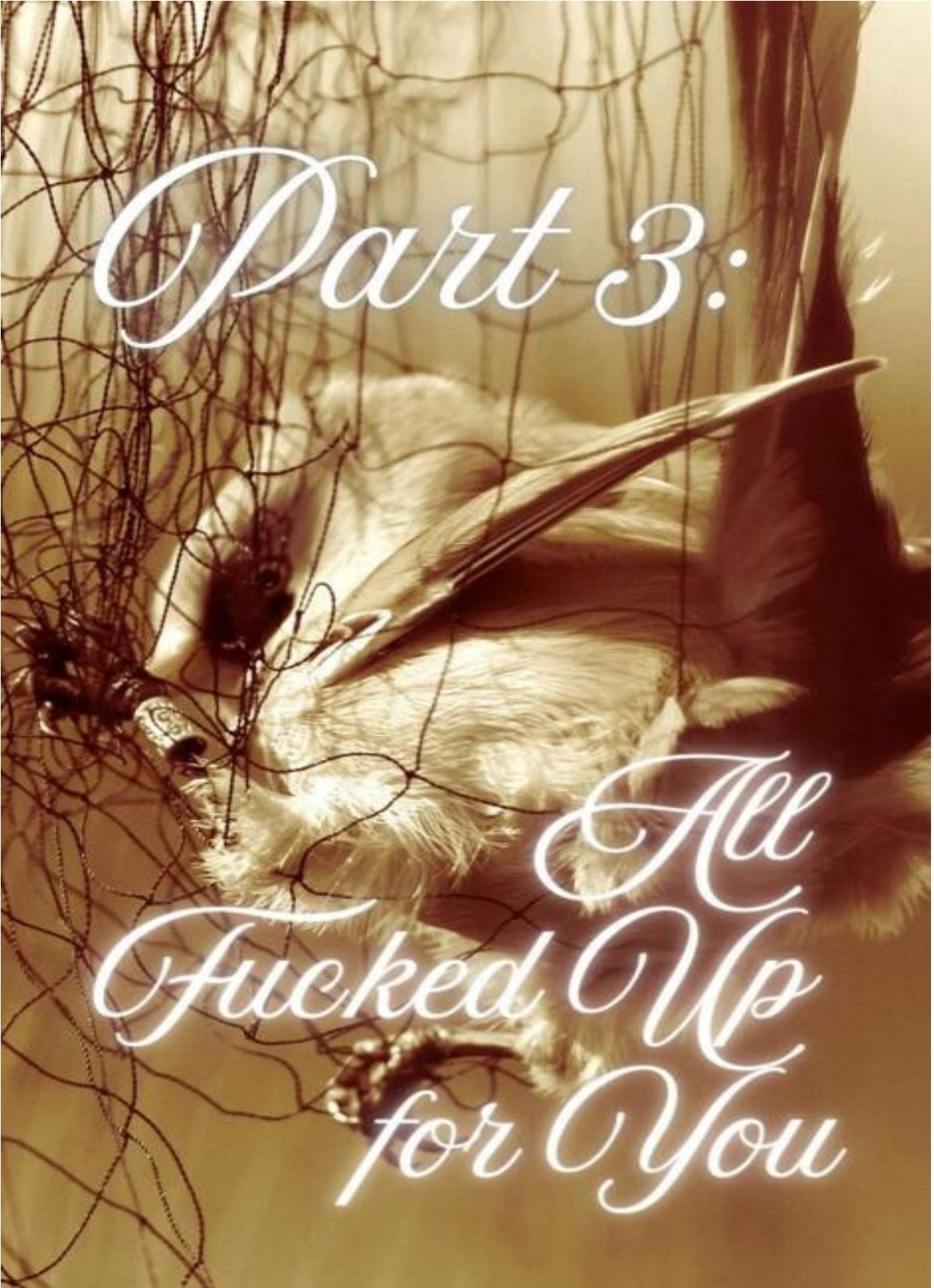
"Hayır. Ultrason yaptı. Kalp atışı vardı." Duraksıyorum, Julian'ın beni hamile olduğumu düşünmem için kandırmasını nasıl dilediğimi hatırlıyorum. Belki de kalp atışı sahteydi. Hayır! Hayır, bu mümkün değil. Hayır, bu mümkün değil. Bu onun en mutlu olduğu andı. Bebeğimin ölmesini dileyerek onu öldürdüm. "Bebeğimi istiyorum. Ölmüş olsa bile. Onu görmek, kucağıma almak istiyorum. Lütfen," diye ağlıyorum sarı battaniyeye. Çok üzgünüm bebeğim.

"Bekle, Tory. Ne demek istiyorsun?" diye sorar Mindy.

"Sekiz ay oldu Mindy... ama... sadece onu kollarımda tutmak istiyorum. Yüzünü görmek istiyorum." Son cümleyi söylediğimde nefesim sıkışıyor. Zihnim bir bağlantı kuruyor.

Julian'ın yüzünü de görmek istedim.

Beni bir kasırgaya gönderdi ve sonra ne olduğunu bilmiyorum.

Part 3:

*All
Fucked Up
for You*

OceanofPDF.com

Otuz Dördüncü Bölüm

Tüm Sefaletin Kaynağı

ASTORIA

Ölü olabileceğimi ve bunu bilmediğimi bilmiyordum. Ondan kaçtıktan sonraki ilk üç ayı hala hatırlayamıyorum. Akıl sağlığımın bir kısmını (hepsini değil) tekrar bir araya getirmek için üç psikiyatrist gerekti. Ama kaçırılmakla ilgili kimsenin size söylemediği bir şey varsa, o da eskiden olduğunuz kişinin asla geri dönmeyeceği ve bu yüzden hayatınızın geri artık sevdiğiniz insanlara uyum sağlayamadan yaşayacağınızdır. Beni evine götürdüğü gece öldürdü. Psikiyatri koğuşundan çıkana kadar fark etmemiştim.

Bir ay daha Mindy'nin kanepesine yapıştım. Ama sonunda, zorunlu terapi randevuları ve Mindy'nin düğün planlaması beni evden dışarı çıkmaya ve ona eşlik etmeye zorladı. Gelinliğini aradığımız gün tam bir felaketti. Ne zaman benden 15 santimden fazla uzaklaşsa panik atak geçiriyordum. O da ne zaman gelinlik giyse aynı tepkiyi veriyordu. Dediğim gibi, felaketti. Ama beş mağaza ve yirmi beş elbiseden sonra aradığımızı bulduk. Bittiğine şükrederek bir barın تنها bir köşesine oturduk. İlk kez tekrar alkol alıyordum.

"Neden Romeo'nun aramalarına ya da mesajlarına cevap vermiyorsun? En azından onunla konuş," diye önerdi Mindy.

Soruyu beynime yerleştirmek için martinimden bir yudum aldım ve başımı salladım. "Yapamam. Sen anlayamazsın, Mindy."

"Dene beni."

"Julian Romeo'yla bir saniye bile konuştuğumdan şüphelenirse onu öldürür." "Tory,

o gitti. Polis şimdi onun peşinde. Geri gelmeyecek."

İçimden bir kahkaha patladı. "Romeo'ya yaklaşmaya cesaret etmemin tek nedeni Julian'ın gittiğini düşünmemdi."

Mindy iç çekti. "Bu çok saçma. Polisin onlara tarif ettiğin evi bulamadığına inanmıyorum. Ne oluyor lan?"

"Oh, ne olduğunu

biliyorum..." "Ne?"

"Bana inanmıyorlar. Bebek için çılgılık atmam ve diğer her şey arasında... Yani, Julian'ın her zaman maske taktığını, yüzüne bir iskelet çizdiğini ya da gözlerimi bağladığını söylediğimde polislerin yüzlerini gördünüz mü? Bu davalar asla çözülemez, bu da onun geri döneceği anlamına gelir. Bu sadece bir test." Omuz silkiyorum. "Onu elektrikli sandalyede kızarıırken gördüğümde gittiğine inanacağım. Ayrıca, şu anda sikle ya da ona bağlı olan şeylerle ilgilenmiyorum."

İç çekti. "Tamam, o zaman ona ne söylememi istiyorsun?"

"Ona sonsuza dek minnettar olduğumu söyleyin, ama onu olanlarla

ilişkilendiriyorum-" "Tory, bu çok kötü!"

"Biliyorum. İşte tam da bu yüzden beni rahat bırakacak ve yoluna devam

edecek." Mindy bana bakıyor ama teslim oluyor, "Peki."

Fernando'nun beni dışarıda tek başıma yürümeye alıştırması iki ay daha sürdü. Her gün posta kutusunun önünden kendisi geçmiş olmasına rağmen benden postayı almamı istiyordu. Bunu yapıyordum çünkü her adımımı izlediğini biliyordum. Beni yalnız bıraktığını fark ettikten sonra çıldırmadığımda ikinci hayat denemem için hazır olduğumu anladık.

Sonra işime geri döndüm ama başka bir patronla. Güldüm çünkü Mindy'ye Julian'ın iş yerinden bir adam olduğunu söylediğinden beri polis bilgi almak için eski patronumun peşini bırakmıyordu. Hatta İK'nın, hakkında bir şikâyet daha olursa onu kovmakla tehdit ettiğini duydum. Oh, karma.

Herkes kim olduğumu biliyordu. Doğal olarak kimse benimle konuşmak istemedi. Belki bir dahaki sefere Julian beni götürdüğünde, bunun için ona teşekkür ederim.

A year after the escape

Bugün bebeğimin ilk doğum günü olacaktı. Beyaz puf kollu dantel üstümü, şarap rengi kadife eteğimi ve siyah uzun çizmelerimi giyip Fernando ve Mindy'yi işe gideceğime inandırdım. Bunun yerine, hasta olduğumu söyleyip soğuk şehirden geçerek en sevdiğim parka yürüyorum. Bugün hava o günkü kadar soğuk değil. İlkbaharda kuğuların ve ördeklerin takıldığı fiskiyeli büyük göletin yanındaki banka oturuyorum, ama ne yazık ki benim için,

çoktan güneye uçtular. Burası o kadar sessiz ki düşüncelerimi dinlemekten başka çarem yok.

Çantamdan reçetelerimi çıkarıp açıyorum. Başka bir çöküşü önlemek için acıyı uyuşturmaları gerekiyordu, ama tek yaptıkları beni gerçekten var olmadığım bu zombi durumuna zorlamak. Haplar yarı donmuş suyun düşüyor. Gerçeklikten, hissetmem gereken şeyden saklanmaktan bıktım.

Saatler geçtikçe duygularım beni ele geçiriyor. Her şeyi ele geçiriyorlar ve hafızamdaki anlık görüntülere, titremeye, ağlamaya ve panik atak başlangıcına rağmen kendimi olduğum yerde kalmaya zorluyorum. Sikerim böyle işi. Tekrar kendim olmak istiyorum, en iyi arkadaşının bile yanında olamayan uyuşmuş, işe yaramaz bir şey değil. Saat beş alarmım çalıyor ve aklımdan tanımlanamaz bir düşünce geçiyor.

İş arkadaşlarım happy hour'a gitmem için ısrar etti. Beni beklemeyin. Söz veriyorum, ben iyiyim.

Kaçtığımndan beri aşırı korumacı bir anne gibi üzerime titriyor ama bugün biraz yalnız kalmaya ihtiyacım var. Parktan üç blok ötede, uzun zamandır binmediğim bir otobüse biniyorum. Bu otobüs beni Dr. Michaelson'ın ofisinden bir blok ötede bırakıyor. Kalbimin çarpıntısını hapları almamamın bir yan etkisi olarak görüp çantamdan küçük bir ayna çıkarıyorum ve solgunluğumla mücadele etmek için dudaklarımı eteğimle uyumlu olacak şekilde boyuyorum.

Bir saat sonra lobiye giriyorum ve resepsiyonda genç ve güzel bir bayan beni karşılıyor. "Merhaba, ben Kristin. Size yardımcı olabilir miyim?"

"Dr. Michaelson hâlâ burada mı?" Ceketimi çıkardım ve kolumun üzerine katladım.

"Evet, öyle. Randevunuz var mıydı-" "Bu

arada ilk adı ne?" "Oh, Asher."

"Gerçekten mi?" Neden bu kadar şaşırdığımı bilmiyorum. Asher Michaelson... Güzel bir isim.

"Randevunuz var mıydı?"

Muayene odalarına açılan kapının gıcırdayarak açıldığını duyduğumda ensemdeki tüyler diken diken oluyor. "Kristin-" Bu Dr. Michaelson'ın sesi. Asher.

Arkamı dönüyorum ve gözlerimiz kilitleniyor. Kelebekler tüm vücudumda uçuşurken yanaklarım yanıyor. Aylarca Julian'ın hayatta kalmasını hayal ettiğim kişi, aynı mavi gözler, aynı siyah saçlar, şimdi biraz tuz ve biber olsa da. Hafifçe kızarmış yanaklarıyla sersemlemiş bir halde sessizliğe büründü. Gözlerindeki şokun yerini bir hüznün alıyor. Bir buçuk yıl boyunca bir psikopatın etrafında yumurta kabukları üzerinde yürüdükten sonra, insanları nasıl daha dikkatli okuyacağımı öğrendim.

"Astoria? Ne-"

"Sanırım... Seninle konuşmam gerek."

"Uh." Boğazını temizliyor. "Tabii ki. Kristin. Pazartesi görüşür müyüz?"

"Güle güle, Doktor." Tehditkâr bir şekilde gülümsüyor ve sanki onu uygunsuz bir şey yaparken yakalamış gibi parmaklarını sallıyor.

"İyi hafta sonları." Onun gitmesini ima ettiği hiçbirimizin gözünden kaçmıyor.

Ona doğru yürürken çantamın askısını sıkıca kavriyorum, o da kapıyı benim için ardına kadar açıyor. Günün bu saatinde bile pahalı bir kolonya gibi kokuyor. Burada, aynı yerde olduğuna inanamıyorum. Bazı şeylerin değişmemesi çok rahatlatıcı. Arkamı dönmeden Kristin'e hoşça kal diyorum. Gözlerim hala onunkilere kilitlenmiş durumda ve kimse beni havanın sıcak, ağır ve statik enerjiyle dolu olmadığına, bizi birbirimize doğru çekmediğine ikna edemez. Koridor hâlâ tanıdık ama ofisine gitmek için her zamankinden farklı bir yoldan dönüyoruz.

Küçük bir ofis. Kapının karşısında kocaman bir pencere var ve pencerenin altındaki iki metre yüksekliğindeki duvarı kitaplar kaplıyor. Her duvarda kitaplarla dolu raflar var ve bu da odayı rahat hissettiriyor. "Lütfen... oturun." Kapıyı arkasından kapatıyor ve masanın karşısındaki açık kahverengi deri koltuğuna oturuyor.

Gerginlikten dudaklarımı yalıyorum ve sonra birbirlerine değdiriyorum. Neden buradayım ben? "Rahatsız ettiğim için özür dilerim. Neden burada olduğumu bilmiyorum. Um. Bana ne olduğunun farkında mısınız?" Diplomasını bulmak için duvarları taradıktan sonra gözlerim ona kayıyor. Neden aradığım hakkında hiçbir fikrim yok ama diğer doktorlar gibi onun da diplomasının olmaması garip.

"Evet, öyleyim. Bütün haberlerde vardı. Nasılsın, Tory?" Yine boğazını temizliyor. "Yani, *gerçekten* nasılsın?"

"Berbat durumdayım." Sahte bir kıkırdama olarak başlayan şey durmuyor. Kıkırdamalar o kadar uzun sürüyor ki gözlerimden yaşlar kaçıyor ve iki elimle yüzümü kapatıyorum. Kahkahalar dağılınca gözlerimi siliyorum. Ama o hiç istifini bozmadan çok ciddi bir ifadeyle karşımda oturuyor. O profesyonel davranıyor ve ben burada psikotik bir kırılmanın eşiğindeyim çünkü terapistimi ve haplarımı o kadar gün içinde bugün terk ettim. Kıkırdamalar devam ediyor. "Çok özür dilerim. İki yıldır böyle gülmemiştım, o yüzden... Sanırım şimdi ortaya çıkıyor. Ayrıca bugün ilaçlarımı bıraktım, yani berbat haldeyim derken abartmıyorum."

"Sorun yok. Astoria, şu anda ilaçlarını bırakmanın senin için güvenli olduğundan emin misin?" Masasındaki kutudan bana bir mendil uzattı.

"Evet." Başımı sallıyorum, kıkırdamalarım nihayet sakinleşiyor. "Merak etme. Doğru yaptım." Gözlerimiz buluştuğunda, yalan söylediğimi bildiğine hiç şüphe yok. "Çok özür dilerim doktor. Neden burada olduğumu bilmiyorum. İçimde bir his vardı ve bir şekilde kendimi burada buldum. Muhtemelen eve gitmeniz gereken bir aileniz vardır. Gitmeliyim." Ben ayağa kalkarken kelimeler ağzımdan dökülüyor, o da benim hareketimi yansıtıyor ve parmak uçlarıyla bileğime dokunarak, "Hayır. Astoria, bekle." diyor.

Kapıya doğru iki adım atıyorum ve masasının etrafından dolaşıp avucunu omzumun arkasına koyuyor ve ben de arkamı dönüp nefes nefese kapıya sırtımı dayayarak uzaklaşıyorum. Dr. Michaelson ellerini kaldırdı ve

Benden uzaklaşırken, çatık kaşlarında açıkça yazılı olan endişeyle durumumu değerlendiriyor. "Özür dilerim. Çok özür dilerim."

şimdiden nefes nefese kaldım ve terliyorum. Dizlerim titriyor ve bükölmek istiyorum ama gözlerimi kapatıp derin nefesler alıyorum. *Yirmi beşin karekökü beş, on altının karekökü dört, dokuzun karekökü üç, dördün karekökü iki... Her şey yolunda. Ben güçlüyüm. Onun önünde kendimi kaybetmeyeceğim çünkü ben çok güçlüyüm!* Zihnimde çığlık atıyorum, sonra vücudum dengelenirken ağzımı kapatıyorum.

"Astoria." Sesi o kadar sakın ki, içimdeki kasırganın bir kısmını yatıştırmak için sakinliği içime çekiyorum. "Gidecek bir yerim ya da görececek kimsem yok. Buraya biriyle konuşmaya ihtiyacın olduğu için geldin, doğru mu?"

Başımı salladım. "Sanırım..."

"Beni düşündüğünüz için onur duydum. Sarı çiçekler, her ne olduysa ya da şu anda her ne oluyorsa, ne hakkında konuşmak istiyorsanız dinlemeyi çok isterim. Lütfen." Açık avucuyla daha önce oturduğum sandalyeye doğru bir işaret yaptı. "Oturun."

Sarı çiçekler. Ne tesadüf. Uzanıyorum tabii ki. Masasının arkasına geçip

toparlanmamı bekliyor.

"Nereden başlayacağımı bilmiyorum," diye açıklıyorum oturduktan sonra.

"Gözlerinizi kapatın, derin bir nefes alın ve tekrar açtığınızda aklınıza gelen ilk düşünceyi bana söyleyin."

Bakışlarımız kilitlendi. "Did-" Boğazımı temizliyorum. "Benimle tanıştığında, istismara uğradığımı söyleyebilir miydin? Biliyor muydun?" Çenesi düşüyor ve başının arkasını kaşıyor. İçimden bir kıkırdama daha yükseliyor. "Buna cevap verme."

"Neden?"

"Çünkü ben senin yaptığını zaten biliyorum."

"Beni duydun. Güzel bir otel barında bir iki kadeh içmek istiyorum, kim olduğumu unutacağım, sonra beni tüm şehri görebileceğimiz bir odaya çıkaracaksın ve

Bunu atlatmalıyım."

"Neyi atlatacaksın?"

Bugün geçti, Asher. "Evet mi hayır mı?"

"Astoria-"

"Artık senin hastan değilim, Asher. Gerçi hiç olmadığımından şüpheleniyorum.

Doğru mu?" İç çekti. "Doğru."

"O zaman söyle

bana." "Neyi

anlatayım?"

Ayağa kalktım, yavaşça masanın onun tarafına doğru yürüdüm ve kulağına fısıldadım, "Bana beni sikmek istediğini söyle."

Ayağa kalkıyor ve yanağını avuçluyor. Başımı avucuna yaslıyorum.

"Lütfen... Söyle bana," diye yalvarıyorum ona gözlerim kapalı. Gözlerimi açtığımda hâlâ dudaklarına bakıyordu. Onları alıyor, emiyor ve beni derinden öpüyor, dili benimkine hükmediyor. İçimden şiddetli bir dalga geçiyor, her yerim yanıyor, ağrıyor, zonkluyor, inlemekten başka çarem kalmıyor. Bu onun saldırganlığına bir çağrı. Dişlerini alt dudağımda gezdiriyor. Dilimi emerken ağzı çığlığını bastırıyor. Beni almasına o kadar çok ihtiyacım var ki canım acıyor. *Lütfen!*

İçim alev alev yanarken ellerim yüzünü kavırıyor. Sonunda beni kitaplığa çarpıyor, ağzımı, boynumu ve omzumu öpüyor. Eli göğsümü okşuyor, sonra eteğimin altına uzanıyor ve külotumu kenara iterek beni parmaklıyor.

"Oh lanet olsun. Lütfen-!"

"Önce, çaresiz küçük bir fahişe gibi parmaklarımın üzerine boşalmanı izleyeyim." Bir parmak daha içime giriyor ve ben bir orospu gibi inliyorum, gözlerim kapalı, nefes nefese. "İstedğin bu mu?"

"Evet."

"Sana zarar vermemi mi istiyorsun? Onun

yaptığı gibi mi?" "Evet."

"Neden ben?" diye fısıldıyor kulağıma, bedenim onunkinin üzerinde erirken, gücüm kalmadı.

"Çünkü senin yanında kendimi güvende hissediyorum. Ne kadar durumda olduğumu idare edebileceğini hissediyorum, çünkü senin de berbat durumda olduğunu biliyorum."

"Seni nerede becermemi istediğini söyle."

"Her delik, Asher. Her deliğe. Çılgılık attığımda ve 'Hayır' diye bağırdığımda beni dinlememeni istiyorum. Canımı yakmanı istiyorum."

"Emin misin?"

Sadece bu iki kelimeyi söyleme şekli... beni parmaklarken rızamı istemesi... Her itişte ne kadar ıslandığımı duyuyorum. "Uhuh. Siktir. Asher... Asher. Oh... Aman Tanrım." Doruğa ulaştığımı hissediyorum.

"Bunu halledebilir misin, Tory?"

"Lütfen. Canlı hissetmeye

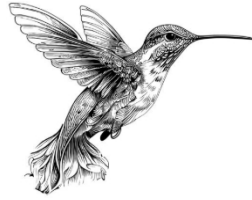
ihtiyacım var."

"Canlı, ha?" Hızını artırıyor, amıma çarpıyor. Yüzüm göğsüne gelene kadar iki büküm oluyorum ve onun kokusunu daha da çok alıyorum. Tanrım, onu çok özlemiştim.

"Evet," diye bağıryorum, nefes nefese kalıyorum ve laboratuvar önlüğünü yumrukluyorum. "Lütfen. Lütfen. Lütfen!" Duvarlarım şiddetle titriyor.

Beni izlediğini, tüm tepkilerimi yediğini fark ediyorum. Umurumda değil. Bana bakışı... hayatım boyunca bana böyle bakılmasını istemiştım. Sadece benim olmasını istiyorum, bugünlük bile olsa. Vücutum parmaklarının üzerinde titredikten sonra, bana bakarken parmaklarını emiyor, sonra kulağıma fısıldıyor, "Aferin kıızıma. Şimdi. Hadi gidip seni sarhoş edelim de seni ölene kadar sikeyim."

Anahtarlarını ve cüzdanını aldı, elimi tuttu ve hızlı adımlarla ofisten çıktı, asansöre bindi, otoparka indi ve ben kaybolmadan önce sahip olduğı arabaya bindi. *Onunla aynı arabaya değil.*

Beni götördüğü eski, süslü otele kaşlarımı kaldırmadan edemiyorum. Gotik mimariyle tam bir tezat oluşturan lobideki mobilyalar son derece modern ve modaya uygun. Lobinin arka tarafına, barın olduğı yere doğru yürüyoruz. Bir kabine geçerken barın ortasında büyüyen gerçek ağaç gözüme çarpıyor.

"Ne içmek istersiniz?" diye soruyor garson. "İki appletinis ve

soğuk bir şişe su," diye sipariş veriyorum.

Garson bir şeyler karalarken siparişimi tekrarlıyor ve "Ya siz, efendim?" diye soruyor.

"Macallan-18, yıl 1997." Asher ona orta ve işaret parmaklarının arasından kredi kartını uzatır.

Bakışlarım saçlarından gözlerine, pembe, mükemmel dudaklarına, Adem elmasına, süslü, profesyonel görünümlü bebek mavisii elbise gömleğine kadar uzanıyor. Dudaklarımı yalayıp alt kısmını ısııyorum. "İlk adın Asher."

"Mm-hmm." Bir kez başını sallıyor, iki kolunu masaya dayayarak bana doğru eğiliyor, gözlerini benden hiç ayırmıyor ama bakışlarını tutamıyorum. Çok yoğun.

ve istilacı.

"Bu ismi sevdim. Sana Asher dememi *ister misin?*" "Bana ne

istersen diyebilirsin."

Yanaklarımı yakan bir sıcaklıkla ona gülümsüyorum; ne demek istediğimi hemen anladı. "Daha adını bile bilmeden beni bu kadar çok boşalttığına inanamıyorum."

"O kadar çok mu? Sadece iki kez oldu Astoria."

"Ah... evet."

Masadan uzaklaşıyor ve gözlerini kısarak bana bakıyor. "Neden burada görünenden daha fazlası olduğu hissine kapılıyorum? Bana sormak istediğin bir şey mi var?"

"Hayır." Bu adama soracak sonsuz sorum olmasına rağmen başımı sallıyorum. Garson içkileri masaya koyarak beni kurtarıyor. Bir yudum alıyorum ve Asher beni incelerken şekerin alkolü maskeleydiğini hissediyorum.

"Bende ne gördün de..."

"Güzelsin ama alçakgönüllüsün. Zekisin ama çok çabuk güveniyordun. Bu artık yok." Duraklıyor. "Ve bu iyi bir şey. Güçlüsün ama çok kolay affediyorsun. Sanki insanların sadece iyi yanlarını görmek ve kötü yanlarını unutmak istiyorsun."

Bir yudum daha alıyorum. "Seni kim incitti, Asher?"

"Bu uzun, eski bir hikaye. Kimse bana zarar veremez çünkü kimsenin içeri girmesine izin vermem." "Bazıları bunun yaşamak olmadığını söyleyebilir."

"İnsanların buna değmeyeceğini söylüyorum."

"Ooh, çok karanlık ve düşünceli." Alay ediyorum. "Anlat bana." Ses tonum fazla talepkâr olduğu için yumuşatarak "Bir martini ve bir buçuk saat kadar zamanım var" diyorum. Omuzlarımı silkiyorum.

"Annem bana karşı çok sertti ve ben de çok hassastım, bu yüzden bir gün ona nedenini sorma hatasında bulundum ve o da bana söyledi. Beni doğurmayı hiç istememiş. Tecavüze uğramış ve ülkenin kürtaj kliniği olmayan bir bölgesinde yaşıyormuş." Omuz silkiyor ve içkisinden bir yudum alıyor, bardağı yere bırakıp kahverengi sıvıya bakıyor. "Ailesi ona inanmadı. Onu evlatlıktan reddettiler ve evden kovdular. Benim yüzümden fakir kaldık."

Tecavüzden doğan bir oğul. Aldığım yudumla ilk içkiyi bitiriyorum. Kadehi sapından tutarak daireler çizerken onu düzeltiyorum. "Hayır. Sen fakir ve yalnız kaldın çünkü o tecavüze uğradı. Ailesi de siktirip gidebilir."

Gülüyor. "Bu yönünü seviyorum Astoria." Yüzündeki pırıltı geri döndüğünde rahatlıyorum. Yeterince gülümsemiyor ama gülümsediğinde yüzünü değiştiriyor. Muhteşem görünüyor.

"Son iki yılda pek çok şey öğrendim." Başını sallıyor.

"Neden doktor oldun? Annenin tecavüzcüsü doktor muydu?"

"Her zaman tüm mutsuzluğunun kaynağının ben olduğumu söylerdi. İyi ya da kötü olmam fark etmezdi, her zaman beni dövmek için bir neden bulur ve beni bodruma fareler ve hamam böcekleriyle birlikte atardı. Bu bana insanların ne düşündüğünü umursamamayı ve kimsede sevgi aramamayı öğretti. Babam yüzünden kötü olmanın doğamda olduğunu düşündüm. Bilimle ilgilenmeye başladım çünkü beni kötü adam yapan geni çıkarıp bilmek istiyordum ama tabii ki büyüdükçe ilgim değişti.

"Sence erkekler kadınlara tecavüz etmeyi neden seviyor, Asher?"

"Bu, toplumun teşvik ettiği, hatta cesaretlendirdiği bir hastalık. Ulusumuzun dokusuna öylesine işlemiş ki, çoğu zaman kadınlar ne olduğunu bile anlamıyor."

"İyi cevap." Ona bakarken kıvrıkcık elma kabuğunu emiyorum. Sağ elim ikinci içkiyi yudumlarken bakışlarım masaya düşüyor. Bir transın içinde kayboluyorum. Bunları seviyorum çünkü ne buradayım ne de orada. Şimdi geriye dönüp baktığımda, arabasında öpüştüğümüzde bana söylediği şeyleri neden söylediğini, o adamı benim için neden dövdüğünü biliyorum.

Sağ eli sol elimi kapatıyor. "Sen iyi misin? Biz-"

"Ben iyiyim." Elimini aniden çekiyorum. "Olabileceğim kadar iyiyim. Babanın kim olduğunu hiç öğrendin mi?"

Başını iki yana sallıyor. "Hayır. Onun için yanlış yer, yanlış zaman vakasıydı, sonra ben doğdum."

Bakışlarımız buluştu.

"Asher?" "Evet?"

"İyi ki doğmuşsun. Bunu sana hiç söyleyen oldu mu?" Yana bakar, içer ve başını sallar.

"Güzel görünümlü bir beyefendisiniz. Ve insanlara yardım ediyorsunuz."

"İnsanlara yardım etmek mi? Sanırım beni başka biriyle karıştırıyorsun, Astoria."

"Sen bana yardım ettin." Omuz silkiyorum.

"Ben mi yaptım?"

"Ben... beni karanlıkta kilitli tuttuğu zamanlarda seni çok düşündüm." Benden bir kıkırdama kaçıyor. "Beni kurtarmaya geldiğin bir rüya bile gördüm, ama... sonra ben

uyandım. Meğer kan kaybından ölüyormuşum." Benden bir kıkırdama daha yükseldi. "Özür dilerim. Bir yıl oldu ve sanırım..."

Zaman geçiyor ve onunla sessizce oturmanın garip olmaması beni rahatlatıyor. Düşünmemi, düşüncelerimi bitirmemi bekliyor.

"Asher?"

"Evet?"

"Kimse bana inanmıyor."

"Neye inanmıyor?"

"Bugün bir yaşında olacaktı ama... Onu kaybettim. Ve kimse bana inanmıyor. Kendime deli olmadığımı, onu içimde hissettiğimi, kimsenin ne düşündüğünün önemli olmadığını hatırlatmak zorundayım." Konuşma karardığından beri ilk kez, kasvetli bir ifadeyle beni her zamankinden daha fazla inceleyen gözleriyle karşılaşıyorum. Bu kez bakışlarımı tutamayan o oluyor. Düşüyor ve dönmeye devam ediyor.

"Hamile miydin?"

Başımı salladım.

"Onun bebeğini mi doğurmak istedin?" Gözlerinde yargılama yok, sadece şaşkınlık var.

"Bebek, bana yaşadığımı hissettirdi. Beş yaşımdan beri ilk kez hayattaydım. Her gün sabahın üçünde beni uyandırır, karnımda taklalar atardı. Annemin bana fahişelik yapıp yapmadığımı, kürtaj olup olmadığımı ya da hamile olup olmadığımı sormasıyla büyüdüm. Bu, yapılmaması gereken en önemli şey haline gelmişti. Kalp atışını duyduğumda ölmek istedim. Ama o içimdeydi. Sadece beni tanıyordu ve ona ihtiyacım vardı." Gözlerim Asher'ın yüzüne kaydı. Bir cenaze töreninde olması gerekiyormuş gibi görünüyor.

Biraz zaman alıyor ama kendimi toparlıyorum ve araya bir espri sıkıştırıyorum. "İlk kez benim rızamla orgazm olmamı sağlayarak bana yardım ettin." Gülmüyor ama dudaklarının kenarında bir gülümseme beliriyor. Bunu yapma şekliyle ilgili bir şey kalbimi yemesini hızlandırıyor.

"Tamamen rızaya dayalı değil. Ama rica ederim." Kıkırdıyoruz. "Bunu yapmak istediğine emin misin? Odayı alıp sadece konuşabiliriz," diye teklif ediyor.

"Hayır. Kim olduğumu unutmam gerek Asher. Bana yardım edebileceğini düşünüyor musun? Sadece son bir kez?"

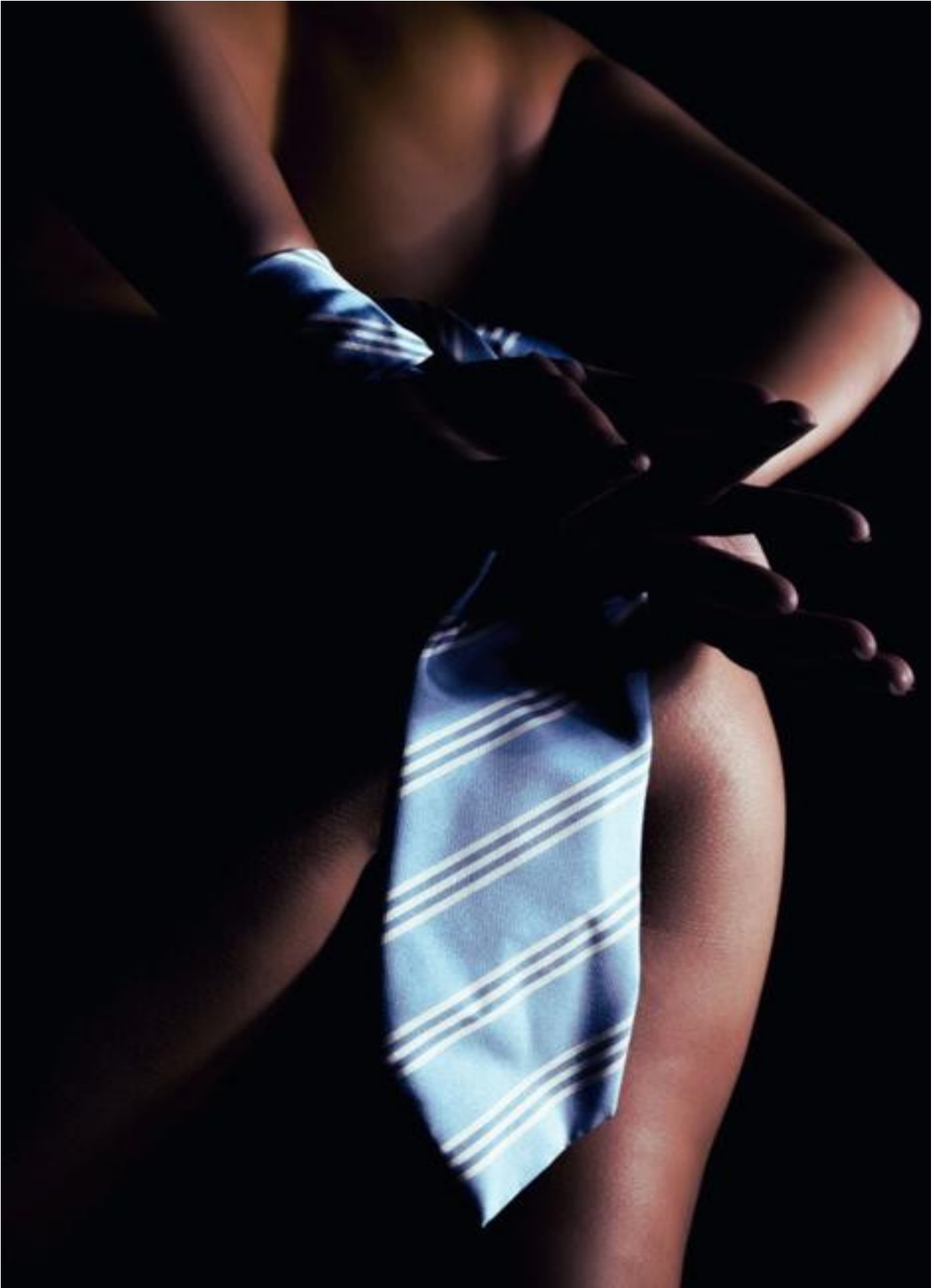
"Evet. Ne istersen. Gidelim, Astoria."

"Bana bir saniye ver." Telefonumu aldım, Mindy'nin tüm mesajlarını görmezden geldim ve yazdım.

Ben Mindy'ye: iyiyim. Yemin ederim iyiyim. Yarın görüşürüz.
İşten sonra. Düğün için bir fikrim var.

Sonra telefonumu kapattım. "Hadi gidelim."

OceanofPDF.com

OceanofPDF.com

Bölüm Otuz Beş

Güzel Kızlar

ASTORIA

Odamızın kapısını açar açmaz, karla kaplı şehre bakan tavandan tabana pencerenin önünde büyülenmiş gibi yürüyorum. Hava sisleniyor ve güneş batıyor. Neredeyse hiç ışık kalmamış.

Kolları beni arkamdan sarıyor. Asher'ın ne kadar güçlü olduğunu ancak şimdi kavrayabiliyorum. Sanırım laboratuvar önlüğü onun ne kadar kaslı olduğunu gizlemekte iyiydi. Eteğimin düğmelerini açıp düşmesine izin veriyorum. Ense köklerime nazik kısa öpücükler konduruyor. Alkolün etkisiyle biraz başım dönüyor, daha cesur ve cüretkâr oluyorum. Diğer eli külotumu indiriyor.

"Siktir. Astoria." Hırıltısı karşısında derin derin yutkunuyorum. "Benim için tekrar boşalabileceğini mi sanıyorsun?" Parmakları kedi dudaklarımı ayırıyor ve benden yüksek bir nefes alıyor.

Ne yapıyorum ben? Kalbim hızla çarpıyor ve nefesim onu takip ediyor. Bir yıldır Mindy ve Fernando'nun ara sıra sarılıp yanağıma öpücük kondurması dışında kimse bana dokunmamıştı ama işte buradayım... Asher hâlâ giyinik ama pantolonunun içinden sertleşmiş aletin popomun yanaklarına baskı yaptığını hissedebiliyorum.

"Hoşuna gitti mi?"

Gözlerim doluyor ve başımın arkasını göğsüne yaslıyorum, oraya tekrar dokunulma hissiyle kendimi kaybediyorum. Buna çok ihtiyacım var. Benden bir inilti çıkartıyor. Parmakları ıslak am dudaklarımın arasında geziniyor. I

katlayıp bacak bacak üstüne atıyorum, sonra yüzümü ona dönüyorum. Beni öpmek için yanağımı tutuyor ve bu öpücükte bana rehberlik ediyor. Birdenbire o kadar cesur, cüretkâr ya da talepkâr değilim. Geçen yılki saf kız halime geri döndüm, gerçek ve korkutucu bir şekilde hükmedilmeyi arzulamaya geri döndüm. "Bana zarar verme."

"Ofisimde istediğin şey bu değildi, tatlım." Korku dolu gözlerim

onunkilere bakıyor ve onu öpüyorum.

"Çok güzelsin." Önce dudaklarımı, sonra yanağımı öpüyor.

"Güzel" kelimesini hırıldayarak söylediğinde klitorisim zonklıyor. Belki de Julian eskiden bana güzel kuş dediği içindir. Dizlerimin üzerine çöküyorum, kemerini çözüyorum ve pantolonunu çıkarıyorum. Avuçlarını başıma koyuyor ve ben taşaklarıyla oynarken ağzımı sikiyor. Onları elimde yuvarlarken inliyor. Bu ses kollarımdaki tüyleri diken diken ediyor. Bir an için aklımdan bir düşünce geçiyor, *bir şeyler doğru değil.*

"Siktir. Benim güzel kızım iyi bir saksocu." Sözleri gözlerimi onunkilere çekiyor ve ben aletini almaya devam ederken o da yanağımı okşuyor. "İyi misin? Muhteşemliği durdurabiliriz."

Tereddütüm buharlaşıyor ve daha sert, daha hızlı emiyorum. Başını geriye doğru eğerken gözleri kapanıyor, iniltileri giderek yükseliyor ve tavana vuruyor. "Oh lanet olsun... Bu... çok iyi... çok iyi. Oh... siktir, Tory." Sanki boşalmamaya çalışıyormuş gibi kelimeler zorlanıyor.

Sırtım ve başım soğuk cama yaslanmış durumda. Sık sık ve yüksek sesle inliyor ve sızlanıyorum, beni zorladığını, onu kabul etmekten ve memnun etmekten başka seçeneğim olmadığını hayal etmeme izin verirken kendimi tutmuyorum. Tereddüt ediyor, boğazıma kadar itiyor, ama onu daha derine çekiyorum ve inlemelerinde, nefes nefese kalışında ve beni her tıkadığında yüksek sesle inlemesinde minnettarlığını duyuyor ve hissediyorum. Gözleri buluştuğunda, elimde olmadan gözlerinin birbirine yaklaştığını görüyorum.

Artık Asher beni bu kadar rahat kullanabildiğine göre, ben de kendimi tatmin etmeye başlıyorum. Ben boşalırken boğazım onun genişliğine kapanıyor ama o durmuyor. Aleti

Kalçalarını tekrar tekrar tokatlayana kadar nefes almamı engelliyor. İniltisi doruk noktamın şiddetini artırıyor. Vücudum çığlık atıyor ve hıçkırıyorum. Yanağımı okşuyor, sonra saçlarımı tutuyor. Bu şefkat beni rahatlatıyor, yıkılmamı, aklımı kaybetmemi engelliyor. Boğazımdaki işini bitirdiğinde yanaklarımda çok sayıda gözyaşı izi var. Artık gevşemiş olan sikini inceliyorum, rujumla kaplı olması hoşuma gidiyor, ucundaki son damlayı emiyorum. Tüm vücudunun ve nefesinin benim yüzümden titremesini izlerken kendimi bir kraliçe gibi hissediyorum.

İki elini yüzümün iki yanına koyuyor ve beni yukarı çekiyor, sonra ağzımı öpüyor, sularıyla kaplanmış olmasını umursamıyor. Beni bıraktığında tekrar göz göze geliyoruz, elleri hâlâ yüzümü sıkıca tutuyor.

"Beni ," diye rica ettim.

"Seni bağlayacak bir şeyim yok."

"Kravatını, kemerini kullan."

Kravatını çıkarıyor, sanki bunu istediğime inanamıyormuş gibi bana bakıyor. Neredeyse gülümsüyor ama aynı zamanda beni inceliyor, geri adım atmamı bekliyor. Bluzumu ve sütyenimi, ardından botlarımı çıkarıyorum, arkamı dönüyorum ve saniyeler sonra kravatı bileklerimde hissediyorum. "Daha sıkı."

Tenimi kesiyor ve neredeyse isteğimden pişman olmama neden oluyor. Julian'ın beni birçok kez bu şekilde zapt ettiğine dair bir anı zihnimde canlanıyor ve o andan kurtulup güvende olduğum bu otel odasına dönmek için irkiliyorum. Yanından geçip yatağa tırmanıyorum, böylece kığım havada, bacaklarım göğsümün altında tamamen katlanmış, yanağım şiltenin üzerinde, ona ve arkasındaki pencereye bakıyorum. "Becer beni, Asher. Lütfen."

Ağzı hafifçe açık bir şekilde bana bakıyor. Şok hafif ve kısa sürüyor ama telefonuyla fotoğrafımı çekmeden önce yakalıyorum. Gömleğini çıkarıyor ve bana doğru yürüyor, altımdan kayıyor, kalçalarıma tutunuyor ve beni aşağı çekiyor, böylece amım tam ağzına geliyor. Emme hızı ve agresifliği karşısında birkaç kez soluk soluğa kalıyorum ve dilini amımın üzerinde gezdiriyorum.

"Aman Tanrım. Ash-Asher lütfen-" Öne doğru kıvrılıyorum, tüm vücudum ezici zevkten kaskatı kesiliyor. Nefes alıyorum ve "Siktir, siktir, siktir" diye soluyorum. Ruhumu istila ettiğini ve diliyle her yerimi hissettiğimde her küfür diğerinden daha az ses çıkarıyor.

O kadar yoğun ki kendimi tutamayıp geri çekilmeye çalışıyorum. Başparmağı göt deliğime girdiğinde, vücudum bir yıldır açlığını çektiğim zevkle sarsılıyor. Bu çok fazla ve "Hayır" diye bağırmaktan kendimi alamıyorum. Boynumu geriye doğru eğiyorum, yüzümü tavana doğru çeviriyorum, gözlerim kapalı, sadece hissediyorum.

"Evet, evet, evet." Daha sert, daha hızlı sallanıyorum, amımı ağzına sürerken ve başparmağını becerirken onu boğup boğmadığımı umursamıyorum. "Asher, lütfen. Lütfen." Her sesim ve hareketim çaresizliğimi gösteriyor. Umarım Asher böyle pis bir fahişe olmama, kırımın doldurulmasına ihtiyaç duymama aldırmaz.

İnlemelerimin ve sızlanmalarımın sesi ve tonu doruğa yaklaştıkça artıyor. Ağır ve aceleci nefesimle "Siktir!" diye bağırıyorum. Tam sınırdayım. Dudakları klitorisimi sertçe emiyor, ben irkilip neredeyse hıçkırana kadar. "Siktir. Asher."

Duruyor, yatağa yeniden yerleşiyor ve bir yanım ne yapabileceğinden korkuyor ama yerimde kalıyorum. Buna ihtiyacım var. Tıpkı Julian'ın bana tecavüz etmemesi için yalvardığımda söylediği gibi. Asher pencereye doğru geri yürüyor ve külotumu alıyor.

"Bu senin son şansın Astoria. Emin misin?"

"Evet, öyleyim." Neden bu sözlerle tabutuma son çiviye çakmışım gibi hissediyorum? Bir batma hissi var ama kendime Asher'la birlikte olduğumu söyleyip duruyorum. Güvendeyim.

"Ağzını aç." Ona itaat ettiğimde yüzlerimiz birbirinden birkaç santim uzakta ve külotumu içeri sokuyor. Ben yanağım yatakta, dizlerim göğsümün altında ve kırım havada pencereden dışarı bakarken o ne yaptığını bilmediğim bir şekilde etrafta dolaşıyor. Yatak onun altında eğiliyor. Bir şişenin açıldığını duyuyorum, sonra kırımın çatlağına düşen soğuk sıvıyı hissediyorum. Gül gibi kokuyor. Bir kısmını alıp vadiye doğru itiyor. İki ıslak parmağı giriyor

Kıçım. Gözlerim çırpınarak kapanıyor. İnlemelerimdeki heves çok açık. "Hemen gelme Astoria."

Aldığım her nefes, çıkardığım her inilti coşku içinde boğuluyor. Bana hediye ettiği her dalma için ne kadar minnettar olduğum açık. "Daha ister misin?"

Yalvarmak isterken başımı sallıyorum, *Lütfen durma.*

Bir parmak daha ekliyor, içeri itiyor, döndürüyor, beni yayıyor, dışarı çekiyor, her sinir ucunu okşuyor, böylece beynim sonsuz bir zevk havuzunda, cennette olduğunu düşünüyor. İçim daralıyor. Panik gözlerimi genişletiyor ve bir sonraki inlememi dolduruyor. Lanet olsun. Geliyorum. Kontrolsüzce ileri geri sallanırken uzun bir inilti çıkarıyorum.

"Ahh... kendini kontrol etmeyi öğrenmelisin" diye yakındığında her yerim titriyor. Bir parmak daha ekliyor ve bacaklarımı açıyorum, parmak eklemlerinin dibine kadar içimde dönerken inlemelerim artık daha yüksek. Çığlık atıyorum ve o içeri iterken biraz ileri gidiyorum. "Henüz değil, güzel kız. Seninle işim henüz bitmedi."

Nefesim hızlı, her dokunuşun ne kadar yoğun olduğu konusunda panikliyorum. Kıçım sıkılaşıyor. "Hadi ama. Bundan daha iyisini yapabilirsin. Yapamaz mısın?"

Boğuk bir hayır çığlığı atıyorum ve başımı sallıyorum. Kıkırdıyor, sonra dört parmağı içimi doldururken yanağımı nazikçe öpüyor. Nazik öpücüğün ve beni beceren parmaklarının zıtlığı beni paramparça ediyor.

"Beni gururlandır, Astoria." Artık yavaşça dönmek yok. Beni dört parmağıyla birden pompalıyor. Tüm enerjimi ve beyin gücümü göt deliğimi genişletmek için kullanıyorum, büzülmesine veya spazm olmasına izin vermiyorum. Böylesine ezici bir zevk alırken odaklanmak neredeyse imkânsız. Hepsini çıkarıyor ama kısa bir süre sonra yumruğunun yavaşça etrafımdaki kenarı aldığını hissediyorum. Islak parmak eklemleri tekrar tekrar sürtünüyor. İçimden titreyen bir çığlık yükseliyor ve diğer eliyle popomun yanağına şaplak atarak konsantrasyonumu bozuyor. Acı ve dolgunluk çığlığımı çekiyor. Bileği girişte duraklayana kadar daha derine ittiğinde tüm düşüncelerimi kaybediyorum. Oda hıçkırıkları ve çığlıklarıyla doluyor.

"Sorun yok. Sana zarar vermeyeceğim," diye fısıldıyor, sesi daha derinden geliyor. Sesini bu şekilde duymak gözlerimi açıyor, yumruğunu yavaşça içeri ve dışarı hareket ettirirken doruk noktam daha da hızlanıyor. Bedenim sarsılıyor, tekrar tekrar yataktan fırlıyorum ama nereye düşersem düşeyim, eliyle beni becermeye devam ediyor.

"İstediğin buydu," diyor dişlerinin arasından, ben her dalgada, her darbede, her şaplakta çığlık atarken. "Al bunu." Yumruğunun beni tatmin etmesinden başka hiçbir şeyin olmadığı bir delilik seviyesine ulaşıyorum, diğer avucu bana sertçe şaplak atıyor, bana işkence ediyor. Haklıydı. Tam da ihtiyacım olan şeydi. Parmak eklemleri sıkışmış duvarlarıma doğru kabaca kayıyor.

"Yumruğumu alırken çok güzel görünüyorsun Astoria. Hazır mısın?"

Hayır diye bağıyorum ve başımı sallıyorum ama o daha derine itiyor, bilek kemiği ağzımı gerene kadar, tüm eli beni dolduruyor. Ben feryat ederken, Asher vücudum onu daha derine çekene kadar yumruğunu içime sokup çıkarıyor. Ama o bu daveti kabul etmiyor. Bu korkunç bir alay. Daha fazlasına ihtiyacım var.

"Daha fazlasını istediğini söyleyebilirim ama hepsi bu

kadar." Adını haykırmak ve ona yalvarmak istiyorum ama

yapamıyorum.

"Gel.. aynen böyle. Kirli güzel bir kız gibi." Söyleyeceği şeye çok yakındı. Kıcımlı ellerine sıkıştırıyorum ve o daha hızlı itiyor. "Çok itaatkârsın."

Dalgalar bedenimi parçalıyor. Onu çıkardığında, içimden uzun, titrek hıçkırıklar dökülüyor. Duygusal ve fiziksel olarak boş hissediyorum. Sevilme ihtiyacı ruhumun derinliklerine kadar saplanıyor. Gözyaşlarım burnumun kenarından ve yanağımdan süzülüyor, sonra bedenim şiddetle titrerken yatağa düşüyor.

Julian'la birlikte televizyon izlediğimiz günleri, beni okşadığı ve hamile olmamla ilgili güzel şeyler söylediği günleri özlediğim için karmakarışık duygularımdan, kırılganlığımdan ve hayal kırıklığımdan bir çığlık. Neden bana yalan söyledi? Kimse beni bunun sahte bir hamilelik olduğunu bilmediğine ikna edemez. Yalan söylemesi neden umurumda olsun ki? Neredeyse iki yıldır istediğim adamla birlikteyken neden ruhumu öldürene kadar bana işkence eden bir adamı özlüyorum? Bu delilik.

Ŗu anda hıçkıra hıçkıra ağladığımı inkar etmenin bir yolu yok. Zavallı Asher beni incittiği için korkmuŖ olmalı. Onun önünde böyle yıkıldığım için kendimi kötü hissediyorum ama elimde değil. Sessizlik içinde kŖm ve yavaŖ yavaŖ akıl sağlığıma kavuŖmamı izliyor, bazen sırtımı okŖayarak ve Julian'ın eskiden çıkardığı o sesi çıkararak beni yatıŖtırıyor: "ŖŖŖt."

Bir an için onun Julian olduğunu ya da tıpkı onun gibi olduğunu dŖndm. Meğer Asher tahmin edebileceğimden çok daha fazla bana benziyormuŖ: babası yüzünden annesi tarafından istenmeyen ve istismar edilen biri. Onunla bu kadar güçlü bir bağ hissetmeme ŖaŖmamalı. Kendisine hiç güzel ve iyi olduğu sylenmemiŖ bir ocuk.

Her nazik hareketi, bir ln ara sıra yağan içtiği gibi içiyorum.

Bileklerimi oynattığımda yanıma uzanıyor ve beni kollarıyla sarıyor. "ŖŖŖ... Sorun yok." Sesinin ve sözlerinin bana verdiği rahatlık, onun kölesi olmak istememe neden oluyor. Julian'ın beni bu Ŗekilde, bu sözlerle rahatlatması nadir görülen bir Ŗeydi.

Ona beni bırakmasını söylemeye alıŖıyorum ama ağzım tıkanıyor. Asher beni ensemden öpüyor, paniğimi yatıŖtırıyor ama sonra diŖleri beni ısırıyor ve ben irkiliyorum, derimi kaldırdığı için ısırık daha çok acıtıyor. "O küçük delik nasıl? Yumruğumu hâlâ orada hissedebiliyor musun?"

İnliyorum ve evet anlamında baŖımı sallıyorum. Klitorisim sadece bu soru yüzünden zonkliyordu. Beni tokatlıyor, sonra kı yanağımı imdikliyor. Dili kulağımı bulup içeri kıvrılana kadar boynumu yalıyor, beni dolduruyor ve vücuduma bir sarsıntı gönderiyor.

"Daha fazlasına ihtiyacın olduğunu söyleyebilirim. O küçük delik biraz boŖalmaya a."

Bir yanım panikliyor çünkü zaten ruhumu kırdığı için daha fazlasını kaldıracılabileceğimden emin değilim, ki bunu beklemiyordum.

Vcuduyla sırtımı örtmeden hemen önce tkrdğn duyuyorum. Karnımın zerine yatmam için bacaklarımı çekiyor, titreyen bacaklarımı onunkilerle ayırıyor ve sikini kıımın en derinlerine sokuyor. Saf, yoğun zevk giriŖin etrafında yatıyor, ama kaydıķ ve beni daha derine geniŖlettike, acı beni boğuyor. Çok uzun zaman oldu. Ağzımdaki klodun sesini bastırmaya yetmiyor.

Çıglıklarım. Eli omzumu tutuyor, beni ona çarpmam için geriye itiyor. Yumruklamadığı şeyi becermek istiyor.

Panikliyorum, bu kadar sert ve derin itmemesini istiyorum. Bunun yerine, kık yanaklarımı birbirinden ayırıyor, daha fazla yer kazanıyor, sonra omzumu çekmeye geri dönüyor. Sanki beni tamamen koparmak için en iyi yolu bulamıyor. Ağzından çıkan nefesler kulağımın kenarına çarpıyor. "Güzel kızlarla ilgili olan şey, her zaman açgözlü göt deliklerine sahip olmalarıdır, ama endişelenme, onu tekrar tekrar dolduracağım. Bütün gece boyunca var."

Sözlerinin ve yüzümü bu kadar dikkatle izlemesinin neden içimde dayanılmaz bir sızı ve acıyı uyandıran bir sıcaklık yarattığını bilmiyorum. İçime girerken, inerken, sonra kalçasını ve sikini hızla sallarken gözlerim dalgalanıyor. Canımı ne kadar yakarsa yaksın, ben sadece onun zevki için varım. Bu düşünceyle çıgık atıyorum, duvarlarım kasılıyor. "Hızlı ve çok boşalmayı seven güzel kızlara bayılırım. Dur, sana yardım edeyim."

Hayır diye inliyorum ve başımı sallıyorum, ama o gülüyor, altıma uzanıyor ve klitorisimle oynuyor. Kalçalarımı ileri geri çarpıyorum, ilk hareketlerinde birkaç kez onu boydan boya beceriyorum. Hemen orgazm oluyorum. İşte o zaman kendini kaldırıyor, beni sabitliyor ve odada lekeler görene kadar beni beceriyor.

İhtiyacım olan tek şey buydu, kullanılmak, incitilmek, kapasitemin çok ötesinde becerilmek, unutulmanın ötesinde.

Uyandığımda birbirimizin kollarına dolanmıştık. Vücudu bir fırın gibi, kuru bir sıcaklıkla beni ısıtıyor. Sabahın erken saatleri çekilmiş perdelerin arasından süzülüyor. Asher'ı uyandırmadan gitmek istiyorum, bu yüzden arkamı dönüyorum, bekliyorum ve dinliyorum, hala uyuduğundan emin oluyorum. Yataktan kalktığımda yüzüne hayran hayran bakmaktan kendimi alamıyorum. Tanrı'nın beni koruması için gönderdiği bir meleğe benziyor, ama artık Tanrı'ya güvenmiyorum - Julian'ı gönderdiğinden beri. Bakışlarım onun yüzüne kayıyor.

mükemmel yontulmuş gövde. İşte o zaman göğsündeki dövme gözüme çarpıyor. Julian'inkiyle aynı: anatomik bir kalp. Gözlerim karnına doğru kayıyor. Siyah bir kuş dövmesi var ve göbeğinin altında el yazısıyla 'güzel kuş' yazıyor. Gözlerim tekrar boynuna kaydığında onu görüyorum. Onu öldürmeye çalıştığım zamandan kalma yara izi.

Hayır! Hapları bıraktığım için halüsinasyon falan görüyor olmalıyım. Geri çekilirken başımı yavaşça sallıyorum. Bu olamaz. Olmasını istemiyorum. Dün içimde bir yerlerde bunu bildiğimi ve yaptığım şeyi yaptığımı fark etmek mide bulandırıcı. Gördüğüm şeyin gerçek olduğunu tüm şüphelerimin ötesinde kendime teyit etmek için umutsuz bir girişimde bulunarak, pencerenin yanındaki pantolonuna doğru yürüyorum ve cüzdanını alıp ehliyetini arıyorum.

Asher Julian Michaelson. Kalbim kulaklarımda hızlı ve yüksek sesle çarpıyor.

Onunla tekrar yüzleştiğimde bana bakıyor ve dudaklarına bir gülümseme yayılıyor. Başımı sallıyorum. Ehliyetini tutan elim titriyor. Gözlerim yaşlarla doluyor ve buz gibi bir his vücudumun geri kalanına yayılıyor. Bu kadarı çok fazla. İnkârım karşısında yavaşça başını sallıyor ve dudaklarını yalıyor.

"Astoria." Bu onun sesi, Julian'ın sesi.

Dudağımı ısıırıyorum, kıyafetlerimi almak ve giyinmek için acele ediyorum, ona yaklaşmadığımdan emin oluyorum. Ayağa kalkıyor, paniğimi tüketiyor.

"Kaçmanın bir anlamı yok, güzel kuş." Sesi dün geceki gibi değildi. Beni daha da ürpertiyor, dudaklarımı titretiyor.

Zihnim bu gerçeklikten kaçmak için nereye gideceğini bilmiyor. Asher,

Julian.

Vücudumda zihnimi sarsan bir titreme yaratıyor ama bunu maskeleyemeye çalışıyorum. Ne kadar dehşete düştüğümün tadını çıkarmasını istemiyorum. Tanrım, az önce tecavüzcümü kendi isteğimle becerdim ve bundan zevk aldım. Onu aradım ve bana yaptığı her şeyi yapması için yalvardım. Zihnimdeki çatışma doğru düşünmeme izin vermiyor. Yorganın ve battaniyenin aynı tarafını birkaç kez kaldırıyorum,

Telefonunun yatağın üzerinde olduğunu ve beni yumruğu ve aletiyle becerirken çektiği fotoğraf ve videoları görmezden gelerek külotumu arıyor.

"Aradığın şey bu mu?" Külotum işaret parmağından sarkıyor. "Neden oturmuyorsun?" Yanındaki yatağa vuruyor. "Ve benimle sakın bir yetişkin sohbeti yapmıyorsun? Bu işi çözelim."

Başımı sallarken, ağzımdan kaçan bir iniltinin ardından ağzımı kapatıyorum.

"Güzel kuş... biliyordun."

Bunu daha fazla dileyemem. Ben kapıya doğru geri çekilirken o hayal kırıklığı içinde iç geçiriyor. Kapı kolunu elime aldığım da duraksıyorum. "Bebek mi? Ne yaptın sen? Onu öldürdün mü?"

Julian bu suçlama karşısında yüzündeki şaşkınlığı gizleyemiyor. "Güzel kuş, lütfen, konuşalım."

"Ne yaptın? Ne yaptın? Bebeğimle mi?" Kelimeleri vurguluyorum.

Bir an için gözlerinde yaşlar görüyorum. "Seni seviyorum. Bana inanmadığımı biliyorum ama ben inanıyorum."

"Bana hormon pompaladın! Tüm o serumlar... seni hasta orospu çocuğu!" Bir feryat yükselip kaçma tehdidi oluştururken ağzımı tekrar kapatıyorum. Yataktan çok hızlı kalktı.

"Oturup sakinleşmezsen seninle konuşamam." O ilerliyor ve ben arkamdan kapıyı açıyorum. Yürümeyi bırakıyor çünkü gitmemi istemiyor. "Gitme. Gitme. Bu şekilde olmaz."

"!" Ona bağıryorum ve Tanrı'ya şükür, ilk defa beni dinliyor.

Yüz ifadesi endişeyle doluyor. "Astoria, bayılmadan önce derin nefes al. Sana zarar vermeyeceğim-"

Kıkırdıyorum. "Sanki hiç umurundaymış gibi. Beni zaten incittin Julian. Hem de en kötü şekilde. Ailelerimiz ve sen... hepiniz aynı cehenneme aitsiniz. Beni de içine çekmeye çalışmayı bırak-"

Kahkahası konuşmamı engelliyor. "Güzel kuş, bana gelmiştin, hatırladın mı?" Bana doğru yürüyüp kapıyı iterek kapattığında içimden bir çığlık kopuyor. Sırtımı kapıya dayadım çünkü ayak parmaklarımın ucundayım ve aşırı nefes alıyorum. Gözleri gözlerime gömülürken yüzündeki ifade ölümcül. Nefesi burnumdan aşağı iniyor.

"Yapmayın! Lütfen. Yapma." Sesimin bu kadar çaresiz çıkmasından nefret ediyorum.

Elleri yavaşça ve nazıkçe sırtımın alt kısmında, bluzumun altında düzleşiyor. Sıcaklık otomatik olarak gözlerimi kamaştırıyor.

"Seni buraya getirmem, her deliğini sikmem için bana yalvardın, tıpkı eskiden yaptığım gibi." Başımı sallamak dışında cevap vermiyorum. Eğer çenesini kapatmazsa kusacağım. "Astoria, gitmene izin verdim. Beşiğin yanında ağladığımı görmediğimi mi sanıyorsun?" diye fısıldıyor.

Gözlerimi açtım ve soruyu görünce irkildim.

"Yerdeki ahşap panellerin gıcırtısıyla uyanmayacağımı mı sanıyorsun? Çam ağaçlarına ulaşman bir saat sürdü. Seni izledim çünkü bayılıp donarak ölmenden korktum. Gideceğin yere ulaştığından emin olmak için kar üzerindeki ayak izlerini takip ettim ve sonra benzin istasyonuna girdiğini görünce eve döndüm. Mindy'ye göz kulak olmadığımı mı sanıyorsun? Sonunda onlarla yaşayacağını bilmediğimi mi sanıyorsun?"

En başından beri tam arkamda olduğunu fark etmek baş döndürücü. "Neden? Neden gitmeme izin verdin?"

"Eğer bir kuşu seviyorsanız, onu kafese koyun, sonra uçmasına izin verin. Eğer geri dönerse, o zaman evinin nerede olduğunu bilir."

Başımı salladım. "Hayır. Bunu bana neden yaptın? Seni ilk gördüğüm andan itibaren kendimi sana attım. Neden beni bu kadar incitmek zorundaydın? Doktorların bana tek kelime söyletmesi üç ay sürdü. Dışarıda yürüyebilmem aylarımı aldı. Hiç var olmamış bir çocuğun yasını tutuyorum!"

Gözlerinde önce şok olmuş, sonra da incinmiş bir ifade görüyorum ama nedenini bilemeyeceğim ya da umursayamayacağım kadar kısa sürüyor. "Astoria, hatırlamadığın şeyler var-"

"Bana işkence ettiğini, zihnimle oynadığını, sana güvendiğim her kelimeyi hastalıklı, iğrenç oyunların için kullandığını hatırlıyorum."

"Ben buyum ve sen beni böyle seviyorsun. Belli oluyor. Dün seni ofisimde o minik eteği giyerken gördüğümde çok şaşırdım. O rujla. Kimsenin gerçek beni sevebileceğini düşünmezdim ama sen... sen inanılmazsın." Başını sallıyor. "Eve geri döndün, güzel kuş."

"Siktir git!" Çılgılık ve onu itiyorum. Artık aramızda iki ayak var.

Gülüyor. "Senin bu yönünü seviyorum bebeğim. İçinde bir yerlerde olduğunu hep biliyordum. Seninle çok gurur duyuyorum. Ama gerçekle yüzleşme vakti geldi. Eğer seni en başından alsaydım, her şey yalan olurdu. Sen gerçek bana aşık oldun. Sen bana aitsin, mümkün olan her şekilde-"

"Hayır, bilmiyorum." Başımı sallıyorum.

"Gerçekten mi? Yani göt deliğin hala benim döllerimle yapış yapış değil mi? Daha fazlası için aç değil misin? Kukun zonklamıyor mu? O kapıdan çıkıp gitme düşüncesi kalbini kırmıyor mu-"

"Ruhumu kırdın, Asher! Beni aldığından beri her lanet günü ölmüş olmayı dileyerek geçirdim! Bunun aşk olduğunu mu sanıyorsun?" İçimden bir koparken ağzımı kapatıyorum. "Neden bu kadar acımasız olmak zorundaydın? Evime ilk girdiğinde seni sevebilirdim ama bu.... Bu aşk değil. Bana yaptığın onca şeyden sonra değil."

"Astoria-"

"Anlamıyorsun, değil mi? Ben kimseyi sevemem, Asher. Çünkü. Kendimden çok fazla nefret ediyorum. Bana bunu öğrettin, kendimden nefret etmeyi."

"Hayır. Kafan karışık ve hatırlamadığın şeyler var."

"Julian, eğer boktan hayatımın geri kalanını senden tüm varlığım ile nefret ettiğimi kanıtlayarak geçirmem gerekiyorsa, geçireceğim!"

Başını sallayarak ve tehditkâr bir gülümsemeyle, "Dinle bebeğim. Kendini kötü hissetme, tamam mı? Bunu anladın. Bu yüzden bana geldin. Bu yüzden ofisimin her köşesini arıyordun; bu yüzden bana o soruları . Sen her zaman insanların içindeki iyiliği bulmaya çalışırsın ve seni kaçıran adamın iyi bir yanı olduğunu doğrulamaya çalışıyordun. Dün gece söylediğin şeyleri bu yüzden söyledin. Bu yüzden kendini kötü hissetme. Sen inanılmaz büyük bir kalbi olan akıllı, sert bir kızsın, hepsi bu."

"Julian..." Fısıltı çok fazla acı taşıyor.

"Sorun yok." Yüzüm acıyla buruşurken duraklıyor. "Ve ben seni kurban gibi davrandığın ya da olduğun için çekici bulmadım. Sevme ve affetme isteğini beni cezbettiler. Bundan sonuna kadar faydalandım ve yok ettim. Ama sonunda sen kazandın. Bana nasıl sevilleceğini öğrettin."

"Kapa çeneni!"

"Sen bir anka kuşusun. Ve saldığın alevler muhteşem."

"Julian, lütfen kapa çeneni," diye fısıldıyorum çünkü beni mahveden, bana iyi davranan, beni bir yıl içinde hiçbir terapistin ya da psikotik ilacın yapamadığı gibi yeniden inşa eden canavara dayanamıyorum.

"Astoria. Bana bak."

Bakıyorum.

"Beni suçla. Seni değil. Beni." Göğsünü işaret ediyor.

Neden uzaklaşmak zorlaşıyor? Neden acı veriyor?

Uzun süre boyunca tek yaptığımız gözlerimizden taşan yaşlarla birbirimize bakmaktı ama sonra sessizliği bozdu ve fısıldadı, "Devam et bebeğim. Her şey yolunda." Başını salladı. "Seni tanıyorum. Şu anda kaçman gerektiğini biliyorum. Ama ben seni her zaman bulacağım Astoria. Nedenini bilmek ister misin?" Duraklıyor, beni inceliyor. "Çünkü en hastalıklı, en kötü, en iğrenç şekilde ben de seni seviyorum. O yüzden durma, nereye kaçmak istiyorsan kaç. Ben asla arkanda olmayacağım."

"Asher Julian Michaelson, seni bir daha gördüğümde seni öldürmek için elimden gelen her şeyi yapacağımı bilmeni istiyorum."

Gözleri yarıklara dönüşüyor ve dudaklarının bir köşesinde bir gülümseme beliriyor. Sonra gözleri benimkilerden vücuduma doğru kayıyor. Dili dudaklarının arasında geziniyor. Gözlerim onunkileri yansıtıyor, çıplaklığını, sarkan sert aletini görüyor. Kolu çeviriyorum, kapıyı açıyorum ve aceleyle dışarı çıkıyorum. Asansöre koşuyorum, sonra binadan çıkıyorum, pencereden beni izlediğini biliyorum.

Şehir sisli ve kar yağıyor. Bulutlar güneş ışığının neredeyse tüm ipuçlarını engelliyor.

Asher, Julian'dır. Asher, Julian. Bu düşünce koştığım beş blok boyunca tekrarlanıp duruyor. Gerçeği öğrendiğimde hissettiğim soğukluk, sıcak bir acıya dönüşüyor. İlk başta sadece ciğerlerimin yandığını sanıyorum ama öyle değil. Ondan kaçtığım her santim acıtıyor. Hasta bir yanım yatağa geri dönmek, onun tarafından kucaklanmak ve öpülmek istiyor.

Telefonum gelen bir mesajla çaldı. Önce Mindy olduğunu düşünüp panikliyorum ama sonra engellenmiş bir numara olduğunu görüyorum.

Bilinmiyor: Seni
seviyorum.

Sonra yatakta kıvrılmış ve gelgitli resimlerim ekranımı doldurmaya başlıyor, ardından fisting'den zevkten çılgılık attığım videolar geliyor. Oynamayı durduruyorum, arkamdaki kafeye girip doğrudan banyolarına giriyorum ve tekrar izliyorum. Video dün gece doruğa ulaştığımdan çok sonra oynatıldı. Bazen telefon yatağın üzerindeydi, sadece seslerimi yakalıyordu, bazen de

Beni becerirken kendini kaydetmek için eline aldı. Tekrar oynatıyorum, bunun son olacağına söz veriyorum ve kendimi boşaltıyorum, çok sert boşalıyorum, yine de bedenimde ve zihnimde ona geri koşmamı isteyen her şeye direnmek zorunda kalıyorum. Aklım başıma geliyor. Bana bunu göndererek istediğı şey buydu. "Seni lanet olası hasta pislik."

Bir taksi çağırdım ve şoföre beni şehir merkezinde bırakmasını söyledim. Ona yepyeni bir cep telefonu almak ve bunu atmak için oraya gittiğimi söylemiyorum.

OceanofPDF.com

Otuz Altıncı Bölüm

$$\ddot{U}_{\zeta} = 1 + \pi$$

JULIAN

A year and 9 months ago

Astoria'nın en büyük korkusu her zaman hamilelik olmuştu. Bunu fark etmem neden bu kadar uzun sürdü bilmiyorum. Kafama dank eder etmez, bu bir saplantı haline geldi. Tek istediğim buydu, en büyük korkusunu benim yanımda yaşamasını sağlamak. Bu yüzden kaçmaya çalıştıktan sonra yaptığım tek şey, her fırsatta onu becermek ve amına boşalmaktı ve her seferinde benimle savaştı. Kaçtı, tırmaladı, ısırıldı, çılgılık attı, bayıldı, bulduğu ilk şeyle bana vurdu, hatta beni zincirle boğmaya çalıştı, ama her zaman ben kazandım. Korkularına rağmen, Astoria amındaki sikimi seviyordu. Her seferinde boşalmaktan kendini alamıyordu.

Tüm bunların olmasını planlamış mıydım? Hayır. Sadece eğleniyordum, aklını karıştırıyordum, o gün çimlerin üzerinde içimde uyandırdığı açlığı gidermeye çalışıyordum. İki hafta sonra, gecenin yarısı, banyoda kusma sesi beni uyandırdı ve olasılıklara gülümsedim. Şimdiye kadar en neşeli olduğum andı. Yakında Astoria'nın benim olmaya alışmaktan başka çaresi kalmayacağını bilmek hoşuma gidiyordu. Kaçma isteğini gizleme konusunda berbattı. Cep telefonuma, ön kapiya ve ormana bakma şekli... Çok açıktı ve kaçmayı düşünmeye devam ettiği sürece ilişkimizin hiçbir yere gitmeyeceğini biliyordum.

Şiddetli sabah bulantıları, depresyonu ve öfkesi yüzünden yanına yaklaşmıyordum. Evde gebelik testi yapmam için bana yalvardı ama tüm semptomların teker teker ortaya çıkmasına, dehşetin yavaş yavaş artmasına ve yayılmasına izin verirsem daha kalıcı bir etkisi olacağını düşündüm. İkinci ayda hiperemesis gravidarum o kadar ilerlemişti ki susuzluktan ölmesin diye neredeyse her gün serum bağlamak zorunda kalıyordum.

Kalp atışlarını dinleyene kadar durum aklımı karıştırmadı ve dördüncü ayın sonunda her şey yerle bir oldu. Geç olmuştu ve kusma sesi beni uyandırdı. O saatte hasta olması nadir bir durum değildi, bu yüzden tekrar uyumaya çalıştım ama sonra çığlığı fayanslarda yankılandı. Daha tam olarak uyanmadan kalbim boğazımda koşmaya başladım. Nefes nefese kalırken elini yere vurmaya devam etti.

"Bana ne olduğunu söyle." Onun yanına

uzandım. "C-cramps." İşte o zaman kanı

gördüm.

"Hayır, hayır, hayır, hayır-" diye fısıldamaya devam etti onu gördüğünde.

Bunun ne anlama geldiğini bildiğim için iç çektim. "Bana tutun, güzel kuş."

Başka kimsesi ya da seçeneği olmadığı için bana itaat etti. Tırnaklarının battığı yerlerden derime kan sızıyordu ama onun acısının bir kısmını hissettiğim için onur duydum ve minnettar oldum. "Tory, beni dinle. Eğer onu çıkarmana yardım etmezsem ölebilirsin. Beni duyuyor musun? Canın yanacak ama ben sadece yardım etmeye çalışıyorum. Anlıyor musun?"

"Çıkarmak mı? Hayır! Hayır! Hayır, sakın cüret etme. Dokunma ona, Julian! Ona zarar verme! Ah--h!"

Hay sikeyim. Beklediğim tepki bu değildi ve kalbimi kırdı. Hamilelikten kaçınmak için mümkün olan her şeyi yapmaktan, bebeğe zarar vereceğimi düşünerek beni uzaklaştırmaya nasıl ? "Astoria, lütfen. Sadece bu seferlik, güven bana."

"Hayır. Bunu yapabiliriz, Julian. Üç kişi olabiliriz. Lütfen onu öldürme. Üç kişi . Söz veriyorum-Ah---! Hayır!" diye bağırdı, elimi karnından aşağı kaydırđım, kan ve doku fışkıldı, tekrar tekrar, kıvranıp çığlık atarken, tırnakları derimden parçalar kopardı. "Yapma bunu! Lütfen!"

"Her şey girecek. Söz veriyorum. İyi olacaksın."

"Julian-! Lütfen dur! Bizi öldürüyorsun," diye feryat etti, boynu kolumun üzerine düştü.

Gözyaşlarım olup aktı. ", Tory. Yemin , ."

"Onu öldürme, Julian. Lütfen. Lütfen. Onsuz yaşayamam. Lütfen. Her şeyi yaparım. Lütfen." Kolumu karnından çekmeye çalıştı.

"ok özür dilerim." Bu ondan özür dilediğim ilk andı ve muhtemelen son da olacaktı. "Tory, lütfen bunu istemediğini unutma. Bu en iyisi, güzel kuş-"

"Evet. Bunu söylediğim için özür dilerim. Onu istiyorum. Anlamamışım... Sadece üç olmak istiyorum. Lütfen, lütfen! Her şeyi yaparım," diye tekrarladı, alt dudağı acıdan titreyerek durmam için yalvardı.

"ok üzgünüm bebeğim. Özür dilerim," diye fısıldamaya devam ettim ve onu kucaklarken alnına kısa ve nazık öpücükler kondurdum.

İkimiz de hüngür hüngür ağladık. Bebeğime aşık olmasını hiç beklemiyordum. Bunun mümkün olduğunu düşünmemiştim, onu hamile bırakma şeklimden sonra değil, ona yaptığım onca şeyden sonra değil, kesinlikle, annem tecavüzüsünün oğlu olduğum için hayatım boyunca benden nefret ettikten sonra değil. *"Hiçbir kadın tecavüzüsünün içine koyduğu çocuğu gerçekten sevmez. Bu imkansızdır" demişti bana.*

Astoria'nın ne kadar eşsiz ve muhteşem olduğunu nihayet anladığım andı. Annemin aksine, o bebeği sevecek, büyütecek ve

onun gibi iyi, güzel bir insan ol, benim gibi değil.

Çıglıkları dehşet vericiydi, daha önce duyduğum hiçbir şeye benzemiyordu. İçimde bir şeyler kırıldı. Bugün bile rüyalarımın çıkıyorlar. Daha önce düşüklere katılmış mıydım? Elbette yapmıştım ama hiçbirisi onunki gibi değildi, hiçbirisi onun seveceği, onsuz yaşayamayacağını söylediği bebeği içermiyordu. Astoria'nın bebek umuduna ihtiyacı olduğu gözümünden kaçmadı çünkü tek yaptığım onun hayatını cehenneme çevirmektir. Bana rağmen bebeğe aşık olduğunu fark ederken onun bedenini kurtarmaya odaklanmak benim için zordu. Ama günün sonunda, ben bir doktorem. Bir insanın bedenini kurtarmak için bağlantıyı nasıl keseceğimi ve nasıl hareket edeceğimi biliyorum. Evet, beden dedim, çünkü o gece ikimiz de öldük.

Vahşi bir anne kedi gibi kaç kez tırmalayıp benimle kavga ettiyse de karnına masaj yapmaya devam ettim. Dokuların çoğu dışarı çıktıktan sonra bayıldı. Ona ilaç verdim ve iç organlarının temizlendiğinden emin olmak için gerekeni yaptım. Söylemeye gerek yok, uyuyamadım. Tıpkı endometriozis ameliyatında olduğu gibi, mümkün olan tüm ekipmanları, ilaçları ve antibiyotikleri almak için ev ve iş arasında gidip gelmek zorunda kaldım. Sikerler. Onun ölümünü riske atmak istemedim. Biri soru sorarsa, ücretsiz ev ziyareti yapmak zorunda kaldığımı söyledim. İtibarım sayesinde kimse bundan şüphe etmezdi.

Sürekli şaşkın bir şekilde uyanıyor, neler olduğunu merak ediyor ve bana neden bu kadar üzgün göründüğümü soruyordu. Bazen ben de yıkılıyordum ve o beni teselli etmeye çalışıyor, bebeğin hareket ettiğini hissetmemi söylüyordu. Hala hamile olduğunu düşünmesine izin verdim çünkü o zamanlar gerçek benim için bile çok acı vericiydi.

Present

Astoria hâlâ hatırlamıyor ve ona ne olduğunu asla anlatmayacağım. Eğer bu anıyla başa çıkamıyorsa, onu zorlamayacağım. Benden nefret etmesini hiç umursamadım. Öfkesinin yükünü çekmeyi, tüm bunları onun aklını karıştırmak için yaptığımı düşünmesini, kısa bir süre de olsa bir şeyler yaptığımı bilmesine tercih ederim.

onu acıdan korumak için yaptım. Ona acı gerçeği yaşatmaktansa çocuğumuzu öldürdüğümü düşünmesini tercih ederim.

OceanofPDF.com

Otuz Yedinci Bölüm

Evren

JULIAN

A year and four months ago

Astronotlar evreni keşfetmek için bu gezegeni terk ederken, kadın bedenleri tam karşımızda duruyor. Bunun kadar güzel, şaşırtıcı ve daha fazla mucizeyle dolu başka bir şey yoktur.

Düşükten iki hafta sonra bir şeylerin ters gittiğinden şüphelenmeye başladı ve onu hastaneye götürmem için ısrar etti. Hatırladığı kısa süreler tam bir ıstıraptı. Onu sakinleştiremiyordum. İşte o zaman hamile hissetsin diye ona hormon pompalamaya başladım.

Hiçbir şeyden pişman değilim.

Karnının büyümesini, göğüslerinin şişmesini, bana o tatlı yasak sütü vermesini ve bana olan ihtiyacının katlanarak artmasını izlemek büyüleyiciydi.

Düşükten sonra ona dokunamadım. Dürüst olmak gerekirse, sorunumun ne olduğunu anlamıyordum. Birbiri ardına gelen randevular ve önemli bir yönetim kurulu toplantısı bir gün beni tüketmişti. Eve o kadar geç gelmişim ki o çoktan uykuya dalmıştı. Duş aldım ve onun yanındaki yatağa tırmandım. Uyku beni bir süre aldı

Ona baktım. İlk kez saplantı haline getirdiğim o tatlı, naif meleğe benziyordu. Dudaklarımdaki ıslaklık beni uyandırdı. "Julian, lütfen, acıyor, bana yardım et. Lütfen."

"Oh, tatlı kızım, elbette." Göğsünü tuttum ve o kadar sert emdim ki çığlık attı.

"Yavaşla lütfen. Acıtıyor." Bir kez olsun onu dinledim ve tatlı sütünü içerken nefes nefese kalması ve vücudunun benim için erimesi ile ödüllendirildim. Elim amina doğru kaydı ve onu sıırsıklam buldu.

"Ah, Julian," diye ağır ağır nefes alırken bana tutunuyor, bırakırsa kendinden geçip unutulacağından korkuyormuş gibi omzumu sıkıyordu.

Sadece iki pompayla, parmaklarımı inanılmaz bir güçle sıkarak sert bir şekilde boşaldı. Onu sikmeme bu kadar ihtiyaç duyduğunu ne duymuş ne de görmüştüm. Üst bacağını kalçalarımın üzerine kaldırdım, onu sertçe becerdim ve emdim, o çığlıkları ve yalvarışları duymak istedim ve iki kez daha boşaldı. Çok hassastı. Sonra onu sırtüstü yatırdım ve hâlâ spazm geçiren, sıırsıklam olmuş amını siktim, göğüslerini emmeyi hiç bırakmadım. İnemeleri sık ve zevk doluydu, vücudu titrerken adımı telaffuz eden çığlıklara dönüşüyor, sikimi sonuna kadar sarsıyordu. En güzel, mükemmel küçük fahişe gibi görünüyordu. Ben onun göğsünü sağarken, onun da benim sikimi sağdığını bilmek sikimi daha da sertleştirdi.

Çıkardım ve göt deliğine bastırdım. Nefes nefese kaldı. Gözleri dehşetle kocaman açıldı ve geri çekildi. "Hayır."

Analdan hoşlanmasını ya da hoşlandığını itiraf etmesini asla sağlayamazdım ve bunu lezzetli kılan da tam olarak buydu. Ağzımı göğsünden kaldırdım ve hala çok dolu ve sızdıran diğer meme ucuyla uğraşırken gözlerinin içine baktım. Bir damla yan tarafa doğru süzülürken, onun için neler yapabileceğimi hatırlatmak için sütü teninden yaladım. Yüzümü ve başparmağımı itmeye çalıştı çünkü şişlik acıtıyordu ve çok ağrıyordu. Mesaj açtı. Eğer acısını dindirmemi istiyorsa, onu istediğim şekilde ve istediğim yerde becermeme izin vermeliydi. Yüzümü aşağı çekip avuçladığında bir kahkahayı bastırmak zorunda kaldım. Her emişte nefes nefese kalıyordu.

O zamana kadar acıdan mı yoksa zevkten mi çılgılık attığını anlayabiliyordum. Bu seferki acıdan. Onu bıraktığım haftalarda kıcı çok fazla gerilmişti. Kıcına vurduğumda çıkan ses her şeydi. Hemen boşaldı.

İkimiz de bu rutine bağımlı hale gelmiştik. Onu becerirken ne kadar canını yakarsam yakayım ya da sabah bana ne kadar kızarsa kızsın... Geceleri göğüslerinden içmem için bana yalvarır ve defalarca boşalırdı. Sayısını unutturdum. Mükemmel bir kombinasyondur. Ne kadar çok olursa, benim boşalmam o kadar uzun sürüyordu, ama onun için tam tersi, bu yüzden durmam için bana her zamankinden daha fazla yalvardığını görüyordum.

Her şeyin ötesinde, nefis bir şekilde itaatkârdı ve bana çok bağılıydı, bir dakika bile yanından ayrılmamı istemiyordu. Bazen sabaha boğazımı kesmek isteyerek başlardık, ama giyinmeyi bitirdiğimde, onu terk etmemem için yalvararak sikimi emerdi. Sanki bilinçaltı olabilecek dehşeti biliyordu ya da belki de anılardan kaçıyor ve benim varlığım onu uzak tutmaya yardımcı oluyordu. Her iki durumda da, ne kadar sahte olursa olsun, onun hamile versiyonuna doyamıyordum.

Molly bana hiç öyle bakmamıştı. Astoria gizemliydi. İçimdeki iyiliği bulmak için o kadar çaresizdi ki aylarca kendini bir hayale kaptırdı. Hamile olduğumuz ve birbirimize aşık olduğumuz bir hayal. Hatta ortada tekmeleyecek bir şey yokken bebeğin tekmelediğini bile hissetti. Elbette ona işkence etmeyi hâlâ seviyordum ama o beni de hayallerine ortak ederek yumuşatmıştı. Hayalini bile kurmaya cesaret edemediğim şeye sahip olabilmek için onun vücudu olan muhteşem mucizeyi kullandım. Astoria'nın benden nefret ettiğini içten içe biliyordum ama bu daha önce hiç hissetmediğim bir şeydi, birinin beni sevmesi.

Doğuma girdiği gün, vücudunun yalanı sürdürmek için ona yaşattığı fiziksel acıya inanmadım.

Benim zavallı, güzel, sevgi dolu Astoria'm.

Beşiğin yanında dizlerinin büküldüğünü ve sarı battaniyeye sarılarak ağladığını gördüğümde her şey değişti. Sonunda hatırlayıp hatırlamadığını biliyordum,

Ama onu daha fazla kalmaya zorlayamazdım. Onunla birlikte ağladığımı, ona sarılmak ve onu rahatlatmak istediğimi ama istediği hayatı seçebilmesi için uyuyormuş gibi yaptığımı asla bilmeyecekti.

Kal ya da git.

Bir parçam aşkının ne kadar gerçek olduğunu test etmek için gitmesine izin verdi. Eğer beni, gerçek beni seviyorsa, bu sadece benim kuruntum değilse, o zaman benimle yatağa geri dönecekti... ama bundan daha fazlası, onun için olduğum cehennemden ayrılması gerektiğini bilerek gitmesine izin verdim çünkü ben asla değişmeyecektim. Ben hep böyleydim ve böyle kalacağım.

Evi boyamak ve yeniden düzenlemek kolaydı, böylece Çavuş Tweedle Dee ve Teğmen Tweedle Dumb dört hafta sonra nihayet geldiklerinde, her şey farklı görünüyordu - içeride ve dışarıda. Bahçıvanlara ana girişin manzarasını kapatan ağaçların çoğunu kestirdim. Ayrıca başka bir şehirde Viktorya dönemine ait bir ev satın aldım, buraya naklettirdim, ana evle aynı renge boyattım ve onu birbirine bağlayan bir koridor inşa ettirdim. Evin arka ve ön tarafına yeniden badem ağaçları dikildi. İçerideki ahşap zemin soyuldu, zımparalandı ve yeniden boyandı. Mobilyalar yeniden düzenlendi ve mutfak genişletildi. Anlaşılan o ki, yeterince insan çalıştırırsanız, birkaç gün içinde her şeyi değiştirebilirsiniz. Ev eski, yıkık dökük bir çiftlik evinden dört milyon dolarlık bir eve dönüştü. Ayrıca bodrumun kapısını kapatmak için tuğladan bir duvar ördüm çünkü sevgilimi asla aldatmazdım. Ondan başka hiçbir kadın orada olmayacaktı.

Onun yokluğunda neredeyse akıl sağlığımı kaybediyordum. Yatak onun gibi kokmayı bıraktığında hüngür hüngür ağladım. Ev çok sessiz, soğuk ve boştu. Her gün işten sonra onu odamda bulamamak, onu becermek ve

Geceleri çığlıklarını duymak. Evet, sikiştiğimiz milyonlarca video ve ses kaydı vardı ama ben onun tenini hissetmek, gözyaşlarını yalamak, işkence çığlıklarını yemek, amını, ağzını ve göt deliğini boğmak ve sikimi sağmak istiyordum.

Derimin bir parçası haline gelmiş bir bandajı koparmak gibiydi. Akıl hastanesine yatırıldığını duyduğumda bile uzak durdum. Mindy'nin yanına taşındığını öğrendiğimde bile uzak durdum. Başka türlü kendimi durduramazdım. İntiharı düşündüm, benden gerçekten kurtulmasının tek yolunun bu olduğunu biliyordum.

Onu kliniğimde gördüğümde hayatımda bir güneş patlaması hissettim. Göğsüm ağrıyordu. şoktaydım ve gerçek kimliğimi bilmeden ona bu kadar yakın olmanın acısı beni neredeyse öldürüyordu. Ona dokunmamak fiziksel olarak acı veriyordu. Sonra eski Astoria gibi davranmadığını fark ettim. bir yerde Julian ve Asher'ın aynı kişi olduğunu biliyordu. Yanardöner görünüyordu ve her zamankinden daha fazla fişek gibiydi. Çok büyüleyici ve eğlenceli bir şekilde değişmişti. Vücudu artık onu becermeme alışkın değildi, bu yüzden bir bakire kadar sıkıydı, dehşete düşmüştü ama eskiden ona yaptıklarım için çok azgındı.

Bir yıl boyunca onu kaybettiğimi düşünmüştüm ama Astoria bedenen ve ruhen tamamen benimdi. Bununla yüzleşemese bile *bana* geri dönmüştü.

Bu yüzden otel odasından çıktığında onu takip etmedim. Er ya da geç, bana tekrar ihtiyacı olacaktı.

Otuz Sekizinci Bölüm

Meksika

ASTORIA

Mindy'nin benimle buluşmayı kabul ettiği restorana giriyorum ve onu bir masada otururken görüp karşısına geçiyorum. "Tamam. Ben hazırım."

"Neye hazırsın, Tory? Dün gece ortadan kayboldun ve mesajlarıma cevap vermedin. Bu ne lan? Bunu bir daha yaparsan, pazar gününe kadar seni tokatlarım."

İç çekiyorum. "Biliyorum. Ve özür dilerim-"

"?" Özür dilediğim için sesi yumuşadı. "Önemli değil."

"Evet, öyle. Özellikle de dün işe gitmediğini bildiğim için. Ne oluyor lan?"

Tekrar iç çektim. "Mindy. Dinle. Her şeyi nasıl düzelteceğime dair bir

fikrim var." Garson bizi böldü ve brunch siparişi verdik.

"Her şeyi nasıl düzelteceğime dair bir fikrim var da ne demek? Düzeltilecek bir şey yok, Tory." Saçlarını geriye itiyor. "Dinle, yaşadıklarını asla anlayamayacağımı biliyorum, tamam mı? Anladım. Ama... Ama Tory

Sen benim kız kardeşime en yakın şeysin ve bir yıldan uzun süredir öldüğünü sanıyordum. Seni tekrar kaybedemem."

"Lütfen. Dur." Gözyaşlarımızı siliyor ve derin nefesler alıyoruz. "Beni dinle, tamam mı? Beni asla kaybetmeyeceksin. Tamam mı?" Başını sallayana kadar bekliyorum. "Ya sana yarın için Meksika'ya bilet aldığımı söylesem?"

"Ne dedin? Aman Tanrım, ilaçlarını alıyor musun-"

"Ben ciddiylim."

"Ben de öyle. Meksika'ya bilet mi aldın? Yarın için mi?"

"Uh-huh." Mindy'nin gözleri beni inceleyip akıl sağlığımı araştırırken başımı sallayıp gülümsüyorum.

"Beni dinleyin. Meksika'da bir sahil evine taşınacağımızı, *Pratik Sihir*'deki yaşlı teyzeler gibi giyineceğimizi ve erkekleri korkutmak için bir sürü kara kedi toplayacağımızı söylediğimiz zamanı hatırlıyor musun? Peruklar, kolyeler ve büyük şapkalarla onlar gibi giyindiğimiz o Cadılar Bayramı'nı hatırlıyor musun?"

Kıkırdıyor. "Tabii ki biliyorum."

Omuz silkiyorum. "Bunu yapmak için biriktirdiğim parayı kullanacağım. Neden çok yaşlanana kadar bekleyelim ki? Yarın uçakla Tulum'a gidiyorum. Ucuz bir hippo oteli ayırttım. Bir yandan iş ararken, bir yandan da resepsiyon salonunuzu arayabilirim."

Mindy bana çok uzun süre bakıyor, neredeyse aklımı kaçırdığıma beni ikna edecek. "Tory-"

"Mindy, bu şekilde yaşayamam. Onun aynı şehirde olduğunu bilerek yaşayamam. Ve seninle bu şekilde yaşayamam."

"Ne demek istiyorsun? Ne demek istiyorsun? Ben sadece-"

Konuşmasını engellemek için avucumu kaldırıyorum. "Biliyorum. Benim için endişelendiğini biliyorum. Ve seni suçlamıyorum. Ama benim için daha ne kadar endişeleneceksin? Buradan defolup gitmem gerek. Manzara değişikliği falan yapmalıyım. Ve içten içe nereye gidersem gideyim beni bulabileceğini bilsem de, ondan uzakta olduğum ve beni bulamayacağı yanılsamasına ihtiyacım var."

İç çekti. "Tamam."

"Tamam mı?" Şok olmuş bir şekilde sordum.

"Evet. Haklısın. Her konuda. Ama dört hafta içinde seni ziyaret edeceğim."

"Tabii ki evleneceksin şapşal, çünkü evleneceğin yere bakmalısın."

Kıkırdıyor. "Düğünüm Meksika'da mı olacak?"

"Evet! Elli yıl sonra emekli olacağın yere. Ve her şeyi ayarlayacağım, töreni, resepsiyonu, balayını, her şeyi."

"Ve elbiseyi çoktan aldım." Ciyak ciyak bağılıyor ve bana bu sabah olan her şeyi bir saniyeliğine de olsa unutturuyor.

"Gördün mü? Her şey ayarlandı ve bitti. Düğün ya da benim için endişelenmenize gerek yok."

"Ama sen gidiyorsun." Yüzündeki hüznü fark ettiğimde kalbim acıyor. Elini benimkine koyuyor.

"Özür dilerim. Mindy-"

"Hayır. Üzülme. Buna ihtiyacın var. İkimizin de buna

ihtiyacı var." "Seni seviyorum, biliyor musun?"

Soruyorum.

"Seni de seviyorum ama bunu biliyorsun."

OceanofPDF.com

Otuz Dokuzuncu Bölüm

Lütfen Söyle

ASTORIA

Three years later, Tulum, Mexico

Buraya taşınmak şimdiye kadar yaptığım en cesur, en çılgınca şeydi. Her iki dili de bilen ve işleri kendi başına yürütebilecek kadar tecrübeli bir muhasebeciye ihtiyaç duyan bir otel bulmam uzun sürmedi. Hiç bu kadar sakin olmamıştım. Şükürler olsun ki Mindy'nin ailesi burada kalıp çalışabilmem için tüm evrak işlerini halletmeme yardımcı oldu. Bir haftadır, sahile iki mil uzaklıktaki evimde yaşıyorum ve ne zaman yeni bir mobilya alsam, Mindy ile yaptığım telefon görüşmesinde ciyak ciyak bağıriyorum.

Görüştiğim terapist sıkı bir program yapmamı söylüyor ve bu da hafta içi her gün işten sonra dört mil koşmam anlamına geliyor, böylece düşünemeyecek veya hatırlayamayacak kadar yorgun oluyorum, ayrıca iki siyah ve bir turuncu kedinin kölesi oluyorum. Bir ve İki siyah kediler, Üç ise turuncu olan tabii ki.

Onca işe ve koşuşturmaya rağmen Julian her gece zihnimi işgal etmeye devam ediyor. Bu gece de bir istisna değil. Duş aldıktan sonra yatağa giriyorum ve işte orada, amımı ve götümü onun için zonklatıyor. Bana nasıl mastürbasyon yapacağımı öğretmiş olması daha da berbat bir durum çünkü bunu yaparken ondan başka kimseyi düşünemiyorum. Ritüel ona ait. İç çekiyorum, sonra dönüp duruyorum

saatlerce yatakta kendime dokunmaya direnmeye çalışıyorum. Keşke üzerimde hâlâ böyle bir gücü olmasaydı çünkü belki o zaman kendimden biraz daha az nefret ederdim ama beni ıslatan Julian'la olan anılarım. Gözlerimi kapatıyorum ve arzunun ve düşüncelerin içimden geçmesine izin veriyorum.

Hatırası beni hasta etse de, bağımlısı oldum. Julian'ın aletinin girmesi, doldurması, girip çıkması. Kendimi kontrol . Oteldeki o geceyi düşünüyorum.

Parmaklarım dürtüyü tatmin ederken inliyorum, ama geri dönmeden önce sadece bir saniyeliğine, her iki delik de onun için çığlık atıyor. Bana her delikten sikilmenin cennetini ve cehennemini gösterdi ve bunu tekrar hissetme ihtiyacını durduramıyorum.

Bunu yapmak istemiyorum, ama uyuyabilmem için yeterince gerginliği alacak tek bir şey olduğunu biliyorum. Son görüşmemizde bana gönderdiği videoyu açıyorum, komodinin çekmecesinden dildoyu alıyorum, ahşap zemine yapıştırıyorum ve her tarafına kayganlaştırıcı döküyorum.

Bu son kez. Söz veriyorum.

Kendimi üzerine bırakıyorum. Çok büyük, tıpkı onun gibi. O kadar acıtıyor ki gözyaşlarımı çekiyor, nefesimi kesiyor, beni geriyor ve acıtıyor ama buna ihtiyacım var. Videoda çığlık atıp hıçkırarak ağladığım yere kadar ilerliyorum ve Asher dişlerinin *arasından "İstedğin buydu. Al bunu."* Çığlıklarım otel odasının duvarlarında yankılanıyor. Doruğa ulaşabilmemin tek yolu beni yırtması. Üzerinde zıplarken, adını haykırırken ve zaten ıslak olan klitorisime vururken beni acımadan yumruklamasını izliyorum.

Suçlamasını ve emrini başımla onaylıyorum. *"Güzel kızlarla ilgili olan şey, her zaman açgözlü pisliklere sahip olmalarıdır, ama endişelenme, onu tekrar tekrar dolduracağım. Bütün gece boyunca var."*

"Evet." O kadar sert boşalıyorum ki karnım acıyor. Ama durmak yerine, videoyu tekrar boşalmak üzere olduğu yere doğru hızlandırıyorum, ben çığlık atarken onun içinden gelen inleme ve sızlanmaları dinliyorum. Duvarlarım kasılıyor ve titriyor

Bunu bir kez daha yaptığım için kendimden nefret ederek hıçkırığa hıçkırığa ağlıyorum. Üç hafta olmuştu. Şimdi her şeye yeniden başlamak zorundaydım.

Kendimden iğreniyorum, tıpkı ona olduğu gibi, ama artık bu iğrenç eğilimlerime bahane olarak beni zorlamasına izin vermiyorum. Ağlamamı yatağın kenarıyla bastırıyorum. Yalnızlık tekrar içime çöküyor. Videoyu silmek için kendimi zor tutuyorum çünkü onun her iki halini de özlüyorum. Utanç beni boğuyor. Tanrı biliyor ya, hayatıma devam etmek istiyorum ama yapamıyorum.

Asher videoda "Şşşt," diye beni yatıştırmaya çalışıyor.

Beni saracak sıcak kollar yok, beni öpecek ve bu kadar hasta olmamın, onu ve bana yaptığı her şeyi arzulamamın sorun olmadığını söyleyecek dudaklar yok. Onun için böyle hisseden bir parçam olduğuna inanamıyorum.

"Benim neyim var Asher? Bana ne yaptın?"

"Shhh..."

Zihnim çöplük gibi.

Sabah, VW Bug'ımı işe götürürken, hala ortaya beni zindanına sürüklediğine ve cezalandırmadığına şaşıyorum. Aynı cezayı verir miydi? Beni her zaman bulacağını söylemişti.

Onu bekleyemem. Hayır! Hayır! Bu doğru değil. Hayatımı cehenneme çevirdi. Benim neyim var böyle?

Başımı sallıyorum ve düşünceler karşısında titriyorum. Aklımdan geçenler inanılır gibi değil. Hayatımı ve bedenimi mahveden adamın romantize edilmiş anısını hayal etmek ve hatta doruğa ulaşmak çok kolay. Ama karşıma çıksa kalp krizi geçirirdim. Zaman her şeyi yumuşatıyor.

Resepsiyonun önünden geçerken Cristian beni selamlıyor, "*Hola, preciosa.*" (Merhaba kıymetlim.) Ve bu beni her zaman gülümsetiyor. Cristian ve ben her zaman

Öğle yemeğini birlikte yiyoruz, karnım guruldadığında deniz manzaralı küçük ofisimden çıkıp resepsiyona gidiyorum.

"*Cristian, me voy a morir de hambre.*" (Cristian, açlıktan öleceğim.)

"*No puedo Astoria, mira la fila.*" (Astoria yapamam, sıraya bak.) Tanrım, sırada anahtarlarını bekleyen on iki aile var.

"*Quieres que te ayude?*" (Sana yardım etmemi ister misin?)

"*No linda. Ve tu sola.*" (Hayır, güzelim. Sen yalnız git.)

"*Tamam. Te voy a traer ensalada.*" (Tamam, sana salata

getireceğim.) "Te amo!"

Otelin restoranında yemek yemekten sıkılmış olsam da dışarıda çok fazla dolaşmak istemiyorum, özellikle de tek başıma. Salatalarımızı ve suyumuzu sipariş edip bara oturuyorum. Yanımda takım elbiseli bir adam oturuyor ama dikkatimi ona vermiyorum. Bana selam verip merhaba dediğinde gözlerimi deviriyorum.

"Hayır."

"Hayır, ne?"

"İlgilenmiyorum. Böyle bir şey olmayacak. Git başımdan," diyorum kaşlarımı çatarak.

O gülüyor ve ben gözlerimi kaldırıp onu görüyorum. Ağzım açık kaldı. Uzun boylu, bronzlaşmış, ıslak siyah saçları geriye taranmış. Ela gözleri kocaman. *Oh lanet olsun! Muhteşem biri.* "Ben... çok üzgünüm."

"Özrün kabul edildi. Umarım tüm müşterilere karşı bu kadar kaba değilsindir," diyor kalın bir aksan ve geniş, seksi bir gülümsemeyle. Sesi Julian'ınki kadar derin değil ama yeterince derin.

"İşte bu yüzden beni müşterilerden uzak tutuyorlar." Yine

gülüyor. "Vay be."

"Ne?" Kendimi savunmada hissederek soruyorum.

"Yeni bir soluksunuz, Bayan uh," bakışları yaka kartıma düşüyor. "Bayan Torres."

İç çekiyorum, gözlerimi deviriyorum ve yemeğe geri dönüyorum.

"İltifat da kabul etmiyor. Hmm. Sert bir kurabiye. Peki, burada ne yapıyorsun?"

"Bakın, Bay uhhh-"

"Alcaraz," diye bitirdi.

"Bay Alcaraz. İltifatınız için teşekkür ederim ve kabalığım için özür dilerim ama..." Ona bakıyorum ve iç çekiyorum çünkü çok seksi. "Buraya çalışmaya geldim, arkadaş edinmeye ya da biriyle çıkmaya değil. Eğer benimle otel hakkında profesyonel olarak konuşmak istediğin bir şey varsa, on beş dakika içinde mesaime geri döneceğim. Başka bir şey berbat bir fikir. İyi tatiller."

Benim ve Cristian'ın öğle yemeğini paketleyip uzaklaşıyorum. Kırk beş dakika sonra ofis telefonum çaldı.

"Merhaba. Astoria?"

"Cristian?"

"Yönetim sizi başkanlık oteli süitinde görmek istiyor."

Göğsümü ve midemi bir batma hissi dolduruyor. Bunun o adamla ilgili olduğundan hiç şüphem yok. "Süitte mi? Burada bulunduğum onca yıl boyunca böyle bir şey olmamıştı."

"Biliyorum ama aylar önce sahiplerimizi değiştirdiğimizi unutmayın. Başkanlık süitinde kalmaları ve ofisi kullanmaları nadir bir durum değil. Sen ne yaptın?"

"Yok bir şey. Öğle yemeği yedim. Sürüngenin biri bana

asıldı-" "Kahretsin, Astoria. Ne dedin sen?"

Burada çalıştığım süre içinde genel olarak erkeklere karşı bir duvar ördüm. Ne zaman bir erkek bana asılsa, sanki kaba olmam için bana meydan okuyor. Onları gerçekten sapığımдан koruduğumu bilmiyorlar. Cristian gülüyor ve çoğu zaman egoları için üzölüyor. Bazen çok ileri gidiyorum ama bu yüzden başım hiç belaya girmedi. Sanırım her şeyin bir ilki var. İç çekiyorum ve gözlerimi kapatıyorum. Bence Julian'ın Romeo'yu öldürmemesinin tek nedeni beni öldürmemeye çalışmakla meşgul olmasıydı. "Cristian..."

"Evet?"

"Boş ver." Ona benimle gelmesini söylemek istedim ama ön masadan ayrılamadı.

"Hoşça kal. Nefes almayı

unutma." "Güle güle."

Süitin olduğu kuleye ulaşmak için tüm oteli dolaşmam gerekiyor. Asansöre binip yukarı çıkıyorum ve kapıyı çalışıyorum. Uşaklarımızdan biri kapıyı açtı.

"Bayan Torres, bu taraftan." Beni dairenin içinden geçirerek bir ofise götürüyor ve çıktıktan sonra kapıyı kapatıyor. Dev masanın arkasındaki duvar, Julian'ı isteyerek becerdiğim oteldeki gibi camdan yapılmış. Buradaki fark, manzaranın okyanus olması ve odanın çok daha geniş olması. Gözlerini bana kaldırmadan önce sadece üç adım yürüyorum. Bu Bay Alcaraz. Kalbim acıyla çarpıyor. Ağzımın açık kalmasına, gözlerimin açılmasına ya da soğuğun beni titretmesine izin vermemek için direniyorum.

"Bayan Torres, içeri gelin. Umarım huzurlu bir öğle yemeği yemişsinizdir." Ayağa kalkar, masanın etrafında dolaşır ve kollarını kavuşturarak poposunu masanın kenarına yaslar.

Böyle bir şey olacağından şüphelenmeme rağmen panikliyorum. Burada çalışmayı seviyorum, rutinimi seviyorum. Yeni bir ev aldım ve parasını ödemek için bu işe ihtiyacım var. Hayatımı yeni yeni toparlıyorum. Hala düzeltmem gereken çok şey var ama en azından... Tanrım. Bu inanılmaz ama özür dilemeyeceğim. Asher özür dilemenin beni kurban gibi gösterdiğini söyledi. Özür falan dilemeyeceğim.

"Harika bir öğle yemeği yedim Bay Alcaraz. Umarım siz de öyle yapmışsınızdır?"

Bir koltuğa doğru yürüyorum ve onu aramızda bir sınır olarak kullanarak arkasında duruyorum. Uzun süre sessiz kalıp beni inceliyor.

"Benden istediğin bir şey var mıydı?" Sesim tam istediğim gibi, bir buz kraliçesi gibi çıkıyor ama yine de içten içe panikliyorum.

"Evet. Mütevelli heyetine gönderdiğiniz son üç raporda çok sayıda tutarsızlık var ve bunları sizinle tartışmak için buradayım."

"Oh."

Masanın kendi tarafına döner ve sandalyesine vurur. "Gel otur." Yine o tehditkâr gülümseme.

Sandalyesine oturdum, masaya yaklaştırdım ve ona baktım. "Lütfen ekranınızın kilidini açın."

Uzandı ve tam da bunu yaptı. Altı ay öncesine ait açılmış dosyalar bana bakıyor. Sonraki beş saati, rakamları net tutmak ve bir kuruşu bile gözden kaçırmamak için yöntemlerimi açıklayarak geçiriyorum. Her şey temiz. Bilgisayardan basılı kopyalara geçiyoruz, anlayabilmesi ve patronlarına açıklayabilmesi için notlar alıyoruz.

"Bence en iyisi bir toplantı için yöneticilere katılmanız ve yöntemlerinizi açıklamamız. Daha net bir görüşe sahip olacaktırlar ve belki de bunu diğer muhasebecilere öğretmek isteyeceklerdir, böylece tüm mülklerde tek tip olacak ve kullanılacaktır."

"Benim için fark etmez. Geç oluyor, o yüzden-"

"Akşam yemeğinde bana katılır mısın? Geç olduğu için bizim için biraz yemek sipariş ettim."

"I-"

"Isırmayacağıma söz veriyorum, Bayan Torres."

Onun alaylarına karşı gözlerimi kısıyorum. *Korktuğum şey ısırtığınız değil, Bay Alcaraz.*

Akşam yemeği için otelin restoranından en sevdiğim yemekleri sipariş etti; yasemin pilavlı kızarmış balık, siyah fasulye ve tost taşı. Yüzündeki gururlu gülümsemeyi bir mil öteden görebiliyorum ama etkilenmedim. Yani ne yemekten hoşlandığımı öğrenmeyi başardı, ne olmuş yani?

"Kırmızı şarabı tercih ettiğini duydum."

"Araba kullanmam gerektiği için içemem-"

"Şoförüm sizi sabah alıp götürecektir. Sakin ol. Güvendesiniz."

Kıkırdamam bir kıkırdama festivaline dönüşüyor. En son ne zaman böyle güldüğümü hatırladığımda ölüyor. Asher'la birlikteyken. Şarabımdan bir yudum alıp anıyı bastırmaya çalışıyorum. *Şimdi olmaz Asher.*

"Oldukça iyi bir şöhretin var." Onun sözleri beni Asher'ı düşünürken tavşan deliğine düşmekten kurtardı.

"Öyle mi?"

"Evet. Bir buz kraliçesi/iş nazisi. İşe girip çıkıyor, hep iş, hiç oyun yok." "Olması gereken bu değil mi?"

"Bazen eğlenmek yasadışı değildir, Astoria."

"Evde çok eğleniyorum Bay Alcaraz." Balıktan bir ısırık alırken omuz silkiyorum.

"Bana Sebastian diyebilirsin."

Bana ilk adımla hitap etmek için iznimi beklediğini biliyorum ve sonunda, birkaç dakika bekledikten sonra kıkırdıyor.

Yemek ilerledikçe alkol beni rahatlatıyor. Bu arada Sebastian'ın en başından beri otel şirketinde çalıştığını, hızla yükseldiğini ve oldukça konforlu bir hayat biriktirdiğini öğreniyorum. Görevi otel otel dolaşıp numaralardan servise, dekorasyondan çarşafalara kadar her şeyin düzenli olduğundan emin olmak.

"Yani, daha önce nasıl davrandığımı ve senin pozisyonunu göz önüne alırsak... kovuldum mu?" Yarı şaka.

"Geldiğinizden beri bu kadar gergin olmanızın nedeni bu mu?" "İşimi seviyorum."

"Kovulmadın. Ama-"

"Ama ne?"

"Neden bana biraz kendinden bahsetmiyorsun?"

"Benim hakkımda bilinmesi gereken her şeyi duyduğunu sanıyordum, buz kraliçesi, nazi..."

"Bunu senden duymak istiyorum Astoria."

Omuz silkiyorum. "Benimle ilgili özel bir şey yok. Buraya üç yıl önce taşındım, bu otele aşık oldum ve burada çalışmaya başladım. İlk evimi yeni aldım ve hayatımı olduğu gibi seviyorum."

"Ve... daha önce?"

"Doğduğum yer olan Amerika Birleşik Devletleri'nde yaşadım. Annem Porto Riko'luydu."

"Peki ya baban?"

"Hiç var olmadım. Yoksulduk ve yoksulluktan kurtulmak istiyorsam tanıdığım herkesten daha çok çalışmam gerektiğini öğrendim, ben de öyle yaptım ve hayatımı olduğu gibi seviyorum."

"Evet, bunu söyleyip duruyorsun. Ne saklıyorsun Astoria?" "Bir

şeyle mi suçlanıyorum?"

"Hayır. Ama bir şeyin seni küçük parmağında oynattığını söyleyebilirim. Oldukça sıkı sarılmışsın."

"Belki de sen kendi işine bakmalısın." "Ses tonuna dikkat et,

buz."

" var mı?" "Hayır."

"Ben de öyle düşünmüştüm, o yüzden sana şu şekilde anlatayım. Birincisi, bu senin için buz kraliçesi. İkincisi, sen gerçekten kendi işine bakmalısın."

İçinden kahkahalar patlıyor.

Neden kendimi bir örümcek ağına yakalanmış gibi hissediyorum? "Gitmem gerek."

İçimde bir panik atak yükseliyor, belki de tam arkamda yürüdüğü için. Kapının kolunu çevirdiğimde, avucu üstümdeki kapının üzerinde düzleşiyor ve kapıyı kapalı tutuyor. Kapana kısılmışlık hissi nefesimi ve enerjimi kesiyor. Bacaklarım beni yarı yolda bırakmak üzere. Düşünemiyorum. *Bir daha düşünemem.*

"Sebastian, çok güzel bir akşam yemeği oldu ve şimdi eve gitmem gerekiyor." Diğer elimle bir yumruk oluştuyorum ve arkamı dönüyorum. O beni öpüyor ve ben de onu öpüyorum. Dudakları kalın, benimkileri tüketiyor. Sonra dili ağzıma giriyor, bana hükmetmeye çalışıyor. İtirazım boşuk. O devam ediyor ve ben sırtımı kapıya yaslıyorum. Nefeslerimiz ağırlaşıyor.

Göğsünü itiyorum ama durmuyor. Ayağına basıyorum. Hâlâ durmuyor. Dudaklarımı ondan çekip yana bakıyorum ve sağ elim ona tokat atmak için havalanıyor ama bileğimi havada yakalıyor.

"Yapma bunu." Cesaretimi kaybediyorum. "Lütfen." Lanet olsun. Zaten batırdım. Asla yalvarma.

"Ne yapmayayım? Seni

öpmeyeyim mi?" "Kendini

benim üzerimde zorlama."

Bakışları ve başparmağı ıslak, şiş dudaklarımda geziniyor. "Ama hoşuna gidiyor Astoria."

Sızlanıyorum ve başımı sallıyorum.

"Sana zaten söyledim. Sana zarar vermeyeceğim. Güvendesin."

"Beni güvende hissettirmiyorsun. Artık eve gitmek istiyorum."

"Lütfen söyle."

Duyarsızlığı karşısında gözlerim fal taşı gibi açıldı. Benimle oynuyor, korkumdan zevk alıyor, tıpkı Julian gibi. Hayatımda başka bir sadist pislige ihtiyacım yok. İçimdeki öfke, üç yıldır uyuyan ve artık bekleyemeyen bir volkan gibi yükseliyor. Ona tokat atıyorum, topuğumu ayakkabısına batırıyorum, sonra da taşaklarına diz atıyorum.

"Lütfen!" Bağırıyorum.

Taşaklarını tutmakla meşgul, öksürüyor ve gülüyor. "Karım olacağını şimdiden söyleyebilirim."

"Evet. Cehennem donduğunda," diye bağırıyorum dışarı fırlarken. Odanın dışına çıktıktan sonra asansör düğmesine basıp merdivenlere koşuyorum. Bir kat aşağıda, binayı geçerek diğer asansörlere ulaşıyorum ve onlara binerek aşağıya iniyorum.

Kırkınıc Bölüm

Zaman ve Mekan

JULIAN

Three years ago

Zaman ve Uzay... Bir kez geri geldi. Yine dönecek. O benim ve sevimli ama sinir bozucu şımarık inatçılığına rağmen yakında bunu kabul edecek. Biz birbirimize aitiz, beni o otel odasında terk ettikten sonra üç hafta boyunca kendime tekrarlayıp durduğum şey buydu. Kalbi kırık bir köpek yavrusu gibi davrandığımı, otel lobisinde otururken bana geri dönmesi için yalvardığımı, onu bir daha ne zaman göreceğimi merak ederek yavaşça sessizliğe gömldüğümü asla bilmeyecek. O olmadan akıl sağlığımın bir kez daha nasıl bozulduğunu, işe gitmek zorunda kaldığımı, o sinir bozucu maskeyi takıp eve döndüğümde hiçbir şey bulamadığımı ona asla anlatmayacağım.

çnc haftaya geldiğimde, onu kontrol etmezsem aklımı kaçıracağımı biliyordum ve iş yerindeki kameraların şifresini kırdım. Orada değildi. Sonra Mindy'nin evinin yanındaki sokak kamerasını kontrol ettim, orada da yoktu, ama Mindy hala orada yaşıyordu. Ama Astoria hiçbir yerde yoktu, bu yüzden Mindy'nin evine girdim ve tam erişime sahip olmak için kişisel dizüstü bilgisayarına bağlandım. Astoria o gece Mindy ile video konferans yaptı. Nereden aradığını anlamak sadece birkaç dakika sürdü.

Keşke onu gördüğümde tüm damarlarımda dolaşan rahatlamayı bilseydi. Farklı bir insan gibi görünüyordu, çok mutlu ve rahatlamıştı. İlk başta tek yapmak istediğim onu boğmak, bıçaklamak ve kırbaçlayarak öldürmektir. Ben burada onsuz solup giderken o nasıl bensiz bu kadar mutlu olabilirdi?

Kendini düşünmek zorlu bir mücadeledir. İhaneti yüzünden ona ne kadar sert davrandığımı kendime itiraf etmek zorundaydım. Belki de çok ileri gitmiştim. Belki de ona beni sevmesi için yeterince sebep vermemiştim. Çiftler için iletişim dersleri aldım, *Beş Sevgi Dili* gibi kitaplar okudum ve öfkemi kontrol etmek için terapi gördüm. Eminim çabalarımın ne kadar büyük ve acı verici olduğunu takdir edecektir.

Astoria'nın nerede olduğunu öğrendikten hemen sonra Kristin'e kliniği kapatacağımı söyledim ve onu istediği işe bağladım. Klinikteki ekipmanların çoğunu topladım ve Tulum, Meksika'da bir tane daha açmayı planladım. Oraya vardığımda evi satın aldım ve acil durumlar için gerekli ekipmanla dolu bir muayene/ameliyat odası olan bodrum katını yenilemek de dahil olmak üzere her şeyi düzene sokmaya odaklandım. Sevgi dilimin *hizmet etmek* olduğunu keşfettim ve babasını bulmaya başladım.

O pisliği bulmam iki yılımı aldı. Peşinden Meksika'ya gidip gelmek zorunda kaldım. Adını değiştirmiş ve eyaletten eyalete taşınmaya devam etmişti, ancak karısı üçüncü kızlarını doğurduktan sonra yavaşladı. Karısının Honduras'tan getirdiği on sekiz yaşında bir kız olması öfkeme yardımcı olmuyordu. Adam ondan otuz yaş büyüktü. Kız reşit bile sayılmazdı ve zerre kadar İngilizce bilmiyordu. Onu bodrumunda tutmuyor *olabilirdi* ama onun tutsağıydı.

Her zaman bildiğim bir şey var ki o ve benim gibi adamlar... eski alışkanlıklarımızdan asla vazgeçmeyiz. Otelin barında ona yalan söylemedim. Bu bir hastalık ve toplum bizi yeniden başlamakta teşvik ediyor. Bir avcı olarak, avın neye benzediğini, nasıl yürüdüğünü, koktuğunu ve konuştuğunu hep bilirim. Bu yüzden vücudumdaki her hücre Astoria'nın benim için mükemmel olacağını daha yüzünü görmeden biliyordu. Kokusunu almıştım. Göz kırışından bile anlayabiliyordum.

Sonunda, bu ruhsuz bedenin içine bir kalp koydu ve biraz empati kurmamı sağladı. Ona sadece işkence etmek için ihtiyacım yoktu, farklı bir açlık büyümüştü. Ama bunun nasıl başladığını ya da hâlâ ne kadar karanlık olduğunu ballandıra ballandıra anlatmayacağım. Onu ve "ailesini" takip ettiğimde ve o küçük kızların gözlerini gördüğümde biliyordum. O üç yaşındaki çocuğun yürüyüşünden bile neler olduğunu anladım; başı hep eğikti, sanki o vücuttan hiç kıkırdama çıkmamış gibiydi. Kanım kaynadı, çünkü onda benim güzel kuşumu gördüm. Benim zavallı Astoria'm.

Hasta bir piç olduğumu kabul etmekte sorun yaşamıyorum ama bir çocuğa asla zarar vermem. Belki de çocuk olmanın ve beni sevmesi gerekenler tarafından zarar görmenin nasıl bir şey olduğunu bildiğim içindir.

O küçük çocuğun yüzünü gördüğümde... O gece onu kaçırdım, sınırdan geçirdim ve bodrumuma attım, onu sadece zar zor hayatta tutacak kadar besledim. Onunla hiç konuşmadım. Onun ve iğrenç karısının Astoria'ya yaptıklarını anlattıktan sonra nasıl titrediğini ve ağladığını her , onu ölene kadar dövüyordum. Kristin sonunda benimle dalga geçmeye başladı ve ham eklemlerim yüzünden bir dövüş kulübüne katılıp katılmadığımı sordu.

Güzel kuşuma onun için avladığım şeyi göstermek için sabırsızlanıyordum ama kendimi kontrol etmeye çalıştım ve onu yalnız bıraktım. Onu sadece ayda bir kez gece geç saatlerde ziyaret ettim, asla dokunmadım. Kedileri beni severdi çünkü onları her şehirdeki en iyi balıklarla beslerdim. O kadar çok yerlerdi ki oburluktan uyumaktan başka çareleri kalmazdı. Bu arada ben de oturup onun uyumasını izlerdim. İstatistikler ve tuhaf sayı teorileri hakkında mırıldanmaya başladığında gülümsemeden edemezdim. Çoğu zaman beni bütün gece orada tutmaktan zevk alırdı. O adımı söyleyene kadar ayrılamazdım. Bazen beni unuttuğunu düşünerek gözlerim yaşarana kadar bekletirdi. Bazen de sadece uyanmak üzereyken söylerdi. Bu tatlı bir işkenceye eşdeğerti.

Bölüm Kırk Bir

Ev Gibi

ASTORIA

Ertesi sabah Sebastian beni zorla öptükten sonra masamda bir düzine beyaz gül ve küçük bir kart buluyorum. Özür karşısında gözlerimi deviriyorum, hepsini alıp çöpe atıyorum. Cam vazonun kırılma sesi sessizliğin yerini alıyor. En sevdiğim çiçekler Himalaya mavi gelincikleridir, seni pislik. Julian'ın bir gün badem ağacının altında otururken "*Tanrı'nın insanlığa armağanı*" dediğini hatırlıyorum. Mısır gelincikleri vardı ama araştırdığımda Himalaya'nın sevdiğim versiyonu olduğuna karar verdim.

Cehenneme git, diyorum dişlerimin arasından ikisine de, çöp kutusunu dışarı koyuyorum ve işe koyuluyorum.

Artık her gün böyle. Beyaz güller ve bir özür. Sebastian'ın el yazısıyla yazılmış hep aynı acıklı sözler. Hafta sonunda o kadar çok oluyor ki, sonunda onları lobiye yerleştirmek zorunda kalıyorum.

"Selam." Gözlerimi kaldırdığımda Cristian'ı kapıda buluyorum.

"Merhaba. Öğle yemeği vakti mi?" Burada olduğu için kafam karışmış bir şekilde soruyorum.

"Hayır, ama güller savaşını Sebastian ile halledebileceğini düşünüyor musun?"

"Hayır. Siktir et onu," diye homurdanıyorum. Göz ucuyla Sebastian'ı kapıda görüyorum. Cristian'ın şok olmuş ifadesini görüyorum. Bu bir tuzak değildi.

"Tamam. Gitmeliyim," diyor Cristian aceleyle dışarı çıkarken.

"Yardımcı olabilir miyim?" Onu gözlerimle öldürebilseydim, . Pislik.

"Kartları hiç okudun mu?"

"Evet."

"Ciddiyim. Bana ne oldu bilmiyorum. Özür dilerim."

İçimi çektim. "Bay Alacaraz, lütfen şu itibaren profesyonelce davranalım."

"Doğru, elbette. İşinize dönmenize izin vereceğim."

Bir hafta sonra, Cristian'la öğle yemeği yediğimiz restorana gelmeye başladı. Onu suçlayamam, otelin en iyi yemekleri orada yeniyor ve belki de ofisinde yemek yemekten sıkılmıştır. Onu orada her bulduğumda yanaklarım kızgınlıktan yanıyor. Neden o etraftayken kendimi çıplak hissediyorum? Neden tüm öğle yemeği saati boyunca bana bakıyormuş gibi hissediyorum?

One Months Later

Sebastian'la aramızda yadsınamaz bir kimya akımı var. Ara sıra selamlaşmak dışında hiç konuşmuyoruz ama onu görmeden önce yakınımda olduğunu hissedebiliyorum. Bu artık bir rutin. Gözlerim otomatik olarak restoranda onu arıyor, bakışlarımız buluşuyor ve yüzündeki neşe beni gülümsetiyor. Tabii ki gülümsediğimi görmesine asla izin vermiyorum, arkamı dönüyorum.

"Neden ona bir şans vermiyorsun?" Cristian büyüü bozar.

"Çünkü... Bu profesyonelce olmazdı."

Cristian başını sallıyor ama ikimiz de saçmaladığımızı biliyoruz. İkimiz de Sebastian'dan etkilendiğimizi biliyoruz. Tepkime rağmen, Sebastian'ın her zaman benden belli bir mesafede durmasına rağmen, irademi ve sınırlarımı yavaş yavaş yaktığını hissediyorum. Tırnaklarımı saçlarımda gezdiriyorum ve sadece yalnızlık olduğunu umarak iç çekiyorum. Öğle yemeğinin geri kalanını şakalaşarak ve Cristian'ın flört hayatı hakkında konuşarak geçiriyoruz ama tüm bu süre boyunca bakışlarını sırtımda hissedebiliyorum.

Ofisimin kapısının çalındığını duyduğumda saat neredeyse sekizdi. Yavaşça açıldığında Sebastian'la karşılaştım. "Cuma akşamı hâlâ burada olacağını nereden bilebilirdim?"

"Çünkü işimi ciddiye aldığımı biliyorsun."

"Yarın ayrılıyorum. Buenos Aires lokasyonunun bir aydır bana ihtiyacı var. Daha fazla erteleyemem. Ama... seni akşam yemeğine çıkarmayı umuyordum. Tabii... başka planların yoksa?"

"Oh." Hayal kırıklığı heceden sızıyor ve gülümsediği için fark ettiğini biliyorum. Gitmesini istemiyorum. Küçük sessiz oyunumuzu oynamaya devam etmek istiyorum. Oyunun beni gerçeklerden, Julian'dan uzaklaştırmaya devam etmesini istiyorum. "Anlıyorum."

Gitmek için arkasını döner.

"Sebastian, bekle. Ben... aslında çok açım."

Yemeğin sonunda esprilerle dolu sohbetimiz yoğun bir sessizliğe ulaşıyor ama birbirimize bakarken bunun içinde rahatız. Avuç içi masanın üzerinde benimkini kapladığında yerimden fırlamamam bir mucize.

"Kimden kaçıyorsun?"

Elimi çekiyorum. "Kaçtığımı kim söyledi?" "Başın

beladaysa yardım edebilirim." "Başım belada

değil."

"O zaman neden bu kadar korkuyorsun? Neden Meksika'ya taşındınız?"

Sorular beni kızdırıyor. "Çünkü öyle hissettim. Sen ne-"

"Senden hoşlanıyorum Astoria. Tamam mı? Senden gerçekten hoşlanıyorum. Ve bana takındığın tüm bu tavrın sadece bir paravan olduğunu biliyorum."

"Gerçekten yorgunum." Ayağa kalkıyorum ve Sebastian beni restorandan çıkarken takip ediyor.

Adımı söylediğinde ondan hızla uzaklaşıyorum. "Astoria, bekle." Elini omzuma koydu. Dokunuşuyla geriliyor ve nefesim kesiliyor. Julian'ın beni arkamdan yakaladığı ve neredeyse ölene kadar tokatladığı o gece... Anılar bir anda zihnimde pathıyor. Yine oluyor. Ona döndüğümde ne kadar zaman geçtiğini bilmiyorum, eli omzuma dokunduğunda tüm alarm zillerimin çaldığını fark etmemesini umuyorum. Ama yüzünde görebiliyorum, fark etmişti. *Hay sikeyim.*

"Seni arayabilir miyim?"

"Ne?"

"Ben yokken seni arayabilir miyim?"

Gözlerim neden dudaklarına kayıyor bilmiyorum ama kayınca klitorisimin ucundan yanaklarıma doğru bir sıcaklık yayılıyor içime. "Lütfen," diye yalvarıyor ve bu ondan duyduğum en güzel şey.

Julian gitti, diyorum kendime ve bilinçsizce başımı sallıyorum. Eli başımın arkasına dolanıyor ve alnımdan öpüyor.

"Teşekkür ." Yüzündeki gülümseme saftı. "Hoşça

kal, Sebastian."

O gece başka bir iş aradım ama sezon kapalıydı. Başka bir iş bulmak için sahilden uzakta başka bir şehre taşınmam gerekiyor. Şu anki evimi seviyorum. Daha yeni aldım, Allah kahretsin. Sebastian'ı seviyor olabilirim ama onun hayatını riske atamam. Bu ona haksızlık olur.

Zaman değişikliğine rağmen, Sebastian gittiği her gün beni ofis telefonumdan arıyor, ancak sadece son iki seferde açıyorum ve kısa tutuyorum. Onu tekrar otelde yürürken ilk gördüğümde içimi bir rahatlama kaplıyor ama bunu saklıyorum. Kapıda bir varlık hissettiğimde ve bakmaya direndiğimde, deli gibi yazıyorum. Konsantrasyonumu çoktan bozduklarını fark ettikten sonra gözlerimi kaldırıyorum. Bu o, Sebastian.

"Otuz dakika içinde ayrılıyor," diyor yüzünde pişmanlık duymayan ciddi bir ifadeyle.

"Kime?"

"Yönetim kurulu ile görüşmek için. Hazır mısınız?"

"Evet. Buluşmayı teklif ettiğiniz günden beri hazırım." "Güzel."

Diğerlerine sunabilmek için raporların ve USB'min birer kopyasını içeren on klasör alıyorum. Helikopter pistine giderken limuzinde tek kelime etmiyoruz. Toplantı olağanüstü iyi geçti. Limuzindeyken, öncekinden farklı bir rotadan gittiğimizi fark ediyorum. "Nereye gidiyoruz?" diye soruyorum.

"Evime."

Kısa telefon konuşmalarımıza rağmen panikliyorum. "Hayır, değiliz. Beni eve götür."

"Astoria, sakın ol. Yaklaşan bir fırtına var ve helikopter uçuşları tavsiye edilmiyor."

"Beni eve götür."

Sebastian aklımı kaçırmışım gibi bana bakıyor. "Manuel, lütfen hava durumu raporunun sesini açar mısın?"

Radyo söylediği her şeyi doğruluyor. Uzun bir nefes veriyorum ve dişlerimi sıkıyorum. Ona baktığımda beni incelediğini görüyorum. Gözlerimi kapatıyorum ve sinirlerimi yatıştırmak için derin bir nefes alıyorum. *Beni bir bodruma kilitlemeyecek. İhtimali nedir ki? Sakın ol. Ama yapamıyorum. Nefesim eşitlenmiyor; sağ bacağım zıplıyor. Tırnağımı ısırırken pencereden dışarı bakıyorum. Sorun yok. Artık kendimi nasıl savunacağımı biliyorum. Onu öldüreceğim.*

Sebastian şoförden "*Sierra la ventana, por favor,*" diye rica eder. (Pencereyi kapatın lütfen.)

Pencerenin yükselişini izledikten sonra bakışlarımı ona çeviriyorum ve "Bana bir otel odası bul" diyorum.

"Neden? Neden bu kadar

korkuyorsun?" Cevap vermedim.

"Tanrım, tam bir baş belasısın. Benim evime gidiyoruz, hepsi bu."

Bir saatlik yolculuktan sonra araba yavaşlıyor ve dik bir dağdan sağa dönüyor. Gözlerimiz buluştu. "İşte geldik."

Okyanusun muhteşem manzarasına sahip, son derece modern beyaz bir ev. Bu yükseklikten okyanus dümdüz, şiddetli dalgaları küçük dalgacıklar gibi görünüyor ve gökyüzünde devasa gri bulutlar ve uzakta çakan şimşekler var.

"Sebastian!" İki yaşlı kadın kollarını açmış gülümseyerek evden dışarı fırlıyor. "*Dios mio! Cuantos meses que no vienes!*" (Tanrım! Seni kaç aydır görmüyoruz?) Ona sarılırlar, yüzünü sıkarlar ve öperler.

"Hola mama. Hola abuela."

Şaşkına döndüm. Julian'ın evinde ailesi yoktu. Beni kaçırmıyor.

"Bu Astoria Torres, müstakbel eşim."

Sebastian bana gülümsüyor ve ben de gözlerimi devirip ona ters ters bakıyorum. "Şaka yapıyor," diye açıklıyorum. "Biz iş arkadaşız."

"Ahh!" annesi sahte bir çığlık atar. "*Pero que muñeca!* Üzgünüm Astoria. Söylediğim şey-" (Ne bebek ama!)

"Yo se Español. Çok teşekkürler, Bayan Alcaraz. Es mi honor conocerla." (İspanyolca biliyorum. Çok teşekkürler, Bayan Alcaraz. Sizinle tanışmak benim için bir onur)

"Sebastian, te ganaste la loteria." (Sebastian, piyangoyu kazandın.)

Gülüyoruz. Büyükannesi bana doğru yürüyor ve gözlerimin içine bakıyor, ruhumu kazıyormuş gibi hissettiriyor. Sağ yanağımı okşuyor ve elimi tutuyor. "*Mi niña, cuanto terror pasaste para tener tanto miedo?*" (Kızım, bu kadar korkmak için ne kadar dehşet atlattın?)

Nefesim kesiliyor ve gözlerim doluyor. Bu kadın beni bir kitap gibi okudu. Kendimi çıplak hissediyorum ve Sebastian'a bakmaktan kendimi alamıyorum.

"Abuela..."

"Şşş. *Callate.*" Koluna bir tokat atıyor, sonra bana dönüyor, yanağımdan öpüyor ve bana sarılıyor. Ben de tüm gücümü kullanarak ona sarılıyorum, yıkılmamaya çalışıyorum. En son Latin bir anne bana ... Hatırlayamıyorum. I

İki kadın bizi yemeğe çağırmak için döndüğünde gözlerimi silmek ve hepsinden uzak durmak zorunda kaldım.

Sebastian bana doğru iki adım atıyor ve gülümseyerek elini uzatıyor. "Manzarayı beğendin mi?" Çenesini okyanusa doğru uzatıyor.

Kıkırdıyorum, daha önce var olduğuna inanmadığım tehditkâr bulutları işaret etmesini komik buluyorum. Arkama dönüp baktığımda bana yakın, çok yakın ve gözleri dudaklarıma bakıyor. Gülümsemem kayboluyor ve yüzümü başka yöne çeviriyorum.

"Şimdi bana inanıyor musun?"

"Sana asla inanmayacağım."

"Sebastian, la cena."

İkimiz de gülümsüyoruz. Dik yokuşu çıkıp ön kapıya doğru yürürken onun sıkıca kavradığı elime bakıyorum. Normalde bana dokunmasına hiç izin vermezdim ama giydiğim topuklularla kendime pek güvenemiyorum.

"Bu evi on yıl önce onlar için satın aldım. Yaptığım en iyi alışverişti. Babam muhtemelen futbol ya da siz Amerikalıların dediği gibi futbol izliyordur."

Yemek boyunca sessiz kalıyorum ama her iki saniyede bir gülüyorum, anne babası ve büyükannesi arasında neredeyse ağzıma yemek girmiyor, aklıma gelen her aptalca küçük şey hakkında tartışıyorum ve sonra aile hakkında dedikodu yapıyorum.

Annesi bana odama kadar eşlik ediyor ve banyoyu gösteriyor. Misafir odası olması gerekiyordu ama daha çok ebeveyn yatak odası gibi. Hızlı bir duş alıp havluya sarındığımda diğer taraftaki kapı açılıyor ve Sebastian geliyor. Kapı çerçevesinin üst kısmına tutunuyor. "Bir şeye ihtiyacın olursa hemen yan odada olduğumu bilmeni istedim." Gözleri yüzümden aşağı süzülüyor.

"Sebastian" diye seslendiğimde kapısını kapatıp gitmek üzereydi. Beynim bana ne halt ettiğimi sorarken kalbim küt küt atıyor.

Konuşmamı bekliyor. Düğümü yumrukluyorum, havluyu göğsümün etrafında tutuyorum ve dudağımı ısırıyorum, ellerimin ne kadar sert sığığımından dolayı beyazlaştığını biliyorum. "Bence çok çekicisin ve bu gece... harikaydı." Boğazımı temizliyorum. "Seni yanlış değerlendirdiğim için özür dilerim ama... istesem bile aramızda başka bir şey olamaz. Bu-

Bana doğru yürüdü. "Öyle

mi?" "Güvenli değil."

Başını sallıyor. "Haklıymışım. Birinden kaçırıyorsun. Kimden? Sinaloa Karteli mi?"

"Sinaloa mı? Hayır. Bir kartel tarafından takip edilmiyorum."

"Ya güvenli olsaydı?" Ellerini belime koyuyor ve cevabımı beklerken ağzıma bakıyor. "Beni ister miydin? O dudakları tekrar öpmeme izin verir miydin?"

Yavaşça başımı sallıyorum ve bir adım uzaklaşıyorum. Sırtım kapıya çarpıyor. "Bu gerçek değil, Sebastian."

"Neden bu kadar korkuyorsun Astoria?" Bakışları elime düşüyor. "Elini bıçaklayan adam mı?"

"Fark etmez." "Söyle

bana."

"Geç oldu ve çok yorgunum. Yarın görüşürüz." Sebastian başını sallarken kapının tokmağını çeviriyorum ve yavaşça odama giriyorum. Bütün gün iyi bir insan olmasına rağmen, az önce bir kurşundan kaçmışım gibi hissetmekten kendimi alamıyorum.

Ertesi Pazartesi gittiğini öğrendim. Bu sefer bana söylemeye zahmet etmedi ve beni aramadı. İyi oldu. İki hafta içinde rutinime geri döndüm. Artık oyun yok. Yeniden yalnız olmaya, hiçbir şey hissetmemeye alıştım. Artık beni endişelendiren, dikkatimi Julian'a olan düşüncelerimden ve hislerimden uzaklaştıran hiçbir şey yok. Gecelerim yine ona ait. *Ben* de ona aitim. Endişelenecek bir tehdit yok. Bu da tekrar yoldan çıktığım, ağlayıp onun adını haykırırken kendime dokunup zarar verdiğim ve sonunda Julian'ı istediğim için kendimden nefret etmeye başladığım anlamına geliyor.

Bir Cuma sabahı, masamda beyaz güller buldum. İçimden bir sevinç akıyor. Yüzümde geniş bir gülümsemeyle kartı açıyorum. *Görünüşe kaderimde senden beyaz güllerle özür dilemek var. Uzakta olacağımı sana haber verme fırsatım olmadığı için özür . Seni özledim. Gel bu gece bende kal, ailemle yine yemek yiyelim.*

"Hola, Mami." Arkamı döndüğümde Sebastian'ı açık ofis kapısına yaslanmış halde buluyorum. İlgisiz davranmaya çalışıyorum ama artık çok geç. Beni not ve çiçeklere gülümserken gördü. Ona sarılmak için koşmak yerine geri çekiliyorum.

Sonraki her Cuma gününü ailesiyle geçiriyor, roman izliyor, kart ve masa oyunları oynuyor ve her zaman komşu yatak odalarında uyuyoruz. Ailesinin, evinin ve kendisinin her zaman hayalini kurduğum ev gibi hissetmem uzun sürmedi. Ailesi bana karşı çok sevgi dolu. Sanki güvenli bir sevgi havuzunda boğuluyor gibiyim. Üzerinde yürümem gereken yumurta kabukları yok ve onlarla düzgün bir konuşma yapabilmek için faturalarını ödemek zorunda değilim. Cristian ben evde olmadığım zamanlarda kedilerime bakıyor.

Dördüncü Cuma günü, dışarıda yemek yedikten sonra ailesine her zamankinden daha geç vardık. Duş alıyorum, saten bir gecelik giyiyorum, Julian'ın seveceği türden ama kırmızı, beyaz değil. Yatağa girmek üzereyken odada bir varlık var.

"Burada ne yapıyorsun?" Soruyorum ve ona dönüyorum.

"Benimle gelir misin?"

"Ne? Nerede?"

"Birkaç hafta içinde Tayland'a gitmem gerekiyor Astoria ve senden bu kadar uzakta olma fikrine dayanamıyorum. Benimle gel."

"Yapamam. Güvenli değil." Başını sallarken son üç kelimeyi benimle aynı anda söylüyor.

"Bana nedenini söyle. Seni böyle titreten ve dehşete düşüren kim?" Bana doğru bir adım atıyor ve yüzünü benim hizama indiriyor. Nefesini dudaklarımda hissedebiliyorum. "Şimdi seni öpeceğim. Tamam mı?" Bakışlarıyla buluşmamı bekliyor ve sonra dudakları benimkileri tutkulu bir öpücükle yutuyor, bu da tüm vücudumdan klitorisime kadar elektrik gönderiyor. İnledim. Ben kasırgadaki bir yaprak gibi sallanırken kolları beni sarıyor, sırtımı okşuyor. Dudakları boynumu öpüyor, sonra tekrar ağzıma dönüyor.

Sadece Asher beni böyle öpmüştü. Bu düşünce beni uyandırdı. Öpücüğü kesiyorum ve nefesim kesiliyor.

"Sorun yok." Avuç içiyle yanağımı okşuyor. "Sana zarar vermeyeceğim. Beni istemiyor musun?"

Başım dönüyor ve içimde bir penis istiyorum, hayır, ihtiyacım var. Ama yapamıyorum. Julian bizi öldürür. Bunu Sebastian'a, ailesine yapamam. Uzaklaşıyorum. Sebastian acı çekiyor gibi görünüyor. "Bunu daha fazla yapamam. Bana güvenmene ve bana bir şey vermene ihtiyacım var-"

"Bir şey mi var?" Ben soruyorum.

"Evet. Benim senin için hissettiklerimi senin de benim için hissettiğini gösterecek bir şey."

"Bilmiyorum," diye yalan söylüyorum ve gözlerindeki acıya dayanamayarak arkamı dönüyorum. "Lütfen odana geri dön, Sebastian."

Islak saçlarımı yana yatırdı ve haykırdı, "Tanrım! Bunu sana kim yaptı?"

Sırtımdaki yara izlerini ondan saklamak için hızla arkamı dönüyorum. Ne kadar korkunç göründüklerini biliyorum. Gözlerine bakamıyorum, o da çenemi parmaklarının arasına alıyor. "Bunu sana kim yaptı? Ellerindeki yara izlerini yapan aynı pislik mi? Bacağındaki yara izi? Kim!" diye bağılıyor son kelimeyi söylerken. "Artık sana ulaşamaz. Sen benimleyken olmaz." Bu dört yıldır ihtiyacım olan bir güvenlik sözü.

Bunun yanılsamasının zihnime yerleşmesine izin veriyorum. Güvendeyim. Bana ulaşamaz. Sebastian beni tekrar öpüyor ve bu sefer onu durdurmuyorum. Sebastian benimle sevişiyor ama Asher sürekli aklımda, hiçbir şeyin beni onun kadar tahrik etmediğinden emin oluyor. Sonrasında, gerçeklerden daha fazla kaçamayacağımı bildiğim için onun kollarında teselli edilemez bir şekilde ağlıyorum. Sebastian beni Julian'dan koruyabileceğini düşünebilir ama onu aklımdan çıkaramaz ve ona duyduğum doyumsuz arzuyu durduramaz.

Ben onunum. Zihnim onun. Asher'a aşığım.

Bölüm Kırk İki

Bekliyorum

JULIAN

Two months ago

Yatağını boş bulduğum geceye kadar her şey yolundaydı. Kedileri hiçbir yerde yoktu. Denemeye çok hazırdım, her zaman istediği şey olmaya, onun kahramanı olmaya hazırdım.

Bana dönmesi ve mutlu olması için mümkün olan her şeyi yapıyordum.
Benimle.

Ben ona öncelik verdim ve o da *bana* bunu yaptı.

Bekledim, bekledim ve güneş doğana kadar bekledim.

OceanofPDF.com

Bölüm Kırk Üç

Bir Rüya Gibi

ASTORIA

Asher'a aşık olduğumu kabul etmek zorunda kalmak aklımı kızgın bir tavaya atmak gibi bir şey. Bu sadece onun her zaman onun fahişesi olduğumu göstermiyor, aynı zamanda ona karşı hislerim her zamankinden daha ham ve daha güçlü.

Sonraki üç gün boyunca bir zombiye dönüştüm, kanepemde yattım ve işe hasta olduğumu söyledim.

Salı gecesi telefon çaldı. "Astoria."

"Hmm?"

"Benim. Sebastian."

İçimi çektim ama bir şey

söylemedim. "İyi misin?"

Three yanımdaki kanepeye atlıyor, tüylerini katlanmış bacaklarıma sürüyor, sonra miyavlayarak aç olduğunu belli ediyor. Tırnaklarımı kürkünde gezdiriyorum.

"Astoria, bana cevap vermezsen kapına geleceğim." "Ben iyiyim."

Telefonu kapattım.

Ertesi gün işe gittim. Sebastian'la işler çok hızlı ilerliyor çünkü sonraki birkaç gün ben yokum. Onun istediği her şeyi yapıyorum. Bu şekilde Julian'a olan hislerimi düşünemiyorum. Cristian bile bir şeylerin ters gittiğini fark etti. Bir gün öğle yemeği sırasında bana "Buraya ilk geldiğinde yaptığın şeyi yapıyorsun" dedi.

"Ne?"

"Sayılar hakkında çok konuşuyor. Yine de sevimli. Sanki kendi dünyanda yaşıyorsun." Kıkırdıyor. Gülümsemesine karşılık veriyorum ama rahatsız olduğunu biliyorum. Mindy de bu konuda itiraz ediyor.

Duygularımı kapattım ve çoğu zaman başka bir dünyadayım ama gerçekliğe geri dönüş yolunu bulamıyorum. Bir gece, beni hasta edeceğini bilmeme rağmen, kendimi kazığa oturtulup tecavüze uğramanın, sonra kırbaçlanmanın ve bu yüzden neredeyse ölmenin; aylarca güneşi tenimde hissetmemenin ve beni taşımaya zorladığı bir çocuğu kaybetmenin nasıl bir his olduğunu hatırlamaya zorluyorum. Başarı. Julian'a olan nefretim patlıyor, neredeyse beni parçalıyor ve ağlayarak uyuyorum.

Dehşete kapılıyorum, ona olan iğrenç, acınası, aptalca aşkım ertesi sabah geri dönüyor. Bundan kaçınmak için Sebastian'la daha fazla buluşmayı, ailesiyle daha fazla hafta sonu geçirmeyi, daha fazla seks yapmayı kabul ediyorum. Biri tarafından sevilme, sevişme, sarılmak ve sadece hayalini kurabileceğim bir aile tarafından kuşatılmak iyi hissettiriyor. Ama bunların hiçbirisi gerçek gelmiyor, hepsi benim gerçeğimden, tecavüzcüme aşık olduğum gerçeğimden bir kaçış. Bazıları Sebastian'ı oyaladığımı söyleyebilir ama ben sadece yoluma devam etmeye çalışıyorum, iyi adamın beni sevmesine izin vermeye ve kötü adamı unutmaya çalışıyorum, Julian'ın ortaya çıkması konusunda paranoyak olmayı bırakmaya çalışıyorum.

Farkına vardığım ve hayatımın durumunu değerlendirmeyi başardığım kısa anlarda, Sebastian'ın sınırlarımın çoğunu çok hızlı bir şekilde yakmış olmasından son derece rahatsız hissediyorum. Sanki freni patlamış bir arabanın içindeyim, bir dağın yamacında, bir viraja yaklaşıyorum. Kendime, Sebastian'la görüşmek için ayrıldığında bu ilişkiyi bitireceğimi söylüyorum.

Tayland'a gidip başka bir iş bulmak. Ama Sebastian hiçbir şeyi kaçırmıyor. Tek yaptığı beni şımartmak. Sonra kendime, belirlediğimiz üç kuralı çiğnemediği sürece sorun olmadığını söylüyorum.

Birincisi, *ilişkımız* bir sır. Hafta içi profesyonel davranıyoruz ama hafta sonları hep ailesinin evine gidiyoruz. İki, Sebastian evimin yakınına bile yaklaşamaz. Julian beni izliyorsa... Üç, bana geçmişim hakkında soru soramaz.

Mindy'ye neler olduğunu söylemeye cesaret edemiyorum çünkü Julian'ın cihazlarıma bağlanıp beni dinlemesinden ya da izlemesinden korkuyorum. Ondan buraya gelmesini isteyemem çünkü hamile ve doğumdan önce işteki her şeyi halletmeye çalışıyor.

A Week Later

Sebastian ofisine girdiğinde Cuma öğleden sonraydı. "Her zamankinden daha erken çıkmalısınız, Mami."

"Sebastian-" İtiraz ediyorum.

"Söz veriyorum, bu senden son kez işinden erken ayrılmanı isteyişim olacak, ama işinin bitmesi gerekiyor-" Telefonunu kontrol ediyor. "Beş dakika."

"Tanrım!"

"Evet. Bu gece sevişirken onu arayabilirsin. ama, sadece bu seferlik. Üç gün içinde Tayland'a gidiyorum."

Otelden çıkarken ona yetişmek için neredeyse koşmam gerekiyor. Helikopter pistine gidip uçuyoruz.

"Nereye gidiyoruz da bu kadar acele ediyorsun?" "Bu bir sürpriz."

"Ne? Ne demek istiyorsun?"

Beni öpüyor, gülümsüyor, kalçamı okşuyor ve "Yani, rahatla ve seni şaşırtmama izin ver" diyor.

Bulutlara bakıyorum ve iç çekiyorum. Sürprizlerden nefret ederim. Julian 'hediyeleriyle' beni hep şaşırtırdı.

Sonunda onun ailesine gidiyoruz, bu yüzden çok şaşkınım, sürprizin nerede olduğunu merak ediyorum. Annesi bizi kapıda karşılıyor. "Hola mi amor," diye beni selamlıyor ve sonra oğlunu öpüyor. "*No puedo creer que tu estas haciendo esto.*" (Bunu yaptığına inanamıyorum.)

"*Que esta asiendo?*" (O ne yapıyor?)

"*Ah hayır. Yo no me meto en eso.*" (Bunun ortasına girmeyeceğim.)

"Öğrenmeye çalışmayı bırak ve rahatla." O bunu söyledikçe kendimi soğuk duştaki bir kedi gibi hissediyorum.

"*Ven conmigo.*" (Benimle gel.) Annesi elimi tutuyor ve genellikle uyuduğum yatak odasına doğru yürüyoruz. Yatağın üzerinde kuyruklu beyaz ipek bir elbise var. Bu bir gelinlik. Derin bir yutkundum. "Bunu yapamam," diyorum ona. "Sebastian'la konuşmam gerek." Banyodan geçip odasına koşuyorum ama odayı boş buluyorum.

"Nerede o?"

"Neden elbiseyi giymiyorsun, biz onu buluruz. Belki fikrini değiştirir ve bu kadar büyük bir şeyi mahvetmek istemezsin." Bir süre ona baktım.

Annesi takmama yardım ediyor ve sonra incilerden yapılmış bir taç getiriyor. Bunu yapabilir miyim? Yapamam. Julian beni her zaman bulacağını söylemişti. Ama Sebastian'la birlikte olalı dört ay oldu. Romeo ile çıkmama bile izin vermedi.

Bitti artık. O gitti, Tory.

Annesi tekrar içeri giriyor ve benim soğuk, nemli, titreyen elimi tutuyor. "Biliyorsun. Eve hiç başka bir kız getirmedi, değil mi? Sebastian bana daha önce berbat bir ilişkiniz olduğunu söyledi." İç çekiyor ve başını sallıyor. "Erkekler canavar gibi olabiliyor. Bunun için çok zgnm, mija. Hep bir kızım olsun istedim ama işler her zaman planladığım gibi gitmiyor. Ama seninle... bu başka bir fırsat gibi. O iyi bir adam, söz veriyorum. Onu iyi eğittim. Sana asla zarar vermez."

Her anne böyle demez miydi? Samaladığımı ve mkemmelden başka bir şey olmayan bu adama ve ailesine tamamen haksızlık ettiğimi fark ediyorum. İlk kez rahat bir nefes alıyorum. Babasının beni karşıladığı evin önüne doğru yürüyoruz. "Koridorda seninle yürümemi ister misin?"

Gülümsüyorum, gözlerim yaşlarla doluyor. "Evet." Kolumu onun koluna doluyorum ve ailesinin bulunduğu avluya doğru yürüyoruz. Gözlerim etrafı tarıyor ve Cristian'ı sunağa yakın bir yerde buluyorum. Çok rahatlıyorum ve ona bakıp kıkırdıyorum. Sonra gözlerim Sebastian'ınkilerle buluşuyor ve gözümden bir damla yaş süzülüyor. Büyükannesi buketi bana uzatıyor ve yürüyoruz.

Sunağa ulaşıp elini tuttuğumda ona "Ne yaptın?" diye sordum.

"Sana karım olacağını söylemiştim. Ben Tayland'a giderken sen burada kalabilirsin ama senin hâlâ karım olmadığını bilerek buradan ayrılamam. Evlen benimle, buz kraliçesi."

Olması gereken bu, mükemmel değil ama güvende hissetmek, aileyle birlikte olmak, sevmek. Ondan sonra her şey bir rüya gibi geliyor. Her detayı anlamaya çalışıyorum. Mindy'nin de burada olmasını istememe rağmen başka bir hayat gibi geliyor. Geleneksel yeminlerimizi ettik. Sebastian nişan ve evlilik yüzüğünü parmağıma takıyor ve öpüşüyoruz. Öpüşmemiz alkışlarla son buluyor çünkü ikimiz de gülüyoruz.

Cennetteyim. Hiç bu kadar güzel hissetmemiştim; etrafımdaki her şey muhteşem, çiçekler, pasta, sunak, okyanus manzarası, gün batımı, her şey. Julian'ın bodrumunda ölmüş olmalıyım ve bunların hepsi sonsuz bir rüya. Her şey çok mükemmel.

Sebastian bana arkamdan sarılıyor. "Bu kadar kısa sürede bana yardım ettiğiniz için teşekkürler," diyor herkese. Her şey o kadar hızlı ilerliyor ki yetişmekte zorlanıyorum. Fotoğraf çektirmemiz, dans etmemiz, sonra pasta yapmamız gerekiyor ve bir de bakıyorum ki gece yarısı bir limuzinin içindeyiz ve ben aklımı kaçırarak kadar yorgunum.

Sadece iki kadeh şampanya içmiş olmama rağmen sarhoşum. Dünya dönüyor ve dönüyor ve sorun araba değil. Kahretsin, kendimi çok hasta hissediyorum. Gözlerim açılıyor; çok sarhoşum. Nefesim kesiliyor ve sertçe yutkunuyorum.

"Sebastian... Sanırım hasta olacağım." Hiperventilasyon geçiriyorum.

"Buzum gergin mi?"

"Hayır. Sadece iki içki içtim. oluyor? Bir var." "Sorun yok. Rahatla.

Yatakta olacaksın-"

Gerisini . Ben yokum.

Bölüm Kırk Dört

Oh... Küçük Kuş

ASTORIA

"Oh, küçük kuş... bu sefer gerçekten sıçtın, ha?" Derinden gelen bir ses.

Çok tanıdık gelen bir ses. Beni Sebastian'la evlendiğim o saçma rüyadan çekip çıkarıyor. Yavaşça, bedenim altında çok sert bir şey hissetmeye başlıyor.

Neredeyim ben? Neler oluyor?

Gözlerimi açtığımda, fiziksel rahatsızlığımın kalbimin çok hızlı atmasından ve vücudumun her yerinde derime batan bir sürü ipten kaynaklandığını fark ediyorum. Ellerimi hareket ettirmeye çalışıyorum ama bileklerim arkadan bağlı. Boynumdaki ip aynı zamanda dizlerimin de etrafında, bu yüzden onları göğsümden çekemiyorum. Mide bulantısı beni boğuyor. Çıplağım, yan yatmış cenin pozisyonundayım ve Sebastian yanımda, o da çıplak, o da iplerle bağlı ve baygın. Bir mutfakta, tahta bir masanın üzerindeyiz. Bu nasıl oldu?

. Bu sadece bir rüya değildi. Sebastian'la evlendim. "Hayır," diye

ağlıyorum. "Selam, minik kuş."

Başım sese doğru kayıyor ve dünya dönüyor. Gözlerimi sımsıkı kapatıp kafa karıştırıcı hislerden kurtulmaya çalışıyorum. İlk başta onu net olarak göremiyorum. Julian'ı. Bana gülümsüyor. Maske takmıyor, kafatası makyajı yapmıyor ya da lens takmıyor. Onun güzel mavi gözlerini görünce karnımda kelebekler uçuşuyor ama gözleri benimkilere öyle yoğun bir şekilde saplanıyor ki. İçlerindeki öfke sessiz ama inkar edilemez.

"Görüşmeyeli uzun zaman oldu. Bu arada düğün için tebrikler. Bu sefer bana ne söyleyeceksin? Senin için geleceğimi bilmediğini mi? Son görüşmemizde ne dediğimi unuttun mu?" Ona bakıyorum. "Seni her zaman bulacağım."

Beni de boğan bir dehşetle dolu gözlerle başımı sallıyorum. Kalbim daha sert ve daha hızlı çarpıyor. Bende çok yanlış bir şeyler var ve bu sadece Julian'ın varlığından kaynaklanmıyor. O da çıplak, masanın dibinde duruyor, hatırladığımdan daha iri görünüyor, kasları daha belirgin. Kalçamda sıcak avuç içi duruyor.

"Asher." Onu ilk adıyla çağırıyorum, bunun onu bir şekilde yatıştırmaya yardımcı olacağını umuyorum. Asher, benim için her zaman biraz insandı, Julian ise şeytanın ta kendisiydi. Midem o kadar bulanıyor ki yanağımı masaya yaslamaktan kendimi alamıyorum.

"Çok lezzetli ve dolgun görünüyorsun. Kaküllerine bayıldım. Bana itaat ettiğin ve saçlarını hiç kestirmediğin için mutluyum."

"Asher, bir şey söylememe izin ver."

"Tamam Astoria. Elinden geleni yap."

"Onu öldürmeyin. Tamam mı? Ne istersen yaparım. Seninle geleceğim ve bir daha asla gitmeyeceğim. Çocuğunu alacağım. Ne istersen ama lütfen..." Nefesimi tutamıyorum, kalbim çok hızlı atıyor. "O bilmiyor ve... onun harika bir ailesi var. Evliliği feshedebilirim. Bana sürpriz yapmasından hoşlanmadığımı, beni zorluyormuş gibi hissettiğimi söyleyeceğim."

içine. Tamam mı? Bunu dzeltebilirim. Kendimi kandırılmış hissettiğimi söyleyeceğim ve her şey bitecek. Hayatım zerine söz veriyorum. Tamam mı? Her şeyi yaparım ama lütfen bırak gitsin."

Julian i çeker, burnunun kenarını sıkarak ve başını sallar. "Bu üzücü, küçük kuş. Çok, çok üzücü. Sana bir dğnle sürpriz mi yaptı?"

"Evet."

"Ve sen onunla evlendin, öyle mi?" Sesi kulağıma ve beynime gürlüyor. Kusmamak için gözlerimi sıkmak zorunda kalıyorum. Lanet olsun. Hiçbir şey onu sakinleştiremeyecek ve benim bunu deneyecek gücüm bile yok. "Eğere yapmam gereken buysa, bunu söylemeliydin."

"Ne yapacağımı bilmediğimi hissettim, istemedim."

Bütün bir köyü yakmamaya çalışan ve sadece duman çıkaran kızgın bir ejderha gibi nefes veriyor. "Sorun yok. Bana yeterince anlattın, küçük kuş." Sözlerini algılayamıyorum çünkü kalbim patlamak üzere.

Bölüm Kırk Beş

Bu Olamaz

ASTORIA

Vücudum sallanırken kıcımdan yayılan kavurucu, zonklayıcı ve yırtılma hissiyle inliyorum. Farkına vardıkça acı daha da artıyor, aynı zamanda vücudumun sallanmasından kaynaklanan baş dönmesi de artıyor. Çığlık atmamaya çalışıyorum ama kendimi tutamıyorum.

"Dur!"

Tek tepkisi nefes nefese kalması. Gözleri kapalı bir şekilde yüzünü yukarı çeviriyor, zevk içinde kayboluyor, inliyor. Her iki sıcak avucu da kalçalarımın etrafındaki ipi tutuyor ve bana çarpabilmesi için beni çekiyor. Alt dudağını ısırıldığında hızını artırıyor ve ben yine çığlık atmaktan kendimi alamıyorum.

"Siktir, bebeğim... Her zamankinden daha iyi hissediyorsun."

"Asher... Lütfen," diye nefes alıyorum ama hâlâ kalp atışlarımı kontrol edemiyorum.

Hızını daha da artırıyor, daha da sertleştiriyor, ta ki ben kontrolsüzce feryat edene kadar. Her şeyin kontrolünü kaybediyorum, nefesimin, duygularımın, kalp atışlarımın. *Yardım edin bana.*

Dünyayı tekrar kaybediyorum.

Farkına vardığımda her itiş bir yumruk ve bir bıçak gibi geliyor. Gözlerimi açtığımda Sebastian'ı uyanık buluyorum ama beni savunmaya çalışmak yerine alt dudağını ısırarak önündeki manzaranın tadını çıkarıyor. Amıma bakıyor. Aletinin sertleştiğini görünce incindim ama onu suçlayamam. Yani, korkunç durumlara garip bedensel tepkiler verme konusunda uzmanım. Julian her şeyi durduruyor. Hatta , sonra gülüyor. Onun içimde olmaması beni rahatlatıyor çünkü beni parçalara ayırdı.

"Bak, Sebastian. Uyuyan güzelimiz uyandı." Sebastian'ın

gözleri benimkilerle buluştu.

"Sebastian..." İkimiz için de aklımı kaçırarak kadar korkmuş bir halde, gözyaşlarım akarak fısıldıyorum. Julian Sebastian'ın vücudunu itiyor, böylece aleti tam ağzımın önüne .

"Devam et bebeğim, onun aletini yala," diyor Julian. "İyi bir eş olmak istemiyor musun? Bak kışını sikmemi izlerken siki ne kadar sertleşti."

"Hayır."

"Yap ! Onu , değil mi? Yaşamasını istiyorsun?" "Asher... lütfen."

Bir klik sesi duyuyorum ve Julian'a tekrar baktığımda elinde bir silah olduğunu ve Sebastian'a doğrulttuğunu görüyorum.

"Hayır!" Çığlık tüm enerjimi alıyor. Beynim kuruyor ve başım ağrıyor, midem bulanıyor ama bunların hiçbirinin önemi yok.

Kimseye, bana bile. Sebastian'ı kurtarmak zorundayım. Onu bu işe ben bulaştırdım ve şimdi onu canlı çıkarmalıyım.

Sebastian kalçalarını ileri itiyor, böylece ağzım onun sikini alabilecek. Gırtlığımı girmesine izin verdiğim süre boyunca, kıcımı siken Julian'a bakıyor olması dikkatimden kaçmıyor. Avazım çıktığı kadar bağırdığımda, feryat ettiğimde, hıçkırdığımda bile bana bakmıyor. Sanki tek umursadığı Julian'ın bana ne yaptığı. Gözlerimi kapatıp bu düşüncüyü uzaklaştırıyorum. İkisi de hızlarını arttırıyor. Deliklerimi kullanıyorlar, inliyorlar ve nefes nefese kalıyorlar. Onları duymak ve içimdeki iki yarağın çifte hissi beni ısıtıyor, daha önce olduğumdan daha fazla terlememe ve inlememe neden oluyor.

"Her zaman iki delikten sikilmekten hoşlanmışsındır. Bu benim sana düğün hediyem," diyor Julian.

Vücudumun spazm geçirmesine ve Julian'ın sikinin üzerinde titremesine bir çığlık eşlik ediyor. İnliyor. "Sikeyim. İşte orada, benim küçük sürtüğüm, güzel kuşum, içinde iki yarakla geliyor." Beni bir hayvan gibi beceriyor ve ben uzaklaşmaya çalışıyorum. Bu girişimim sırasında Sebastian'ın siki kaydı.

Bağıramıyorum bile çünkü sesimi, nefesimi kaybettim, çok hastayım. Hatta kusuyorum. Julian'ın siki sarsılıyor, şişiyor ve içimi boşalmayla dolduruyor. Gözlerim geri yuvarlanıyor. Tekrar bilincimi kaybetmemek için her şeyi deniyorum. Julian uzaklaşıyor ve yarı bilinçli halimle Sebastian'ın iplerden kurtuluşunu izliyorum. Ayağa kalkıyor ve ben inliyorum, bana yardım etmesini söylemek istiyorum ama konuşamıyorum.

Yardım edin bana!

Sebastian beni çözmek yerine kıcımın olduğu yere doğru yürüyor ve kıcıma öyle sert vuruyor ki içimden bir çığlık geliyor.

"Siktir, bu çok sıkı ve ateşli." Tıpkı Julian'ın yaptığı gibi beni tutarken inliyor, gözleri kapanıyor. "Kıcını daha önce sikmeliydim, Prenses. Bayılıyorsun, değil mi?"

"Dur. Lütfen- Acıyor-" Fısıldamayı başarıyorum.

İpi yumruklarken ellerime batıyor ve kıvranıyorum. Ne zaman hareket etmeye, dövüşmeye ya da kaçmaya çalışsam, ipler tenimi yakıyor. İçimden uzun bir inilti çıkıyor. Saframda boğuluyorum ama Sebastian'ın umurunda bile değil.

Julian tekrar görüş alanıma giriyor. Sebastian'a arkadan yaklaşıyor. Bıçağı kaldırdığını gördüğümde gözlerim açılıyor.

"Hayır," diye fısıldamayı başarıyorum.

Julian bıçağı Sebastian'ın boynunda kaydıldı. Kan vücuduma sıçrıyor.

OceanofPDF.com

Bölüm Kırk Altı

Benim Mülküm

JULIAN

A month and a half ago

Bütün bir hafta sonunu onun evinde tek başıma geçirdikten sonra endişelenmeye başladım ve onu aramak için klinikten birkaç gün izin aldım. Onu iş yerinde güvende ve mutlu gördüğümde yaşadığım öfkenin ve kendime hakim olamamanın boyutunu kimse tahmin edemezdi. Kaltağa şüpheyile yaklaşmış, kaçırılmış olabileceğini düşünmüştüm. Ama işte oradaydı, güvendeydi, göz teması kuruyor ve yakında en büyük pislik olduğunu anlayacağım kişiye gülümsüyordu.

Aşıkların bariz bakışlarıydı. Öfkemle oturmak yerine, kim olduğunu bulmaya odaklandım, plakasının izini sürdüm. Zaten CIA ve FBI tarafından araştırılıyordu; insan kaçakçılığında uzmanlaşmış dünyaca ünlü bir kartel üyesiydi. Tabii ki, sadece benim küçük kuşum bensiz bu kadar belaya bulaşabilirdi.

Ona yaklaşırsam bana asla inanmayacağını bildiğim için arka planda kaldım. İşte o zaman anonim bir sohbet aracılığıyla onunla iletişime geçtim ve kızlarından birini satın almak istedim. Bana kataloğunu gösterdi ama kız kataloğun hiçbir yerinde yoktu, ben de ona kızı tarif ettim. "Daha çok şuna benzer bir şey arıyorum..." Haftalarca cevap vermedi ama ben bekledim.

Buna ne dersin? Sırtındaki yaralar yüzünden onu istediğim fiyata satamadım. Eğer bu fiyatı ödemeye hazırsan, onu alabilirsin. Bunun aptal bir hükümet yetkilisi numarası olmadığına dair kanıtı ihtiyacım var.

Ben: Ne gibi?

Sebastian: Onu sana getirdiğim gece ikimiz de onu

İlk başta, bu gece onu hemen otacıkta istediği uyanırdı, çünkü onu paylaşmayı hiç düşünmemiştim bile, ama bu düşünceye izin verdikçe, bunun onun suçu için mükemmel bir ceza olduğunu fark ettim. Onun aptalca ihanetine duyduğum öfke saniyeler geçtikçe yoğunlaştı ve sonsuz bir hal aldı. Bugün bile ne zaman bu konuyu uzun uzun düşünsem içimdeki öfke yeniden kabarıyor. Hayatında iki erkek olsun istemişti, değil mi? O ve ben? Muhteşem bir gece için bize sahip olabilirdi.

Dikkatli davranmak zorundaydım. Eğer onu alırsam, kartelle birlikte peşimize düşebilirdi.

Sebastian: osun, değil mi? Kaçtığı kişi?

Astoria ile bir geçmişimiz olduğunu anladıktan ve fiyatı iki katına çıkardıktan sonra, her gece onunla sohbet ederek en iyi arkadaşı oldum. Anlaşılan otel mükemmel bir avlanma yeri. Hep aynı hikâye. Arkadaşlarıyla tatile giden kız bir yerlerde kayboluyordu. Hatta bana kendisi için çalışan bir aileyle sahte düğünler yaptığını bile söyledi - bu, damatlığı zor olan kızlar içindi. Onunla 'evlendikten' sonra onları satardı.

Ben: Neden sahte düğünlere para harcıyorsun?

Sebastian: İnekler kesileceklerini bildiklerinde, daha sonra tatları o kadar güzel olmuyor. Et o kadar yumuşak olmuyor. Zor olanları severim ve Astoria'nız kesinlikle sabrımı test etti. Sanırım sana geri dönmeden önce ona hayatında son bir güzel gün yaşatmak istiyorum.

The Wedding Night

Baygın bedenini evin içine taşıdı, ölü bir domuz gibi mutfak masamın üzerine koydu ve onu işaret etti. "İşte orada, senin güzel Astoria'n. Mutlu musun?"

Doğru nefes almıyordu. O anda boğazını kesmemek için direndim.

"Onu bu kadar yaralamak senin açından iyi bir içgüdüydü." Onu soyup çantasından çıkardığı iplerle bağlarken konuşmaya devam etti. "Bu işte alıcılar temiz ve lekesiz ister. Bakireler elbette en yüksek değere sahiptir ama o kadar iyi sevişiyor ki bakire numarası yapmamın imkânı yok."

Ne kadar iyi bir sikiş... Bu kelimelerin bana ne yaptığını bilseydi, onları asla söylemezdi. Neredeyse tüm cömertliğim ve sabrım pencereden dışarı çıktı. Ben onu, şoförü nasıl öldüreceğimi ve limuzinden nasıl kurtulacağımı planlarken onun konuşmasına izin verdim.

"Sanırım onu bu kadar kolay boşalması ve sertçe becerilmek için can atması konusunda eğiten kişi sensin? Her neyse, kıcına hiç dokunmadım; bunu bugüne saklamak istedim." Beklentiyle bana gülümsedi.

Sebastian ya kendi iyiliği için fazla ukalaydı, ya ölmek istiyordu ya da beni ona kızgın görmek istiyordu. Böyle konuşması için aklıma gelen tek sebep bunlardı. Ve işe yaradı. Onu oracıkta bıakladığımı, apandistini aldığımı ve sonra anestezi yapmadan tekrar diktiğimi hayal ettim.

Hayallerimi yıktı. "Mlkn işaretlemeyi sevdiğin için sana bir hediye getirdim."

Deri çantasını tekrar açtı, küçük bir dağlama demiri çıkardı ve işaret parmağının ucunu metalin üzerinde gezdirerek kıkırdadı. "Bak, zerinde 'Asher Julian Michaelson'ın malıdır' yazıyor. Al, senin için ısıtayım." Onu ocağa götürdü ve gazı açtı. "Umarım doktor kısmını eklemediğim için kızmazsın."

Tabii ki ona gerçek adımı hiç söylemedim. Hepsi dolaylı bir tehditti.

"Onu gerçekten mahvettin, biliyorsun. Uykusunda senin adını haykırmadığı tek bir gece bile yok."

Evet, biliyorum, pislik.

"Uyanana kadar bekleyip beni bağlamışsın gibi yapabiliriz, bakalım nasıl tepki verecek." Gülüyor. "Biliyorum hasta bir herifim ama bunu yıllardır yapıyorum. Sıkıcı olmaya başladı, anlıyor musun?"

OceanofPDF.com

Bölüm Kırk Yedi

Bir Sinekkuşunun Kalbi

JULIAN

Present

Sebastian silahı masanın üzerinde bıraktığım için güvende olduğunu sanıyor. Ocağa gidip dağlama demirini alacağımı sanıyor ama onun çığlıklarını, bağırışlarını ve kusmalarını duyduktan sonra arkasındaki mutfak çekmecesinden bıçağımı alıyorum. Ona durması için yalvarıyor, tıpkı bana defalarca yaptığı gibi. Bunu ona başka kimsenin yapmaması gerekiyordu, sadece benim.

Cesedi düştüğünde Astoria yine baygındı. Onun durumuna bakıyorum. Sebastian'ın kanından bir spreyci onun bağı, güzel, gevşek vücudunu . Üzerinde harika görünüyor ama onun için çok endişeleniyorum.

Ona yaşattığım onca şeye rağmen hiç böyle tepki vermemişti, bilincini uzun süre koruyamamıştı. O pisliğe ona neyle ilaç verdiğini sormalıydım ama sürekli gevezelik etmesi ve ona dokunuşunu izlemek beni öfkeden kör etti.

Bilinci yerinde olmasa bile çok ağır ve hızlı nefes alıyor, neredeyse sinek kuşu gibi pufluyor. *Hay sikeyim!* Nabzına bakıyorum, çok yüksek, sonra onu çözüyorum, sırt üstü yatırıyorum ama uyanmıyor.

Allah kahretsin.

"Astoria. Astoria, uyan." Ona verdiği ilaca ters tepki vermesinden korkuyorum. Nabzına tekrar bakıyorum, yavaşlamak yerine hızlanıyor. Astoria'nın bana öğrettiği bir şey varsa, o da onu sağlıklı ve hayatta tutmak için mümkün olan tüm ekipmanı el altında bulundurmaktır. Tüm ekipmanların bulunduğu odaya koşuyorum, defibrilatör pedlerini göğsüne yerleştirip şok veriyorum, sonra da onu bir kalp monitörüne bağlıyorum. Akım kalbini sakinleştiriyor ama normale yakın bir yerde değil. Kontrol altına alabilmem için birkaç deneme daha yapmam gerekiyor.

"Astoria."

İnliyor.

"Uyanman gerek."

"Asher..." Gözleri hâlâ kapalıyken ağlıyor. "Bırakın öleyim. Lütfen."

"Cehennem gibi yapacağım." Yalvarışının gülünçlüğüne gülümsüyorum ve saçlarını geriye itiyorum.

"Asher, bu... doğru değil."

Kusuyor, ben de onu yan çeviriyorum ama hiçbir şey . İlacın vücudundan atılabilmesi için her şeyi kusması iyi olur. Parmağımı boğazına sokuyorum ve sadece hava kusana kadar onu tutuyorum. Uyanmıyor ama kalp atışları yavaş yavaş düşüyor.

Küveti ılık suyla doldurduktan sonra döndüğümde onu temizlemek için kucağıma alıyorum. Su titremesini durduruyor. Kendi fısıltıları onu uyandırıyor. "Özür dilerim," diyor beni gördüğünde gözleri dolu dolu.

"Ne için?"

"Her şey için. Özür dilerim."

Başımı salladım, iç çektim ve saçlarını geriye ittim. "Bu sefer gerçekten berbat ettin, güzel kuş."

"Onu öldürdün mü?" diye soruyor, üzgün küçük bir kıza benziyor, alt dudağını dışarı itiyor ve gözyaşları yüzünü takip ediyor.

"Yalan söyledi, ihanet etti ve seni incitti. En önemlisi, bana ait olana dokundu. Bunlar hiç kimsenin kolay kolay atlatabileceği şeyler değil. Bunu sana açıkça belirttim."

Ölümünün doğrulanmasıyla yüzündeki her hücreyi dolduran acıyı görebiliyorum ve bunun için boynunu sıkmak istiyorum ama direniyorum.

"Bunu sana hiç yaptı mı? Seni biriyle paylaşmak mı?" "Hayır.

Onu sen yaptın-"

Gözlerimden yayılan öfke ve dudaklarıma yayılan gülümseme, çenesini kapatma zamanının geldiğini anlamasını sağlıyor. Henüz aklı başında değil ve gerçeği bilmiyor. Yakında kiminle "evlendiğini" öğrenecek. Onu boğmak yerine konuyu değiştirmeye karar veriyorum.

"Sana büyük bir düğün hediyesi getirdim." Onu dehşete düşürdüğünü bildiğim kelimeleri söylerken gülümsemem ses tonuma yansıyor ve yüzündeki dehşeti görmekten zevk alıyorum. Korktuğunda ne kadar güzel görüldüğünü, onu felç ettiğini görmenin ne kadar bağımlılık yaptığını unutmuşum.

Büyük bir parçam, onun bu kadar saf olmasına ve bana ihanet etmek uğruna başını bu kadar belaya sokmasına içten içe öfkeleniyor. Sadece sakınım çünkü son üç yıldır onun için sinirlerim üzerinde çalışıyorum. Ancak, gelişime rağmen, her erkeğin bir sınırı vardır ve o kesinlikle benimkini birkaç mil aştı. Onu biraz daha cezalandıracağım.

Bir numaralı ceza, istemediği ve hasta olduğu halde o eziğin onu becermesine izin vermektir. İki ve üç numaralı cezalar

Beni daha fazla endişelendirmeyecek kadar stabil ve tüm acıyı hissedecek kadar bilinci açık olduğunda birkaç gün.

Onu yıkarken, uyuması için yatağıma yatırırken ve boyunluk takarken bir girip bir çıkıyor. Tam odadan çıkmak üzereyken, ortalığı temizlemek için, gözleri kapalıyken, "Asher, beni bırakma" diye sızlanıyor.

Kalbim çırpınıyor. Küçük kaltağın üzerimde hâlâ bu kadar gücü var. Avuçları yatağın diğer tarafını arıyor. "Asher," diye tekrar bağılıyor.

İçimi çektim ve uzaklaştım. Şimdi şoförden ve limuzinden kurtulmalıyım. Bu ülkeden canlı çıkarsak şanslı sayılırız.

OceanofPDF.com

Bölüm Kırk Sekiz

Çünkü seni özledim.

ASTORIA

Zihnim beni iğrenç anılarla bombardımana tutuyor ve ben onlarla savaşmaya çalışıyorum. Bunun doğru olmasını istemiyorum. Sebastian'ın gülümsemesine ve ailesine bu kadar aşık olduktan sonra olmaz. Bana tecavüz edilmesini izlemekten zevk almasını ve sonra da bunu kendisinin yapmasını istemiyorum. Çığlık attığımı duyuyorum ama gözlerimi açamıyorum.

"Astoria. Astoria, uyan!"

Tekmeliyorum, itiyorum ve kulaklarımı acıtacak kadar yüksek sesle çığlık atarak fırlıyorum. Nefesimi tutmaya çalışırken kollarım beni yatağa sabitliyor. İki elim de saçlarımı karıştırıyor ve ne fısıldadığımı fark etmiyorum.

"Böyle bir şey olmadı. Böyle bir şey olmadı. Gerçek değildi." Tekrarlamayı bırakıp bacaklarımı örten beyaz yorgana bakıyorum, gerçeklik lav gibi içime akıyor ve mutluluğun son izini de yavaşça yakıp yok ediyor. Çok uzun süre dikkatli olmayı bırakmaya cüret etmişim. Çok lezzetliydi ve bir obur gibi tüm işaretleri görmezden gelmeye hazırdım.

Julian'ın kolları belimden çekiliyor. İşte o zaman bana beyaz saten kısa bir gecelik giydirdiğini fark ediyorum. Bana bundan sonra ne yaparsa yapsın hayatta kalırsam, bir gün ona beyaz geceliklerle ne işi olduğunu soracağım. Omuzlarımdaki ağırlık elimi boynuma götürmeme neden oluyor.

metal boyunluk. Parmaklarımı etrafında gezdiriyorum, şu anki durumuma iç geçiriyorum, kapana kısılmışım ve ona bakıyorum. "Ben hazırım."

"Ne için?"

"Cezam için."

"Astoria, dinlenmen gerek." Beni kollarına çekti.

"Kedilerimi istiyorum."

"Kediler mi?"

"Bende üç tane var. Onları istiyorum." Hiperventilasyon geçiriyorum. Bu çok fazla. Sebastian tıpkı Julian gibiydi. Bunu nasıl kaçırdım? Bu daha kaç kere başıma gelecek?

"Üç, ha? şşş..." O yatıştırır. "Sakin ol. Güvendesin. Bu gece sana zarar vermeyeceğim."

"Zaten yaptın."

" et. Beni özledin." "Hayır."

Gülüyor, sonra enseme öpüyor. "şey... buradasın çünkü seni özledim. Benim için önemli olan tek şey bu."

Bölüm Kırk Dokuz

Ceza

ASTORIA

Nabzımı kontrol ederken uyandım. "Ne zamandır baygınlığım?" "İki gündür."

"Şimdi istiyorum, Julian. Bana her ne yapacaksan, beni diri diri yak, derimi yüz, bitsin bu iş."

Julian kaşlarını kaldırıp bana bakıyor, sessizce emin olup olmadığını soruyor ama ben kararlılığımı değiştirmiyorum.

"Peki," diyor ve birkaç saniye birbirimize baktıktan sonra geceliğimin düşük yakasını tutuyor ve kulaklarımı acıtacak kadar yüksek ve öfke dolu bir kükreme çıkarırken sonuna kadar yırtıyor.

"Gidelim o zaman." Sesim çok cesur geliyor ama yürürken dizlerim neredeyse çöküyor.

Beni zincirinden yakaladı. Dar bir koridorun sonunda yürümeyi bıraktığımızda koruyucu inkârın etkisi azalıyor. Bir kapıyı açıyor ve içeride karanlıktan başka bir şey yok. Soğuk hava beni titretiyor, belki de fobim yüzünden. Aşağı bakıyorum, sonra ona dönüyorum. Gözlerimle ona yalvarıyorum.

ruhumun çukuruna beni oraya g t rmemesini söyledim. Derin derin yutkunuyorum ve geri çekiliyorum.

"Hadi," diyor zinciri biraz çekerek.

Fobi her şeyi silerken dudağım titriyor. O kadar hızlı kaçıyorum ki sonunda d   yorum. Zincir tamamen uzatılmış ve gidebileceğim hiçbir yer yok, ama tüm ağırlığımla ekebildiğim kadar sert çekiyorum, sürünerek uzaklaşmaya çalışıyorum. Tasma nefes boruma ve yemek boruma saplanıyor. Acıtıyor ama neredeyse aklımı yitirene kadar karanlıkta bırakılmak kadar değil. Boğulma sesleri koridoru dolduruyor ama bana uzak geliyor. Tek bildiğim kamam gerektiği.

Julian zinciri koluna dolayarak beni geri çekiyor, tekrar tekrar, tam karşısına gelene kadar. Onu itmeye alı tığımda ya da beni kaldırdığında ve ben ona bir maymun gibi tutunduğımda, bunu yapmaması için yalvarıp ağladığımda farkında değilim.

"Hadi küçük ku , buna ihtiyacın olduğunu biliyorsun. Umarım bu sefer evinin nerede olduğunu öğrenirsin."

"Julian, lütfen bunu yapma. Evimin nerede olduğunu biliyorum. Söz veriyorum. Nerede olduğunu biliyorum."

Beni taşırken ve cehennem çukuruna doğru yürürken kıkırdıyor. "ok komiksin Astoria. Birkaç dakika önce çok cesurdun. Sonuçlardan kaçmaya çalışırken hep aynı şeyleri söylüyorsun."

"Sana her şeyi yapacağımı söylemiştim... lütfen Julian, beni affet."

"Seni çoktan affettim. Bu yüzden hala hayattasın."

O karanlığa doğru alçalırken artan bir kararlılıkla ona tutunuyorum, beni karanlıkta bırakmaması için bedenimin onun teninin bir parçası olmasını istiyorum. Gözlerimi açma hatasına d   yorum ve soğuk karanlık bizi yutarken onun omzunda hüngür hüngür ağlıyorum. Tüm vücudum titriyor. Di lerimin takırdama sesi, ağır, titrek nefes alı ım

ve çarpan kalbim beni sağır ediyor. Uzun merdivenlerin dibine ulaşıyoruz ve bir tünelden geçerek loş turuncu bir ışık yaktığı geniş, alçak tavanlı bir odaya giriyoruz. Her şey yeniden oluyor. Dehşet damarlarımda o kadar yoğun ki. Üç demir kapı var. Beni ondan ahtapotla benziyor, uzuvlarımdan birini çözdüğünde diğerini koparıyorum.

"Bırak beni, Astoria." Ses tonundaki öfke şimdi yükseliyor.

Ne yapabilirim ki? Yüzümden sümükler ve gözyaşları akarken başımı sallıyorum. Korkakça bir fısıltıyla yalvarıyorum, "Hayır."

"Biz zaten buradayız. Bırak beni!" Beni üzerinden ittiğinde toprak kafama inen darbeyi yumuşatmıyor. Yeni hücrem olduğunu tahmin bir kapıyı açtı.

Odanın içinde daha önce hiç görmediğim garip bir düzenek var. Üzerinde beni diz çökmeye zorladığı tahta paletler var. Baldırlarımda ve uyluklarımda sıkı deri bağlarla bacaklarımı sabitliyor. Belim başka bir düz paletin üzerine eğiliyor. Belimin etrafına daha fazla kelepçe bağlıyor ve tasmayı kayışlarla değiştiriyor. Göğsümden karnıma kadar uzanan tahta bir levhanın üzerinde dört ayak üstündeyim. Bunun beni sikmesi için olduğunu varsayıyorum. İki kolumu da tutup arkamdan bağlıyor. Göğüslerim kasılmanın her iki tarafında sarkıyor. Ağzıma bir tıkaç yerleştiriyor. Şimdiden hiperventilasyon geçiriyorum.

Bunu yapabilirim. Yapabilirim. Kendime yalan söyleyip duruyorum.

Julian odadan çıkar. Kapı çarparak kapandı. Zifiri karanlık beni yutuyor. Kendimi sakinleştiremiyorum. O burada olmadıkça, her şeyin bitmesini daha çok istiyorum ve keşke beni öldürseydi diyorum. Neden öldürmedi? Kapı açıldığında ne kadar zaman geçtiğini bilmiyorum. Eskiden loş bir ışık olan şey şimdi beni kör ediyor. Tek kelime etmiyor ama sağ kalçamın altına son derece soğuk bir şey itiyor. Birkaç saniye içinde o kadar sıcak oluyor ki çığlık atıyorum ve tüm gücümle aletin içinden çıkmaya ya da onu devirmeye çalışıyorum. Öne doğru o kadar sert çekiyorum ki boynumdaki bağ derimi kesiyor ve kendi boynumu kıracağımdan emin oluyorum. Ağzım tamamen doluyken bile çığlığım . Ağzımdaki tıkacı öyle bir ısırarak istiyorum ki çenem

Acıtıyor. Tırnaklarım sıkılmış, terli avuçlarıma gömülüyor ve derinin ilk katmanını geçiriyor.

Kalçama yapışan şey sonunda kalkıyor, ama şimdi farklı türde bir zonklama acısı var ve içimden bir feryat daha yükseliyor, ardından bitmek bilmeyen, titrek hıçkırıklar geliyor. Her ne kadar sindiremesem de bana ne yaptığını biliyorum. Burun deliklerime dolan pişmiş et kokusu inkar etmeme izin vermiyor, beni damgaladı.

"Bitti, güzel kuş. Sen çok cesur ve iyi bir kızdın. Şşş..."

Canım o kadar acıyor ki histerimi, çığlıklarımı yatıştıramıyorum. Avuç içiyle sırtımı okşuyor.

Kalçamdaki yanma hissi şiddetleniyor ve beni uyandırıyor. Acıya dayanamıyorum. Sessizliğin yerini önce iniltilerim ve aceleyle aldığım nefesler, sonra da feryatlarım alıyor. Hareket ettiğini duyuyorum, sonra parmaklarının yanığa bir şey sürdüğünü hissediyorum. Şiddetli acı, hıçkırıklarla biten histerik çığlıklar atmama neden oluyor. Acımın dinmesi için her şeyi yaparım.

Üzerine soğuk hava üflüyor ama bu işkenceyi hafifletmiyor. "Sakinleşmeye çalış küçük kuş. Sadece kan dolaşımını arttırıyorsun, bu da acıyı yoğunlaştırıyor. Bitti artık. Söz veriyorum," diyor üzerine bir sargı bezi yerleştirirken.

Ama bitmedi. Kavurucu ıstıraba dayanamıyorum. Bu, çığlık atmayı ve ağlamayı durduramayacağım anlamına geliyor.

"Onu kaç kez becerdin, küçük kuş?" Sesi beni uyandırıyor. Hissettiğim ilk şey kalçamdaki zonklama, kavurucu acı. Hissettiğim ikinci şey bir şeyin kıcımlı doldurması, girmesi ve bir diğerinin amıma girmesi. Dildolar. Bir makine dönme sesi çıkarıyor ve dildolar tekrar tekrar içime giriyor. Gözlerim zevkle geri yuvarlanıyor.

Julian yüzüme yaklaşıyor ve kulağıma fısıldıyor, "Onun evine gidip seni becermesine kaç gün izin verdiysen, burada da o kadar gün geçireceksin."

Sözlerini işlemek istemediğim için elimle itiyorum. Başımın arkasındaki parmakları kilidi açıyor ve tıkaç çıkarıyor. Ağzımdan birkaç büyük yudum hava alıyorum. "Julian-"

"Şşşt... konuşma, küçük kuş. Beni daha da kızdıracaksın. Al, iç." Bir pipet dudaklarıma değiyor. Onu emiyorum ve o elimden almadan önce içebildiğim kadar su içiyorum. Bir hıçkırık kaçıyor içimden.

"İşte bu, güzel kuş. Benim için ağladığında hep çok güzel görünüyorsun. Şşşt. Merak etme. Vücudundaki her deliği döllerimle dolduracağım. Geliyor, küçük kuş... Sabırlı ol."

İki eliyle yüzümü kavıyor ve sikinin ucu dudaklarımla arasından kayarak onları sularıyla ıslatıyor. Dudaklarımı yalıyorum, çok uzun zamandır ilk kez onun tadına bakıyorum, sonra dilimi dışarı çıkarıyorum, ucunu yalıyorum, onun hissinin tadını çıkarıyorum.

"Al bakalım."

Bunun için ağzımı açıyorum ve avuçlarını her iki şakağıma koyarak başımı yukarıda tutarken beni beceriyor. Dildoların içime girme hızını taklit ediyor. Onlar hızlandıkça, o da hızlanıyor. Sefil, iğrenç varlığıma ağılıyorum, ama hız arttıkça, her zaman olduğu gibi, vücudum uyarılmadan eriyor. Beklemediğim şey, vücudum daralırken, bir vibratörün klitorisime baskı yapması. Tüm gücümle her seferinde ileri doğru çekmeye çalışıyorum, ama kalçamdan gelen acı içimden fırlıyor ve benden üzücü bir çığlık koparıyor. Boğazım kapanıyor ve yardım edemiyorum ama onu ısıriyorum.

Durdu, eğildi ve uyardı: "Beni bir daha ısıırırsan ölüm için yalvarırsın Astoria."

"Yapamam-" Boğazımı dolduran siki açıklamamı yarıda kesiyor. Gelecek yüzyıl gibi görünen bir süre boyunca, bana yapabileceklerinden korktuğum için tüm enerjimi Julian'ın sikini ısırmamaya odaklıyorum. Ne kadar yüksek sesle çığlık attığımı ve orgazm üstüne orgazm vücudumda yuvarlanırken ne kadar şiddetli sarsıldığımı fark etmiyorum. Her biriyle birlikte makinenin hızı artıyor ve beni bu şekilde öldüreceğini düşünüyorum.

Başımın tüm ağırlığı onun ellerinde asılı ve ağzım sadece onun itici horozu onu bu şekilde tuttuğu için açık. Çok yorgunum.

"Hadi küçük kuş, dayanabilirsin. Yapabileceğini biliyorum."

Nasıl oldu da hâlâ gelmedi? Çenem neredeyse uyluğum kadar ağrıyor. Hiç bu kadar uzun sürmemişti. Ya da belki de iki dildo ve ne yapacağını tahmin edemediğim bir vibratöre sahip olmak benim için çok fazla.

Makine durdu ve içimden çıktı. Dildoları da çıkarırken uykuya dalmanın eşiğinde hırıldıyorum. Her iki deliğim de sikilme ritmiyle zonkluyor ve doldurulup masaj yapılmasını özlüyorum. Başka, daha kalın bir yapay penisin amımın derinliklerine kayması hiç de uzun sürmüyor. Popo yanaklarımı açıyor, tükürüyor ve kıcıma girip beni yavaşça doldururken gözlerim çırpınarak kapanıyor. İçeri girmeye zorluyor, içimi parçalıyor, içimden çığlıklar çıkarıyor. Bileklerimin etrafındaki ipi o kadar sert sıkıyorum ki derimi parçaladığından eminim.

"Oh." Taşaklarını yanaklarımda hissettiğimde sesim kaçıyor. Julian inliyor. Çok gerildim.

İçime girip çıkıyor. "Siktir!" diye küfrediyor, aynı anda ben de ona "Julian" diye sesleniyorum.

Çok yoğun, çok iyi ve korkarım yakında boşalacağım.

"Çok uzun zaman oldu, değil mi?" diye soruyor ve tam olarak belirtmese de, bana aletin kırımın içinde olmasını sorduğunu biliyorum. *Evet, Julian, çok uzun zaman oldu.* Duvarlarım, her itişiyile birlikte gelen yavaş masaj ve gerilme için ona teşekkür ederken nefes nefese kalıyorum.

"İşte böyle küçük kuş, sık beni." Yanaklarımı aralıyor ve daha derine sokarak benden bir inilti çıkarıyor. "Kaçırdın."

"Evet."

"Daha fazla mı

istiyorsun?" "Evet."

Beni daha sert sikiyor, her penetrasyon çok iyi, çok yoğun hale gelene kadar benden bir çığlık çıkarıyor. Klitorisim onun için, daha fazlası için zonklıyor. Tüm vücudum onun kaygan, kalın, uzun sikinin etrafına sarılıyor. Onu durduramıyorum. Beni masaj yaparken, gererken ve kırarken istediği gibi içime çarpıyor. Alt dudağımı ısırıyorum, boşalmaya direniyorum, nefes almıyorum, şiddetle titriyorum.

"Evet, bu, bu. Gel!"

Hayır! İstemiyorum çünkü beni becermeye devam edeceğini ve bunun işkence biliyorum. Direniyorum.

"Şimdi!" diyor.

Aynı anda patlıyorum, amımdaki dildo hızla hareket etmeye başlıyor.

"Oh lanet olsun!" Çığlıklarım ve ardından feryatlarım hücreyi doldurdu.

"Siktir! Evet!" diye bağıyor ve spazm geçiren kıkımı yumrukluyor. Yoğunluk işkenceye dönüşüyor, içimden şiddetli inilti çıkarıyor. Ama hızları sadece artıyor.

"Julian!" Çığlık atıyorum.

"Benim için şarkı söyle, güzel kuş. Benim için şarkı söylemezsen gelemem. Bunu biliyorsun."

Sesi çaresiz geliyor ve içime bir sıcaklık gönderiyor. Beni bağlamasına ve bana bu şekilde işkence etmesine rağmen, hala onun için bir şeyler yapmamı, arzusunu hafifletmemi istiyor. Çaresiz tonu, tutarlı, hızlı, sert penetrasyonla birleştiğinde amımın fişkırmasına neden oluyor. Şimdiye kadarki en uzun süre fişkırıyorum. Kıkım yine onun aletinin üzerinde sarsılıyor.

"Tanrım, kıkının sik sağmada ne kadar iyi olduğunu unutmuşum."

Hıçkırıklarım sanki bir şarkı mırıldanıyormuşum gibi uzun bir inilti halinde çıkıyor. "Baba-" Bitirmesi için çaresizce fısıldıyorum.

Hem o hem de makine beni daha hızlı, daha sert beceriyor ve yardım edemiyorum ama kasılıyor ve titriyorum, kıkım bir yandan diğer yana hareket ediyor, uyluğum hala ateş ediyor, kavurucu bir acı veriyor. "Ahh!"

"Söyle küçük kuş, şimdi."

"Baba, lütfen gel. Lütfen gel. Baba-!" Yankılanan çığlığımdaki çaresizlik sağır edici. Julian'ın bundan hoşlandığını biliyorum. "Baba. Kıkımın içine gir, lütfen. Lütfen."

"Gerçekten istiyor musun, güzel kuş?"

Güzel kuş... Bana böyle seslendiğini duymaya ihtiyacım vardı. Lakabını seslendiren sesi kalbimi eritiyor. Birdenbire dayanılmaz yoğunluk

Lezzetli ve onu memnun etmekten, tekrar söylediğini duymaktan başka bir şey istemiyorum. Başka bir orgazm içimi sıkarken gözlerim geri yuvarlanıyor.

"Julian!" Çaresizce çığlık atıyorum, tekrar boşalmak

istemiyorum. "Ver onu bana, güzel kuş. Ver onu bana."

Nefes nefese kaldım. "Julian, lütfen gel. Gel, lütfen. Lütfen-"

Neden işe yaramıyor? Genelde, ona böyle yalvardığımda bitirir mi? Artık dayanamıyorum. İnlemeleri içime elektrik akımları gönderen sızlanmalara dönüşüyor. İstemeden kasılıyorum, orgazm yaklaşıyor. Bu sefer çığlık atmak yerine hıçkırıyorum. Yenilmiş hissediyorum. Bu psikotik ahlaksızlığın görünürde bir sonu yok.

"Baba... lütfen. Boşalmanı istiyorum... kıcımda, lütfen. Lütfen!"

Aleti şişiyor, sonra içimde sarsılıyor ve sıcak boşalması beni ısıtarak ve doldurarak rahatlatıyor ve bana bittiğini haber veriyor. Ama Julian aleti ölene kadar asla durmuyor, bu yüzden birkaç dayanılmaz saniye boyunca, son vahşi, tutarsız itişleriyle boşalmasının çalkalanmasını dinlerken göt deliğimin yırtılmasına katlanmak zorundayım. Kıç yanaklarımı sonuna kadar açık tutarak, her spazmda boşalması içimden sızarken çekiliyor. Nefes nefese kalıyorum, titriyorum, onu içimde özlüyorum ve bir daha yapmadan önce ölmek istiyorum.

Lütfen Tanrım, bunu tekrar yapmasına izin verme.

Tüm vücudum ağrıyor, özellikle de markalamam, ama şu anda beni en çok çaresiz bırakan şey, en son tuvalete gittiğimden bu yana çok uzun zaman geçmiş olması.

Banyo. Tüm idrarımı mesanemde tutan bir akvaryum gibi hissediyorum. O kadar çok acıyor ki ağlamadan edemiyorum.

"Julian!" Muhtemelen beni duyamayacağını biliyorum. "İşemem lazım. Lütfen." Birkaç dakika geçtikten sonra uzaktaki demir kapının sesini duyuyorum, sonra da onun adımlarını.

"Lütfen. İşemem lazım. "

Beni çözüyor ve bir mum yaktığı küçük banyoya taşımak zorunda kalıyor. Zar zor başarıyorum. İdrarım öyle bir güçle fışkırıyor ki bir çığlık atıyorum ve başımı tam önümdeki bacaklarına yaslıyorum.

"Beni biraz yalnız bırakabilir misiniz? Lütfen."

Banyodan çıktı ama kapı yoktu. Döndüğünde duşu açıyor ve beni temizliyor. Ilık su akıl sağlığım için tek dayanağım. Tüm bu süre boyunca ayakta durmama yardım etmesi gerekiyor. Gözlerine bakıp duruyorum, ona gerçeği söylemek istiyorum. *Seni seviyorum. Seni özledim. Bana dönmen çok uzun sürdü.* Bu yüzden cezanın bitmesini istedim, çünkü bitene kadar bana inanmayacağını biliyorum. Şimdi söyleyeceğim her şeyi onu manipüle etme çabası olarak değerlendirecek.

Beni bir havluyla kuruladıktan sonra, beni tekrar aletin yanına götürdüğünü fark ettiğimde kalbim ve nefesim hızlanıyor. Adım atarken duraklıyor, bakışlarımız buluşuyor ve bana ne sorduğunu anlayabiliyorum. *Bu bir sorun olacak mı?* Ona karşı koymamaya karar veriyorum. Beni bağlıyor ve tıpkı diğer seferlerde olduğu gibi damgayı yeni gazlı bezle örtüyor, ağzıma ve kığıma boşalıyor, sonra tek kelime etmeden gidiyor.

Geri dönmesi, onu hissetmek, duymak ve koklamak için o kadar umutsuzluğa kapılıyorum ki, her uyandığımda hıçkırı hıçkırı ağlamaya, adını çağırmaya, onun için yalvarmaya başlıyorum. Kapımın hemen dışında ayak seslerini duyduğumda, ağlamam sevinç ve minnettarlığa . Duvarlarım ve klitorisim onun için zonkluyor, damlıyor. Aletini ağzıma alıyorum, onu çaresizce emiyorum, bu da onun inlemelerini ve nefes nefese kalmasını sağlıyor.

"Mükemmel."

Sözleri beni ısıtıyor. Onlarsız var olamıyorum. Onun tadı beni sakinleştiriyor. O gerçekten burada, benden zevk alıyor. Onu memnun ediyorum. Diğer deliklerim onun için çılgılık atıyor. Bu, içime girdiği anda boşalacağım anlamına geliyor. Bu o kadar çok kez oldu ki, bana gülüyor. Hiç utanç duymuyorum. Buna ihtiyacım var. Bekleyemiyorum.

Saçlarımı yumrukluyor, sikini boğazıma sokuyor ve öğürmeme neden oluyor. Ilık tuzlu döl boğazıma doluyor ve yutuyorum. "Julian, beni bırakma. Lütfen," diye fısıldıyorum.

Göğsümün yanında diz çöküyor ve dudakları meme ucumu emerek kutsuyor. Bunu ilk kez yapıyor ve bu yüzden cennet gibi hissettiriyor. "Evet. Oh evet. Lütfen. Evet," diye tekrarlamaktan kendimi alamıyorum çünkü o daha sert ve daha sert çekerek elektrik akımları gönderiyor. Onu içimde daha da çok arzuluyorum. "Lütfen, kıcımlı sık. Lütfen. Buna ihtiyacım var. Julian." İnliyorum, ona olan ihtiyacım o kadar bariz ki neredeyse utaniyorum ama içimde ona olan bağımlılığım ve beni siktiğinde içime dolan mutluluk hormonları dışında hiçbir duyguya yer yok.

Durduğu zaman tükürüğü meme ucumdan damlıyor. Arkamdan yürüdüğünde hala emişinin hayaletini hissediyorum. Doldurmak için can atıyorum ama sonra hissettiğimde nefesimi kaybediyorum; bu sefer çok fazla. İki dildo ıslak amımın derinliklerine kayıyor. Değişiyorlar, biri daha derine kayarken diğeri neredeyse içimden çıkıyor.

Çok fazla, çok derin. Daha fazla yerim kalmadı. Sonra duruyor ve işte o zaman Julian yanaklarımı aralıyor ve sikinin ucu içime giriyor. Aşırı gerilmeden dolayı nefesim kesiliyor ve nefes almak için bir yol bulamıyorum. Bunu istemiyorum.

"Ne yapıyorsun? Ne yapıyorsun-Jul-acıyor. O-w!" O içeri iterken çılgılık atıyorum, sadece horozu geri çıktığında rahatlama hissediyorum. Ama o pes etmiyor ve siki deliğimi doldurduğunda gözyaşları içimden akıyor. Acıdan nefesimi tutuyorum. Hiç zevk yok. Bunun bir ceza olması gerektiğini unutmıştım. Makine yeniden başladı. Dayanamıyorum ama gidebileceğim hiçbir yer yok, kaçmanın bir yolu yok. Julian her penetrasyonda inerken ben sadece kısa nefesler alabiliyorum.

"Hoşuna gidiyor, değil mi? Kaç tane alete ihtiyacın var Astoria?" "Ben...

üzgünüm-"

"Benim için böyle gel." İnliyor.

"Yapamam-" Sadece arada bir nefes alıp . "Bu çok... fazla..."

"Al şunu!" diye bağıyor dişlerinin arasından. Hızı ve saldırganlığı artıyor. Gerildikçe yüzümü buruşturuyorum. Nefes alabilseydim hıçkırı hıçkırı ağlardım.

"İstediğin buydu-" "Hayır."

"Evet. İstediğin buydu. Devam et... bana ikimiz tarafından nasıl becerilmek istediğini göster."

Vücudum kasılırken nefes alıp veriyorum.

"Gel!" Öfkeli bağırırları benden bunu talep ediyor, ben de sertçe fişkirtarak doruğa ulaşıyorum.

Hem makine hem de o beni daha sert beceriyor ve bilincimi kaybediyorum, sadece içimde onunla uyanıyorum, itişleri psikotik. Beni sakinleştiren tek şey onun ılık menisinin kırık içimi kaplaması. Bu noktada beni buradan çıkaracağından şüpheliyim. Umutsuzluk beni sessizce ağlamaya itiyor.

Birkaç gündür farklı bir dünyadayım. Onu zar zor duyabildiğim bir dünyada. Benimle konuştuğunda, beni geri dönmeye zorladığında, ona sunacak sadece gözyaşlarım var. Beni kırdı. Kelepçeleri gevşetirken, hareket etmiyorum, konuşmuyorum, hatta ona bakmıyorum bile. Ben burada değilim.

Elleri uzuvlarımı kaldırıyor ama o kadar uzun süredir aynı pozisyondayım ki güçleri kalmadı. Beni taşıyor, kolları ensemin ve dizlerimin altında. Ben ölü bir ağırlığım, hiç hareket etmiyorum. Üzerime saldığı ıstırabın ruhumu onunkine daha da yapıştırdığını biliyorum.

Bazı çiftler aşkla bağ kurar, ama Julian ve ben sadece seksle ve onun bana işkence etmesiyle bağ kuruyoruz.

Yumuşak yatak altımda cennet gibi hissettiriyor. Beni yan çeviriyor ve bacaklarımı nazikçe serbest bırakıyor. Dağlamanın verdiği yakıcı acı beni kendi dünyamdan uyanmaya zorluyor ve ölümü tercih ederek inliyorum. Kalbim bir kez daha göğüs kafesimi zorluyor ve ciğerlerim bu kadar hızlı hava pompalamaktan yorgun düşüyor. Julian yatağın yanında diz çöküyor, yüzlerimiz birbirine çok yakın.

"Şşş... Sana zaten bittiğini söyledim, güzel kuş. Seninle gurur duyuyorum. Çok tatlıydın, çok cesurdun. Çok iyi bir kızdın." Ben hıçkırığa hıçkırığa ağlarken ve nefesim titreyerek içimden çıkarken o yüzüme yapışan saçlarımı itiyor. Orta ve işaret parmaklarıyla bileğime bastırıyor, bunun nabzımı kontrol ettiğı anlamına geldiğini artık biliyorum. Bu benim için çok şey ifade eden küçük bir eylem haline geldi. Beni önemsediğine inandırdı. Birbirimize bakıyoruz.

Bakışları ilk onun gözlerinde kırılıyor ve kalbim parçalanıyor. Elini tutuyorum. "J-J-J-Julian, gitme. Lütfen."

"Benim uslu kızım olmaya devam et ve uyu."

"Bilmediğın bir şey var." *Seni seviyorum. Seni özledim. Çok özür dilerim. Bunu nasıl düzelteceğimi söyle.*

"sonra bana söyleyebilirsin. Gerçekten dinlenmeye ihtiyacın var, minik kuş."

Minik kuş... Benimle mutlu değil. Beni affetmedi. "Julian, ben-"

Yorgunluk beni ele geçiriyor ve göz kapaklarımı açamayacak kadar ağırlaştırıyor. Elini çektiğini ve benimkini yatağa koyduğunu hissetmeme rağmen ne hareket edebiliyorum ne de bir şey söyleyebiliyorum. Bir süre ölüm sessizliği oluyor ama derin uykumda bile Julian'ın ne zaman gideceğini biliyor ve hissediyorum. İçinde bulunduğum yorgun ve derin uykuda bile onun yokluğu kalbime saplanıyor.

OceanofPDF.com

Bölüm Elli

Asla

ASTORIA

"Astoria?" Kaşlarımı kırıstırıyorum ve kendi gerçekliğime uyanmak zorunda kalmanın acısıyla inliyorum. Tanımadığım bir ses.

"Astoria."

"Hmm."

". "

Işık kapalı göz kapaklarımın arasından sızıyor ve sesin Julian'a ait olmadığını fark edince gözlerim fal taşı gibi açılıyor. Yaşlı bir adam başucumda diz çökmüş. Bir yıldır duş almamış gibi görünüyor ve kokuyor. Gri kirli sakalı uzun sarkıyor. Gözlerinin altındaki gölgeler bana çok iyi bildiğim bir hikâyeyi, Julian'ın işkence biçiminin hikâyesini anlatıyor. Birkaç saniye içinde çığlık atıyorum ve öyle bir güçle geri çekiliyorum ki yatağın diğer tarafına düşüyorum. Kalçamdaki acı çığlığımı daha da şiddetlendiriyor. O yatağa tırmanıyor ve ben de sürünerek uzaklaşıyorum, çıplaklığımı örtmek için çarşafı göğsüme sarıyorum.

"Kimsin sen? Uzak dur benden. Uzak dur! Siktir git!"

Gözlerinde şok ifadesi var ve ben defalarca bağırdıktan sonra kapıya doğru geri çekiliyor. Yatağa tutunuyorum, ayakta durmaya çalışıyorum, bacaklarım titriyor.

Acının bir kısmı dağılmış olsa da, dağlama ve kaslarım hala ağrıyor. Avuçlarını yukarı doğru açarak zarar verme niyeti olmadığını sinyali veriyor. Boynunda da bir tasma olduğunu fark ediyorum. İnce battaniyeyi vücuduma sarıyorum.

"Kimsin sen?" Korkudan kaynaklanan aşılmaz bir saldırganlıkla soruyorum.

"Ben senin babanım... Astoria."

Başımı salladım. "Hayır. Hayır. Babam yıllar önce kayboldu. Sen- sen-" Bununla başa çıkamam. Bu da ne böyle? Julian şimdi neyin peşinde? Halüsinasyon ya da rüya görüyor olmalıyım. Yardıma ihtiyacım var.

"Bebeğim, benim." *Bebeğim...* Bu lakabı duymak iğrenç anıların çığ gibi büyümesine neden oluyor. Eskiden bana böyle seslenirdi. Kusmak istiyorum ama midemde bir şey yok. Safra kusuyorum.

Bana tekrar seslendiğinde nefesimi toplamaya çalışıyorum, "Astoria."

"Hayır! Kapa çeneni! Kapa şu lanet çeneni!" Çığlık atıyorum. "Ve

kımıldama."

Yatağın etrafında neredeyse bocalayarak yürüyorum ve tuvaleti kullanıyorum. Odaya tekrar girmeye cesaret ettiğimde, halüsinasyon gördüğüme ya da kabus gördüğüme neredeyse kendimi ikna etmiştim. Onun varlığı beni dehşete düşürüyor, sevgi dolu anılarla karışık pek çok iğrenç anıyı geri getiriyor. Mide bulantısı geçmiyor. Avucumdaki kesiklerden kan sızıyor.

"Sen Astoria Torres'sin. Adını büyükannemden almışsın. Annen biz boşandıktan sonra soyadını Winters'tan Torres'e değiştirdi. Baloncukları, lolipopları ve üç tekerlekli bisikletini severdin. Okulda bir arkadaşın vardı... Mindy."

Başımı sallıyorum ve ağlarken, irkilirken ve dişlerimi gıcırdatırken nefesim kesiliyor. "Hayır. Hayır. Kapa çeneni."

Avucumla, göğsümde oluşan tüm basıncı aşağı itmeye çalışıyorum. Bu olmuyor. Böyle bir şey olamaz. Gözlerim isteksizce yüzünü bir kez daha taradığında onu tanıyorum.

"Hayır," diye fısıldıyorum.

Çok daha yaşlı ama gençliğinden, babam olduğu zamanlardan izler görebiliyorum. Bunun doğru olmasını istemiyorum. Ellerim titriyor. "Julian!" Çılgılık atıyorum.

Bana doğru bir adım atıyor ve ben avazım çıktığı kadar bağıriyorum. "Benden uzak dur dedim! Seni hasta orospu çocuğu! Uzak dur lan!" Sürekli tekrarlıyorum.

"Astoria-"

"Neler hakkında bir fikrin var mı? Bana ne yaptığın hakkında? Keşke seni öldürebilseydim!" Kelimeler yankılanıyor ve zonklayan bir baş ağrısı veriyor.

"Üzgünüm-"

Avazım çıktığı kadar bağıriyorum, "Hayır. Bu kelimeleri bana telaffuz edemezsin. Söyleyemezsin. Çünkü seni affetmiyorum! Af dileyemezsin. Bunu hak etmiyorsun. Seni asla affetmeyeceğim! Seni bok parçası! Seni. Lanet olası. Beni mahvettin!" Son dört kelimeyi göğsüme vurarak söylerken feryat figan içimden kaçmakla tehdit ediyor.

"Senin benim babam olman gerekiyordu, ama sen beni mahvettin! Seni o kadar çok sevdim ki karşılığında sen beni mahvettin! Hayır!" Yıkıldım. "Tanrım. Yapamam. Bunu yapamam. Senden çok ama çok nefret ediyorum. Beni kendimden nefret ettirdin. Annemin benden nefret etmesine neden oldun. Bedenimi, zihnimi, çocukluğumu, hayatımı mahvettin." İleri geri yürürken saçlarımı geriye iterken hıçkırıyorum, aklımı kaybediyorum.

Bu gerçek olamaz. "İçime etmediğin bir santim kalmadı." Yatağın ayak ucuna çöküyorum, dirseklerim şiltenin üzerinde, ellerim

Sessizce ağlarken başımı tutuyor ve fısıldıyor, "Senin yüzünden tecavüzcüme aşığım. Senin yüzünden beni taciz ve tecavüz etmesine bağımlıyım." Hıçkırıklarımlı kelimeleri bozuyor, bu yüzden beni anlayıp anlamadığını bilmiyorum ama elimde değil çünkü ne kadar berbat durumda olduğumu yüksek sesle söylemek çok acı veriyor. "Senin yüzünden zihnim istismarın tutku olduğunu düşünüyor..."

"Astoria... Dinle..."

"Kapa çeneni dedim!" Musluğu yeterince sıkmamışım çünkü sakinleşmeye çalışırken düşen su damlalarını duyabiliyorum. Nefes alışını duyabiliyor ve iğrenç varlığını hissedebiliyorum. Zaman geçiyor ve hiçbir şey söylemediği için rahatlıyorum. Yüzümü ona dönüyorum ama trans halinde yere bakıyorum.

"Neden? Neden küçük bir çocuğa bunu yaptın? Neden mi? O günden beri hayatımın her lanet gününde bunu merak ediyorum." Homurdanıyorum. "Ben ne yaptım ki? Çok mutluydum. Güzel olduğumu sanıyordum. İyi olduğumu sanıyordum." Birinin beni kollarına alıp hayatımı silmesi, bu ıstırabı içimden kucaklaması için hıçkırarak ağlıyorum. Omuzlarım çökerken tekrar fısıldıyorum, "Neden?"

"Bunun seninle hiçbir ilgisi yoktu, bebeğim. Keşke... Keşke geri dönebilsem ve kendimi durdurabilsem. Keşke." O konuşurken ben ayağa kalktım.

"Kapa çeneni! Kapa şu lanet çeneni. Benim affımı istiyorsun ve bunu elde edemeyeceksin. Benden her şeyimi aldın! Ama bunu asla alamayacaksın! Beni duyuyor musun? Asla alamayacaksın! Ju-lian!"

"Hayır. Astoria. Dinle, onu arama." Ses tonundaki dehşeti duyabiliyor, kocaman açılmış gözlerinde görebiliyorum. "İşkence yapıyor..."

"Julian!"

Kapıların metal şingirtisi, yüzündeki her kırışıklığa dehşeti daha da yoğunlaştırıyor. Güzel. Onun korkusu beni gülümsetiyor ve hayatımda ilk kez birini gerçekten kötü bir şekilde incitmeyi arzuluyorum. Açlık hızla yükseliyor. Bir kez olsun Julian'ın karanlığına minnettarım.

"Astoria, lütfen-"

Başımı yavaşça sallıyorum ve neden kendimi gülümsemekten alıkoyamadığımı merak ediyorum. "Ne söyleyeceğin umurumda değil."

"Hayır. Dinle-"

"Çık dışarı! Siktir git!"

Yatağın etrafından dolaşıp odanın diğer tarafına, kapının karşısına, babama ve içeri giren Julian'a doğru yürüyorum. Babam bir korkak gibi ağlıyor. Bunu nereden aldığımı şimdi anlıyorum.

Julian içeri girdiğinde kendimi tutamıyorum çünkü panik benim yerime konuşuyor. "Çıkarın onu buradan."

"küçük kuş..." Ses tonundaki gülümsemeyi duyabiliyorum.

"Onu dışarı çıkar, Julian. Çıkar onu!" Arkamı dönüyorum, alnımı köşeye dayıyorum, duvarı tırmalıyorum, fısıldıyorum, "Bu gerçek değil. Gerçek değil."

Julian'ın avuçları hafifçe omzuma indiğinde . Yüzümü ona çevirdi.

"Bunu neden yaptın?" diye sordum.

"Bu senin hediyen, güzel kuş." Alnımdan öpüyor, sonra cebinden anahtarı çıkarıp yakamın kilidini açıyor. Gözlerimiz kilitlendi. "Hiç mantıklı değil. Hiçbir şey mantıklı değil. Ama seni seviyorum," diyor Julian, sonra dudaklarımı öyle nazikçe öpüyor ki, bunun gerçek olup olmadığı konusunda kendimden şüphe ediyorum.

"Hayır, bilmiyorsun Julian," diye cevap veriyorum başımı

sallarken. "Evet, var ve bu yüzden gitmene izin veriyorum."

"Ne?"

Onu görüyorum, arka cebinden bir şey çıkarıyor. Bir bıçak. Yutkunuyorum ve köşeye geri çekiliyorum. Duvarlar sırtıma çok çabuk çarpıyor. Hiç boşluk yok. Birkaç saniye onun muhteşem mavi gözlerinde boğulduktan sonra kaderime razı oluyorum. Çenemi yukarı kaldırıp gözlerimi kapatıyorum ve boğazımı kesmesini bekliyorum.

Kabul edelim, bu günün geleceğini hep biliyorduk ve en iyisi de bu çünkü Julian beni istismar ederken yaşayamam. Ama onsuz da yaşayamam. Onu asla affetmek istemedim ama bir şekilde affettim ve bu kendimden nefret ediyorum. Bu iğrenç bir şey.

"Devam et, Julian. Yap ."

"Hayır."

Bakışlarını karşılamak için gözlerimi açıyorum, kafam karışıyor. Julian bıçağı çeviriyor, böylece sapından tutarak avucundan alabiliyorum.

"Sen seç, güzel kuş. Beni öldürebilirsin, onu öldürebilirsin ya da ikimizi birden öldürebilirsin. Her iki durumda da, bugün birini öldüreceksin. Buradan çıkmak için anahtarı almanın tek yolu bu. Gerçek özgürlüğüne giden tek yol" diye fısıldıyor.

Başımı sallıyorum, o da başını sallıyor. "Julian-"

"Seni gerçekten özgür bırakabilmemin tek yolu bu güzel kuş. Bunu tekrar yaşayamam, senden uzakta yaşayıp seni tekrar yakalamak zorunda kalamam ve kontrolümü kaybedip neredeyse seni öldüremem. O yüzden yap."

"Julian, lütfen..."

"Seni seviyorum, bu yüzden beni öldürerek kendini özgür bırak." Başını salladı. "Sorun yok."

Onu arıyorum, içindeki korkuyu. Ama yok. Gördüğüm tek şey üzüntü.

Bölüm Elli Bir

Ruh Eşim Eşim

JULIAN

Çocuklar kendilerini sevmesi gereken yetişkinler tarafından ihanete uğradıklarında, insanlığı yok etmek için can atar hale gelirler. Bu asla terk etmeyen, her an dışarı sızabilecek bir öfke, ama biz onu içimizde tutuyoruz ve o bizi canlı canlı yiyor. Hayatlarımızı gibi yaşayamıyoruz, birine zarar vermediğimiz, birinin acısından beslenmediğimiz sürece her gün içimizde ölüyoruz. O biri benim için Astoria oldu. Ama onda da var, biliyorum. Bu yüzden ona hayatındaki en kötü adamları, onu ve beni öldürme hediyesini vereceğim, böylece öfkesini serbest bırakabilecek ve sadece bir günlüğüne bile olsa ölmeyecek.

Güzel kuşum önümde duruyor ve o büyük, kara gözleriyle onu bunu yapmaya zorlamamam için bana yalvarıyor. Şimdi bile, bunca yıldan sonra, hala beni cezbeden, karşı koyamadığım bir masumiyet taşıyorlar. Bir parçam her zaman onu hayal edebileceği en kötü şekillerde arzulayacak, okuduklarınızdan çok daha korkunç, ama aynı zamanda o gözlerin kaybettiği bebek için okyanuslar ağladığını gören bir parçam da var, bir tecavüz yüzünden taşıdığı bebek. Bu parçam onu, birini sevebileceğimi düşündüğümünden daha çok seviyor. Onun için asla iyi olamayacağımı ve sonunda güvende olabilmesi için beni öldürmesi gerektiğini biliyor.

Astoria bıçağı elimden alıyor ve sertçe yutkunuyor. Sadece titreyen nefesinin sesi ve nemli elinin verdiği his bile sikimin sertçe zonklamasına neden oluyor.

Evet. Asla durmayacağım. Onu hep isteyeceğim. Beni öldürmesi gerek.

Gözleri sola kayıyor, arkamdan ona bakıyor. Odanın dışından gelen ışık yüzünün yarısını aydınlatıyor. Tekrar bana bakıyor, nabızı hızla atıyor ve lezzetli alt dudağını ısıyor. İç çekiyorum, aynı dudağı emmek ve ısırarak istiyorum ama güzel kuşumun vermesi gereken büyük bir karar var ve dikkatini dağıtmak istemiyorum. Bakışları sevgi ve güvenlik için yalvarıyor.

Yakında, güzel kuş. "Devam et, Tory. Ne yapman gerekiyorsa yap."

Eğer beni öldürürse, o zaman beni sevmediğini anlayacağım. Ama gerçeğin acısını çekmek zorunda kalmayacağım ve o da özgür olacak. Sadece onu öldürürse, onun gerçekten benim ruh eşim olduğunu bileceğim - her yönden eşitim ve günümün geri kalanında ona lanet bir tanrıça gibi tapacağım, ne derse yapacağım.

Elli İkinci Bölüm

Onunla İlgilenmek

JULIAN

Bıçağı indiriyor ve etrafımda dolaşıyor. Uzun süre donup kalıyorum, beni henüz bıçaklamadığına inanamıyorum. Arkamı dönüyorum, avuçlarımı kotumun arka ceplerine daldırıyorum ama öylece kalıyorum. Ona yaklaştıkça adımlarının hızlanmasını izliyorum, avını yeni görmüş güzel bir siyah panter gibi.

"Ne yapıyorsun? Seni buna ikna etmesine izin verme. Astoria, yapma. Üzgünüm-"

Bıçağı kaldırır ve yalvarmasına fırsat vermeden boynuna saplar. "Sana özür dileme demiştim!"

İlk bıçak darbesiyle kanı fışkırıyor. Sonra ikincide fışkırıyor. Çekip çıkarıyor. Darmadağın. Boğulurken eli yarayı kapatmaya çalışıyor, kan fışkırıyor. Yavaşça geri çekiliyor, bıçağı hâlâ havada tutuyor. Acaba ne yaptığının farkında mı? Adam ona doğru bir adım atıyor ve kadın çığlık atıyor ama korkudan sinmek yerine bıçağı tekrar göğsüne saplıyor. Adam kadının uyguladığı güçle geriye düşüyor.

Sonunda onun düştüğü yerde, sanki tüm şeytanlarını serbest bırakıyormuş gibi en uzun süre çığlık atıyor. Hıçkırıklara boğuluyor. Şoka girmişti. Yavaşça yürüyorum ve ellerimi omuzlarına koyuyorum. O

Titriyordu. Omuzlarından kollarına, oradan da ellerine doğru okşuyorum ve bıçağı nazikçe çekip çıkarıyorum. Hiç direnmedi.

"Gel, Tory."

"Ben ne yaptım?" diye soruyor ve sonra bana dönüyor.

Onu rahatlatmak için bakışlarını tutuyorum. "Sen çocukların hayatını kurtardın. Yaptığın şey buydu. Bana bak." Tekrar bakışlarımla buluşmasını bekliyorum. "Seninle gurur duyuyorum güzel kuşum. Ben burayı temizlerken sen de otursana."

Yatağın kenarında oturmuş hiçbir şeye bakmıyor, yüzü ve göğsü babasının kanıyla kaplı. Cesedi topluyorum ve kanı olabildiğince hızlı bir şekilde temizliyorum, böylece onunla ilgilenmeye odaklanabiliyorum.

Elli Üçüncü Bölüm

Ev

ASTORIA

"Artık eve gitmek istiyorum." Kelimeler ağzımdan dökülürken, o beni bir lifli süngerle yıkıyor, vücudumdaki kanı temizliyor ama ben tam olarak burada değilim. Panik atak geçirmeme saniyeler kaldı.

Babamı yirmi yıldan sonra ilk kez gördüm ve onu öldürdüm. Bu iyi olamaz, değil mi? Şu anda hiçbir şey bilmiyorum. Uyuşmuş ve kafam karışık. Kaç gün içinde çok şey oldu, bilmiyorum bile. Gözlerinin içine bakıp cevap vermesini bekliyorum.

"Rahatlamaya çalış Astoria. Şoka girmeni istemiyorum. Konuşacak çok şey var."

"Özgür müyüm?"

Üzerime sabun sürmeyi bırakıyor ve buz mavisi gözleri gözlerime dalıyor. "Eğer istediğin şey özgürlükse beni öldürmeliydin. Bunu sana açıklamıştım. Ben hayatta olduğum sürece, bensiz sen diye bir şey yok."

"Anlamıyorum. Beni kaç gün orada tuttunuz? Tekrar mı yapacaksın? Madem öyle, neden beni öldürüp acıma son vermiyorsun? Sen bana tecavüz ederken babam çığlıklarımı dinledi mi? Sana baba dediğimi duydu mu?"

İç geçiriyor, gözlerini deviriyor ve beni durulamaya devam ediyor. "Evet, yaptım ve şimdi seni inciten diğer herkes gibi o da öldü. Sana hiç iyi olup olmadığını sormadığını fark ettin mi? Tek umursadığı kaçmanın bir yolunu bulmaktı. Seni bana karşı kullanmak istedi!"

Başımı salladım. "Bu iğrenç. Bunu neden yaptın ki!" Yüzüne bir tokat atıyorum ama dönmüyor. Julian sanki beni öldürmeye direniyormuş gibi benden bir adım uzaklaşıyor ve en yoğun bakışlarıyla tamamen sessizlik içinde bana bakıyor. "Bir hafta boyunca oradaydın ve sonra üç gün boyunca ara sıra uyudun. Şu andan itibaren senin evin benim. Sen seçimini yaptın, küçük kuş.

"Babamın çılgınlıklarını duyabileceğini bile bile beni becerdin..." Fısıltım çok fazla öfke taşıyor.

"Ve her dakikasından zevk ." Sırıttıyor. Ona olabildiğince sert bir tokat atıyorum. Bu sefer başı dönüyor. Yavaşça toparlanıyor, bakışları bana ince buz üzerinde olduğumu söylüyor ama umurumda değil.

"Seni hasta orospu çocuğu!" Çılgılık atıp yüzünü tırmalıyorum, gözlerini çıkarmaya çalışıyorum.

Her şeyi bıraktı ve beni zapt etmek için duşa girdi. Elleri beni yakaladığında sırtımı soğuk fayansa dayamıştım. Güzel gözleri gözlerime dalıyor ve kalbimde ona duyduğum aşka karşı beni çaresiz bırakan bir şey kıpırdıyor. Ağlamak istiyorum ama direniyorum.

"O hasta herifin duyduklarından utanarak zaman kaybetmeye cüret mi ediyorsun? Ha? Onun orada olduğunu her hatırladığımda, seni daha sert becerdim. Neden biliyor musun?" diye soruyor dişlerinin arasından. "Kızının, hayatında gerçekten önemli olan tek *baba* tarafından becerildiğini duymasını istedim. Benim olduğunu bilmesini istedim. Bunu evlenme teklifim olarak düşün."

Bileklerimi tuttuğu yerden çekmeye çalışıyorum ama vücudumdaki her hücre, her deliğimi sikmesi için çılgılık atana kadar beni öpüyor. Bir inilti kaçıyor

Ben. Yavaşça dudaklarını çekiyor. Bakışlarım onlara kayıyor, vücudumun her kıvrımını öpüp emmelerini istiyorum. Nefes nefese kalıyorum, çok çaresizim, amım ve göt deliğim onun için zonkluyor.

"Küçük evine geri dönemezsin, güzel kuş." "Neden?"

"Astoria." Duraklıyor. "Seni kurtarmak için Kartel'in bir üyesini öldürdüm."

"Ne? Kartel mi? Bu doğru değil. Yalan söylüyorsun. Yine aklımla dalga geçiyorsun," diye bağırıyorum ama içten içe öyle olmadığını biliyorum.

"Hayır, değilim. Sebastian Kartel'in bir parçasıydı ve uzmanlık alanı insan kaçakçılığıydı."

Sebastian'la ilgili anılarım erirken başımı sallıyorum. Hepsi sahteydi; gülümsemeler, güzel akşam yemekleri, iltifatlar, tutkulu sevişmeler, güvenlik vaatleri. Hepsi yalandı. İhaneti ve korkunç niyetleri alnımı acıyla titretiyor. *Hiç kimse beni gerçekten sevmemi.* Nefesim kesiliyor ve göğsümde sıkışıp kalan acıyı içimde tutarak ağzımı kapatıyorum. Julian beni kuruladıktan sonra banyodan çıkarıp yatağa götürürken başka bir şey söylemiyorum.

"Yatağın üzerine eğil ki markalama işinde sana yardım edebileyim."

Yıkılmamaya çalışarak ona uzun süre bakıyorum. Yani, daha ne kadar dayanabilirim? Daha yeni babamı öldürdüm, tecavüze uğradım ve , şimdi de kocamın Kartel'de olduğunu ve beni trafiğe çıkarmak istediğini mi söylüyorsunuz? İşaretler vardı. Lanet olsun, işaretler vardı ve ben hepsini görmezden geldim.

"Astoria..." Avuç içi sol yanağıma değiyor.

İyi hissettiriyor, ama aramızda yabancı, bu yüzden geri çekiliyorum ve başlangıçta talep ettiği şeyi yapıyorum. Bandajı uyluğumdan çıkardı, biraz merhem sürdü ve

yanığı tekrar kapatıyor. Birkaç kez tısladım ama artık o kadar acımıyor.

"Dinlenmen gerek."

Ona körü körüne itaat ediyorum. Hâlâ orada olduğunu fark ettiğimde, lanet olası bir chihuahua gibi her zaman onun dediğini yapma içgüdüm. Nefret ettiğim ve bundan daha iğrenç bulduğum bir yanımda yok. İçimde, eskiden olduğum kişi için yas tutuyorum ve kendime tekrar tekrar soruyorum, *neden onu öldürmedim? Neden mi?* Ama bu sorunun cevabını sevmiyorum. Onu öldürmedim çünkü Asher'a aşığım ve Julian'a bağımlıyım. Onun yokluğunda gerçekten hayatta değilim.

Battaniyeyle üzerimi örtüyor, sanki onun küçük kızımıymışım gibi hissettiriyor. Onun muhteşem vücudunu kurulamasını izliyorum. Birkaç adım ötedeki masadan cep telefonunu alıp bana uzatıyor ve sonra yanımdaki yatağa tırmanıyor. Sebastian ve Julian'ın neredeyse birbirimizi tanıdığımız üç ay boyunca birbirlerine gönderdikleri mesajları okudum. "Bu olamaz. Ailesi-"

"Sahteydi. Hepsi sahteydi-

" "Ama neden?"

"Bu onun şeyiydi." Julian omuz silkiyor.

Tüm bu yalanlara katlanmak benim için çok zor. Julian'ın cevap vermeme beklediğini biliyorum ama ona bakmak istemiyorum. Oturup çarşafımla bakıyorum, sapığımın, kaçıranımda, işkencecimin, tecavüzcümün beni iyi bir adam olduğunu düşündüğüm, *evlendiğim* adamdan kurtarmak zorunda kalmasından utanıyorum. Beni kurtarması fikri, aramızda olan diğer her şeyle, bana yaptığı tüm o iğrenç şeylerle uyuşmuyor.

"Beni neden kurtardın?"

Yüzümü ona dönmem için beni çekiyor. Şimdi o da oturuyor. "Başka kimse sana sahip olamaz. Ölüm bile. Sen benimsin." Duraklıyor ve ben

Bir şey söylemek için can atıyor ama tutuyor.

"Ne?"

"Onu sevdin mi?"

"Hayır. Bana gösterdiği hayatı sevdim." Gerçek bu. "Bana hiç evlenme teklif etmedi. Bir anda kendimi annesiyle birlikte hiç görmediğim beyaz bir elbisenin içinde buldum-"

"Annesi değildi."

İç çektim. "Her zaman hayalini kurduğum hayata nasıl hayır diyeceğimi bilemedim; akşam yemeğinde oturup şakalaşan bir aile, çok çalışan, güzel giyinen, bana kraliçe gibi davranan, asla aletini kıcıma sokmayan, beni incitmekten zevk almayan bir erkek arkadaş." Julian'ın gözleri öfkeden yarıklara dönüşüyor ama umurumda değil. "Bana hiç vurmadı, damgalamadı, kazığa oturtmadı, beni bir yıl karanlıkta yaşamaya zorlamadı, yapmaması için yalvardığım halde beni hamile bırakmadı, bebeğimin cesedini benden saklamadı-"

"Ben hiçbir şey saklamadım! Sen , Allah kahretsin! İlk fırsatta bizi terk ettin!" Julian bağırdıktan sonra ayağa kalkıyor, belli ki beni öldürmemek için aramıza biraz mesafe koymak istiyor. Bağırması ve sözlerindeki öfke karşısında irkiliyorum. Çıplak bir halde yatağın kenarında durup dişlerini sıkıyor ve saçlarını geriye itiyor. "Onu isteyerek becerdin. Değil mi?" Sesi daha derin, daha törpülenmiş ve gözleri şeytana benziyor.

"Julian-"

"Seninle tanıştığım günden beri başka bir kadına dokunmadığımın farkında mısın?" diye fısıldıyor ama her kelimesi bir dünya acı taşıyor.

Sorusu tüm cesaretimi alıyor ve beni derin derin yutkunmaya zorluyor. "Julian-"

Gözlerini kapar ve avucunu kaldırır. "Hayır. Bana bir dakika ver Astoria."

Odadaki gerilim heyecan verici. Nasıl anlamaz? "Julian. Tek yaptığın bedenime ve zihnime işkence etmekken benden sevgi ve sadakat talep edemezsin." Başka nasıl açıklayacağımı bilmiyorum. "Buradayız, birlikteyiz. Şimdi ne olacak?" Hâlâ kendini sakinleştiriyor, bana bakmayı reddediyor.

Sonsuza kadar sürecek gibi görünüyor. "Çocuğumuzdan geriye kalanları, seninle her gün oturduğumuz badem ağacının altına gömdüm" dediğinde trans halindeydi. Sertçe yutkunuyor ve bakışlarıyla buluşuyor. "Gerçekte ne olduğunu hatırlıyor musun?" Boğazına takılan bir hıçkırık var.

Ben başımı sallayıp acıdan irkilirken Julian bana dönüyor. Kaşlarım titriyor. Hatıralar üzerime çöküyor. "Bir şeylerin ters gittiğini biliyordum. Bütün gün acıyordu ve sonra... oldu... Onu içeride tutmak için çok uğraştım ama çok acıyordu ve ne kadar sıkarsam sıkayım... Bana masaj yapmaya başladığında, hiç umut olmadığını anladım. Sonuncusunun da dışarı kaydığını hissettim."

Yanağımı okşuyor ve en yumuşak sesiyle şöyle diyor: "Denediğini biliyorum. Ve özür dilerim. Yapmamam için yalvardığın halde seni yalnız bıraktığım için özür dilerim." Üzerine yığılıyorum, bedenim onunkine karşı cenin pozisyonunda. Julian beni kucakladı.

"İyi olmamızın tek nedeni oydu - çalışmamızı sağlayan tek şey..."

"Astoria." Duraklıyor, ona bakabilmem için çenemi yukarı çekiyor. "Haklısın. Olmadan..." Julian boğazını temizliyor. "Seni gerçekten hiç görmemiş olabilirim... ve bu senin hatan değil. Hepsi benim suçum. Hiç uyanmamış olabilirim ama seni seviyorum. Seni şimdi görüyorum. Mutlu olabilmen için beni öldürmene izin vermeye hazırdım. Anlıyor musun?"

Cevap vermiyorum çünkü onun aşkın ne olduğunu bildiğine nasıl inanabilirim? Bir süre sessizlik çöküyor aramıza. "Bir çocuk muydu? Bir çocuk gibi hissettim. Çok fazla hareket ediyordu."

Julian başını sallar ve sertçe yutkunur. "Anlayamadım. "Ama. Her bebek kız olarak başlar. Annenin iki X kromozomuna sahipler ve sonra babanın kromozomu aktive olduğunda, anneden gelen ikinci X çalışmayı durduruyor. Yani uzun bir süre boyunca bebek hep kız olur. On dördüncü haftadan sonra işler değişiyor. O bizim küçük kraliçemizdi."

Gözyaşlarımı yutuyorum ve beyaz çarşaflara bakıyorum ama vücudundaki gerginliği ve bana daha önce hiç göstermediği bir üzüntüyü hissedebiliyorum. Gerçekten önemsiyordu; rol yapmıyordu.

"Şimdi birbirimize güvenmeyi öğreniyoruz. Ben senin beni asla terk etmeyeceğine güveniyorum, sen de sana yapmanı söylediğim, sana söylediğim her şeyin senin iyiliğin için olduğuna güveniyorsun." Saçlarımı geriye itiyor ve ben gözlerinin vaat ettiği cennete bakarken yanağımı okşuyor.

Bu adamın bana yaptığı her şeyin acısı bir dalga halinde geliyor ve beni boğuyor. Onu affetmemeliyim. Bu hastalıklı bir durum. Ama bunu yapmamak için o kadar çok çabaladığımı fark ediyorum ki, canım acıyor. "Asher, ben..." Derin derin yutkunuyorum.

"Ne? Sen ne?"

"Bunun nasıl yürüyeceğini anlamıyorum. Beni çok incittin."

"Evet, öyle. Ve benden tekrar kaçmaya çalıştığından şüphelenirsem ne yapacağımı kestiremiyorum. Astoria, sana karşı hissettiklerim... Aklımdan geçenler... sana sahip olamayacağımı düşününce. Bu beni korkutuyor. Bu tekrar olamaz. Sana dokunan herkesi öldüreceğim. Sadece ben olabilirim. Kaçacak mısın, güzel kuş?" Son iki kelime sanki bana sormuyor da uyarıormuş gibi bir dünya gerilim taşıyor.

Başımı sallıyorum, korku düşüncelerimdeki ve anılarımdaki diğer her şeyi siliyor. Saçımdan bir tutam alıyor ve kulağımın arkasına yerleştiriyor. "O zaman bundan sonra sana tanrıçam gibi davranacağım. Sana ölene kadar tapacağım, Astoria."

"Benden ne istiyorsun, Asher?"

"Sadece evinin nerede olduğunu hatırlamanı istiyorum... içinde ben varken. Sadece benim için nefes almanı istiyorum."

Kelimeler ne kadar mide bulandırıcı olsa da bedenimi ısıtıyor ve amımı eritiyor. Aramızdaki bağ, her ne ise, hiçbir zaman temiz olmadı, her zaman hastalıklı, iğrenç ve zehirli oldu. Birdenbire bu adamın beni mahvetmesinden daha çok istediğim başka bir şey kalmadı. "Söz veriyorum yapacağım."

Kalçama bir damla sıvı düşüyor. Aşağı bakıyorum ve meme uçlarımdan süt sızdığını görüyorum. Nefesim kesildi. "Bana ne yaptın sen?" Gözlerimi ona çevirdiğimde bana baktığını ve gülümsediğini görüyorum.

"Merak etme güzel kuş, hamile değilsin. Bana yalvarmadığın sürece sana bunu tekrar yaşatmayacağım. Ama son seruma biraz prolaktin eklemiş olabilirim." Gülümsemesi sinsiydi. Başka bir kız olsa bu kadar şaşırır ve kırılırdı ama ben sadece benden içmek istiyorum.

"Beni beslemene ihtiyacım var." Gözleri göğüslerimden gözlerime kayıyor ve dili dudaklarında geziniyor. Ağzı göğsümü kavırıyor ve emerek sütü hızla içimden çıkarıyor, beni kıvrandırıyor. Bu lezzetli hissi yaşamayalı çok uzun zaman olmuştu. Sol avucu sırtımı okşayıp ısıtırken, diğeri çarşafın içinde kayıyor ve parmakları amımın ıslaklığıyla buluşuyor.

"Neden bu kadar ıslaksın güzel kuşum?"

"Benden içmen hoşuma gidiyor, Asher." Parmakları içimde nazıkçe kayarken ve başparmağı klitorisimde gezinirken gözlerim dalgalanarak kapanıyor. "Lütfen beni... böyle parmaklamaya devam eder misin?"

"Evet, elbette güzel kuşum. Ne istersen yaparım."

Sızlanmalarım artık çıgıllara dönüşüyor ve amım zevkten patlamaya hazır. "Asher. Seni sikmem lazım.."

"Evet. Evet. Gel buraya, bebeğim."

Yatağın başucuna oturuyor ve ben de üzerine çıkıyorum. Sikinın üzerinde titriyorum ve onu diğer göğsüme çekmek için yanaklarını tutuyorum, sonra o benden süt emerken parmaklarımı saçlarında gezdiriyorum. Sert aletin üzerinde yavaşça zıplıyorum, her santiminin tadını çıkarıyorum. Tanrım, çok iyi hissettiriyor. Buna asla alışamayacağım. Beni emmeye devam ederken alttan sikerken boynumu eğdiğimde çılgılığım katedralin tavanında yankılanıyor. İnemelerimiz birbirini besliyor. Elleri vücudumu okşamayı bırakmıyor.

"Seni seviyorum." Gözyaşları acı verici, utanç verici kelimelerle birlikte akıyor. Aşkın utanç verici olabileceğini kim bilebilirdi? Ama benimki öyle. Tacizcinizi sevmemeniz gerekir.

Asher bakışlarımı karşılamak için beni becermeyi bırakıyor, göğüslerimin arasına, boynuma, çeneme ve dudaklarıma hızlı öpücükler bırakıyor. "Sorun yok."

"Hayır. Hayır, değil. Seni özledim. Bana dönmen çok uzun sürdü." "Bu çok yanlış geliyor, Asher." demek için öpücüğü kesiyorum.

"Sen busun güzel kuşum. Affediyorsun. En karanlık yerlerde bile iyiyi arıyorsun. Seni bu kadar muhteşem yapan da bu."

"O zaman neden babamı affedemedim?"

"Bazı şeyleri Tanrı bile affedemez, Tory. Bu yüzden şeytan cehennemdedir."

Gülümsüyorum. "Hayır. O tam burada, kollarımda, amımın içinde."

"Bu kulağa hoş geliyor." Gülümsüyor ve dudaklarımı öpüyor ama hemen ardından öpücüğü kesiyorum.

"Artık sana Julian demek istemiyorum."

Yüzünü yoğun, ciddi bir ifade kaplıyor ve içimi bir ürperti kaplıyor. "Ne demek istiyorsun?"

"Bu bizim için yeni, daha nazik bir dönem olabilir mi? Eğer olabilirse, o zaman sana Julian değil Asher demek istiyorum."

"Anlıyorum. Sana kötü davrandığımda bana hâlâ Julian diyecek misin?" Dudaklarında tehditkâr bir gülümseme yayılıyor.

"Kesinlikle. Ama umarım bu ismi çok sık ya da çok fazla söylemek zorunda kalmam."

"Anlaşıldı, güzel kuş. Anlaşıldı." Asher göğsümü emerken kendini içime soktu. Acı ve zevk tekrar tekrar içime çarpıyor. "Güzel kuşum, boşalmam gerek. Lütfen."

Üzerinden inip karnımın üzerine dönüyorum. "Lütfen, nazik ol, Asher. Lütfen."

"Oh, tatlı kızım, yapacağım."

Yavaşça sikini içime sokarken inliyorum, irkiliyorum ama duruyor, nefesimin sakinleşmesini bekliyor. Bu ondan gelen en tatlı jest. Daha önce hiç böyle beklememişti. Birden kıçım onu daha derine çekiyor ve sanki yeniden boşalıyor gibiyim. alay ediyor, asla istediğim kadar derine itmiyor. "Siktir. Asher-" Nefes nefese kaldım ve inledim. Yine içim onu daha derine çekmeye çalışıyor ama başarılı olamıyor. "Asher... Siktir... lütfen... lütfen."

"Bunun için yalvar bana."

"Lütfen, lütfen sik beni."

"Kıçını nasıl sikmemi istiyorsun, ha?" "Daha sert!

Lütfen! Lütfen!"

"İstedığın bu mu? Huh? Küçük sürtük?"

"Evet!" Uzunluğunu içime sokarken çığlık atıyorum. Yoğunluktan hıçkırarak yıkılıyorum. Zihnim acıdan mı yoksa zevkten mi ölmek üzere olduğumu çözemiyor.

"Siktir!" diye küfrediyor.

SON

OceanofPDF.com

Epilogue

ASTORIA

Five Years Later

"Güzel kuş," diye fısıldayarak kulağıma şarkı söylüyor ve sonra yukarıdan yanağıma bir öpücük konduruyor.

Yatağımızda göbek üstü yatıyorum, iki elim yastığın üzerinde yanağımın ve kulağımın altında düz duruyor, küçük balkonumuzdan Akdeniz'in sesini duyuyorum, gözlerimi açmak istemiyorum. Tuzlu hava burnumu gıdıklıyor. "Hmm."

"Hadi uykucu, uyan. Bugün çok özel bir gün" diye şarkı söylüyor. "Senin için bir sürprizim var."

"Hmm."

"Neye ihtiyacın olduğunu biliyorum. Becerilmek için ölüyorsun. Bilmediğimi mi sanıyorsun?"

Sözleri ve vücudumun yan okşayan avuçları karşısında gözlerim fal taşı gibi açılıyor. Yatağın tam karşısında sevdiğim pırıltılı deniz manzarası var.

Bacaklarımı açıyor ve parmaklarını amıma sokuyor. İnliyorum ve onun için daha da açılıyorum. Bir ay boyunca Asher bana dokunmadı. Bir sorun mu var diye düşünmeye başlamıştım. Şu anda çok minnettarım. Parmakları içime masaj yapıyor, vücudumun her yerine muazzam bir rahatlama gönderiyor. Haklıydı, bunun için gerilmiştim. Ölüyorum. Ama bunu saklıyorum.

"Bunun yardımı olur mu? Hayır mı?" Hızını artırıyor, benden nefes nefese bir inilti daha çıkarıyor. "İhtiyacın olan şey bu. Değil mi? Zaten ıslanmışsın, seni küçük sürtük."

Beni daha hızlı parmaklarken inliyorum. Çıplak kık yanağıma inen sert tokat beni ürkütüyor. "Lanet olsun. Uyandım. Uyandım-"

Kıkırdıyor. "Mmm. Çok geç. Şimdi seni becereceğim, böylece tekrar uyuyamayacaksın."

"Ash-Asher, uyandım."

"Arkanı dön. Yüzünü görmek istiyorum." Tek bir hareketle vücudumu çeviriyor ve bir saniye içinde siki amıma girerek nefesimi kesiyor.

"Oh, lanet olsun," diye fısıldamayı başarıyorum. O çok büyük. "Siktir, Asher. Bu acıtıyor." Bana dokunmadığı süre içinde amım gerilmiş olmalı. Aleti duvarlarıma sürtünüp onları gererken başka hiçbir şeye odaklanamıyorum. İnliyorum. Elleri benimkilerle iç içe geçerek beni yere yapıştırdı.

"Mmmm. Çok sulu ve sıkı, tıpkı seni ilk kez hamile bırakmaya çalıştığım zamanki gibi."

Sözleri karşısında şok olmuş bir halde bakışlarını karşılıyorum. "Ne?"

Kurnaz bir gülümsemeyle dudaklarını kulaklarıma indiriyor. "Yumurtluyorsun bebeğim."

Nefesim kesiliyor, gözlerinde şaka arıyorum ve dehşetimi gizlemeye çalışıyorum. Yüzünde o günkü neşenin aynısı var. Beklediğini biliyorum.

tekrar hamileliğe hazır olmam için. Daha önce de ihtiyatlı bir şekilde benden bebek istemişti ve ben açıkça reddetmişim. "Julian..." İçime ne kadar hızlı ve sert girdiğine bakarak söyleyebileceğim tek şey bu. Başımı ona doğru sallıyorum ve gülümsemesi genişliyor.

Dili dudaklarının arasında geziniyor. "Evet, güzel kuş. Hadi, ne istediğimi biliyorsun. O göbeği tekrar görmek istiyorum."

Beni yumruklarken bana saldırdığı agresif, sahiplenici öpücüğün içinde kendimi kaybediyorum. Benim inlemelerim ve nefes alış verişlerimiz çok uzak olmayan denizin sesine karışıyor. Julian kolunu dizimin altından geçirip beni daha fazla açmak için kaldırırken dudakları çığlıklarımı bastırıyor. Öpüşmeyi kestim. "Julian-"

"İyi bir kız olacaksın ve içine bir bebek koymama izin vereceksin. Hemen şimdi. Hemen. Lanet olsun. Şimdi!" diye homurdanırken ben kendimi çaresiz hissederek inliyorum.

"Julian. Yapamam-"

"Evet, alabilirsin. Onu alacaksın. Bütün döllerimi al ve bebeğimizin annesi ol." Derinlere itiyor ve orada tutuyor.

"A-h! Siktir!" Boynumu eğdim.

"Aynen böyle... Hoşuna gidiyor. Hoşuna gittiğini biliyorum. Benim için gel. O açgözlü amcığın spermelerim için bana yalvardığını hissetmeme izin ver." Göğüslerimi emerken beni beceriyor.

Nefesim kesildi. "Aman Tanrım, ne yapıyorsun? Julian, lütfen. Yapma." Cesaretimi kaybediyorum, doruğa ulaştıkça panikliyorum.

"İşte bu, bebeğim. Her zaman böyle iyi bir kız, benim iyi kaltağım. Benim için gel. Boşaldığını hissetmeliyim." Ağzının beni emdiğini hissedince gözlerim kapandı. "Lütfen." Yalvardığında, kendimi kaybediyorum.

"Tekrar söyle."

"Benim için gel, Tory. Senin için açlıktan ölüyorum. Lütfen."

"Aman Tanrım." Vücudum sıkılaştıkça inliyorum. "S-söyle... Tekrar."

"Seni çok seviyorum. Benim için gel, güzel kuş. Lütfen. Lütfen."

"Lanet olsun!" İkimiz de tekrarladık ve aynı anda boşaldık.

"Seni seviyorum," diye ağlıyorum.

Ben bayılmamaya çalışırken beni birkaç kez daha sikerken, "Lanet olsun, seni seviyorum," diye küfrediyor. Julian'ın alnı göğsüme çöküyor, ben hıçkıra hıçkıra ağlayarak derisini yüzerken sikini olabildiğince içime itiyor.

İçimdeki öfke alevleniyor. "Bu da neydi böyle?" Üzerimden yuvarlandıktan ve nefeslerimizi topladıktan sonra ona bağıyorum.

Komodinin çekmecesini açıyor ve baş ve orta parmaklarının arasında küçük bir şey tutuyor, sonra bana dönüyor. Elimi uzattım ama o geri çekti. "Güzel bir kuş."

Bakışlarım onunkilerle buluşuyor. "Bu senin seçimin. Bu hap hamileliği önleyecek. Sadece bir isteğim var."

"Ne?"

"Lütfen almak için gecenin sonuna kadar bekleyebilir misiniz? Sadece... biraz düşün."

İç çekiyorum, gözlerimi kapatıyorum ve tekrar açtığımda ona başımı sallıyorum. Plastik bir poşet içindeki hapi bana uzatıyor ve alnımdan öpmeden önce gülümsüyor. "Teşekkür ederim. Ve mutlu yıllar. Bizi geç bıraktın, o yüzden hemen kalk ve hazırlan çünkü sana büyük bir sürprizim var."

"Çok tuhafısın, Asher. Tarihleri ve yıldönümlerini çok fazla önemsiyorsun."

"Bunu o kadar seveceksin ki üzerinde yürüdüğüm toprağa tapacaksın." Hapı tutan elimi öpüyor ve sonra yataktan kalkmak için arkasını dönüyor.

"Ben zaten üzerinde yürüdüğün toprağa tapıyorum, seni

aptal." "Bu şekilde değil."

Kıkırdıyorum. "Peki, tamam. Ama yarın uyumama izin versen iyi olur."

"Evet, evet, . Hadi gidelim. et." Onu duşa kadar takip ettim.

Ağustos ayı, Monako'da yılın en sıcak ayı, bu yüzden duş aldıktan sonra Asher'in geçen ay bana aldığı uzun, kraliyet yeşili ipek tulumu ve ona uygun dikenli, yeşil, iki inçlik yüksek topuklu ayakkabıları çıkarıyorum. Birçok tartışmadan sonra ayakkabılarımın en fazla üç santim olmasına karar verdik. Acele ediyorum çünkü Asher duş almayı ve giyinmeyi uzun zaman önce bitirdi. Bana verdiği hapı küçük çantama atıyorum. *Bütün bunlar da neyin nesiydi?*

Merdivenlerden indiğimde Asher verandaya açılan kemerin yanında duruyor ve okyanus manzarasının tadını çıkarıyor. Üç bebeğim ondan bana doğru koşuyor, miyavlıyor ve beni gördükleri anda etrafımda toplanıyorlar.

"O yalancılara inanmayın. Onları çoktan besledim," diye bağıyor ki ben de duyabileyim.

Aralarındaki aşk-nefret ilişkisine gülüyorum. Asher her zaman beslenmelerini kontrol etmekten bahsediyor ama bu kadar şişman olmalarının sebebi her hafta onları beslediği dev balıklar. Tırnaklarımı kürklerinde gezdiriyorum. "Yakında döneceğim, bebekler."

Asher bana doğru yürüyor ve katlanmış kolunu kaldırıyor, böylece ben de ona tutunuyorum. Kendini beğenmiş gülümsemesini zar zor kontrol edebiliyor. Onun hediye takıntısına gözlerimi deviriyorum. Sahilde araba sürerken, "Bugün harika bir gün. Ama-"

"Ama açlıktan ölüyorsun. Evet, biliyorum. Birkaç dakika içinde orada olacağız. Lütfen biraz kırmızı ruj sürer misin? Başka bir dünyadan g r nmeni istiyorum."

Ona sahte bir bakış attım. "Her zaman uhrevi göründüğümü sanırdım."

"  u anda melek gibi görünüyorsun. Hadi ama. Sadece bu seferlik tartışmadan beni dinleyebilir misin?"

" yi. Ama kahvaltıda kırmızı ruj biraz fazla." "Brunch

için m kemmek, o yüzden s r."

Yolun kenarına park ediyor ve vale arabayı alıyor. Burası benim en sevdiğim restoran, uçurumun kenarından sarkıyor ve hemen altında muhteşem bir deniz manzarası var.

"Bebeğim, restoran Cumartesi günleri bu saatte kapalıdır," diye uyarıyorum.

"Bizim için değil, bugün değil. Gel." Elimi tutuyor, beni yönlendiriyor ve neredeyse çok hızlı yürüyerek restoranın arka tarafına, Mindy'yi iki çocuğu ve Fernando ile birlikte bulduğu yere kadar götürüyor. Yürümeyi bırakıp ağzımı kapatıyorum. "Aman Tanrım." Gözlerimi Asher'a çeviriyorum. Yüzünde dolu dolu bir gülümseme var. Bunun benim için dünyalara bedel olduğunu biliyor. Meksika'da olanlar yüzünden onu bir daha asla yüz yüze g remeyeceğimi sanıyordum.

Mindy bebeği Fernando'ya teslim ederken Asher kenarda duruyor, her şeyi itip bana doğru ko uyor. Beni kucakladı.

"Aman Tanrım! Burada olduğuna inanamıyorum. Ne-nasıl?" diye sordum.

"Buradaki doktor doğum günün için her şeyi ayarladı." Asher'a bir göz atar.

"Asher, lütfen," diye düzeltiyor onu.

Bana gülümsüyor ve kulağıma fısıldıyor: "Sonunda doktorla birlikte olduğuna hâlâ inanamıyorum."

"Bunu beş yıldır biliyorsun."

"Görmek inanmaktır, kızım. Gel." Beni elimden tutup ailesine doğru çekiyor. Yürürken arkamdaki Asher'a birkaç kez gülümsüyorum. Gülümsemesinin "*sana söylemiştim*" diye bağırmasından ve haklı olmasından nefret ediyorum.

Fernando ve ben sarılıp yanaktan öpüşüyoruz. "Seni iyi ve mutlu görmek çok güzel" diyor bana.

"Arkadaşıma bu kadar iyi bir ortak olduğun için teşekkür ederim," diye cevap veriyorum.

Oturduğumuzda Mindy hemen on aylık bebeğini bana uzatıyor. "İşte, on aydır bu iki dinsizle uğraşıyorum, şimdi sıra sende" diye şaka yapıyor.

Kız bebek ve ben uzun süre birbirimize bakıyoruz. Zaman durmuş gibi. Eli ıslak yanaklarıma uzanıyor. Belki de ilk kez bir yetişkini ağlarken görüyor. Gözlerim Asher'a kayıyor ve onun ciddi, endişeli bir ifadeyle beni incelediğini görüyorum, sanki bunun beni ne kadar etkileyeceğinden endişeleniyormuş gibi.

Aramızda sessiz bir düşünce alışverişi oldu. Şimdi bu sabahın ne hakkında olduğunu biliyorum ve bu kalbimi parçalıyor. Asher, Mindy'nin bebeğiyle tanışmanın bana kaybettiğimiz bebeği hatırlatacağını biliyordu. Bunun yerine, yaratabileceğimiz bebeği istedi. Ona gülümsüyorum ve başımı sallayarak onu neşeyle dolduruyorum.

Dünyanın en iyi yerinde, en iyi arkadaşlarımla saatlerce oturup en iyi yemekleri yiyoruz.

OceanofPDF.com

Acknowledgements

Aileme ve yazar arkadaşlarıma anlayışları, destekleri ve cesaretlendirmeleri için çok minnettarım. Beta ve ARC okuyucularımdan gelen tüm tavsiyeler için de minnettarım. Editörlere yardımları ve sabırları için teşekkür ederim. Ve son olarak çalışmalarımı okuyan ve inceleyen herkese teşekkür ederim.

OceanofPDF.com

About the Author

Sevgili okuyucular,

Öncelikle kitabımı okuduğunuz için çok teşekkür ederim.

Bu benim takma adım. Amerika Birleşik Devletleri'nin kırsal bir bölgesinde kocam, çocuğumuz ve kocaman, şapşal, çılgın bir köpekle yaşıyorum. Yaklaşık yirmi yıl boyunca bilim alanında çalıştım ama kara romantizm/kurgu yazmak her zaman gerçek amacım oldu.

Bunun gibi hikayeler çok küçük yaşlardan beri zihnimi meşgul ediyor. Önceleri onları bastırır ya da bir kenara atmak için yazardım ama yavaş yavaş bunun ruh sağlığım için iyi olmadığını öğrendim. Karanlık hikayeler okumak ve yazmak benim için tedavi edici. Onları yazmak zihnimdeki şeytanları temizliyor ve okumak bana yalnız olmadığımı öğretiyor. Onları yayınlıyorum çünkü benim gibi zihinlerinin en karanlık köşelerini keşfetmeye ihtiyaç duyan başkalarının da olduğunu biliyorum. Bu hiçbir şekilde kimsenin hayatında bu tür karanlık olayları onaylayacağım ya da dileyeceğim anlamına gelmiyor, tam tersine.

Umarım kitabı beğenmişsinizdir. Asher Julian'ın yeni bir sayfa açması beni gerçekten şaşırttı. Ama zavallı Astoria için Tanrı'ya şükürler olsun, değil mi?

Bu hikaye hakkında ne düşündüğünüzü yorumunuzda okumak isterim. Okurlardan geri bildirim almayı gerçekten çok seviyorum. Olumlu eleştiriler beni gülümsetiyor,

Yapıcı olumsuz eleştiriler öğrenmeme yardımcı oluyor, bu yüzden lütfen utanmayın. Çaylak bir Bağımsız yazar için burası gerçekten zor, bu yüzden lütfen Amazon'da bana bir yorum bırakmak için üç dakikanızı ayırın, sadece bir emoji olsa bile.

Yardımlarınız ve desteğiniz için çok teşekkür

ederim. Şimdi iyi bir kız/erkek ol ve beni takip et:

Instagram: @author.sky.blu

TikTok: RookieWriter911 veya @RookieAuthor.sky.blu

FaceBook: <https://www.facebook.com/profile.php?id=100095117390697&mibextid=LQQJ4d>

[OceanofPDF.com](https://oceanofpdf.com)

Detailed Trigger Warning List

En iyi çabalarıma rağmen bu listenin eksik olabileceğini lütfen unutmayın. Benim tavsiyem, eğer **herhangi bir** tetikleyiciniz varsa, bu kitabı okumamanızdır. Önceliğiniz ruh sağlığınızdır.

- ♦ Taboo-MMC onun kadın doğum doktoru.
- ♦ Mindfuck
- ♦ Maskeli Takipçi MMC
- ♦ Tutsak/Esir
- ♦ Zorla üreme
- ♦ Kıskanç/Düşkün, Kontrolcü, Manipülatif Sadist MMC

- ♦ Tecavüz/Non-con/Dub-Con/Consent-Non Con
- ♦ Somnofili
- ♦ Kenar
- ♦ Zorla orgazm
- ♦ Seks oyuncaklarının kullanımı
- ♦ Çoklu penetrasyonlar
- ♦ Anal
- ♦ Anal Fisting
- ♦ Adam kaçırma
- ♦ Körleme
- ♦ Bağlama
- ♦ Boğulma
- ♦ Takip
- ♦ İlaçlama

- Felç edici
- Tıbbi prosedürler sırasında aşırı zarar
- İzin veya yetki olmadan yapılan tıbbi işlemler
- Hamilelik/Düşük
- Doğum kontrolü/Hormonal tahrifat
- Şaplak
- Am tokatlama
- Kırbaqlama
- Tükürme
- Ateşli sevişme
- Cinayet
- Zihinsel, Fiziksel ve Cinsel İşkence
- Açlık
- Dehidrasyon

- Işık Yoksunluğu
- Markalaşma
- Aşırı Stockholm Sendromu
- Aşk Bombardmanı
- İnsan kaçakçılığı tartışılıyor
- Çocuk istismarı ve ihmalinin çeşitli biçimleri tartışılmaktadır

İletişim Botu: @cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirikitaplarsohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri
<https://t.me/cevirigilleryorum>

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz. Kitaplarımız paylaşılacak içindir.Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut.Lütfen anlayışlı olunuz.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi.

